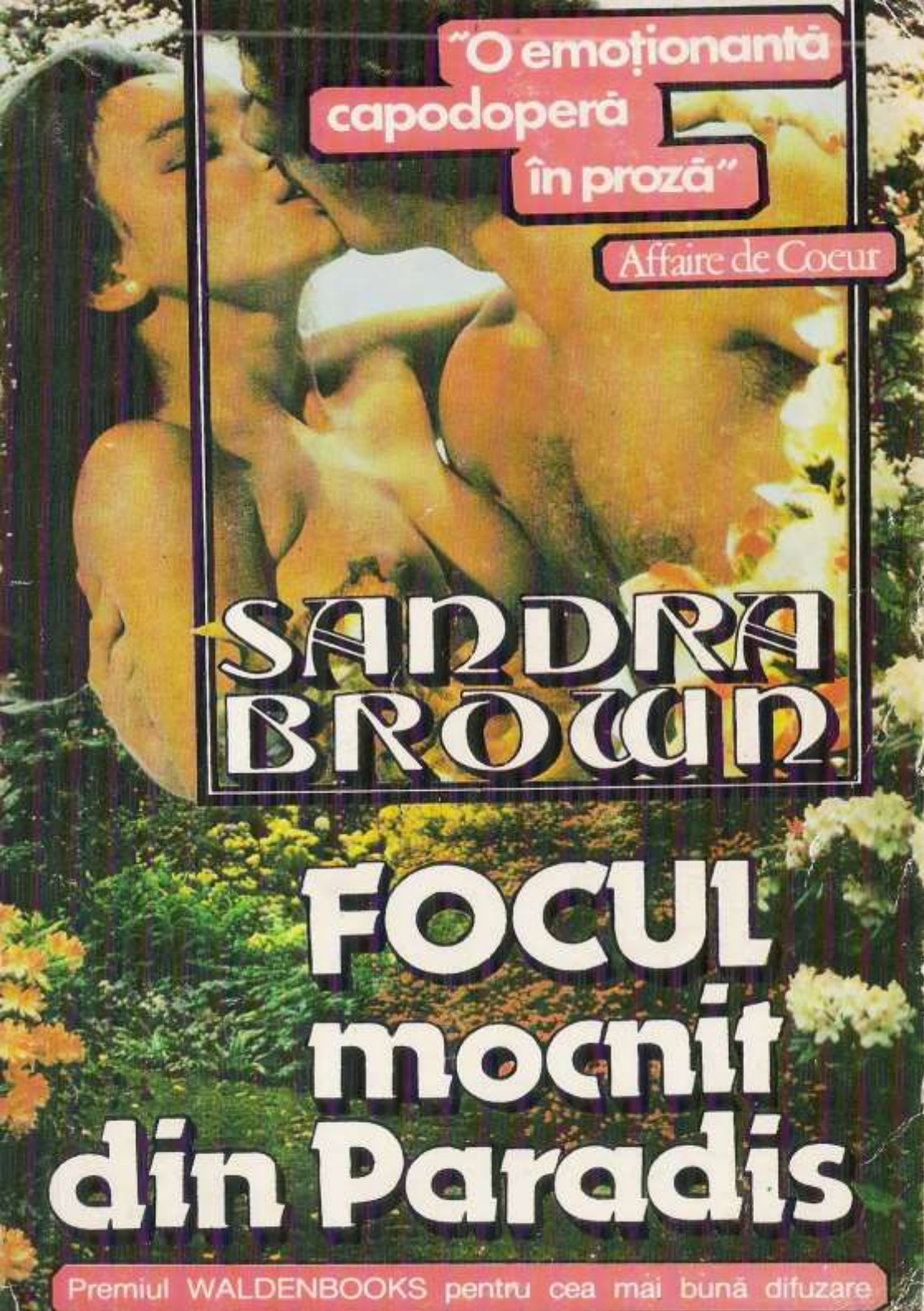

The background of the book cover is a romantic scene of a couple in a garden. A woman with long dark hair is shown in profile, looking towards a man whose face is partially visible. They are surrounded by lush greenery and yellow flowers. The overall tone is warm and intimate.

"O emoționantă
capodoperă
în proză"

Affaire de Coeur

**SANDRA
BROUIN**

**FOCUL
mocnit
din Paradis**

Premiul WALDENBOOKS pentru cea mai bună difuzare

SANDRA BROWN

**FOCUL MOCNIT
DIN PARADIS**

Traducere de Al. Dima

Coperta de Vasile Socoliuc

SANDRA BROWN

Slow Heat in Heaven by Sandra Brown
© copyright 1988 by Sandra Brown
Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii MIRON.

ISBN 973-95056-9-7

Cuprins

Capitolul 1	4
Capitolul 2	54
Capitolul 3	102
Capitolul 4	148
Capitolul 5	176
Capitolul 6	195
Capitolul 7	216
Capitolul 8	245
Capitolul 9	304
Capitolul 10	340
Capitolul 11	374
Capitolul 12	402
Capitolul 13	457

Capitolul 1

In prima clipă crezu că se înșeală. Moțăise, își ținuse capul pe brațul îndoit care i amortise și acum o furnica. Se trezi și deschise ochii, apoi se întinse languros și își întoarse capul. Abia atunci îl văzu. Imediat uită de braț.

Crezu că o înșeală vederea sau că e efectul toropelii de după amiază, sau este vreun duh al verii. Clipi de câteva ori. Imaginea nu se șterse.

Corpul lui se contura tot atît de clar ca și siluetele tăiate din carton negru cu forfecuța de unghii. Se profila pe fundalul unui soare grandios ce-și făcea o ieșire din scenă de neuitat. Cerul era tot atît de împestrițat de culori ca și turbanul unui sultan. Își etala fiecare nuanță de culoare, de la roșu aprins la auriu.

Ca și pinii, omul stătea nemișcat. Pomii se înălțau drept și majestuos ca niște santinele. Ramurile lor ascuțite stăteau nemișcate. Nu era nici pic de vînt. De deasupra locului unde Schyler stătea întinsă, cobora mușchiul spaniol, din ramurile răsfirate ale stejarului care părea și mai pustiu ca de obicei, jelind parcă în căldura aceea umedă, permanentă.

Silueta nemișcată era neîndoielnic aceea a unui bărbat. La fel și ținuta. A, da, ținuta lui avea o aroganță caracteristic masculină. Un genunchi era îndoit, descentrîndu-i ușor șoldurile.

Este intimidant să te trezești din somn și să vezi că cineva te privește de la mai puțin de douăzeci de metri cu calmul și răbdarea unui animal de pradă. E și mai deconcertant să vezi că acel cineva e un mascul arogant și sigur de sine care te privește ca pe o intrusă.

Cel mai deranjant lucru era săpăliga de pe umărul lui. Părea pașnic totuși. Își ținea încheieturile mâinilor peste coada săpăligii, lăsându-și palmele să-i atîrne în voie. Pe străzile Londrei, un om cu o săpăliga pe umăr ar atrage imediat atenția. În Louisiana însă era un lucru banal în timpul verii.

Numai că în această parte a domeniului Belle Terre nu exista nici măcar o singură brazdă de ceapă. Terenurile unde dijmașii cultivau legume erau la cîteva mile depărtare. Schyler avea deci un motiv de îngrijorare. Soarele apunea, ea era singură și oarecum departe de casă.

Trebuia să-l scoată din muțenia lui, să-l întrebe cine e și ce caută pe terenurile ei. Dar nu spuse nimic, poate pentru că bărbatul părea mai în largul lui la Belle Terre decît ea însăși. Se confunda cu mediul înconjurător, făcea parte din el, în timp ce ea părea străină și suspectă.

Nu-și dădea seama de cînd stăteau așa, uitîndu-se unul la altul. Cel puțin așa credea ea, că se uitau unul la celălalt. De fapt nu-i vedea fata, și cu atît mai puțin ar fi putut spune la ce se uita el atît de intens. Instinctul îi spunea însă că se uita la ea și că făcea asta de cîtva timp. Gîndul acesta nesuferit o făcu să acționeze. Se ridică în șezut.

Bărbatul se apropie. Pașii lui abia se auziră prin iarba înaltă pînă la glezne. Cu mișcări line și sinuoase, își dădu jos săpăliga de pe umăr și o apucă cu amîndouă mîinile.

Toate instrucțiunile de autoapărare pe care le auzise Schyler vreodată se ghemuiseră lașe într-un colț al creierului. Era incapabilă să se miște sau să vorbească.

Încercă să tragă adînc aer în piept ca să poată țipa, dar aerul părea la fel de dens ca nisipurile mișcătoare.

Instinctiv se lipi de trunchiul masiv al copacului și închise ochii strîns. Ultima percepție fu aceea a lamei ascuțite a săpăligii: strălucea în ultimele raze de soare în momentul în care, descriind un arc rapid în jos, ateriza cu zgomot. Așteptă să simtă durerea agoniei de dinaintea morții, dar nu simți nimic.

- Ai tras un pui de somn, pichouette?

Schyler deschise ochii clipind, uimită că mai era în viață.

- Cum?

- Ați tras un pui de somn, domnișoară Schyler? Duse mîna la ochi, paravan contra soarelui orbitor, dar tot nu-i putu distinge fața. Bărbatul îi cunoștea numele. Primele cuvinte fuseseră în dialect Cajun. În afară de asta, nu exista nimic care ar fi putut-o ajuta să-l identifice.

Șerpii ies de prin mlăștiniș. Din copilărie, i se spusese că toți sînt veninoși. Se părea că așa stăteau lucrurile și acum.

Sunetul înfundat fusese făcut de săpăliga ascuțită cînd mușcase iarba. Omul se sprijinea acum cu mîinile pe coada ei, odihnindu-și bărbia pe dosul mîinilor. Cu toată atitudinea asta inofensivă, nu părea mai puțin periculos.

- De unde mă cunoști? întrebă ea.

Buzele lui plumburii plesniră scurt. Zîmbetul fugar de pe fața lui fu departe de a fi de bun augur. Fusese prea sardonic pentru a fi autentic.

- Păi, toată lumea din Laurent Parish știe că domnișoara Schyler Crandall s-a întors acasă din orașul Londra.

- Numai temporar și numai din cauza atacului de cord suferit de tata.

Bărbatul dădu din umeri, absolut indiferent la venirile și plecările ei. Întorcînd capul, se uită la soarele ce cobora rapid. Se reflecta în ochii lui ca apa nemișcată a unei bălți cînd cade lumina asupra ei dintr-un unghi potrivit. În acel

moment al zilei, suprafața apei pare tot atît de solidă și impenetrabilă ca bronzul. Așa păreau și ochii lui.

- Eu nu răspîndesc birfe, domnișoară Schyler, doar le ascult și devin atent doar cînd aud ceva care m-ar putea afecta.

- Ce cauți aici? întoarse capul spre ea.
- Te priveam cum dormi.
- Și mai înainte? întrebă ea iritată.
- Strîng rădăcini.

Se plesni cu palma pe micul săculeț de piele prins la brîu:

- Rădăcini? Răspunsul lui părea complet idiot, iar atitudinea lui arogantă o irita. Ce fel de rădăcini?

- Nu contează. Și așa n-ai auzit niciodată de ele.

- Te afli pe o proprietate particulară. N-ai ce căuta la Belle Terre.

În liniștea care urmă se auzi doar bîzîitul insectelor. Ochii lui n-o părăseau nici o clipă. Cînd răspunse, vocea îi era tot atît de ușoară și evazivă ca și suflul brizei:

- Ba da, pichouette. Belle Terre e căminul meu. Schyler ridică ochii spre el:

- De fapt, cine ești?

- Nu-ți amintești? Deodată înțelese:

- Boudreaux? șopti ea. Apoi înghiți în sec. Cel puțin aflase cu cine stătea de vorbă. Cash Boudreaux?

- Bien! Acum m-ai recunoscut.

- Nu, nu, nu te-am recunoscut. Mă orbește soarele. Și sînt ani de cînd nu te-am mai văzut.

- Ai și motive să nu-ți amintești, mormăi el cu satisfacție amuzată cînd ea își coborî privirea, stînjenită. Dacă nu m-ai recunoscut, de unde ai știut cine sînt?

- Ești singura persoană care locuiește la Belle Terre și care nu este...

- ...un Crandali.

Schyler își înclină ușor capul, neliniștită de a fi singură cu Cash Boudreaux. După câte își amintea, tatăl ei îi interzisese ei și surorii sale Tricia să-i vorbească.

Mama lui era misterioasa femeie Cajun, Monique Boudreaux, care locuia într-o cocioabă la Laurent Bayon care șerpuia prin ținutul păduros aparținând de Belle Terre. Când era copil, Cash avusese voie să se apropie oarecum dar niciodată nu fusese lăsat să vină prea aproape de casă. Dorind să evite o discuție pe această temă, Schyler întrebă politicos:

- Și mama dumitale, ce mai face?
- A murit.

Răspunsul lui calm o surprinse. Fața lui Boudreaux era impenetrabilă în amurgul care se lăsa. Chiar dacă ar fi fost în plină zi, Schyler se îndoia că fața lui i-ar fi putut spune mare lucru. N-avusese niciodată reputația de a fi un vorbăreț. Aceași aură de mister care o învăluisese pe mama lui i se transmisese și lui.

- N-am știut.
- Sînt cîtiva ani de atunci:

Schyler alungă un țințar care i se așezase pe gît.

- Îmi pare rău.
- Mai bine du-te acasă. O să te mănînce țințarii de vie.

Îi întinse mîna. Schyler o privi ca pe ceva periculos și atît de neplăcut de atins ca și cînd ar fi fost un șarpe de apă. Dar ar fi fost extrem de nepoliticos din partea ei să nu-l lase s-o ajute să se ridice. Se mai încrezuse în el odată și nu pățise nimic.

Scuturîndu-și fusta de praf cu mult sîrg pentru a trece peste un moment stînjenitor, spuse:

- Ultima oară cînd am auzit de tine, tocmai plecaseși de la Fort Polk, în drum spre Vietnam. Cash nu răspunse. Schyler ridică privirea spre el: Ai fost?

- Oui.
- E mult de atunci.

- Nu destul.

- Da, mă bucur că te-ai întors. Parohia noastră a pierdut citiva băieți acolo.

Cash dădu din umeri.

- Probabil că am fost mai abil. Buzele lui se răsfărâseră într-un zîmbet abia schițat. Întotdeauna a trebuit să fiu.

Schyler n-avea de gînd să continue subiectul. De fapt încerca să găsească ceva care să pună elegant capăt acestei conversații incomode. Înainte de a spune ea ceva, Cash ridică mîna spre gîtul ei și îndepărtă un țintar care căuta un loc bun de unde să se înfrupte.

Dosul degetelor lui era aspru, dar gestul cu care-i atinse gîtul coborînd apoi spre piept fu delicat. Cash li urmărea reacția cu un interes neprefăcut. În ochi i se citea dorința. Știa exact ce face. Comisese fără jenă un lucru de neiertat. Cash Boudreaux o atinsese pe Schyler Crandall... și acum aștepta s-o audă protestînd.

- Țîntarii știu bine de unde să muște, spuse el. Schyler se prefăcu că nu ia în seamă privirea lui insinuantă.

- Tot așa nesuferit ai rămas, spuse ea.

- N-aș fi vrut să te dezamăgesc, schimbîndu-mă.

- Puțin îmi pasă.

- Niciodată nu ți-a păsat.

Simțindu-se iremediabil învinsă, Schyler adoptă un aer înțepat:

- Trebuie să mă întorc acasă. Sînt așteptată la cină. Îmi pare bine de întîlnire, domnule Boudreaux.

- Ce mai face...?

- Cine? Tata?

Cash dădu din cap scurt.

Schyler se simți mai relaxată.

- Nu l-am văzut azi. Mă duc la spital după cină. Am vorbit la telefon cu una din infirmiere azi dimineață și mi-a spus că a avut o noaptea liniștită.

Din cauza emoției, vocea ei căpătă un ton mai răgușită.

- În aceste cazuri, chiar și atîta e un lucru îmbucurător. Apoi adăugă cu tonul ei cel mai monden: Am să-i spun că v-ați interesat de el, domnule Boudreaux.

Risul lui Boudreaux izbucni brusc și aspru, sperînd o pasăre care zbura refugiindu-se tocmai în vîrfurile stejarului.

- Nu cred că-i cea mai bună idee. Afară de cazul cînd vrei să-l faci pe bătrîn să orăcăie.

Dacă socotelile ei rapide erau corecte, Cash Boudreaux se apropia de patruzeci de ani, așa că ar fi fost cazul să nu se exprime astfel despre un om atît de bolnav. Vîrsta nu-i schimbase deloc manierele. Era la fel de aspru, de nepoliticos, de nedisciplinat ca și în tinerețe. Mama lui nu avusese nici o autoritate asupra lui. Îl crescuse ca pe un sălbatic. Făcea numai borboabe care însă nu mai erau amuzante după ce intrase la liceu unde devenise repede pacostea sistemului de învățămînt public. Cerule, Louisiana n-avusese niciodată un om mai turbulent decît Cash Boudreaux.

- Bună seara, domnule Boudreaux. Cash făcu o mică plecăciune.

- Bună seara, domnișoară Schyler.

Ea dădu din cap cu răceală, un gest caracteristic mai curînd pentru sora ei decît pentru ea, și se îndreptă spre casă. Știa că el o urmărește cu privirea.

Cînd ajunse la o distanță convenabilă, dincolo de umbrele adînci ale copacilor, întoarse capul.

Cash se rezemase de trunchiul stejarului, pe care nu-l puteau cuprinde o jumătate de duzină de oameni. Văzu scînteia unui chibrit și flacăra ridicîndu-se în întuneric. Fața slabă a lui Boudreaux fu scurt luminată cînd ridică chibritul pentru a-și aprinde țigara. Apoi flacăra se stinse. Mirosul de sulf călători pe aripile curenților umezi ai Golfului și ajunse în locul unde se ascundea ea.

Boudreaux trase adînc din țigară. Capătul ei lucea fierbinte și roșu ca un ochi unic ce clipește din adîncurile iadului.

Schyler se strecură printre pomi, împiedicîndu-se de ierburi în graba ei de a se pune la adăpost, în casă. Pe podul ce scîrțîia sub picioare, capul ei fu învăluit într-un roi de țîntari. Podul traversa micuțul rîu ce separa zona păduroasă de pajiștile îngrijite care înconjurau casa ca un șorț curat.

Ajungînd la covorul de iarbă verde, deasă, din soiul denumit Sf. Augustin, Schyler se opri o clipă pentru a-și trage sufletul. Aerul nopții era parfumat ca o prostituată de pe Burbon Street. Ambele maluri ale rîului erau pline de mierea ursului. Gardeniile înfloreau prin tot locul ca și trandafirii sălbatici, ligustrumul cu frunze cerate și magnoliile.

Schyler încercă să identifice mirosurile. Își aducea aminte de ele din copilărie, fiecare dintre ele legată de o anumită amintire. Miresmele îi erau dureros de cunoscute, deși depășise de mult pragul copilăriei și nu mai călcase pe la Belle Terre de șase ani.

Corul nocturn al broaștelor și greierilor crescuse în intensitate. Bașii reverberau din adîncul smîrcurilor pe cînd sopranele se auzeau din crengile de deasupra. Cam la o milă depărtare fluieră un tren de marfă. Nimic nu părea mai trist.

Schyler, închizînd ochii și rezemîndu-se de scoarța aspră a unui pin înalt, se lăsă copleșită de propriile ei simțiri. Își încrucișa brațele pe piept, cabrîndu-se, cu teama în suflet că atunci cînd va deschide ochii se va deștepta din vis pentru a vedea că nu se află la Belle Terre în plină vară, ci la Londra învăluită în ceața rece a iernii.

Cînd deschise ochii, însă, văzu casa, albă și pură ca un cub de zahăr. Stătea senină în mijlocul pajiștii, impunătoare ca o piatră prețioasă în mijlocul unei tiare.

Lumina difuză răspîdită de abajurul lămpilor, se revărsa prin ferestre luminînd veranda. În față, se aflau șase coloane, cîte trei de fiecare parte a ușii, sprijinind balconul de la etaj. De fapt nu era un balcon adevărat, ci o imitație. Tricia nu scăpa nici o ocazie de a o spune. Dar lui Schyler îi plăcea. După părerea ei balconul era necesar pentru simetria clădirii.

Veranda înconjura casa pe toate laturile. În spate era împrejmuită cu parapeti, transformînd-o în ceea ce se poate numi prispă de dormit. Schyler își aducea aminte de mama ei, Macy, vorbind despre zilele fericite ale copilăriei sale, cînd dormea acolo pe o podișcă cu toate verișoarele ei, cînd familia Laurent se strîngea laolaltă.

Personal, Schyler preferase întotdeauna veranda deschisă. Scaune Wicker, vopsite alb pentru a se asorta cu casa, erau aranjate strategic pentru ca în oricare te-ai așeza seara, să-ti ofere o anumită priveliște asupra pajiștii. Fiecare priveliște era demnă de Oailustrată.

Într-un capăt al verandei se afla leagănul făcut de Cotton pentru Tricia și Schyler. De fiecare parte a ușii de la intrare se afla cîte o ferigă de Boston, stufoasă ca o duzină de pămătufuri legate la un loc, plasate în ghivece bine alese. Veda fusese foarte mîndră de acele ferigi și le protejase mereu, certînd pe oricine trecea pe lîngă ele prea repede și prea aproape. Și dacă vreo rămurică era ruptă de vreunul care trecea neglijent pe lîngă ele, se considera personal ofensată.

Macy nu mai exista la Belle Terre. Nici Veda. Iar viața lui Cotton atîrna de un fir de păr la spitalul Șt. John. Singurul lucru care rămăsese neschimbat și aparent etern era casa: Belle Terre.

Schyler șopti numele ca pe o rugăciune, pe cînd se îndepărta de copac. Cedînd unui capriciu, se opri pentru a-și scoate sandalele înainte de a continua desculță mersul prin iarba umedă și răcoroasă, pe care stropitorul automat o udase în cursul dupăamiezei.

Cînd ieși de pe iarbă pe aleea pietruită, avu un recul dureros. Dar era un disconfort plăcut și evoca în ea alte amintiri din copilărie. Prima alergare pe pietrișul aleii în fiecare primăvară fusese un ritual anual. După ce purtase pantofi și ciorapi toată iarna picioarele îi deveneau fragile. Imediat ce se încălzea însă, și Veda le dădea voie, ciorapii și pantofii erau scoși. Era nevoie de cîteva zile pentru ca tălpile să se înăsprească suficient pentru a ajunge la drumul mare fără să se oprească.

Sunetul și atingerea pietrișului îi erau bine cunoscute ca și scîrțîitul porții de la intrare, cînd o deschise. Se închise singură în urma ei, așa după cum se aștepta. Belle Terre nu se va schimba niciodată. Asta înseamnă casa ta.

Și totuși nu era. Adică nu mai era. De cînd Ken și Tricia o făcuseră casa lor.

Erau deja în sufragerie, stînd la masa cea lungă. Sora ei lăsă jos paharul de Bourbon cu apă.

- Te așteptam, Schyler, spuse Tricia, exasperată.

- Regret, am ieșit să mă plimb puțin și am pierdut noțiunea timpului.

- Nu-i nimic, Schyler, spuse Ken Howell. N-ai întîrziat mult. Cumnatul îi zîmbi din direcția bufetului unde își turna Bourbon dintr-un decantor de cristal. Vrei și tu?

- Da, gin cu tonic. Și multă gheață. E cald afară.

- E înăbușitor. Supărată, Tricia își făcea vînt cu un șervețel apretat. I-am spus lui Ken să potrivească din nou termostatul de la aparatul de aer condiționat. Tata face atîta caz de nota de plată a curentului electric! Vrea să ne topim de căldură toată vara. Cît timp nu-i aici, măcar să

profităm, să ne simțim bine. Dar durează mult pînă se răcește casa asta. Noroc! spuse ea ridicînd paharul spre Schyler după ce-l primi de la Ken.

- E bun?

Schyler sorbi din pahar, dar evită privirea lui Ken pe cînd răspunse:

- Perfect. Mulțumesc.

- Ken, înainte de a te așeza, te rog spune-i doamnei Graves, că în sfîrșit a apărut și Schyler și sîntem gata să luăm masa.

Tricia făcu un gest spre ușa care lega sufrageria cu bucătăria. Ken îi aruncă o privire plină de resentimente, dar se conformă. Cînd Schyler își puse sandalele lîngă fotoliu, Tricia spuse:

- Zău, Schyler, ești acasă doar de cîteva zile și deja ți-ai reluat apucăturile rele care au exasperat-o pe mama tot timpul, pînă la moarte. Cred că n-ai de gînd să stai la masă în picioarele goale?!

Tricia era deja montată împotriva ei din cauza întîrzierii la cină.

Pentru a o împăca Schyler se aplecă și-și puse sandalele.

- Nu înțeleg de ce nu-ți place ție să mergi desculță.

- Și eu nu înțeleg de ce-ți place ție.

Deși zîmbetul Triciei ar fi putut fi pictat de un Michelangelo chiar și pe fata unui înger, era răutăcios.

- E clar că în venele mele curge un sînge aristocratic care lipsește din ale tale.

Evident, spuse Schyler fără ranchiună, continuînd să soarbă din băutura, savurînd mușcătura rece a ginului și înțepătura astringentă a lămîii.

- Și nu-ți pasă? întrebă Tricia. 1 Despre ce?

- Despre faptul că nu-ți cunoști originea. Uneori te porți mai rău ca o slugă. Probabil cei din neamul tău își cereau iertare toată ziua.

- Tricia, pentru D-zeu, o întrerupse Ken enervat. Întorcându-se din bucătărie., se așezase la masă pe partea opusă Triciei. Las-o baltă. Ce importantă are? Cred că are o importanță foarte mare.

- Important e ceea ce faci în viață, nu cine ti-a dat-o. Este, Schyler?

- Nu mă gândesc niciodată la adevărații mei părinți, spuse ea. Mă gândeam uneori când eram mai mică, ori de câte ori mă jigneau cineva sau mă certa, sau...

- Te certa? repetă Tricia neîncrezătoare. Nu-mi aduc aminte nici măcar o singură împrejurare. Mai precis, când?

Schyler o ignoră și continuă:

- Începea să-mi fie milă de mine și mă gândeam că dacă părinții n-ar fi renunțat la mine ca să mă dea de suflet, aș fi dus-o mai bine. Zîmbi melancolic. Bineînțeles că nu.

- De unde știi? Cu vârful sculptural al unghiei sale, Tricia învîrte un cub de gheață în pahar, apoi își supse degetul.

- Sînt convinsă că mama mea era o fată din lumea bună. Părinții ei meschini însă au făcut-o să mă dea, din gelozie și dispreț. Tata trebuie să fi fost cineva care o iubea cu pasiune dar nu se putea însura cu ea din cauza unei afurisite de neveste care se opunea divorțului.

- Ai văzut prea multe opere de două parale, spuse Ken cu un zîmbet amuzat pe care-l aruncă în direcția lui Schyler. Ea îi răspunse în același mod.

Tricia își miji ochii:

- Nu rîde de mine, Ken.

- Dacă ești convinsă că părinții tăi adevărați erau minunați, de ce nu i-ai căutat? întrebă Ken. După cît îmi amintesc Cotton chiar te-a încurajat s-o faci.

Tricia își netezi șervețelul de pe genunchi:

- Pentru că n-am vrut să le tulbur viața sau să-i stînjenesc.

- Sau poate pentru că ai aflat că nu erau chiar atît de minunați. Nu puteai suporta realitatea. Ken luă o ultimă sorbitură din paharul înalt, apoi îl puse pe masă cu gestul jucătorului care pune pe masă asul cîștigător.

- Chiar dacă nu erau bogați, replică Tricia, știu sigur că părinții mei nu erau niște sărăntoci, ceea ce nu e cazul cu părinții lui Schyler. Apoi zîmbi dulce și întinzînd mîna peste masă o puse pe mîna lui Schyler. Sper că nu te-am jignit.

- Nu, deloc. Pentru mine n-a contat niciodată originea așa cum contează pentru tine. Sînt bucuroasă că am devenit o Crandall prin adopțiune.

- Întotdeauna ți-ai arătat recunoștința atît de evident încît ai devenit favorita lui Cotton Crandall, nu?

Apariția doamnei Graves o scuti pe Schyler să ia act de remarca înțepătoare a Triciei. Menajera avea un nume care i se potrivea, pentru că după părerea lui Schyler nu putea exista un om mai sumbru. Încă n-o văzuse schițînd un zîmbet pe femeia asta bătoasă. Era extrem de diferită de Veda.

Pe cînd taciturna femeie dădea ocol mesei servind supa de cartofi cu praz, cu polonicul, dintr-un castron, Schyler simți, cum o cuprinde dorul după Veda. Fata ei zîmbitoare, neagră ca tăciunele, se împlintase în memoria ei de cînd se știa. Pieptul ei amplu era odihnitor ca o pernă de puf, protector ca o fortăreață și liniștitor ca o capelă. Veșnic mirosea a apret, extras de lămîie, vanilie și levănțică.

Schyler dorise mult să se refugieze în îmbrățișarea ca de urs a Vedei, încă din clipa cînd trecuse pragul la Belle Terre. Fusesse o mare dezamăgire să vadă că fusesse înlocuită de d-na Graves al cărei piept slab era la fel de tare, rece și neprimitor ca o piatră de mormînt.

Supa era la fel de subțire și anostă ca și femeia care o gătise, o servise și apoi dispăruse în bucătărie prin ușa batantă.

După ce luă o înghițitură, Schyler întinse mîna după sare.

Tricia sări imediat în ajutorul bucătăresei:

- I-am spus doamnei Graves să gătească nesărat cînd tata a început să facă tensiune. Noi ne-am obișnuit deja.

Schyler își puse sare în farfurie.

- Eu nu.

Schyler gustă din nou din supă dar o găsi anostă. Puse lingura pe farfuria de serviciu și împinse totul la o parte.

- Îmi amintesc de supa Vedei foarte bine. Era atît de groasă și bogată de stătea lingura drept.

Cu mișcări controlate, Tricia își tampona buzele cu șervețelul, apoi îl împături cu grijă și îl puse pe genunchi.

- Știam c-o să pui asta pe seama mea, spuse ea.

- N-am vrut să...

- Era bătrînă, Schyler. N-ai mai văzut-o de ani de zile, așa că n-ai nici un drept să te pronunți. Veda devenise înceată și neîndemînică, nu-i așa Ken? îi ceruse părerea retoric și nu-i dădu timp să și-o exprime. N-am avut încotro și a trebuit s-o concediez. Nu puteam s-o mai plătim dacă nu-și făcea treaba. M-am simțit groaznic din cauza asta, spuse Tricia, apăsîndu-și mîna pe pieptul ei voluminos. Și eu am iubit-o, să știi.

- Știu, spuse Schyler. N-am vrut să te critic. Atîta doar că-mi lipsește. Era o pătîcică din Belle Terre.

Pentru că era în străinătate atunci, Schyler nu putuse contramanda hotărîrea Triciei. Dar o Veda înceată și neîndemînică era ceva ce nu putea concepe.

Tricia se lăuda că o iubise pe Veda, dar Schyler nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva o îndepărtase pe Veda din dispreț. Fuseseră multe împrejurări cînd sora ei arătase orice în afară de afecțiune pentru Veda. Odată o muștruluisă atît de jignitor încît Cotton își ieșise din fire. Fusesse o ceartă îngrozitoare. Tricia fusese consemnată în

camera ei o zi întreagă și nu putuse să se ducă la o petrecere pe care o aștepta de săptămîni de zile. Deși Tricia era capabilă să poarte ranchiună cuiva multă vreme, Schyler era sigură că trebuie să fi existat un motiv mai serios pentru concedierea Vedei.

Nici sarea, nici piperul nu izbutiră să facă puiul din caserolă, care urma după supa rece, mai gustos pentru Schyler. Încercă să-l asezoneze chiar și cu sos de Tabasco direct din sticlă, care era un ingredient obligatoriu pe masa lui Cotton Crandall. Nici sosul de ardei roșu nu fu de nici un ajutor.

Totuși, îi acordă priceperii culinare a doamnei Graves beneficiul îndoielii. Nu prea avusese poftă de mîncare de cînd primise telefonul lui Ken care o i informa că Cotton suferise un atac de cord.

- Cum se simte? întrebare ea cu spaimă.

- ...rău, spuse Schyler. În drum spre spital, a făcut un stop cardiac. A trebuit să fie reanimat. Nu te-aș deranja eu degeaba. E pe ducă.

Schyler fusese chemată să vină cît mai repede posibil. În privința asta nu era nevoie de îndemnuri speciale. Calculase toate zborurile și legăturile posibile și în cele din urmă aterizase la New Orleans. De acolo luase un mic avion pînă la Lafayette, apoi parcursese restul de drum pînă la Heaven într-o mașină închiriată.

Cînd ajunsese, tatăl ei era în comă, ta reanimare în spitalul St. John, unde rămăsese. Starea lui era stabilă dar critică.

Cel mai rău lucru pentru Schyler era că nu știa dacă tatăl ei e conștient sau nu că venise să-l vadă. Starea lui pendula între conștientă și inconștientă. În timpul unei vizite scurte, deschisese ochii și se uitase la ea. Dar fața lui rămăsese impasibilă. Închisese ochii fără să facă nici un semn de recunoaștere. Privirea lui goală, care părea să

treacă prin ea, îi zdrobise inima, li era teamă că va muri înainte de a-i putea vorbi.

- Schyler?

Surprinsă, Schyler se uită la Ken, care i se adresase.

- Ah, îmi pare rău. Da, am terminat, doamnă Graves, îi spuse ea femeii care se uita inchizitor la farfuria ei aproape neatinsă. O luă și o înlocui cu o plăcintă de afine care părea promițătoare. Din fericire zaharnița nu fusese luată împreună cu sarea.

- Te duci la spital după cină, Schyler?

- Da. Vrei să vii cu mine?

- Da. E greu sa joci bridge o zi întreagă. Gluma lui Ken fu complet ignorată.

- Profesorul școlii duminicale la care se duce tata a adus o urare de însănătoșire din partea clasei și ne-a cerut să i-o dăm. A spus că e o rușine că Cotton trebuie să fie tratat într-un spital catolic.

Schyler zîmbi de snobismul religios al dascălului, deși era tipic zonei. Macy fusese catolică și își crescuse fetele adoptive în respectul bisericii. Cotton însă nu se convertise niciodată.

- Heaven n-are spital baptist. N-avem de ales, spuse Schyler.

- Tot orașul e îngrijorat de soarta lui Cotton. Talia lui Ken se lățise de când Schyler îl văzuse ultima oară dar asta nu-l împiedică să toarne frișca peste bucata lui de plăcintă.

- Nu pot să fac cițiva pași fără să mă oprească cineva să mă întrebe ce face.

- Toată lumea e îngrijorată, bineînțeles, spuse Tricia. E cel mai important om din oraș.

- Și pe mine m-a întrebat cineva de el azi după amiază, spuse Schyler.

- Cine? întrebă Tricia.

Atît ea cît și Ken se opriseră din mîncat și se uitau la Schyler curioși.

- Cash Boudreaux.

- Cash Boudreaux! Ia te uită! Tricia își întoarse lingura în gură și o linse cu plăcere. Avea pantalonii încheiați?

- Tricia!

- Ei haide, Ken, crezi că o doamnă bine ca mine n-a auzit de el? spuse ea bătînd din pleoape, flirtînd cu soțul ei. Tot orașul cunoaște escapadele amoroase ale lui Cash. Cînd s-a despărțit de femeia aia, Wallace, ea le-a povestit tuturor la salonul de coafură despre mica lor aventură sordidă. Tricia își coborî vocea. Și încă cu amănunte. Ne-am simțit toate stînjinite pentru că sărmana era mai mult decît beată. Dar i-am sorbit fiecare cuvîntel. Dacă e numai pe jumătate atît de grozav pe cît spune ea atunci... Tricia sfîrși făcînd cu ochiul, viclean.

- Înțeleg că domnul Boudreaux e taurul comunal, spuse Schyler.

- Se agață de orice fustă.

- Aici greșești, spuse Tricia, corectîndu-l pe Ken. Din ce-am auzit eu, are preferințele lui. Și de ce nu? Poate alege și culege. Practic, e asaltat de toate femeile din parohie.

- Un fel de Don Juan din Louisiana, spuse Ken închizînd subiectul și întorcîndu-se la plăcinta lui..

Tricia însă nu era dispusă să se oprească.

- Nu fi atît de acru. Spui asta din gelozie.

- Gelozie? Să fiu gelos pe un nimeni, un bastard, un neisprăvit care n-are un sfanț în buzunarele jeanșilor?

- Scumpule, cînd vine vorba despre ce are el în jeanși, femeile nu se referă la bani. Și după cît se pare, ce are el în jeanși îl face mai valoros ca aurul. Tricia îi aruncă soțului ei un zîmbet felin. Tu însă n-ai de ce să fii îngrijorat. Genul acesta pămîntean nu mi-a plăcut niciodată. Trebuie totuși să admiti că e un om fascinant. Se întoarse spre Schyler: Unde l-ai întîlnit?

- Aici.

- Aici? Lingura lui Ken se opri la jumătatea drumului dintre plăcintă și gură. La Belle Terre?

- Spunea că adună rădăcini.

- Pentru licorile lui.

Schyler se uită la Tricia, care îi dăduse ceea ce părea a fi o explicație logică.

- Licori?

- Continuă ceea ce făcea Monique. Schyler privi nedumerită la sora ei.

- Să nu-mi spui că n-ai știut că Monique Boudreaux era vrăjitoare!

- Am auzit zvonurile, bineînțeles, dar mi s-au părut ridicole.

- Nu erau zvonuri! De ce crezi că i-a dat voie tata să trăiască la Belle Terre atîția ani? I-a fost frică că dacă o alungă ne va blestema pe toți.

- Iar devii melodramatică, așa ca de obicei, spuse Ken. De fapt, Monique era ceea ce lumea numește o „traiteur”, o vindecătoare. E un obicei al Cajounilor. Vindeca oamenii sau cel puțin așa se spunea. Pînă în ziua cînd a murit a tot făcut la tonice și tincturi.

- Tradițional, vindecătorii sînt stîngaci, mai ales femeile, dar oamenii de pe aici cred că puterea de a vindeca i s-a transmis și lui Cash.

- N-avea nici un fel de putere, Tricia, spuse Ken impacientat.

- Ascultă, îi răspunse ea, izbind cu palma în masă, din întîmplare știu sigur că Monique Boudreaux era o vrăjitoare.

- Bîrfe răutăcioase. Tricia îl țintui cu privirea.

- Știu din proprie experiență, într-o zi, în oraș, s-a uitat la mine cu ochii aceia mari, negri, diavolești și în aceeași după-amiază mi-a venit ciclul. Era în avans cu două

săptămîni și n-am avut așa crampe niciodată, nici înainte, nici după.

- Dacă Monique avea puteri deosebite, le folosea pentru a-fi vindeca pe oameni, nu pentru a le face rău, spuse Ken. Licorile și incantațiile s-au transmis din secolul optsprezece de la acadieni. Sînt inofensive și tot așa era și ea.

- N-aș zice. Tradițiile vindecătoare au fost combinate cu cele africane cînd au venit acadienii în Louisiana. Magie neagră.

Ken se încruntă la Tricia:

- Monique Boudreaux nu făcea parte din Voodoo. Și nu era periculoasă. Atîta doar că era altfel. Și foarte frumoasă. Și din cauza asta toate femeile din oraș inclusiv tu, vor să creadă că era o vrăjitoare.

- Cine a cunoscut-o, de fapt, tu sau eu? Abia veniseși cînd a murit.

- Așa am auzit.

- Ai auzit greșit. Și, în plus, îmbătrînise și întreaga ei frumusețe se ofilise.

- Asta-i părerea ta ca femeie. Eu susțin că arăta încă destul de bine.

- Și Cash? interveni Schyler văzînd cum disputa se transforma într-o adevărată ceartă între soți. Nu-i trebuise mult să-și dea seama că mariajul lor era departe de a fi sublim și făcu toate eforturile creștinești să nu se bucure de aceasta.

- Din ce trăiește Cash? Schyler observă că întrebarea îi luase prin surprindere. Se uitară la ea o Clipă, apoi Ken răspunse:

- Lucrează pentru noi, pentru Crandall Logging. Schyler încercă să înțeleagă. Cash Boudreaux era pe statul de plată al familiei. Nu prea fusese respectuos cînd îl întilnise mai devreme. Comportarea lui nu se potrivea cu aceea a unui angajat. Ce lucrează?

- Taie bușteni, pur și simplu. După ce demolase plăcinta, Ken se șterse la gură și aruncă șervetul.

- Nu e chiar atât de clar și atât de simplu, Schyler, spuse Tricia. E tăietor, încărcător, tractorist. Tot el alege copacii de tăiat. Face cam tot.

- E rușinos, nu? spuse Ken, că un om la vîrsta lui și atât de isteț, după cum pare, n-are ambiții mai mari.

- Tot acolo locuiește. În coliba aceea de lîngă smîrcuri?

- Normal. Nu ne deranjează. Nici noi pe el. Cotton are de-a face cu el la sosire, dar în afară de asta, ne ținem la distanță unii de alții. Nu știu ce l-a făcut să se apropie de casă astăzi. Cînd a murit Monique, între el și Cotton a existat o oarecare discuție. Cotton voia să-l scoată pe Cash de acolo. Cash însă l-a convins să-l lase. Încrederea lui Cotton e lăudabilă.

Și egoistă, spuse Tricia. Are nevoie de Cash.

- Se poate, dar nu-i place. Cred că e o prostie să aibă încredere în el. Eu n-aș putea să am încredere în Cash Boudreaux nici un pic. Brusc, Ken se aplecă peste masă și se uită la Schyler îngrijorat: sper că nu ți-a făcut ori spus nimic jignitor, nu?

- Nu, nu. Am schimbat doar cîteva cuvinte.

Plus o privire și o atingere. Ambele dezvăluind atât dispreț, cît și senzualitate. Schyler nu-și dădea seama ce o deranja cel mai mult, interesul sau animozitatea lui.

- Eram curioasă să știu despre el. Atîta tot. Sînt ani de cînd n-am mai auzit de el. Nu credeam că mai e pe aici.

- Dacă depășește vreodată măsura, să-mi spui.

- și ce-ai să-i faci? O să-l bați? Rîsul Triciei se auzi rîcoșînd din boabele de cristal ale candelabrului de deasupra. Se spune că a stat în jungla din Vietnam de două ori mai mult. Se tot înrola în corpul de marinari pentru că-i plăcea să lupte și să ucidă. S-a întors de acolo

și mai rău și era deja mai rău ca păcatul când a plecat. Mă îndoiesc c-ai putea fi o problemă pentru el, scumpule.

Schyler percepu fluxul de animozitate dintre soț și soție, ridicându-se din nou.

- Vă asigur c-a fost ultima oară c-am dat ochii cu domnul Boudreaux. Schyler își împinse scaunul înapoi. Vă rog să mă scuzați, vreau să mă odihnesc puțin înainte de a mă duce la spital.

Camera în care dormea era aceeași pe care o avusese și în copilărie. Prin trei ferestre mari, dreptunghiulare, i se înfățișa priveliștea din spatele casei, sera, clădirea care fusese cândva afumătoarea și care acum era doar magazia de unelte, grajdul care adăpostea mai mulți cai, și garajul. Dincolo de aceste clădiri, vopsite toate în alb pentru a fi în ton cu casa, era pădurea și, dincolo de copaci, smîrcurile.

Închise ușa dormitorului în urma ei și se rezemă cu spatele de ea. Voia să contemple camera de care-i fusese atît de dor. Podeaua de scînduri era împestrită cu preșuri uzate și decolorate, și ar fi obținut un preț copios dacă ar fi fost vîndute, ceea ce nu era cazul. Schyler nu s-ar fi despărțit niciodată de ceva care aparținuse de Belle Terre.

Întreaga mobilă din cameră era de stejar, purtînd patina anilor, dar culoarea o împiedica să pară greoaie și masculină. Pereții erau vopșiți în galben, iar lemnăria era albă. Cuvertura de pe pat, pernele de pe scaune și draperiile erau și ele albe. Ea insistase asupra acestor lucruri, ultima oară cînd fusese zugrăvită camera. Nu voise ca vreun lucru din cameră să fie în discordanță cu frumusețea simplă a camerei înseși.

Singurul lucru modern era biblioteca. Era încă înțesată cu flecușetele din copilărie și adolescentă. Voise de multe ori să facă curățenie, să arunce almanahurile și buchețelele de flori uscate și invitațiile îngălbenite. Dar nostalgia îi învingea întotdeauna pragmatismul. Oricum, se hotărîse ca

înainte de a pleca la Londra să facă curățenie și să arunce toate nimicurile astea.

Mica baie alăturată dormitorului nu se schimbase nici ea. Mai avea încă chiuveta de porțelan alb cu picior și cada ca o labă despicată. Își spală fața și miinile și privind-se în oglinda de deasupra își refăcu fardul și pieptănătura. Când își ridică zuluflii de un blond-șaten de pe ceafă, observă punctulețul roșu care i se ridica pe gît: înțepătura țîntarului.

„Ăștia știi bine unde să înțepe”, își aminti ea vorbele lui Cash.

Aruncă nervoasă peria de păr și, luîndu-și geanta și cheile mașinii închiriate de pe birou, coborî la parter. Tricia vorbea la telefon agitată în salonul de primire care era legat de camera de zi prin uși glisante ce dispăreau în perete. Ușile stăteau de obicei deschise făcînd din cele două camere una singură, dar fiecare jumătate își păstrase denumirea tradițională.

Surorile adoptive își luară la revedere prin semne. Schyler trecu prin holul spațios și ieși pe verandă. Se afla deja pe treapta a doua cînd i se adresă Ken. Se sculase din balansoarul pe care stătuse și venise spre ea. Cuprinzînd-o de braț, o conduse spre mașina care era parcată pe alee. Aceasta descria un semicerc în fața casei, apoi mergea de-a lungul unei laturi spre garajul din spate.

- Te duc eu la spital, spuse el.

- Nu, mulțumesc. Tu și cu Tricia v-ați dus azi dimineață. Acum e rîndul meu.

- Nu-i nici o problemă.

- Știu, dar nu e nevoie.

O întoarse cu fata spre el: Nu m-am oferit să te conduc pentru că ai fi avut nevoie, ci pentru că de cînd ai venit n-am fost o clipă singuri.

Lui Schyler nu-i plăcea cursul pe care îl lua conversația. și nici tonul confidențial al lui Ken. Politicos dar ferm, se desprinsese de mina lui.

- Ai dreptate, Ken. N-am fost. Și cred că e mai bine așa, nu?

- Mai bine pentru cine?

- Pentru toți.

- Pentru mine, nu.

- Ken, te rog...

Schyler încercă să facă un pas lateral, dar el i-o luă înainte. Postat iarăși în fata ei, îi mîngîie obrazul.

- Schyler, Schyler, mi-ai lipsit îngrozitor. Doamne, îți dai tu seama ce-am simțit cînd te-am văzut din nou?

- Nu. Ce-ai simțit?

Vocea ei era aspră ca și privirea ochilor ei acuzatori.

Ken se încruntă vexat și își retrase mîna.

- Îmi dau seama ce-ai simțit cînd am aflat că Tricia era însărcinată.

Schyler rîse cu amărăciune.

- Nu, nu poți să-ți dai seama. În afară de cazul cînd planeta a fost smulsă de sub tine. Nu poți să-ți închipui deloc ce-am simțit eu. Își umezi buzele și dădu din cap ca și, cum ar fi vrut să îndepărteze un atac de depresie insurmontabil Trebuie să plec.

încercă din nou să-l ocolească și din nou el o împiedică.

- Schyler, stai. Trebuie să discutăm.

- Nu.

- Ai întins-o la Londra fără să-mi dai ocazia să-ți explic.

- Ce-ar fi fost de explicat? Eram pe punctul de-a anunța logodna cînd Tricia a dat totul peste cap anunțînd că e însărcinată cu tine. Copilul tău, Ken, repetă ea, apăsător, rostind clar fiecare cuvînt.

Ken își mușcă buza inferioară, singurul semn că avea muștrări de conștiință.

- Ne certaserăm, îți amintești?

- Un fleac, o ceartă stupidă între îndrăgostiți. Nici măcar nu-mi amintesc din ce cauză. Dar probabil că eram foarte supărată pe tine. În schimb tu n-ai pierdut nici o clipă și te-ai culcat cu sora mea.

- Nu mi-am închipuit c-o să rămână gravidă. Schyler rămase mută. Nu-și amintea ca îngustimea minții să fie una din trăsăturile caracteristice ale lui Ken. Șase ani înseamnă mult. În ea se produsese schimbări. La fel și în Ken. Și totuși era de necrezut ca el să nu realizeze.

- A fost o greșeală că a rămas însărcinată, Ken. M-a durut la fel de mult când am aflat că era însărcinată cu tine.

Ken se apropie de ea și o apucă de umeri.

- Schyler, dai vina pe cine nu trebuie. Tricia s-a năpustit asupra mea cu ferocitate. Ce naiba, sînt un simplu om. Eram deprimat, îmi lipseai. La început am crezut că vrea doar să mă consoleze, înțelegi, să-mi arate simpatie, apoi însă...

- Nu mă interesează toate astea.

- Te rog să mă ascuți, spuse el, zgîlțind-o ușor.

Trebuie să te fac să înțelegi. Tricia a început să... flirteze cu mine, flatîndu-mă. Un lucru duce la altul. M-a sărutat. Restul a venit de la sine. S-a întîmplat doar o dată...

Schyler se uită la el cu totală neîncredere.

- Mă rog... poate de mai multe ori, dar niciodată n-a însemnat nimic pentru mine. Am făcut dragoste cu ea, da, dar de iubit te iubeam pe tine. O apucă mai strîns de umeri. Și încă te mai iubesc.

Furioasă, Schyler îi dădu mîinile la o parte:

- Să nu îndrăznești să-mi spui mie asta. E o insultă pentru amîndouă. Ești soțul surorii mele.

- Dar nu sîntem fericiți.

- Greu, dar eu sînt.

- Cu insul ăla Mark la care lucrezi?

- Da, cu insul ăla Mark. Mark Houghton s-a purtat extraordinar cu mine. Mă iubește. Și eu îl iubesc.

- Nu cum ne-am iubit noi. Schyler rîse scurt.

- Nu așa cum ne-am iubit noi. Mark și cu mine ne iubim într-un fel pe care tu nu l-ai înțelege niciodată. Dar oricare ar fi relația mea cu Mark, nu te privește. Ești însurat cu Tricia. Fericită sau nefericită, căsătoria ta nu mă interesează deloc.

- Nu te cred.

O atrase repede spre el și o sărută. Apăsă. Ea se zvîrcoli cu un strigăt înăbușit, sufocată de limba lui care-i umplea gura. Dar el nu se opri.

Îl lăsă o clipă, curioasă să vadă ce simte. Descoperi, cu destulă surprindere, că sărutul lui Ken nu stîrnea în ea decît repulsie. Îl împinse cu pumnii în piept și se eliberă. Fără un cuvînt, se urcă repede în mașina închiriată și porni motorul. Apoi, apăsînd accelerația pînă la podea, porni brusc stîrnind o trombă de pietriș.

Adăpostit sub un palmier, Cash o văzu pe Schyler demarînd și lăsîndu-l pe Ken privind visător în urma ei. Așteptă pînă ce Howell urcă agale treptele și intră în casă, înainte de a se strecura în umbra adîncă a pădurii și a se îndrepta spre casă.

- Deci așa stau lucrurile, își spuse el.

În Heaven fiecare știa ce învîrtește celălalt. Scandalul de acum șase ani cu surorile Crandall, stîrnise multă bîrfă. Orașul vuse luni de-a rîndul după plecarea lui Schyler la Londra și părerile în legătură cu întoarcerea ei erau diferite. Unii credeau că se va întoarce după cîteva săptămîni. Alții credeau că vor trece cîteva luni. Nimeni n-ar fi crezut că vor trece ani și atunci numai din cauză că tatăl ei era pe moarte.

Iată că Schyler Crandall revenise la Belle Terre și în brațele fostului ei iubit. Judecînd după sărutul acela, nu conta pentru ea că Howell se însurase cu sora ei. Poate

gîndea că fusese întîi al ei și că revenirea era un lucru firesc.

Ceea ce îl nedumerea pe Cash era întrebarea de ce îl doreau cele două femei pe Ken Howell. Probabil că valora mai mult decît părea. Se știa că Howell frecventase dormitoarele multor femei libertine din zonă, dar nu mai mult decît alții. Nu umbla niciodată după femei măritate, singure sau divorțate. Și întotdeauna plătea pentru plăcerile lui extraconjugale. Femeile nu făceau parte dintre viciile lui.

Ce anume găseau surorile Crandall la Ken era un mister pentru Cash. După părerea lui, Howell era un nătărău ipocrit. Fusese educat să privească de sus pe oricine nu era trecut în registrul social. Howell uitase cu bună știință că atunci cînd îi muriseră părinții într-un accident de avion lăsaseră mai mult înscrisuri de proprietate decît avere. Cu toate astea îi considera inferiori pe toți în afară de cei din crema societății.

Poate se credea chiar deasupra moralității și se simțea îndreptățit să aibă o soție în casă și o amantă pe verandă.

Adîncit în gînduri, Cash continuă să meargă prin pădure. Se mișca printre-pomi cu o îndemînare pe care o deprinsese din copilărie și o desăvîrșise cu banii contribuabililor. Corpul de pușcași marini, îi cizelase talentul natural transformîndu-l în artă. Nu avea nevoie să se gîndească pentru a-și găsi drumul, ceea ce era bine dat fiindcă mintea îi era preocupată de Schyler Crandall.

I se părea neverosilil ca o femeie de genul ei să dorească un vierme pompos ca Howell. Nu că Schyler ar fi fost cine știe ce frumusețe... Era sigur că i-ar fi putut cuprinde mijlocul în palme și i-ar fi plăcut să aibă ocazia s-o dovedească. Șoldurile ei erau destul de largi pentru a se arcui senzual din talia ei strîmtă. Și deși sîinii ei nu erau suficient de mari pentru a cîștiga concursul bluzei umede,

era sigur că nu putea dormi cu fata în jos fără a face anumite ajustări. Le văzuse bine forma prin bluză.

Gîndindu-se la asta Gash zîmbi. Există oare vreo pereche de sîni la vreo femeie pe care el să nu-i observe? Cu priceperea lui, putea spune că silueta lui Schyler Crandall nu era voluptuoasă, dar remarcabilă, totuși.

Și se pricepea să-și pună silueta în valoare. Nu atît corpul cît ce făcea cu el, îi dădea atîta feminitate. Grația mișcărilor, gesturile feminine pe care le făcea inconștient cu acele mîini subțiri, lipsite de inele. Picioarele ei lungi și tălpile mici, mișcarea expresivă a ochilor ei căprui. Și tot acel păr blond ca mierea.

Era femeie din cap pînă în picioare. Cash se întrebă dacă ea își dădea seama. Era îndoielnic. El însă își dădea seama perfect.

Iritat pe sine pentru că se gîndea atît la ea, se urcă în piroga pe care o lăsase la malul băltii. Luă o prăjină lungă și o folosi pentru a se depărta de mal. Fără zgomot, ca și înaintarea lui prin jungla întunecată, canoea își tăie drum ca o lamă prin apa murdară, nemișcată a lui Laurent Bayon.

De vreme ce era cu cîțiva ani mai în vîrstă decît Schyler, nu știa exact cu cîți pentru că Monique nu ținea la date și nu-și amintea nici ziua lui de naștere, Cash o văzuse crescînd, de la fetița cu codițe pînă la femeia care era azi.

În copilărie, cînd mîndrul papa Cotton o plimba în cadillacul lui decapotabil, purtase întotdeauna panglici în păr, în ton cu rochia ei dantelată. Veșnic pusă la punct. Și în timp ce Cotton o privea mîndru, ea îi amuza pe prietenii lui cu precocitatea ei.

Dar nu fusese așa totdeauna. Din cînd în cînd păpușica ieșise din cutia ei. Din ascunzătorile lui din pădure, Cash o văzuse deseori călărind pe caii lui Cotton cu spatele gol și desculță, cu părul fluturînd și obrajii îmbujorați plini de sudoare.

Se întrebă dacă îi mai place să călărească. Și dacă da, o făcea tot așa fără șa cum obișnuia s-o facă atunci cînd n-o vedea nimeni decît el?

Imaginea ei făcu să i se întindă sexul și să se întărească în dosul fermoarului. Își șterse transpirația de pe frunte cu mîneca și blestema căldura nesuferită. În mod obișnuit nici n-ar fi trebuit să o simtă.

Dar Schyler Crandall se întorsese acasă. Nimic nu mai era ca de obicei.

Schyler observă cît de înăbușitoare era căldura în clipa cînd ieși din mașină și făcu cei cîțiva pași spre holul cu aer condiționat al spitalului pe două nivele. Cînd ajunse la ușile automate era udă learcă, poate ar fi trebuit să facă un duș și să se schimbe înainte de a pleca la spital.

În timp ce aștepta liftul, își controla ținuta de mai multe ori în oglinda de pe perete. N-arăta prea grozav, dar mergea. Exista o pată de iarbă pe marginea fustei ei de bumbac și bluza fără mîneci era șifonată, dar prin aceste părți toți purtau bumbac vara. Toți păreau moleșiți de căldura după-amiezei. Căldura și umiditatea produceau inevitabil neplăceri, care erau în general ignorate.

Însăși ideea de a purta ciorapi era sufocantă. Își păstrase sandalele. Singura ei bijuterie era un ceas obișnuit cu o curea de piele și inelele de aur din urechi. Aveau optsprezece karate, dar neostentative.

Geanta de umăr era scumpă și de cea mai bună calitate, dar de vreme ce semnătura fabricantului nu era evidentă, nu impresiona pe nimeni, chiar dacă ar fi fost recunoscut numele italianului.

În oglindă Schyler văzu o femeie care arăta periculos de aproape de treizeci de ani. Nu maturitatea de pe fata ei o deranja, ci faptul că nu prea avea cu ce să se laude pînă la vîrsta asta. N-avea o carieră, n-avea bărbat, n-avea copii. N-avea nici măcar o adresă care să fie a ei.

Realizările ei erau ca și nule. Nu putuse înainta din cauza amintirilor care o legau de trecut. Venind acasă, voise să scape de una dintre cele mai deranjante dintre acele amintiri. Sperase că ambiguitățile care învăluiau sentimentele ei pentru Howell se vor clarifica.

Dimpotrivă, sărutul lui îi mărise confuzia. Nu-l mai iubea, nu cu intensitatea de mai înainte. Asta era clar. Nu știa însă de ce. Nu putea defini motivul pentru care inima ei nu tresărea ori de câte ori el o privea, de ce nu se dizolvase la atingerea buzelor lui.

Timp de șase ani, Ken Howell fusese prezent în mintea ei așa cum îl văzuse prima oară, un șef al studenților de la campus-ul din Tulane, un basketball-ist de mare clasă. Era dintr-o familie bună, pe picior de egalitate cu societatea înaltă din New Orleans. Era specialist în administrarea afacerilor, cu un viitor promițător. Și o alesese pe Schyler Crandall, frumoasa din Laurent Parish, să-i agate pe piept ecusonul fraternității.

Au fost împreună doi ani. Imediat după absolvire, era firesc să urmeze căsătoria. A urmat însă o ceartă prostească, o neînțelegere asupra unui lucru atît de mărunț, încît n-avea nici o importanță. Nu s-au mai văzut cîteva luni.

Schyler nu considerase ruptura irevocabilă și privea despărțirea lor temporară ca pe un lucru sănătos pentru relația lor. Se puteau întîlni cu alții și astfel să se convingă că voiau să fie împreună pe viață.

Cînd în cele din urmă Ken revenise și îi telefonase, voia s-o vadă fără întîrziere. Reconcilierea fusese tandră și pasionată. Ken era nerăbdător să se însoare, ea simțea același lucru. Fixară o dată provizorie pentru nuntă și cerură ambelor familii să se adune la Belle Terre pentru o petrecere.

Tricia însă le stricase filmul.

Era îmbrăcată în albastru, exact nuanța ochilor ei. Schyler îi spusese mai devreme cît era de drăguță. Schyler iubea întreaga lume în ziua aceea. Toată lumea și toate lucrurile erau frumoase.

În mijlocul veseliei, Tricia se strecurase lingă Ken și îl apucase de mînă:

- Doamnelor și domnilor, vreți să-mi acordați o clipă de atenție?

După ce rîsul și conversațiile încetară, zîmbi spre Ken și spuse:

- Scumpule, cred că ar fi trebuit să-ți spun întîi ție, între patru ochi, dar mi se pare mult mai potrivit să-ți spun acum cînd cei pe care-i iubim cel mai mult sînt de fată. Apoi, trăgînd aerul adînc în piept, anunță jubilînd: Voi avea un copil cu tine.

Judecînd după expresia de pe fața lui, Ken era tot atît de uimit ca și ceilalți. Părea îngrozit, stînjenit, bolnav. Dar nu negă. Nici măcar cînd Schyler se întorsese spre el neîncrezătoare și-l rugase din priviri s-o facă.

Orice altă alternativă decît căsătoria era exclusă. După cîteva zile și cu foarte puțin fast Ken și Tricia se căsătoriseră civil. Opt săptămîni mai tîrziu Tricia pierdu sarcina.

La vremea aceea, Schyler era deja în Europa. Cînd auzise vestea nu simțise nimic. Inima ei era la fel de goală ca și pîntecul Triciei. Trădarea celor doi o lăsase amorțită.

În multe privințe, încă mai era. Așa că atunci cînd amintirile rele le alungaseră pe cele bune, sărutul lui Ken nu-i produsese decît repulsie.

Ieșind din lift la etajul unu, Schyler își spuse că dacă Cotton nu își revenea, dacă murea în urma atacului de cord, cel puțin va muri cu conștiința împăcată că făcuse ceva în viață. Nu același lucru se putea spune despre ea, pînă acum.

Înainte de a se întoarce în Anglia, trebuia să-si limpezească simțămintele pentru Ken și Tricia și trădarea lor. Dacă n-o făcea avea să rămână pe loc toată viața. Până ce mintea și inima ei nu vor fi închis ușa trecutului, va fi ca un motor oprit, care nu merge nicăieri și nu face nimic.

- Bună seara, îi spuse ea asistentei pe care o întâlnește pe coridor. Cum se simte tata?

- Bună, domnișoară Crandall. Nici o schimbare. Doctorul a întrebat de dumneavoastră mai devreme. Dorește să vă vadă.

- Mă poate găsi lângă salonul tatii.

- Am să-i spun.

Infiriera se duse să-l caute pe doctor. Schyler își continuă drumul pe coridor până la ultimul salon de terapie intensivă. Printr-un geam îngust, îl văzu pe Cotton întins pe pat, conectat la aparatele care transformau descurajantele semne de viață în puștii și clipiri.

Pe Schyler o durea inima să-l vadă pe omul pe care îl adora în această stare. Și lui Cotton, dacă si-ar fi dat seama, i-ar fi displicut. Nu depinsese niciodată de nimeni. Acum cele mai elementare funcții ale corpului erau făcute de mașinării sofisticate. Nu-ți venea să crezi că un om atât de robust poate zace așa, nemișcat, lipsit de culoare, inutil.

Punându-și palmele pe sticla rece, Schyler șopti:

- Tată, ce ai? Spune-mi.

Înstrăinarea lor începuse în ziua aceea teribilă când zeii hotărâseră că Schyler Crandall avusese destule zile bune și azvîrliseră asupra ei toate nenorocirile de o viață în decursul unei singure după-amieze.

După plecarea oaspeților uimiți, după ce Ken și Tricia plecaseră să se ocupe de aspectele legale ale căsătoriei, Schyler se dusesse la Cotton, pentru a se refugia la pieptul lui primitiv și afectuos.

Dar Cotton se metamorfozase într-un străin. Nici măcar nu ridicase ochii spre ea. O împinsese brusc la o parte când

se lipise de pieptul lui larg, tratînd-o cu toată răceala. Pînă în ziua aceea Schyler fusese slăbiciunea lui. Dar în după-amiaza aceea nefericită cînd Schyler spusese că ar fi bine să plece în străinătate pentru un timp, Cotton aprobase imediat. Nu era supărat. Nu vociferase, nu ridicase tonul, așa cum sperase ea. Ceea ce ar fi fost un lucru obișnuit, i-ar fi putut face față.

O tratase însă cu indiferență. Asta o lezase profund. Cotton era indiferent numai cu oamenii de care nu avea nici o nevoie. Schyler nu putea înțelege de ce tatăl ei nu-i mai arăta afecțiunea de care avea atît de mare nevoie.

Plecaseră de la Belle Terre la Londra. Prăpastia dintre ea și Cotton se adîncise an de an. În afară de cîte o scrisoare la cîteva luni și telefoane reci cu ocazia sărbătorilor nu mai avuseseră nici un contact. Lui Cotton nu părea să-i pese. Era ca și cum ar fi alungat-o din viața lui pentru totdeauna. Dar nu putea să-l lase să moară supărat pe ea. Cel mai mult îi era teamă că nu va afla niciodată ce anume îl făcuse să se înverșuneze împotriva ei, cum ajunsese ea dintr-o ființă îndrăgită, o paria.

- Sper că nu voi avea doi pacienți în loc de unul, nu?

Vocea doctorului o trezi. Își înălță capul plecat și își șterse lacrimile.

- Bună, doctore Collins, spuse ea zîbind trist. Mă simt bine. Doar obosită.

Doctorul păru sceptic, dar nu insistă, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare.

- E vreo schimbare?

Jeffrey Collins era un doctor tînăr care se hotărîse să practice medicina într-un spital dintr-o localitate mică, preferabil competiției dintr-un spital mare.

În timp ce studia cu atenție diagrama lui Cotton Crandall, lui Schyler i se păru că seamănă cu un băiat care

se pregătește să citească recenzia unei cărți în fața clasei, doritor de a se prezenta bine.

- Nimic semnificativ.

- Asta e bine sau rău?

- Depinde cum o privești. Dacă schimbarea e spre rău, atunci mai bine fără.

- Desigur.

- Ceea ce-i trebuie pacientului e o operație de „by-pass”. Triplă, sau poate quadruplă, judecînd după radiografie. Închise cu zgomot copertile metalice ale diagramei. Deocamdată însă nu suportă. Trebuie să așteptăm să se mai întremeze și să sperăm că nu va avea un nou atac înainte de operație.

- Noi?

- Cardiologul, chirurgul și cu mine.

Schyler privi în lături încercînd să găsească formula potrivită pentru a spune ceea ce voia.

- Doctore Collins, cu riscul de a părea ingrată fată de tot ce ai făcut pînă acum, și neîncrezătoare în capacitatea dvs...

- Te întrebi dacă știi ce naiba fac. Schyler zîmbi neajutorată:

- Da. Știi ce naiba faci?

- Nu te condamn pentru că te întrebi. Ăsta-i un spital mic. Dar sponsorii, cei care au construit acest spital, inclusiv tatăl dumitale, n-au făcut economie la nimic. Aparatura e dintre cele mai recente. Personalul e bine plătit. Medicii de aici nu sînt din categoria acelorora ce nu pot găsi o slujbă în altă parte. Singurul motiv pentru care sîntem aici este acela c-am vrut să trăim într-un oraș mic.

- Îmi pare rău, n-am vrut să spun că n-ați fi competenți sau calificați.

Doctorul își ridică mîna, în semn că nu fusese jignit.

- Când va veni vremea pentru operație, dacă vrei să-l transferi pe domnul Crandall la alt spital, voi fi bucuros să fac cele necesare pentru a fi transferat fără pericol.

- Mulțumesc, doctore. Îți apreciez franchetea. Sper că și dumneata o apreciezi pe a mea.

- Da.

Și nu cred că e nevoie să fie transferat, își zîmbiră unul celuilalt.

- Pot să intru, să-l văd?

- Două minute. Apropos. Îți recomand să mănînci mai mult și să te odihnești mai bine. Nu pari cu mult mai sănătoasă nici dumneata. Noapte bună.

Se angaja în lungul culoarului cu pași siguri care contraziceau aparenta lui naivitate. Schyler se simți mai liniștită, salută o infirmieră care se ocupa de aparatura de întreținere a vieții și intră în salonul de terapie intensivă. În ciuda luminii fluorescente, puternice, camera arăta lugubru.

Se apropie de pat în vârful picioarelor. Ochii lui Cotton erau închiși. În gură avea un tub lipit de buze cu leucoplast. Tuburi mai subțiri fuseseră introduse în nări. De sub cearceaful care-l acoperea, ieșeau tot felul de sîrme și cateteri care mergeau la aparatele din jur. Își putea imagina cât de neplăcut trebuie să fie.

Singurul lucru familiar era smocul lui de păr alb. Îi dădură lacrimile cînd întinse mîna și își trecu degetele prin el.

- Te iubesc, tată. Cotton nu se mișcă.

- Iartă-mă pentru ce-am făcut. Rămase două minute întregi, apoi îl sărută pe frunte și ieși.

Numai după ce se închise ușa în urma ei, Cotton deschise ochii.

Ken și Tricia se aflau în toiul unei discuții aprinse. De pe treptele verandei, Schyler îi vedea prin fereastra salonului.

Covorul era o arenă, iar ei stăteau ca doi boxeri pe desenul lui decolorat. Vocile erau înăbușite și nu-și putea da seama ce spuneau. Nici n-avea nevoie. Gesticulau furioși.

Ieșind din conul de lumină din dreptul ferestrei, coborî treptele. Nu voia să se amestece sau să fie văzută, mai ales dacă ea era sursa conflictului.

În mod sigur Tricia nu-l văzuse pe Ken sărutînd-o înainte de a pleca la spital. Tricia n-ar fi stat ascunsă, așteptînd să plece ea pentru a se răfui cu Ken. Ar fi țîșnit imediat din casă năpustindu-se asupra lor.

Vizita la spital o lăsase pe Schyler golită de orice emoție. N-avea nici un chef să ia parte la disputa din salon așa că își lăsă poșeta și cheile pe capota mașinii și porni de-a curmezișul pajiștii.

Spera ca mișcarea s-o obosească îndeajuns pentru a putea dormi. Fusese obosită în fiecare noapte de cînd venise, dar zăcuse trează, gîndindu-se la Cotton, la Ken și Tricia, gîndindu-se că dorm în același pat, în camera de vizavi. Îi era ciudă pe sine că îi mai păsa de asta, dar o făcea.

Și pentru că îi păsa, era curios că sărutul lui Ken o afectase mai mult decît trebuia. În ultimii șase ani își închipuise că îl mai iubește. Primul sărut după o despărțire atît de dureroasă și de lungă, ar-fi trebuit s-o electrizeze, chiar dacă era soțul surorii ei. Ceea ce simțise însă era o vagă tristețe, un sentiment de pierdere pe care nu-l putea explica.

Acesta era doar unul dintre lucrurile care o preocupau pe Schyler în timp ce traversa pajiștea întinsă și intra în pădure. Aerul nopții era înăbușitor, doar puțin mai rece decît fusese după-amiază. Pașii ei ridicau vălătuci de ceață deasupra pămîntului. Eteric, ceața se incolăcea în jurul gleznelor și urca pe gambe. Ar fi putut fi o senzație ciudată dar Schyler percepea ceața ca pe ceva prietenos.

Merse pe poteca îngustă care era paralelă cu drumul cîteva sute de metri înainte de a se abate spre stînga. De acolo, șerpuia prin pădure coborînd treptat pînă la malurile fertile ale rîului.

Aici pe platou, erau copacii de esență tare cu ramurile drapate de mușchi spaniol. Majoritatea erau însă pini, reproducîndu-se prolific pînă la punctul unde începeau să apară chiparosul, salcia, și arborele de bumbac care luase în stăpînire întregul mal noroios al rîului.

Imediat ce învățase abecedarul, Schyler putea identifica orice copac în pădure. Nu-i uitase niciodată.

Își amintea bine lecțiile de silvicultură ale lui Cotton. Cunoștea pădurea cu ochiul, mirosul și pipăitul.

Urechile ei puteau încă identifica orice sunet, în afară de unul.

Iar acesta se produse atît de repede încît nici nu avu timp să se întrebe ce era: un ciine fioros rînjindu-și colții la ea în mijlocul cărării.

Animalul părea să se fi ivit din iad, plantîndu-se pe pămîntul mlăștinos la cîteva pași în fața ei. Corpul îi era suplu cu un piept adînc și foarte musculos. Avea capul triumfiular și nasul turtit. Coada lui ascuțită arcuită în sus era ostilă și agresivă. Avea părul scurt, un amestec neplăcut de negru cu maro și galben. Ochii lui depărtați o priveau lucind. Prin gura deschisă ieșea un mîriit. Stătea cu picioarele depărtate, ca un marinar pe puntea corăbiei. Era urît, extrem de urît, cea mai amenințătoare creatură pe care o văzuse Schyler vreodată. Mîriitul lui sinistru era înfricoșător.

Instinctiv trase aerul și își ținu respirația. Inima îi bătea atît de tare că o durea. Cînd își duse mîna la piept, animalul făcu un salt înainte și latră de trei ori, ascuțit.

Rămase nemișcată nevrînd să alarmeze clinele mișcîndu-și vreun mușchi.

- Jos băiatu', jos!

Cuvintele erau ridicol de inutile. Acesta nu era un câine de casă. Nu avea absolut nimic prietenos în el. Era un ucigaș. Mîriitul se preschimbă într-o vibrație joasă care-î ieșea din gît, dar Schyler nu era atît de proastă să creadă că dădea înapoi.

Să strige după ajutor ar fi fost inutil. Era prea departe de casă. În plus vocea ei ar fi putut provoca animalul s-o atace. Acest armistițiu mexican însă nu putea dura o veșnicie. Se hotărî să facă o jumătate de pas înapoi. Cîinele nu păru să observe, așa că mai făcu unul. Apoi un altul.

După ce ajunse la cîtiva metri de el, se hotărî să se întoarcă și s-o pornească repede pe cărare spre casă. Nu voia s-o zbughească la fugă pentru că era sigură că s-ar fi luat după ea. Dar nici nu voia să piardă timpul.

Îngrozită de ce se putea întîmpla, se răsuci cu spatele. În acel moment cîinele latră din nou amenințător. Sunetul fu atît de abrupt, de surprinzător și de tare încît se împiedică și căzu. Cîinele se repezi la ea. Schyler se întoarse cu fața în sus, își acoperi obrazul cu un braț și izbi animalul cu celălalt.

Contactul fizic cu el fu ca un coșmar hidos trăit aievea. Simți pe braț suflul lui fierbinte și zgîrietura dinților lui ascuțiți pe piele. Ceva lipicios care putea fi saliva lui sau sîngele ei îi pică pe încheietura mîinii. Osul brațului ei aproape că se frînse în impactul cu craniul mare al cîinelui; Lovitura îi amorți durerea cîteva secunde.

N-avea nici o îndoială că animalul îi va sfișia beregata dacă nu-l oprea. Acționînd sub impulsul instinctului de supraviețuire, pipăi cu mîna în jur și apucă primul lucru pe care îl găsi. o cracă de pin groasă ca o mînă. Cînd cîinele își lansă al doilea atac, îl izbi peste bot cît putu de tare. Lovitura își atinse ținta dar nu-l opri. Reuși doar să-l înfurie și mai tare.

Vinturînd craca de pin la întîmplare și din cauza asta, fără nici un rezultat, Schyler se ridică cu greu în picioare și începu să alerge, lovindu-se de copaci, cu cîinele pe urmele ei. Îi simți colții pe gleznă, dar. Reuși de cîteva ori să scape.

Brusc, de undeva, două lumini puternice măturară pădurea ca o seceră prin iarbă. Se opriră asupra ei ca un reflector care își găsisse ținta, orbind-o. Ceața își praful dansau ca spiridușii în luminile gemene. În mod reflex, Schyler își feră ochii cu brațele.

Un șuierat ascuțit sfîșie aerul umed, nemișcat. Observă imediata schimbare de atenție a cîinelui. Încetă să mîrie și să latre și se liniști complet. Un alt sunet strident îl galvaniza. Trecu în viteză pe lîngă ea. Corpul lui asudat îi atinse piciorul gol, cît pe aci s-o trîntească la pămînt. Se repezi prin tufișuri în direcția luminilor.

Schyler observă apoi că în goana ei ajunsese în apropierea drumului. Luminile erau ale unei mașini care oprise pe margine. Volanul fusese întors brusc pentru a dirija farurile spre pădure. Clipind din ochi reuși să distingă o mică camionetă, cu o înfățișare fantomatică din cauza prafului care o învăluia.

Zgomotele care veneau dinspre mașină erau ireale. Motorul bîzîia și bătea. Și din dosul camionetei venea sunetul strident al lătratului cîinilor. Erau într-o stare de surescitare teribilă, cuștile metalice zornăiau, cîinii se agitau, încercînd să scape. Schyler nu-și dădea seama cîți erau dar părea un adevărat iad.

Și schimbă direcția și fugi îngrozită, sigură că în curînd întreaga haită însetată de sînge va fi slobozită pe urmele ei. Riscă o privire în urmă. Mașina dădea înapoi cu zgomot de roți dințate în mișcare, ieși în drum și se îndepărtă. Pădurea fu din nou cufundată în întuneric.

Lătratul însă continua. Schyler fugea de el, pipăindu-și drumul orbește printre copacii deși care-l deveniseră

străini. Mușchiul spaniol care îi atinge fața era îngrozitor. Rădăcinile și lăstărișul erau ca șerpii care se încolăceau în jurul gleznelor încercînd s-o prindă în acest coșmar. Fără succes, se lupta cu ceata care se ridica învăluind-o în brațele ei fantomatice.

Scoase un țipăt cînd se izbi de un corp solid, nemișcat. Se luptă cu el zgîriindu-l cu unghiile pentru a se elibera. Fu ridicată în sus și ținută în aer în timp ce ea încerca să-l lovească cu picioarele.

- Încetează! Ce naiba e cu tine?

În ciuda groazei, Schyler își dădu seama că fantoma din coșmarul ei avea o voce umană. Și el părea a fi om. Își dădu capul pe spate și își ridică ochii spre el. Era diavolul în persoană.

Cash Boudreaux privea în jos spre ea, curios, apoi după cîteva secunde o luă în brațe. Schyler era prea bucuroasă pentru a protesta. Atacul ciinelui era prea recent pentru a nu aprecia prezența cuiva mai mare și mai puternic decît ea.

Respirația ei scurtă, repezită, îi mîngîia gîtul. Schyler îl prinse de pieptul cămășii. Tremura de repulsie amintindu-și botul bălos, rînjit al ciinelui. Dar cînd oroarea începu să dispară se simți stînjenită.

Înspică lung și tremurat.

- Poți să mă lași jos, domnule Boudreaux. Mă simt bine.

Boudreaux n-o lăsa jos, nici nu se opri din mersul lui în direcția rîului.

- M-ai auzit?

- Oui.

- Atunci lasă-mă jos. E drăguț din partea dumitale, dar...

- N-o fac din amabilitate ci pentru că e mai convenabil să te duc în brațe decît să te trag după mine!

- Asta spun și eu. Mă descurc și singură.

- N-ai fi în stare să te ții pe picioare. Tremuri prea tare.

Era adevărat. Tremura din tot trupul ca o frunză uscată în bătaia vântului. Vrînd să-i facă o concesie în acele momente, acceptă să fie dusă în brațe.

- Sîntem pe un drum greșit. Casa-i în direcția aia.

- Știu unde e casa. Vocea lui avea o undă de sarcasm. Am crezut că ai fugit de acolo speriată de ceva sau de cineva.

- Ce-ar putea să mă sperie acolo?

- Tu știi.

- Ca să știi, am fost atacată de un... cîine. Vocea i se frînse. Era umilitor că-i dădeau lacrimile, dar nu se putea stăpîni.

Boudreaux se opri brusc. Un cîine? Te-a atacat un cîine? Ea dădu din cap. Am auzit lătratul, spuse el. Te-a mușcat?

- Cred că da. Nu sînt sigură. Am fugit.

- Doamne!

Porni din nou pe cărare, mergînd mai repede acum. Corul broscuilor se auzea mai tare. Schyler recunoscuse sălciile ale căror ramuri lungi, plecate, spînzurau deasupra apei tulburi, nemișcate, ca un om care-și cere iertare. Această parte a râului era un afluent, care pornea din cursul principal al lui Laurent Bayon. Era ca un pîrîu îngust. Apa curgea molcom, abia simțit, făcînd-o să pară nemișcată.

Pe mal se afla o pirogă, pe jumătate în apă. Agil, Cash puse un picior în ea și se aplecă s-o pună jos pe Schyler în interiorul îngust ca o canoe. Luînd o cutie cu chibrituri din buzunarul de la piept al cămășii, scapără un băț și aprinse o lampă de gaz. În lumina galbenă ochii lui luceau sinistru ca la pisicile sălbatice care bîntuiau prin mlaștini. Stinse chibritul și ridică fitilul lămpii.

- Ce făceai aici? Întrebă ea cu o curiozitate detașată.

- Duceam acasă prada zilei. Arătă cu o mișcare a capului plasa pe jumătate cufundată în apa mică. În ea se zvîrcoleau mai multe duzini de peștișori roșii de mlaștină.

- Se pare că ai o înclinație deosebită de a încălca proprietățile altora.

Cash nu se apără.

- Ia. Trage o dușcă.

Pe fundul bărcii zăcea o sticlă de o jumătate cu whisky. Cash îi smulse dopul și-i trecu sticla. Schyler o privi indiferentă.

- Hai, spuse el impacientat. E bună și nu e de contrabandă. Am cumpărat-o azi după-amiază de la o prăvălie respectabilă.

- Nu beau.

Cash se aplecă spre ea. În lumina galbenă, fata lui avea o expresie satanică.

- Când ai dat peste mine, arătai de parcă văzuseși o stafie. N-am pahare de cristal și cuburi de gheață ca la Belle Terre. Sînt sigur că nu-i ca acele cocktailuri cu care ești obișnuită, dar are să te ardă zdravăn pe gît, ceea ce este exact ce-ți trebuie pentru a scăpa de tremurături. Hai, ia o înghițitură, fir-ar ai naibii!

Detestînd tot ceea ce spusese, și cu atît mai mult modul imperativ în care o făcuse, Schyler îi smulse sticla de băutură din mînă și o duse la buze. Cotton o învățase să bea, așa cum o învățase toate celelalte lucruri. Dar o învățase să bea ca o doamnă, de o manieră cu care Macy era de acord. Înghițitura zdravănă pe care o luă din sticla lui Boudreaux îi răni gîtul și fiecare centimetru al esofagului pînă în stomac unde explodează cu impetuositatea unui soare care moare.

Tusea aspră care urmă, n-avea nimic de doamnă, își șterse gura cu dosul mîinii și-i dădu sticla. Cash o luă și uitîndu-se la ea uimit, luă o înghițitură.

- Mai vrei?

- Nu, mulțumesc.

Cash mai luă o înghițitură înainte de a pune dopul la foc și de a o arunca pe fundul bărcii. Se urcă și se ghemui în fața ei.

- Te-a mai mușcat și din altă parte decît de braț?

Schyler inspiră adînc cînd Cash întinse mîna și-i cuprinsese încheietura, trăgînd-o mai aproape de lampă. Atingerea lui îi dădu un fior, dar ceea ce o alarmă era faptul că brațul ei sîngera rău din mai multe zgîrieturi.

- Nu mi-am dat seama. Of, Doamne!

Degetele lui erau calde, puternice, blînde pe cînd atingeai rănile examinîndu-le cu atenție.

- Cum arăta?

- Cîinele? Schyler se înfiora. Oribil. Urît. Ca un boxer. Cam ca un bulldog.

- Trebuie să fi fost unul dintre cîinii luptători ai lui Jigger. Cash ridică privirea spre ea. Ai avut noroc c-ai scăpat numai cu atît. Ce i-ai făcut?

- Nimic! strigă ea. Mă plimbam prin pădurile mele cînd a țîșnit odată de undeva.

- Nu i-ai provocat?

Nota de îndoială din vocea lui o enervă. Își eliberă brațul și se ridică în picioare.

- Mă duc la spital. Mulțumesc.

Cash sări în picioare și se aplecă peste ea. Mîna lui abilă i se așeză solid pe mijlocul pieptului și o împinse ușor.

- Stai jos.

Se uită în sus la el fără să facă ceva.

- Așa, spuse el.

Schyler nu era obișnuită cu manipularea de la nivelul fermoarului de la pantalonii ei, dar spuse cu calm:

- Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut, domnule Boudreaux, dar cred că aici este nevoie de ochiul unui profesionist.

- Unii mă consideră profesionist! Și îngenunche din nou în fața ei. În ciuda a ceea ce vrei tu, o să merg cu tine la spital, iar tu n-o să ajungi acolo niciodată singură. Ochii lui se îndreptară spre ea din nou. Erau ironici. Desigur ai putea să-i ceri cumnatului tău să te ducă.

Atenția lui se concentra din nou asupra rănilor.

- Dar mai înainte trebuie să ajungi la Belle Terre, și nu cred c-ai reuși!

- Trebuie făcut un antirabic. În clipa în care gîndi aceasta cu voce tare, i se făcu rău la perspectiva unei serii de injecții antirabice.

Întinzînd mîna în spatele ei pentru a lua un săculeț din fundul bărcii, Cash dădu negativ din cap. Lumina arunca reflexe aurii pe părul lui lung, șaten, ondulat.

- Nici unul din cîinii lui Jigger nu-i turbat. Sînt prea prețioși.

Schyler privi cu un amestec de teamă și curiozitate cum scoate niște sticlulețe opace, maronii. Nici una nu era etichetată.

- Te referi la Jigger Flynn?

- Oui.

- Mai e pe-aici? Cash rîse scurt.

Toate prostituatele din parohie ar rămîne șomere dacă ar pleca el.

Numele lui Jigger Flynn stîrni în ea frica din copilărie. Flynn era un proxenet notoriu și contrabandist, ocupație de la care i se trăgea și porecla.

- Mama îi spunea surorii mele că Flynn răpește fetițele care nu sînt cumînți, spuse Schyler.

- Nu era departe de realitate.

- În casa noastră, el era unul și același cu bau-bau. Ne uitam lung, cu teamă și oroare la casa lui cînd treceam pe lîngă ea.

- Mai există încă.

- Ar fi trebuit pus după gratii de mult. Cash scoase un mic chicot.

- Nici o șansă. Birourile șerifului îi oferă cei mai reguțați clienți ai lui Jigger.

Știind că probabil așa era, Schyler aprobă vag din cap. Fusesse de asemeni tulburată de glasul gros al lui Cash. Atinsese o zonă erogenă din adâncul ei. Își trase brațul din mîna lui.

- Cei asta?

Cash înmuiase un tampon de vată cu un lichid incolor dintr-una din sticle și-l ridică spre nările ei. Mirosul înțepător era ușor de recunoscut.

- Alcool curat. Și o să te usture al dracu'. Ești liberă să țiți.

Înainte ca ea să îndure, Cash îi aplică tamponul pe zgîrieturi.

Schyler simți valul de durere apropiindu-se înainte ca acesta s-o fi atins. Era hotărîtă să nu țițe, dar nu-și putu reține sunetul înăbușit care-i scăpă înainte ca ea să-l fi putut întoarce înapoi în gît.

Stoicismul ei părea să-l amuze. Gura lui rînjea cînd luă tamponul îmbibat de sînge.

- Asta va opri înțepăturile.

Destupă repede o altă sticlă și folosindu-și degetele tampona rănile. Curățate de sînge, nu mai păreau atît de grave. După ce le unse bine cu un unguent, îi bandajă brațul de la cot la încheietură cu tifon.

- Ține-l curat și uscat cîteva zile.

- Ce ai pus pe el?

Spre uimirea ei rănile încetaseră s-o mai jeneze.

- Unul din remediile făcute de mama mea. Văzîndu-i expresia de surprindere, Cash rînji sardonice:

- E făcută cu ochi de liliac și splină de mistreț.

Ochii lui luceau în lumina lămpii. Magie neagră, șopti el.

- N-am crezut niciodată că mama ta practica magia neagră.

Rinjetul lui luă o tentă de amărăciune.

- Înseamnă că ești printre cei puțini. Te-a mai mușcat și din altă parte?

Schyler își umezi buzele, nervoasă.

- A încercat să mă apuce de glezne, dar... Înainte ca ea să termine, Cash îi ridică fusta deasupra genunchilor. Prinzînd mușchiul gambei cu o mîină, îi ridică laba piciorului pe genunchii lui și-l răsuci încoace și încolo sub lumina lămpii.

- Zgîrieturile nu sînt așa de adînci. Am să le curăț, dar nu-i nevoie de bandaj.

Controlînd cealaltă gleznă și constatînd că avea doar o urmă ușoară, îmbibă un nou tampon de vată cu alcool.

Schyler privi cum mîna lui îndemînică curăță zgîrieturile și mușcăturile de pe glezne. Încercă să se gîndească cum îi denumise Ken pe acești Cajuni vindecători. Încercă să se gîndească la orice în afară de intimitatea de a sta cu piciorul ridicat pe coapsa lui Cash Boudreaux.

- Ai spus c-am avut noroc să scap așa ușor, spuse ea. A mai atacat și pe alții?

- Un copil, acum cîteva luni.

- Un copil? Ciinele ăla a atacat un copil?

- Nu știu dacă era același cîine. Jigger are cîini luptători cu destul sînge corcit ca să-i facă mai ai dracu' decît cîinii de curte.

- De ce a atacat copilul?

- Se spune că puștiul l-a provocat.

- Cine spune asta?

Cash dădu din umeri nepăsător.

- Toată lumea. Nu știu amănunte pentru că nu-i treaba mea.

- Face parte din lucrurile care n-au legătură cu dumneata, spuse ea insinuant.

- Așa-i.

- Ce-a pățit copilul?

- S-a făcut bine, cred. N-am mai auzit nimic despre asta după ce l-au dus la spital.

- A trebuit dus la spital? Și nimeni n-a făcut nimic?

- În legătură cu ce?

- În legătură cu cîinii. Jigger n-a primit o amendă, nimic de genul acesta?

- N-a fost vina lui Jigger. Puștiul s-a aflat unde nu trebuia, cînd nu trebuia.

- E vina lui Jigger dacă a lăsat cîinele liber.

- Cred că ai dreptate. Cîinii ăia sînt niște bestii. Așa îi dresază el. Trebuie să fie răi pentru a lupta în arenă.

- În arenă?

Cash se uită la ea ironic și rîse scurt, sec.

- N-ai auzit niciodată de luptele de foxterrieri în arenă?

- Bineînțeles c-am auzit. Sînt ilegale.

- Tot așa și scuipatul pe trotuar în fața judecătoriei dar asta nu-i împiedică pe oameni s-o facă.

Terminase cu pansatul gleznelor și își punea la loc leacurile, inclusiv anestezicul făcut de Monique. Schyler își trase fusta în jos peste genunchi. Lucrul nu scăpă atenției lui Cash.

Ignorînd zîmbetul lui lipicios, spuse:

- Vrei să spui că se țin lupte de cîini pe aici?

- Se țin de ani de zile.

- Jigger Flynn crește cîini pentru a omorî și a fi omorîți?

- Oui.

- Ei bine, cineva trebuie să-l oprească.

Cash dădu din cap, vizibil amuzat de această idee.

- Asta n-are să-l încînte pe Jigger. Cîinii lui sînt una din cele mai productive activități marginale ale lui. Nu sînt ușor de învins în arenă.

- Imediat ce ajung la Belle Terre, chem șeriful.

- Dac-aș fi în locul tău, aș lăsa-o baltă.

- Dar putea să mă omoare!

Cu o mișcare rapidă Cash puse palma pe gîtul ei și îi atrase fața aproape de a lui.

- Abia te-ai întors, domnișoară Schyler. Am să te scutesc de efortul de a afla asta singură.

Se opri și o privi adînc în ochi.

- Nimic din Laurent Parish nu s-a schimbat de cînd ai plecat. Poate c-ai uitat prima lege nescrisă: Dacă nu-ti place ceva, întoarce privirea. Te cruți de o mulțime de neplăceri. Ai înțeles?

Pentru că se concentra atît de tare asupra degetelor lui, care-i atingeau pielea, îi trebuiră cîteva clipe pentru a înțelege avertismentul.

- Am înțeles, dar n-am să mă răzgîndesc. Nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi venit Flynn și n-ar fi chemat cîinele înapoi.

- Te-ar fi făcut fărîme și ar fi fost un mare păcat, nu? Pentru că arăți al dracu' de bine așa cum ești.

Degetul lui mare îi lunecă mîngîietor spre baza gîtului. Cînd atinse marginea rotunjită, se lăsă pe spate pentru a vedea mai bine. Degetul trecu apăsător de cîteva ori.

- Țîntarul ăla te-a înțepat, nu?

Schyler simți cum situația îi scapă repede de sub control. Intensitatea privirii lui îi dădea fiori, dar o stînjenea. Îi plăcea foarte mult cum arată fața lui dură și inflexiunea senzuală a vocii lui. Admirase în ascuns, lățimea pieptului și forma zveltă a bustului. Pulpele lui erau slabe și tari. Umflătura dintre ele confirma că reputația lui de mascul era bine fundamentată.

Dar ea era Schyler Crandall și nu se lăsa vrăjită de farmecele de proastă reputație ale lui Cash Boudreaux.

- Dă-mi drumul, te rog.

El continuă s-o mîngîie pe gît.

- Nu înainte de a pune ceva pe întepătură.

- Nu e nevoie.

Totuși nu se mișcă cînd el își luă mîna de pe gîtul ei și începu să caute din nou în săculeț. Scoase o sticlută și o destupă. Mirosul substanței uleioase era cunoscut și îi amintea de tabăra de vară.

- Ești un doctor-vrăjitor fals, domnule Boudreaux. Asta e camtofenil.

Cash zîmbi plin de scuze:

- Aproape.

Schyler nu înțelese niciodată de ce nu dăduse la o parte mîna care se apropia de gîtul ei din nou, de ce stătea nemișcată și accepta pulpa degetului mare de la mîna lui, lunecos din cauza substanței camforoase, să maseze mica ridicătură roșie de pe gîtul ei. Nu înțelese de ce, după ce făcuse asta, îl lăsase să-i exploreze gîtul și pieptul căutînd alte ridicături și găsind una sub gulerul bluzei, îi lăsase să-i desfacă primul nasture. Își lunecă mîna înăuntru și fără ezitare unse punctul roșu cu loțiune. Mîna lui rămase în deschizătură cînd întrebă:

- Mai vrei?

Era o întrebare cu subînțeles.

- Nu.

- Sigur?

- Foarte sigur.

Ochii lui îngustați sclipeau amuzați pe cînd își retrăgea mîna și punea sticluta la loc în sac. În picioare, puse un picior pe mal și îi întinse o mînă. De data aceasta refuză gestul și se ridică fără ajutorul lui. În clipa următoare însă

se dezechilibra. Numai reacția lui rapidă o împiedică să cadă. Se găsi din nou în brațele lui.

- Iasă-mă jos. N-am nimic.

- Ești beată.

Așa și era. Deși i se părea imposibil dintr-o singură înghițitură de alcool.

- M-ai mințit. Băutura aceea nu era whisky de la prăvălie.

Cash răspunse printr-un sunet care putea însemna orice.

Luna aproape plină se ridicase deasupra copacilor. Pădurea era acum mai luminoasă decât înainte. Cash înainta repede, părăind să cunoască chiar mai bine decât Schyler fiecare cotitură a cărării, anticipând fiecare denivelare.

Calvarul înfricoșător cu ciinele, lăsând la o parte băutura, o adusese într-o stare de apatie și confuzie. Docilă, încerca să-și țină capul ridicat, dar obrazul îi căzu pe pieptul lui, în timp ce trupul se modelă după al lui. Nu-și putea ține pleoapele deschise așa că ochii ei se închiseră. Când Cash se opri, mai rămase câteva clipe cu ochii închiși, apoi îi deschise. Se aflau în umbra pavilionului.

Fața lui se aplecă spre ea:

- Poți să te descurci singură în continuare? Schyler își înălță capul. Belle Terre arăta ca o perlă opalescentă pe un cuib de catifea verde. Părea foarte departe. Perspectiva de a străbate acea distanță cu propriile ei forțe nu era încurajatoare, dar spuse:

- Am să mă descurc.

Apoi se lăsă jos din brațele lui și încercă să stea în picioare.

- Te-aș duce cu plăcere mai departe, dar tatăl tău ar accepta mai degrabă ca cineva să-i facă pipi în fântină decât să-i vadă umbra lui Cash Boudreaux la Belle Terre.

- Ai fost foarte gentil. Mulțumesc pentru... Simți cum i se taie respirația când el își apăsă podul palmelor pe abdomenul ei și o lipi de perete. Degetele lui îi strinseră puternic toracele îngust. Respirația îi era fierbinte când o simți pe față.

Capitolul 2

- Nu sînt niciodată drăguț cu femeile. Bagă de seamă, pichouette. Mușcătura mea e mult mai periculoasă pentru tine, decît aceea a cîinilor lui Flynn.

- Asta numești tu a face dragoste?

Cash se dădu jos de pe femeia întinsă sub el. Trupul ei era lucios și lipicios din cauza transpirației lui, și plin de pete roșii datorită îmbrățișării furtunoase, întinse mîna după pachetul de țigări de pe noptieră, aprinse una și trase adînc fumul în piept.

- N-am spus niciodată că asta se numește a face dragoste.

Se ridică din pat, își scoase prezervativul și-l aruncă în coș. Era doar pe jumătate moleșit. Trupul lui era încă încordat, încă flămînd.

Rhoda Gilbreath se ridică și trase cearceaful peste sîni. Gestul ei de o pudoare ridicolă era inutil. Cash stătea la fereastră cu spatele la ea, gol, fumînd calm, cu ochii ațintiți la marea reclamă mișcătoare de neon roșu din parcare motelului Pelikan.

- Nu fi bosumflat. Tonul ei era conciliator. Îmi place repede și furtunos uneori. Nu m-am plîns.

Capul lui, cu părul acela aspru, cu șuvițe aurii, se răsuci spre ea. Disprețuitor, se uită la ea peste umăr.

- N-ai nici un motiv să te plîngi, Rhoda. Ai terminat de nu știi cîte ori.

Într-o clipă expresia ei se schimbă din seducătoare în furioasă.

- Întîi te bosumfli, apoi devii răutăcios. Ar trebui să fii recunoscător.

- Vrei să-ți dau un bacșiș?

Ea îl privi țintă:

- Nu mi-a fost ușor să las totul baltă și să dau fuga în seara asta. Am făcut-o pentru că la telefon păraai într-o stare jalnică.

- Eram, mormăi el, amintindu-și de starea în care se afla cînd plecase de lîngă Schyler, la Belle Terre. Depărtîndu-se de fereastră, cu țigara atîrnată de buze, apucă jeansii și îi îmbrăcă.

Femeia, lăsîndu-se cu umerii pe tăblia patului îl privea atentă.

- Ce faci?

- Ce crezi că fac?

- Pleci?

- Da.

- Acum?

- Chiar acum.

- Dar nu se poate. Abia am ajuns aici.

- Nu mai face atîta caz, Rhoda. Ai dat fuga înapoi pentru că ardeai de dorința de a te culca cu mine. Oricînd ești gata la asta.

- Și tu nu?

- Da, dar cel puțin eu recunosc. Tu vrei să lași impresia că venind aici ai făcut un gest caritabil. Amîndoi știm care-i adevărul.

Femeia schimbă din nou tactica, revenind la seducție. Ridicînd un genunchi, legănuindu-l încet înainte și înapoi, incitant, spuse:

- I-am spus lui Dale că mă duc să stau la căpătîiul unei prietene bolnave și nu mă întorc pînă la ziuă. Lăsa cearceaful să cadă. Avem toată noaptea la dispoziție.

Indiferent la poziția ei, Cash își trase o pereche de cizme de cowboy noroioase și își înfipse brațele în mînele unei cămăși pe care o lăsă descheiată.

- Ai la dispoziție toată noaptea. Eu plec.

- Să te ia dracu'!

- Camera e plătită. Au televizor cu cablu. Ai un aparat de făcut gheață pe culoar. Ce-ai vrea mai mult? Petrecere bună!

Aruncă cheile camerei pe pat lângă ea.

- Nenorocitul!

- Exact așa-i. Poți să întrebi pe oricine, îi aruncă un zîmbet cinic și un salut ironic înainte de a trînti ușa în urma lui.

*

*

*

Au rîs de ea.

Erau în porțiunea acoperita a verandei din spatele casei, luîndu-și micul dejun. Cînd Schyler povesti întîmplarea, Tricia scăpă lingurița pe care o folosea pentru a scobi miezul unui grapefruit roșu de Texas. Ken puse greoi ceașca de cafea pe farfurioară. O clipă se uitară la ea cu uimire, apoi amîndoi izbucniră în rîs.

Schyler apăruse doar cu cîteva minute mai devreme, deja îmbrăcată. Pe la opt-jumătate umiditatea trecuse de nouăzeci la sută, făcîndu-i părul să se onduleze, să se bucleze și să atîrne pe ceafă.

În doar cîteva zile de la sosire, soarele sudic îi decolorase șuvițele de păr de lângă obraz, într-un blond pal și atrăgător. Bandajul de pe brațul ei atrăsese imediat atenția.

- Ce naiba ai pățit la braț? întrebuse Tricia.

Turnîndu-și o ceașcă de cafea din cafetiera de argint de pe servantă și refuzînd oferta insistentă a doamnei Graves, de a lua un mic dejun cald, spuse:

- Am fost atacată azi noapte în pădure de un ciine luptător.

Tricia făcu ochii mari.

- Glumești!

- Aș vrea.

- Cîinii aceia sînt feroce.

- Nu cunosc toată rasa, dar acesta era feroce. M-a speriat de moarte. Era cît pe-acî să mă omoare.

- Cîinele era în pădurea noastră? întrebă Ken. La Belle Terre?

- Da. Doar la cîteva sute de metri de casă. Schyler le povesti întîmplarea omîtînd complet tot ce se referea la Cash Boudreaux.

- Ar trebui să se uite cineva la mușcăturile alea, spuse Ken îngrijorat.

- S-a uitat și le-a tratat azi noapte.

Intenționat vorbea vag și spera că nici unul din ei nu-i va cere detalii. Pentru a evita acest lucru, spuse:

- Am de gînd să-l dau în judecată pe Flynn ăla. Acela a fost momentul în care cei doi reacționară întîi cu uimire apoi cu rîsete.

- Schyler, nu faci nimic cu legea împotriva lui Flynn. Ken zîmbi la ea pîrintește.

- De ce? întrebă ea. Trebuie să fie vreo lege locală sau statală pe care el o încalcă țînînd acei cîini.

- Nu există. Luptele de cîini există prin părțile astea de mai bine de o sută de ani. Jigger nu-i lasă să zburde liber.

- Unul a fost liber azi noapte.

- O fi scăpat din cușcă din greșeală.

Sandra Brown

- O greșeală gravă. Și nu e prima oară. Am auzit că nu de mult a fost atacat un copil.

- Puștiul mergea pe bicicletă pe lângă casa lui Jigger.

- Și asta scuză faptul ca fost mușcat? strigă ea furioasă. Voi avea grijă să fie luate măsuri împotriva unor astfel de întâmplări.

- Cu șeriful nu faci nici o treabă. A, da, ar putea să facă o vizită de curtoazie pe la Jigger pe acasă, care se va termina probabil cu un păhărel și un banc murdar.

Schyler își împărți dezgustul între sora ei și Ken.

- Vrei s-o las baltă pur și simplu, să mă fac că nu s-a întâmplat nimic, ce-a fost a fost?

- Îhî, asta ar fi cel mai bine. Ken se ridică, o sărută indiferent pe Tricia pe obraz și o bătu pe Schyler pe umăr. Trebuie să o iau din loc, la zece. Pa, fetelor!

Schyler se uită după el cu un amestec de deziluzie și resentiment. Atitudinea lui nepăsătoare în legătură cu atacul cîinelui o înfuriase și îi întărise hotărîrea de a nu renunța să ia măsuri împotriva lui Flynn.

Se răsucise și se prefăcuse moartă o singură dată în viața ei, cînd Tricia anunțase că e însărcinată. Era hotărîtă să n-o mai facă niciodată. Învățase că martiriul nu aduce nici un profit. Cel mai adesea te alegi cu dispreț nu cu respect.

- Nu-mi vine să cred că Ken vrea s-o las baltă, întotdeauna era gata să ia apărarea celui nedreptățit, fără glumă.

- Cînd era la colegiu, Schyler. Între timp s-a maturizat.

Vrei să spui c-ar trebui să mă maturizez și eu?

- Da, spuse Tricia. Aici nu ești într-o tabără școlară. Noi aici nu ne luptăm pentru încetarea unui război sau pentru a începe un altul sau pentru a ajuta pe muncitorii sezonieri sau accesul liber al negrilor în învățămînt. Tricia se reîntoarce la pișcotul nemîncat din farfuria ei și își linse

degetele de unt și miere. Na trecut nici o săptămână de când te-ai întors. Te rog nu începe cu probleme

- Nu eu am început. Nici n-aș fi știut că nenorociții ăștia de cîini există dacă nu m-ar fi atacat în propria mea ogradă.

Tricia scoase un suspin lung.

- Nu poți să-ți vezi niciodată de treburile tale, nu? întotdeauna ți-ai băgat nasul în treburile altora. Cotton ti-a încurajat înclinațiile de activist dar pe mama și pe mine ne-au adus la disperare. A fost foarte neplăcut. Atît de... de nemanierat. Se aplecă în fată pentru a accentua: Aici e casa mea, Schyler. Să nu cumva să faci ceva care să-mi producă neplăceri. Vreau să pot ține capul sus cînd mă duc în oraș.

Schyler își împinse scaunul înapoi și aruncă șervețelul nefolosit în farfurie.

- Dacă n-am să conving autoritățile să facă ceva cu acest contrabandist și blestematele lui de animale, am să acționez pe cont propriu. Și nu-mi pasă cîtuși de puțin cîte neplăceri îți vor cauza ție, la Liga tineretului, Tricia.

„Dă semne de recuperare în ultimele 12 ore”, îi spusese doctorul Collins cînd sosise la spital.

- Sînt oarecum optimist. Dacă condiția lui continuă să se îmbunătățească, chiar așa treptat, am putea să-l operăm într-o săptămână.

- E minunat!

- Am zis oarecum optimist. E încă un cardiac într-o stare foarte gravă.

- Înțeleg.

Doctorul îi zîmbi înțelegător. Cînd cineva drag e atît de aproape de moarte ca Cotton Crandall, rudele se agață de cele mai mici speranțe.

- Pot să-l văd?

- Există anumite reguli. Două minute la fiecare oră. Dar poate ar fi bine să mai rămîneți pe aici. Toată dimineața a fost într-o stare semi-conștientă.

Schyler se duse la telefonul public și îi spuse Triciei vestea cea bună, uitînd de cearta pe care o avuseseră mai devreme. Apoi fu lăsată să intre în secția de terapie intensivă, timp de două minute. Fu dezamăgită că tatăl ei nu se trezi sau nu-i arată prin nimic că știe că ea se află la căpățiul său, dar fu încurajată de raportul medicului. Chiar și zîmbetul încrezător al infirmierei părea mai sincer.

Tricia și Ken veniră imediat după prînz. Toți trei își petrecură timpul în camera de așteptare a spitalului, ducîndu-se la bolnav din oră în oră. Apăru plictiseala, în cele din urmă Ken spuse:

- Schyler, nu vrei să vii acasă cu noi?

- Duceți-vă voi înainte. Eu voi veni la cină. Vreau să-l mai văd o dată înainte de a pleca.

- Bine, spuse Ken, conducîndu-și soția la lift. Înainte de a se închide ușile își făcură cu mîna.

Sătulă de a se tot uita la pereți, Schyler merse de-a lungul coridorului sclipitor, gîndindu-se să-l cheme pe Mark.

Fusese generos că o lăsase să plece fără să știe pentru cît timp. Nici nu întrebase. O ajutase să împacheteze, o dusesse la aeroport, o sărutase și îi spusese să-l sune dacă avea nevoie de ceva. Fusese la fel de îngrijorat pentru ea ca și pentru Cotton pe care nu-l întîlnise niciodată, dar de care auzise atîtea.

Schyler se hotărî să aștepte pînă ce starea lui Cotton va fi mai clară, înainte de a-l suna. N-avea rost să-l sune înainte de a avea ceva concret să-i spună, în afară de faptul că-i era foarte dor de el. I-ar fi făcut bine și doar să-i audă vocea la telefon, cu accentul lui nazal de bostonian.

- Domnișoara Crandall? Schyler se răsuci pe călcîie.

- Da? Infirmiera zîmbea. Tata?

- E treaz. Grăbiți-vă.

Schyler o urmă pe infirmieră, care mergea repede pe coridor, pînă la salon. Cotton nu arăta cu mult mai bine ca noaptea trecută, deși i se păru că fata nu mai e așa de lividă și că nuanța albăstrie a buzelor lui se mai ștersese.

- Bună, tata. Sînt eu, Schyler. Sînt aici de cîteva zile. Cum te simți? Sîntem cu toții îngrijorați. Doctorul însă spune că ai să te faci bine.

Cutele de pe fața lui se adînciseră. Pielea de sub bărbia lui pătrată, încăpățînată se lăsase. Fruntea era mai înaltă. Ceea ce-i atrase atenția însă fură ochii lui. Suferiseră o schimbare remarcabilă de cînd îi văzuse ultima oară.

Simți cum inima i se cufundă adînc în piept. Ochii strălucire, nici o sclipire jucăușă, nici un pic de viață.

Și nu boala de inimă era cauza privirii lui stinse. Schyler știa că ea stinsese lumina din ochii lui. Ceea ce nu știa era ce făcuse pentru a stinge acea lumină.

- Te-ai întors. Vocea lui era atît de stinsă și fragilă ca o hîrtie veche. N-avea nici un pic de căldură.

- Da, tată. M-am întors. Rămîn la Belle Terre atîta timp cît vei avea nevoie de mine.

Ridică privirea spre ea o clipă. Apoi pleoapele lui pline de vinișoare se închiseră asupra ochilor acelora acuzatori și capul i se răsuci într-o parte.

- A adormit, spuse infirmiera apropiindu-se. E mai bine să nu-l mai deranjăm.

Schyler se decise greu să plece de lîngă tatăl ei, luîndu-și mîna din mîna lui. Rămase privind infirmiera care aranja perfuzia, apoi simțindu-se golită și singură ieși din cameră și părăsi spitalul.

Nici o fiică din lume nu și-a iubit vreodată tatăl mai mult ca Schyler. Și invers. Dar el n-o mai iubea. De șase ani. De ce? Ea fusese cea rănită. De ce se înverșunase el împotriva ei? De ce?

Căldura acumulată în mașina ei era insuportabilă.

Chiar la maximum, aparatul de aer condiționat nu făcea față așa că lăsă ferestrele jos. Vântul îi răscolea părul. Mergea pe drumul plin de curbe pe care îl cunoștea ca pe propria ei față. Inima ei începu să bată plină de speranțe când traversă podul de peste Laurent Bayon. Drumul se termină în fața lui Grandall Logging.

Era simbătă după-amiaza. Platforma era pustie. Nu era nimeni, nici în curte, nici pe platforma de încărcare care se întindea de-a lungul liniei ferate. Camioanele erau parcate sub șopronul imens, remorcile erau acoperite și așezate pe șasiul cabinelor. Văzduhul nu răsuna de loviturile tăietorilor de lemne care aduc bușteni din pădurea înconjurătoare. Nici un utilaj nu era în funcțiune, nici un clinchet de roți pe șine. În afară de câteva păsări care ciripeau, totul era nemișcat și tăcut.

Lăsă ușa mașinii deschisă și merse spre mica clădire pătrată care adăpostea birourile. Cheia, care se mai afla încă în trusa ei de chei, se potrivea în broască. Nu fusese schimbată în cei șase ani. Ușa se deschise și Schyler intră înăuntru.

Era înăbușitor, așa că lăsă ușa deschisă. Soarele de după-amiază își arunca umbrele pe podeaua grosolană, plină de zgîrieturi, și pe biroul lui Cotton. Era plin de dosare și de corespondență nedeschisă. Așa fusese întotdeauna. Amîna îndeplinirea obligațiilor birocratice luni de zile. Schyler îl ajuta să-și pună hîrtille în ordine în zilele de sărbătoare sau în vacanțe.

Se apropie de birou, ridică receptorul și formă numărul imprimat în mintea ei pentru totdeauna.

- Belle Terre.

- Alo, doamnă Graves, aici Schyler. Am să ajung acasă mai tirziu. Nu întîrzia cu cina din cauza mea.

Menajera nu păru să fie curioasă sau să aibă ceva de spus. Convorbirea durase cincisprezece secunde. Punînd

telefonul în furcă, Schyler se uită în jur. Fereastra dinspre liniile de cale ferată trebuia spălată. N-avea nici un fel de perdele, nici măcar jaluzele. Cotton voise întotdeauna să poată privi afară. Voia să știe ce se întâmplă în orice clipă.

Schyler își trecu degetul pe pervaz, lăsând o urmă adâncă în praf. Trebuia să găsească pe cineva să facă curat. Întorcându-se la birou, se postă în spatele scaunului și își puse miinile pe spătarul înalt, tapițat.

Scaunul lui Cotton.

Anii de întrebuințare făcuseră pielea să devină moale ca o mânășă, pliabilă în strînsoarea degetelor ei. Închise ochii. Lacrimi fierbinți, sărate, i se prelinseră pe sub pleoape amintindu-și de zilele când stătea pe genunchii lui Cotton pe acest scaun, ascultînd cu răbdare în timp ce el îi explica diferitele tipuri de lemn, la ce depozit sau fabrică urmau să fie duse.

Fusese încîntat de eleva lui atentă. Tricia detesta platforma. O numea locul acela vechi și murdar și se îmbufna dacă era obligată să se apropie de ea. Macy nu se ocupase de afaceri, deși întreprinderea aparținuse familiei sale. Cotton îi schimbase curajos numele. Imediat ce fusese înmormîntat domnul Laurent, Cotton se instalase ca unic proprietar și director.

Macy nu prea își bătuse capul cu nimic, nici cu afacerile familiei, nici cu soțul, nici măcar cu cele două fiice pe care le adoptase din disperare, cînd aflase că nu-i poate da lui Cotton moștenitorul pe care și-l dorea.

Macy avusese grijă ca fiicele să fie mai bine îmbrăcate decît alte fete din parohie. Fuseseră trimise la o școală particulară, numai pentru cei din elită. Petrecerile date în onoarea lor erau mai fastuoase decît oricare petrecere de care își aminteau cei mai în vîrstă. Avusese grijă să nu ducă lipsă de nimic, dar neglijase total nevoile lor

emoționale. Dacă nu era Cotton, Schyler n-ar fi cunoscut niciodată dragostea părintească.

Dar acum n-o mai iubea.

Deschise ochii și își șterse lacrimile. Brusc, observând umbra lungă întinsă peste biroul în dezordine, ridică capul. Scoase un mic suspin care păru nefiresc de răsunător în liniștea aceea, apoi recunoscînd omul rezemat indolent de tocul ușii, se încruntă.

- Te-aș ruga foarte mult să încetezi cu modul ăsta de a te furișa în spatele meu. Mă irită îngrozitor.
- De ce plîngi?
- Cotton.

Trupul lui Cash se încorda. Sprîncenele formară o cută adîncă între ochii lui enigmatici.

- A murit?

Schyler scutură din cap.

- Nu. Și-a recăpătat cunoștința. Am vorbit cu el.
- Atunci, nu înțeleg.
- Nici nu trebuie, spuse ea tăios. Nu te mai amesteca în treburile mele.

- Foarte bine. Cînd o să te mai atace vreun cîine am să-l las să-ți smulgă brațul.

Schyler își apăsă mîinile pe tîmple, simțind că o apucă durerea de cap.

- Scuză-mă. Trebuia să-ti mulțumesc.

Focul mocnit din paradis

- Cum merge? spuse el arătînd spre bandaj.
- Cred că bine. Nu m-a mai durut.
- Vino aici.

Schyler nu se clinti. Cash ridică o sprinceană și repetă blînd:

- Vino aici.

Schyler mai ezită cîteva clipe înainte de a ocoli masa și de a se apropia de ușa deschisă, unde Cash continua să

stea cu umărul rezemat de cadru, și îi întinse brațul cu tot atîta entuziasm de parcă l-ar fi băgat într-un furnal.

Aversiunea ei fată de atingerea lui îl făcu să zîmbească sardonice în timp ce desfăcea bandajul pe care îl pusese cu o seară înainte. Schyler fu uimită cînd văzu că pielea se închisese aproape complet peste răni și nu exista nici urmă de infecție. Cash atinse locul ușor, cu vîrfurile degetelor, și ea nu simți nici o durere.

- Lasă bandajul pînă mîine, spuse el, reînfășurîndu-i brațul. Mîine dimineată îl scoți și speli brațul cu grijă. Pe urmă nu mai e nevoie de nimic.

Schyler se uită la el întrebător:

- Efectul splinei de mistreț, spuse el.

- Ești stîngaci, zise ea, trăgîndu-și brațul. Cash zîmbi larg.

- Crezi în poveștile alea, nu? Că toți vindecătorii sînt stîngaci.

Fără nici o urmă de ezitare sau scuză, Cash împinse într-o parte gulerul pătrat, marinăresc al rochiei ei, și își trecu degetele pe deasupra pieptului, acolo unde fusese pișcătura de țînțar în seara trecută.

- Cum e cu înțepătura țînțarului? Schyler îi dădu mîna la o parte.

- Bine. Monique era stîngace?

- Oui. Și era femeie. Cu mine se rupe tradiția. Își coborî vocea seducător. Pentru că sînt bărbat, dacă ai vreo îndoială, domnișoară Schyler, aș îi mai mult decît încîntat să ți-o dovedesc.

Schyler ridică ochii spre el, ironic:

- Nu cred că e necesar.

- Eu n-as zice.

Siguranța lui de sine eră insuportabilă, se gîndi Schyler vîzîndu-i buzele desfăcîndu-se într-un zîmbet arogant. Ce trebuia să facă? Să rupă relațiile cu el pentru că marele și

stricatul Cash Boudreaux, sperietoarea taților cu fete inocente, își îndreptase farmecele asupra ei? Era cam prea bătrână pentru a da ochii peste cap în fata unui mascul care se împăuna cu atita lipsă de modestie.

Cu toate astea nu avea nici o îndoială asupra masculinității lui Cash. Era clară în trăsăturile osoase ale fetei, lățimea umerilor și mirosul sărat pe care îl emana în căldura după-amiezii. O picătură de sudoare se rostogoli de pe fruntea lui, alunecă pe tâmplă și dispăru în sprinceană lui stufoasă.

Mersul, mișcările, totul era masculin. Schyler îi privi mâinile în timp ce căutau pachetul de țigări în buzunarul de la piept și scotea una cu o zvîcnire. I-o oferă ei, dar ea refuză tăcută. Buzele lui strînseră filtrul, miinile lui puseră pachetul înapoi în buzunar și scoaseră o cutie de chibrituri. Aprinse un băț pe marginea ușii, își uni mâinile în jurul flăcării și își aprinse țigara.

Schyler își aminti de miinile lui pe coastele ei, apăsate pe mijlocul moale al abdomenului, cu degetele desfăcute pe torace. O imobilizase, lipită de peretele donjorului fără a depune nici un efort. Singurele pete roșii de pe corpul ei în dimineața aceasta fuseseră cele rezultate din lupta ei cu dînele. Gîndul că putea s-o domine fizic cu atita ușurință fără s-o rănească, o tulbura.

În timp ce Cash trăgea din țigară, uitîndu-se la ea prin perdeaua de fum, Schyler își coborî ochii. Avea o basma înnodată în jurul gîtului lui puternic, bronzat. Pieptul se subția formînd o talie îngustă și șolduri mici. Pantaloul din bumbac moale îi ținea sexul cu aceeași intimitate ca mîna unei amante.

Schyler simțea că ochii lui încearcă să-i străpungă creștetul capului, tot așa cum simțea că atmosfera dintre ei era încărcată de senzualitate. Dacă zvonurile erau adevărate, tot ceea ce făcuse Cash Boudreaux de pe la vîrsta de treisprezece ani, avea o motivație sexuală.

Nu era flatată. Nici nu-i era teamă. Dacă ar fi vrut s-o atace, ar fi avut destule ocazii în ultimele douăzeci și patru de ore s-o facă. Era ofensată. Evident o încadraseră în rîndul femeilor care se simțeau flatate de atențiile lui nediscriminatorii.

Pentru a fi total sinceră, totuși, trebui să admită că perspectiva de a avea un contact sexual cu Cash Boudreaux prezenta o oarecare tentație. Avea o reputație rea, de om periculos, exasperant și arogant. Era bădăran și lipsit de respect și trata femeile scandalos. Poate că asta era farmecul lui, ceea ce-l făcea să fie dorit.

Geografic, crescuseră în același loc, dar domeniile educației lor aparțineau de lumi diferite. N-aveau nimic în comun în afara acestor influxuri sexuale subconștiente care erau invizibile, dar tot atît de reale ca și valurile tremurătoare de aer cald ce radiau din pămînt. Ea era femeie. Gash Boudreaux era categoric bărbat.

Își ridică capul și-l aținti cu privirea ca și cum făcînd asta ar fi anulat pornirile subliminale.

- M-ai urmărit pînă aici?
- Nu. Am venit din întîmplare. Voiam să fac un control.
- Să faci un control? Sînt sigură că Ken se poate descurca bine cît timp tata e bolnav.
- Ken nu-și poate găsi fundul nici cu amîndouă mîinile.
- Domnule Boudreaux...
- Ca să nu se afle, a tras obloanele. Protestul îi îngheță pe buze.
- Cum? Cum adică a tras obloanele?
- Adică le-a spus tuturor angajaților că sînt pe liber pînă la noi dispoziții. Le-a spus lemnarilor independenți să-și caute alte piețe, că Crandall Logging e temporar închisă. Apoi a încuiat ușa și a plecat. Nu crezi că asta înseamnă a trage obloanele?

Schyler făcu un pas înapoi. Se uită în jur cu tristețe, înțelegînd abia acum de ce totul arăta părăsit. Avea acea tristețe goală a unei case ce nu mai e locuită de mult.

- De ce-a făcut Ken asta?

- Ți-am spus de ce.

- Vorbesc serios.

- Și eu. Cash își aruncă afară țigara prin ușa din spatele său. Aceasta făcu un arc roșu înainte de a ateriza în praful din curte. În ziua în care l-au dus pe Cotton la spital, cumnatul tău a făcut plățile și a întins-o de aici.

- Cotton știe? Mă îndoiesc.

- Și eu.

Schyler își împunse obrazul cu limba încercînd să înțeleagă de ce făcuse Ken asta. Cotton trecuse prin dificultăți economice, dar nu-și concediasese niciodată angajații.

- Cred c-au rămas o mulțime de șomeri.

- Poți fi convinsă.

Schyler își trecu degetele prin păr.

- Ken trebuie să fi avut motivele lui ascunse.

- Atunci, să-ți spun eu ceea ce nu e ascuns, domnișoară Schyler. Cash se desprinsese de ușă și înainta în cameră. Aproape jumătate din familiile din parohie și-au terminat proviziile. Perspective de a avea bani să-și cumpere altele nu prea se văd. În timp ce cumnatul dumitale hălăduie pe lângă bazinul de înot al clubului, sorbind pahar după pahar de Lynchburg, cel mai bun din Tennessee. Copiii n-au ce mânca nici dimineața, nici la prînz, nici seara.

Ken pleca de acasă în fiecare dimineață și se întorcea după-amiaza. Schyler crezuse că e la serviciu. Simțea că-i crapă fierea gîndindu-se că trăia din banii pe care Cotton se străduise să-i cîștige într-o viață de muncă. Dar poate că era nedreaptă în aceste concluzii. Ken începuse să lucreze pentru Grandall Logging cînd se însurase cu Tricia. Cînd părinții lui muriseră, vînduse tot ce avea la New Orleans,

rupsesse toate legăturile de acolo și se mutase la Heaven. Investigase cîțiva ani din viață în această afacere. Trebuie să existe o explicație logică a închiderii întreprinderii.

- I-ai găsit vreo scuză?

- Nu admit să-l denigrez pe cumnatul meu, domnule Boudreaux, spuse ea tăios.

Cash fluieră ușor.

- I-auzi cum îl apără. Asta zic și eu loialitate familială.

Făcînd un efort pentru a se controla, Schyler spuse:

- Te asigur că voi verifica imediat. Sînt sigură că Cotton n-ar admite ca atîtea familii care depind de el să flămînzească.

- Cred și eu că nu.

- Te asigur că se vor lua măsuri.

- Bine.

Schyler îi aruncă o privire lungă, serioasă. O irita îngrozitor. Cash era așa cum te așteptai de la el. Era un om de jos care aparent n-avea nici un fel de scrupule. Avea nevoie exact de unul ca el.

- Îmi închipui că nici pe dumneata nu te plătește.

- Nu cred că cumnatul tău mă place. Am fost primul de pe listă.

- Atunci înseamnă că stai prost cu banii și nu ți-ar strica să cîștigi cîțiva.

Cash ridică din umeri detașat. Schyler luă un aer important.

- Am o slujbă pentru dumneata.

- Da?

- Da. Te plătesc bine.

- Cît de bine?

- Cît vrei.

- Asta depinde de ce trebuie să fac. Vocea lui era plină de sugestii indecente. Care-i treaba?

- Vreau să distrugi câinele care m-a atacat noaptea trecută.

Cash stătu fără să clipească câteva momente, cu ochii în ochii ei. Ochii lui, observă ea, erau căprui, dar cu mai mult galben și cenușiu decît verde. Erau ca ochii unei pisici, ai unei pisici de pradă.

- Să-l omor?

- Asta înseamnă a distruge...

- Vrei să ucid unul din cîinii luptători ai lui Jigger Flynn?
Schyler ridică bărbia și răspunse ferm:

- Da.

Își înfipse degetele mari de la mîină în centura de piele și se aplecă pînă cînd fața îi ajunsese aproape la nivel cu a ei.

- Ți-ai pierdut mințile?

- Nu.

- Atunci îți închipui probabil că mi le-am pierdut eu.

- Vreau să fie ucis animalul acela înainte de a omori pe cineva.

- Noaptea trecută a fost un accident. Jigger nu lasă cîinii ăia liberi.

- Așa mi-a spus și Ken, dar...

- Aha!

Cash ridică mîna pentru a o opri și o privi cu ochii îngustați.

- Ideea asta ți-a venit de la cumnat?

- Nu chiar.

- I-ai cerut lui s-o facă, iar el a făcut în pantaloni de frică. Și-acum m-ai găsit pe mine, nu?

- Nu, spuse ea trăgînd exasperată aer în piept. Le-am spus lui Ken și Triciei că am fost atacată de un dine. Au văzut bandajul de la mîină.

- Ie-ai spus cine ți l-a făcut?

- Nu.

- Nici nu cred că e cazul, spuse el tărăgănat.

Ignorîndu-l, Schyler continuă:

- Am insistat să se ia măsuri. Ken a zis că mai bine s-o las baltă.

- De data asta sînt de acord cu nenorocitu' ăla. Las-o baltă.

- Nu pot.

- Ar fi mai bine. Păzește-te de Jigger Flynn. E mai rău ca dracu'.

- Și dumneata la fel.

Vocea ei ridicată lăsă în urmă o tăcere adîncă. Cash o învrednici cu o nouă privire lungă, pătrunzătoare. Ea își umezi buzele străduindu-se să spună ceva.

- Voiam să spun că dumneata ai o reputație de... mare luptător. Ai fost în război și ai stat mai mult decît trebuia. Înseamnă că ești bun la arme.

- Al dracu' de bun, murmură el.

- Nu cunosc pe altcineva. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să... care a... ucis.

- Nu cunoști pe nimeni care să fie atît de decăzut pentru a-ți face treaba asta murdară.

- N-am spus asta.

- Dar asta voiai.

- Ascultă, domnule Boudreaux, ți-ai petrecut cea mai bună parte a vieții cultivînd o imagine de om iute, violent. După tot ce se spune ești periculos ca o cobră. Nu-i vina mea că ai această reputație. Știu că ai mai încălcat legea și pînă acum.

- De nu știi cîte ori.

- Atunci de ce te oprește conștiința să distrugi un pericol public, un cîine ucigaș?

- Nu-i vorba de conștiință, ci de bun simț. Am bunul simț de a nu provoca mînia lui Jigger Flynn.

- Pentru că ți-e frică de el, strigă ea.

- Pentru că nu-i războiul meu, i-o întoarse el. Schyler își dădu seama că țipătul e un drum cu

sens unic care se înfundă. Schimbă tactica. Lăcomia poate fi oricînd o motivație.

- Îți dau o sută de dolari. Fața lui rămase impasibilă.

- Două sute.

- Încetează, d-ră Schyler. N-am nevoie de banii dumitale nenorociți.

- Atunci ce vrei?

Rînjetul lui lasciv fu destul de elocvent. Și implicațiile lui nu puteau fi socotite în dolari și cenți.

- Ghicește.

Furioasă, Schyler trecu repede pe lângă el, spre ușă.

- Cretin! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Cash o prinse cu degetele de partea de sus a brațului și o răsuci spre el violent.

- Ești o impulsivă, nu? Ochii lui lunecau pe fața ei, rapace. Ești la fel de iute la dragoste ca și la război?

- Nu cu dumneata.

- Să nu spui asta niciodată, niciodată.

- Dă-mi drumul, șuieră ea printre dinți.

- Hai cu mine.

- Cu dumneata? Unde?*

- Am să-ți arăt de ce nici un om cu mintea întreagă nu l-ar omori pe vreunul din cîinii lui Jigger.

- Nu merg nicăieri.

- Unde mergem?

Cash era la volanul camionetei lui de un albastru șters. Schyler încă nu știa ce o făcuse să accepte. Poate pentru că fusese ca o provocare. Înainte de a-și da seama de posibilele consecințe, se pomenise încuind ușa. Apoi lăsînd mașina în parcare, se urcase în mașina hodorogită a lui Cash.

Ca răspuns la întrebarea ei, își consultă ceasul de mînă.

- E încă devreme. Ți-e foame?

- Credeam că e în legătură cu Jigger Flynn.

- Este. Ai răbdare. Toți sînteți la fel. Mereu grăbiți.

- Noi?

Cash o privi peste tapițeria uzată.

- Cei bogați, domnișoară Schyler.

Ea refuză să ia act de diferență dintre posibilitățile lor economice, așa că se legă de faptul că el continua să fie fals reverențios.

- De ce nu omiți cuvîntul domnișoară? Spune-mi Schyler, pur și simplu.

Cash luă o curbă, strînsă, atent, înainte de a răspunde cu un zîmbet viclean.

- Pentru că știu că te enervează la culme.

- Și ăsta ti-e unicul scop în viață? Să fii enervant?

- Cum se face că nu-l scrii așa cum se aude? întrebă el, ignorîndu-i întrebarea. De ce nu Schyler?

- N-am nici un amestec. Așa l-au scris părinții mei pe certificatul de naștere.

- Cînd te-au adoptat?

Nu fu surprinsă că știe. Toată parohia știa. Automat însă, rămase în defensivă.

- Aveam doar trei zile.

- Totuși nu-i același lucru, nu?

- Același cu ce?

- Cu a fi copilul lor natural.

Deliberat sau nu, Cash puna sare pe o rană veche.

- Pentru mine e același lucru. El dădu din cap.

- Nu. Nu-i același lucru, înainte ca Schyler să poată spune ceva, Cash trase pe dreapta și opri brusc.

- Am ajuns.

Schyler nu-și dăduse seama încotro mergeau și fu surprinsă cînd văzu casa dărăpănată. Fusese prost întreținută de cînd o știa. Era făcută din lemn de chiparos nevopsit. Lemnul cenușiu, uscat, contribuia din plin la aspectul ei mizer.

Geamurile erau sparte. Ferestrele erau deschise spre obloanele cîrpite cu șipci. Perdele mizere de dantelă atîrnau de ferestre. Erau zdrențuite și murdare, patetice ca rochia de seară a unei prostituate îmbătrînite.

O colecție de capace de roți era prinsă de pereții exteriori. Cîndva lucioase, erau acum corodate. O mulțime de lucruri de tot felul zăceau prin curte. Unelte și scule zăceau aruncate pe pămîntul fără iarbă.

Un automobil dezmembrat oferea adăpost mai multor găini zburlite. Un frigider gol de pe prispa dărăpănată nu servea la nimic altceva decît să sprijine o viță prăfuită care lupta curajoasă pentru supraviețuire în mijlocul descompunerii. În dosul casei era o cușcă de cîine făcută din fier ruginit. Înăuntru nu era nici un dine. De fapt locul arăta părăsit.

- Am ales un moment grozav pentru vizită, Jigger nu-i acasă.

Schyler își frecă brațele de parcă s-ar fi fost frig.

- Mie îmi era teamă chiar și să trec prin locul ăsta.

- Te înțeleg. Se știe că Jigger făcea trageri la țintă asupra automobiliștilor de pe prispa din față, din răutate.

- Cum de nu-i face nimeni nimic? strigă Schyler furioasă. N-am știut că zicala: „Justiția e oarbă”, înseamnă că ea închide ochii. De ce na fost niciodată tras la răspundere?

- Simplu. Oamenilor le e teamă de el.

- Mie nu.

- Ar trebui să-ti fie.

Cash băgă în viteză și o porni pe drumul de pietriș spre oraș.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ți-e foame? Schyler era bucuroasă că plecase de la locuința

lui Flynn. Chiar și așa pustie, îi producea iritare.

- Nu m-am gîndit. Cred că da.

- Am să-ți ofer o cină într-un loc unde n-ai mai fost niciodată.

- Da?

- Ia Red Broussard.

- Mai are podeaua acoperită cu coji de alune? întrebă ea cu un zîmbet răutăcios.

Cash o privi surprins.

- Nu mai spune!

Da, tata mă ducea des acolo. Zîmbetul lui Cash se stinse treptat.

- Am uitat că lui Cotton îi plac mîncărurile Cajoun.

- Da. Și mie la fel.

- Nu te-am văzut niciodată la Broussard.

- De obicei ne duceam înainte de asfințit.

- Păcat. Localul începe să se anime abia seara. Schyler rîse.

- De aceea mă ducea totdeauna înainte.

Acordeonul cînta tare, repetitiv și strident. Pereții restaurantului de lemn păreau că se umflă și se strîng ca lupul din povestea cu cei trei purceluși, pufnind și suflînd ca și cînd ar fi încercat să-l dărîme. Cash fredona melodia acadienilor francezi, pe cînd ocolea mașina pentru a-i deschide ușa lui Schyler.

- Sîmbătă seara, spuse el. Se pregătesc pentru un fais-dodo. Dansează, beau, petrec, spuse el în chip de explicație.

Ea se simți ofensată.

- Știu ce vrea să însemne asta.

- Cunoști obiceiurile Cajoun? ;pș

- Belle Terre nu-i un castel de fildeș.

- Habar n-am.

După-acest răspuns scurt, îi puse mîna în șale și o împinse spre ușa.

- Sper că sînt îmbrăcată corespunzător, spuse ea stînjinită.

- Nu chiar.

Cînd îi văzu privirea rapidă, alarmată, adăugă:

- S-ar putea să te pună să-ți scoți pantofii. Clădirea pătrată era așezată pe stîlpi. Picioarele dansatorilor răpăiau pe podelele de scînduri și răsunau în spațiul gol de dedesubt. Red Broussard, un bărbat cu pieptul mare și burta ca o butie, cu o figură de Moș Crăciun și miros de usturoi, îi salută personal adresîndu-le fiecăruia un strigăt răsunător de bun venit și un ghiont în coaste. Le puse sticle de bere reci ca gheața în mîini și îi împinse către o masă dintr-un colț al camerei, împingînd afabil cu cotul dansatorii care-i barau drumul.

Schyler se mișca prin mulțime atentă, dar nimeni nu se opri să se uite la ea așa cum se așteptase. Nimeni nu părea să se mire că era cu Cash Boudreaux. Dar în fond aceasta era lumea lui, nu a ei. Dacă l-ar fi dus ea pe el la club în seara asta, ar fi stîrnit senzație. E mult mai ușor să cobori în societate decît să urci.

Ajunseră la masă și Red îi ținu scaunul. Partea superioară a pereților era ecranată. Pereții exteriori, cu balamale, fuseseră ridicați și proptiți pentru a sta deschiși. Erau coborîți numai în timpul unei furtuni puternice și al zilelor friguroase de iarnă. Insecte înnebunite să ajungă la lămpile care ardeau înăuntru se izbeau de ecran.

- Cîrnat Boudin, mon cher? întrebă Red cu un zîmbet cuceritor care-i despică barba roșie dezvăluind dinții pătați de nicotină.

Schyler îi întoarse zîmbetul.

- Nu, mulțumesc.

Nu putea mîncă cîrnați de cînd un camionagiu Cajoun dăduse un mistreț contra cherestea și insistase ca și Cotton să asiste la măcel. Schyler se rugase să vină și ea. În ciuda protestelor vehemente ale mamei, Cotton acceptase. De atunci regretase veșnic.

- Raci, vă rog.

Red își dădu capul ruginiu pe spate și scoase un rîs behăit. Apoi, îndreptînd un deget cîrnos spre ea, o tachina:

- Te-am văzut cum înfulecai la raci, zău, mai abitir ca papa, oui.

- Adu-ne un platou, Red.

Red îl pocni pe Cash pe umăr cu putere, apoi se îndreptă clătîindu-se spre oalele pîntecoase în care fierbeau racii prinși în ziua aceea, în apa cu mirodenii care făceau să-ți dea lacrimile și să te usture nasul. Pe deasupra muzicii, Red strigă îndemnuri ca toată lumea să mănînce și să bea mai mult.

Cash întinse mîna spre castronul cu alune pus în mijlocul mesei, sparse crustele între degete și scutură alunele prăjite din ele. Le aruncă în gură, apoi luă o înghițitură de bere pentru a le înghiți. Mîncă cu plăcere. Ochii lui, strălucind în lumina aruncată de lampa cu abajur de sticlă roșie, o îndemnară pe Schyler să ia și ea.

Ea acceptă îndemnul tăcut, aruncînd cojile de alune pe jos așa cum făcuse și Cash, și ceilalți clienți. Nu ceru un pahar pentru bere, ci bău direct din sticlă.

- Credeam că ai să fii îngrozită la gîndul de a veni aici, spuse el.

- Pentru că sînt prea snoabă și am să-i privesc de sus pe cei de aici?

- Ceva de genul ăsta. Luă o înghițitură de bere, cu ochii la ea. Deci ai făcut asta ca să-mi arăți că mă înșel?

- Nu. Mi-era dor de mîncarea asta.

Atît avură timp să-și spună, înainte ca Red să trimită o chelneriță cu un platou de raci. Dădu la o parte lampa și castronul cu alune și puse platoul între ei în mijlocul mesei. Înainte de a se îndepărta, îi aruncă lui Cash o privire lungă, seducătoare.

Schyler privi în urma ei.

- Vreuna din cuceririle tale?

Alese un rac. Fără a fi nevoie să-și îmborsățească cunoștințele despre cum trebuie mâncat, îi rupse coada, își înfipse degetele sub cochilie și o despică, apoi scoase cu degetele carnea albă gustoasă.

Cash îi urmă pilda.

- Ar putea fi, dacă aș dori.

Aruncă resturile crustaceului pe platou și luă un altul.

Schyler își tampona buzele cu șervețelul de hîrtie pe care-l luă din suportul de metal.

- E chiar așa de ușor? Îți pică orice femeie pe care o dorești?

- Te interesează?

- Sînt curioasă.

- Curioasă să știi ce le atrage?

- Nu, curioasă să știu ce te atrage pe tine.

- Curiozitatea.

Cu un aer bosumflat, Schyler mîncă un alt rac, lua o altă înghițitură de bere și își tampona buzele înainte de al privi.

Cash luă mai întîi o lungă înghițitură de bere din sticlă apoi punînd sticla înapoi pe masă, prinse privirea și i-o reținu. „Vino și servește-te” spuneau ochii lui.

Schyler simți ridicîndu-i-se din stomac un val de senzații care n-aveau nici o legătură cu mîncarea condimentată sau cu berea. Cash Boudreaux era periculos în multe feluri. Tentația lui era de netăgăduit; sexual era atractiv. Era de asemeni isteț și îndemînic, priceput în arta conversației ușoare. Dar nu era prost nici într-o conversație serioasă.

- Nu-ți place de mine, nu?

El răspunse întrebării ei intuitive, sincer:

- Nu. Cred că nu. N-o lua ca pe o ofensă.

- Am să încerc să nu uit asta, spuse ea, sec. De ce nu mă placi?

- Nu atît tu, cît ceea ce reprezîți îmi displace.

- Și ce anume reprezint?

- Unul din interior.

Schyler nu se așteptase la un răspuns atât de simplu și succint.

- Asta nu spune mare lucru.

- Unuia din afară, da. Prejudecata lui i se păru nedreaptă.

- N-am avut nimic de-a face cu asta.

- Nu?

- Nu. Nici măcar nu te cunoșteam. Ochii lui se îngustară acuzatori.

- Dar nici nu te-ai străduit să mă cunoști.

- Nu e vina mea. Nici tu n-ai fost prea prietenos. Izbucnirea ei păru să-l amuze.

- Ai dreptate, pichouette. Cred că n-am fost. Schyler se folosi de aceasta pentru a schimba cursul conversației.

- Ai mai folosit cuvântul ăsta înainte. Ce înseamnă?

- Pichouette? Ezită, privind-o în față, apoi spuse: fetiță.

- Nu prea sînt.

Cash răsuci gîtul sticlei de bere între degete, uitîndu-se la ea peste masa luminată de lampă.

- Îmi aduc aminte de cînd erai o fetiță. Aveai părul blond, lung, și picioare lungi, slabe.

Schyler reacționa spontan și zîmbi.

- De unde știi?

- Te priveam cînd te jucai la Belle Terre.

Nu fu nevoie să-l întrebe de ce nu venise să se joace cu ea. Părinții ei i-ar fi spus să plece, dacă nu cumva ar fi fugit ea de frică. Nici Cotton, nici Macy, nici Veda n-ar fi lăsat-o să se joace cu băiatul lui Monique Boudreaux. Nu numai că era cu cîțiva ani mai mare, dar era o companie nepotrivită pentru o fată, în orice caz. Reputația lui de buclucaș era bine stabilită și bine cunoscută.

- Îmi aduc aminte de una din petrecerile de ziua ta, spuse Cash. Cred că era atunci cînd ai împlinit patru ani.

Trebuie sa fi fost cincisprezece copii acolo. Cotton îi plimba pe un poney. Un clown făcea scamatorii.

- Cum de-ți amintești? exclamă ea.

- Îmi amintesc pentru că n-am fost invitat. Dar eram acolo. Am privit totul din pădure. Aș fi vrut din tot sufletul să văd scamatoriile alea mai îndeaproape.

Antipatia lui avea o scuză, admise ea. Era certăreț, dar avea o justificare. Discret sau nu, fusese marcat. Ea n-avea nici o vină, dar știa intuitiv că o va afecta.

- Nu vrei să ucizi cîinii lui Jigger Flynn, nu?

- Nu.

Ea își răsuci șervețelul umed.

- Cred c-a fost o greșeală din partea mea, să-ți cer să faci această treabă murdară, cum ai spus tu.

- Da, așa e.

- N-am vrut sate insult.

Cash dădu din umeri și arătă spre platoul dintre ei.

- Mai mănîncă.

- Am terminat.

Red îi certă pentru că n-au mîncat destul și îi invită să mai vină. Pe cînd coborau treptele nesigure ale restaurantului, Schyler îi mulțumi pentru că o adusese acolo.

- N-a fost nici o masă așa gustoasă de cînd am venit. Noua menajeră angajată de sora mea m-a detestat din prima clipă. Sentimentul e reciproc. N-o înghit mai mult decît pot să înghit mîncărurile făcute de ea.

- Ai stomacul așa de debil?

Tonul serios al întrebării lui o făcu să i se învîrtească capul.

- De ce?

- Pentru că urmează să fie testat.

- Credeam că știu toate drumurile din parohie, dar pe ăsta n-am fost niciodată.

Schyler se sprijini de bord în timp ce camioneta ȋtopăia pe drum.

- Unde mă duci, pentru Dumnezeu?

- Într-un loc unde n-ai fost niciodată. Îi aruncă o privire laterală. De data asta sînt sigur.

Era o noapte fierbinte, calmă. Departe de luminile oraşului, stelele deveneau vizibile, o panoplie strălucitoare. Trăind în oraş în ultimii şase ani, Schyler uitase cît poate fi de întuneric la tară după apusul soarelui. Dincolo de lumina farurilor totul era negru ca cerneala.

Apoi, însă, camioneta ajunsese pe o culme şi văzu clădirea. Se uită la Cash întrebător, dar el rămase tăcut. Pentru a ajunge la clădire, trecură un pod îngust de lemn, atît de şubred că îi fu teamă să nu se rupă pînă va trece pe partea cealaltă. În ciuda dificultăţii de a ajunge la ea, structura ruginită de tablă era un loc popular.

Era construită ca un hambar şi poate chiar fusese cîndva. Aparent era un loc de întîlnire pentru că erau duzini de maşini parcate pe terenul drept mocirlos din jur.

Cash trase maşina lîngă un Mercedes care părea ridicol de nepotrivit în această depărtată zonă rurală. Schyler îi ceru o explicaţie din priviri. El răspunse cu un zîmbet afectat.

Stînjenită, coborî din maşină şi porniră spre intrare. Era luminată doar de un bec suspendat deasupra uşii neprimitoare. Nu existau reclame, inscripţii, nimic care să dezvăluie ce se petrecea înăuntru.

Schyler vru să se întoarcă şi să plece, dar nu voia să-i dea lui Cash satisfacţia de a o vedea renunţînd sau speriată că urma să intre pe uşa de tablă pe care el o ţinea deschisă.

Înăuntru era o căldură înăbuşitoare, un aer umed şi fierbinte ca într-o saună. Şi întuneric. Atît de întuneric încît Schyler aproape că se lovi de masa plasată la cîţiva

pași de ușă. Ar fi dat peste ea dacă Cash nu i-ar fi pus mâinile pe șolduri și n-ar fi oprit-o.

- Bună, Cash.

Omul ca un broscoi așezat pe un scaun în dosul mesei îi aruncă lui Schyler o privire, rînjind atît de lipicios încît făcu să i se înfioare pielea. Cine-i tîrfa?

- Două, te rog.

Omul puse bancnota de zece dolari într-o cutie de metal, deja plină.

- Ești în stare oricînd să faci rost de carne proaspătă. N-ai probleme, dom'le, spuse el cu o voce monotonă.

- Ce-ai zice dacă ți-ai mîncă testiculele mine dimineața la micul dejun? Vocea de oțel a lui Cash îi șterse rînjetul de pe față.

- N-am voie să fac și eu o glumă?

- Nu.

- Bine, am înțeles Cash. Uite biletele. Omul întinse atent mîna pe lîngă Schyler pentru a-i înmîna lui Cash cele două bilete pe care le rupseseră.

Brusc izbucni un urlet dinspre peretele parțial din dosul mesei. Schyler care nu se aștepta la asta, fu zguduită. Din nou Cash îi puse mîna pe șold exact sub talie. Vinzătorul de bilete se uită peste umăr înspre peretele din spatele lui.

- Ați sosit la timp pentru următoarea luptă. Dacă vă grăbiți mititica va avea timp să plaseze un pariu înainte de a începe. O să fie mai distractiv așa, nu?

- Mulțumesc. O să țin cont de asta.

Cash o împinse pe Schyler spre capătul peretelui despărțitor. Simțind o ușoară împotrivire, o împinse mai tare.

Cu o expresie de furie pe față, Schyler șopti:

- Ce-i asta?

Fuseseră în districtul Soho din Londra. Văzuseră spectacolele pornografice de acolo, dar asta fusese dorința ei. Era împreună cu mai mulți prieteni. Fuseseră ceva

inofensiv. Știa la ce trebuie să se aștepte cînd plătise biletul de intrare.

Acum era cu totul altceva. Toată viața ei trăise în Louisiana de sud-vest, dar nu auzise niciodată de un loc ca acesta, cu atît mai puțin să-l frecventeze. Îi fu teamă de ceea ce va găsi în dosul despărțiturii și de omul care o adusese acolo. Fata lui dură, sardonică nu arăta prin nimic că intențiile lui erau bune.

- E o luptă de cîini. Deschise buzele șocată:

- Cîini luptători?

- Oui.

- De ce m-ai adus aici?

- Să-ți arăt cu cine vrei să te lupți dacă persisti în ideea aia prostească de a te răfui cu Jigger.

Asta le întrecea pe toate. S-o facă proastă! Schyler nu putea admite asta mai ales din partea unuia cu un trecut atît de pătat ca al lui Boudreaux.

- Ți-am spus că nu mi-e teamă de el și susțin asta. Întorcîndu-i spatele lui Cash, o luă înainte și trecu dincolo.

De afară clădirea părușe mare. Acum însă fu uimită cît de imensă era. Avea cîteva rînduri de bănci simple de-a lungul pereților. Era greu de spus exact cîte pentru că totul era în întuneric, în afară de arena din mijloc, care era luminată de reflectoare puternice. Marea arenă pătrată avea o podea murdară și era împrejmuată cu panouri de lemn mînjite cu sînge.

În părțile opuse, arenei, stăpînii și antrenorii își pregăteau cîinii pentru luptă. Deși nu-l mai văzuse de mulți ani, recunoscuseră antrenorul din fața ei. Era Jigger.

Cash se apropie de ea.

- Ai vreun favorit pe care vrei să pariezi?

- Du-te dracu !

Cash rîse și o împinse spre cel mai apropiat rînd de bănci. Găsiră loc la capătul celui de al patrulea rînd. Cei

din jur erau atenți la ceea ce se petrecea în arenă în clipa când Schyler se așează pe locul ei.

Observînd că era una dintre puținele femei de acolo, își luă o ținută distantă, prețioasă, de care Macy ar fi fost mîndră și își trase fusta în jos pe genunchi.

- Inutil, îi șopti Cash la ureche. Atragi atenția ca un deget inflammat, scumpo. Dacă-ți acoperi genunchii, or să se zgîiască la țițe.

Părul ei îi mătură fața în clipa în care întorcînd brusc capul îi aruncă tăios:

- Ține-ți gura!

Ochii lui luceau amenințător în întuneric.

- Fii atentă cum vorbești cu mine, ma cher, spuse el ranchiunos. Cînd i-o apuca pandaliile, s-ar putea să fiu singurul care să te apere de un viol în grup.

Printr-un efort de voință, reușisă se stăpînească, nevoind să-i arate că se teme. Își îndreptă atenția spre podium. Fu străbătută de un fior cînd recunoscuse Clinele care mîrîia pe podeaua murdară la adversarul lui. Era același care o atacase.

Mai urît și mai rău decît cei doi cîini, era totuși Jigger Flynn. Schyler îl privi cu o fascinație plină de groază pe cînd își ținea mîinile pe botul cîinelui, călare pe spatele animalului, îl ridică pînă ce acesta rămase sprijinit doar pe picioarele din spate.

Părul rărit, albit al lui Flynn era pieptănat pe spate, netezit cu ulei, ceea ce făcea să-i lucească pielea roșie a capului. Ochii lui mici și întunecați erau adînciți în orbite. Înconjurați de carnea pufoasă arătau ca stafidele într-un aluat de pîine. Avea nasul gros, buzele subțiri și aspre. Schyler se îndoi că ar putea zîmbi. Bărbia i se topea în pielea lăsată, flască de dedesubt. Era scund. Avea gîtul gros și o burtă de băutor de bere care-i atîrna peste centură. Pantalonii lui largi păreau că se mențin cu greu de șoldurile mici.

Picioarele erau subțiri și curbe și labele ridicol de mici.

Nimeni nu știa câți bani are, dar se zvonea că e cel mai bogat om din parohie, din afaceri ilicite. Dar oricât ar fi fost de bogat, cu siguranță, nu se vedea. Hainele lui păreau luate din coșul de gunoi. Erau vechi și soioase. Întreaga lui ființă radia răutate.

- Ce face cu câinele?

Cash care o studia atent, se uită spre podium. Jigger ținea câinele cu fața la celălalt. Scutura ușor animalul în timp ce continua să-i strângă botul în mâini. Celălalt antrenor făcea la fel. Picioarele din spate ale câinilor se zbăteau stîrnind nori de praf oriunde ghearele lor atingeau podeaua.

- Asta se numește zgîrmat. Antrenorii îi provoacă deliberat stîrnind instinctele lor naturale de a lupta, înfuriindu-i pentru a se repezi unul la altul. Lupta se termină cînd un câine îl omoară pe celălalt sau cînd unul refuză să zgîrme și să atace.

- Adică...

- Încearcă să-și smulgă beregatele.

Singurul lucru care o ținea pe Schyler lipită pe bancă era hotărîrea ei încăpățînată de a nu coborî în ochii lui Cash. Un om, pe care îl bănuia a fi arbitru, ceru liniște și enumera regulile. Evident, era un lucru de rutină și nu interesa pe nimeni în afară de ea. Toți se agitau nerăbdători să vadă lupta.

Schyler sări practic în sus cînd cele două animale fură eliberate și se repeziră unul la altul. Prin natura sportului, se așteptase la violență, dar nimic nu egala ferocitatea cu care câinii se atacară. Erau uimitor de tenace și puternici. Se repezeau unul la altul, fără să dea semne de oboseală.

Cînd țîșni sîngele prima oară, Schyler întoarse capul și își lipi fata de umărul lui Cash. Era revoltată, dar și plină

de oroare, înțelegînd cît fusese de norocoasă că scăpase doar cu cîteva zgîrieturi superficiale din gura cîinelui.

Zguduită, își înălță capul și privi pînă cînd cîinele lui Jigger îl prinse pe celălalt de umăr în timp ce acesta îl prinse de șold. Rămaseră astfel nemișcați.

- Asta-i poziția de repaos, spuse Cash. Li se dă un minut, nu mai mult. Vezi?

Ambii antrenori urcară pe podium. Fiecare avea un băț ca o sulită pe care îl vîrîră în gura cîinelui și o deschiseră.

- Asta se cheamă bățul de pauză. Timpul de odihnă s-a terminat.

Cîinii fură reluați și zgîrmatul începu din nou.

- Nu-și atacă niciodată antrenorii? întrebă Schyler. Era hipnotizată de lucirea diavolească din ochii lui Flynn în timp ce își zgîndărea cîinele.

- Știam că o să se întîmple.

- Nu-i de mirare. Sînt aduși în arenă ca să moară. Cash continuă s-o privească, chiar și după ce

cîinii fuseseră lansați unul contra celuilalt. Zgomotul din clădirea de metal începu să crească proporțional cu violența din ring. Mulțimea de sîmbătă seara umpluse sala pînă la refuz. Oamenii și cîinii asudau puternic.* Cîinii care așteptau să lupte simțeau și ei tensiunea. Mirosiseră sîngele și așteptau să-l guste. Lătrau feroce, înnebuniți de dorință în cuștile lor de sîrmă.

Suspînul brusc al mulțimii atrase atenția lui Cash spre ring. De data aceasta nu era doar sînge. Piele și carne fuseseră smulse de pe umărul cîinelui opus celui lui Jigger. După trecerea șocului inițial, mulțimea izbucni în urale. Cîinii lui Jigger erau de obicei favoriții luptelor. Oamenii își investeau în pariuri lefurile lor cîștigate greu și acum cei ce pariaseră pe favoriți, întrezăriseră victoria.

La fel și cîinele lui Jigger. Se lansase asupra dușmanului său cu vigoare sporită. Își înfipse colții în gîtul celuilalt

cîine și-i smulse o halcă de carne, tăindu-i jugulara. Sîngele țîșni din rană improșcînd scîndurile ringului.

Schyler își puse mîna la gură și întoarse capul. Mîna stingă a lui Cash se ridică reflex, se așează pe ceafa ei și îi apăsă fața în golul umărului său. Brațul lui drept îi cuprinse talia și o atrase spre el. Privind peste umăr, scoase o înjurătură vulgară cînd văzu că mulțimea se dublase de cînd veniseră ei. Între vei și ieșire se afla acum o mare agitată de bărbați cu gîturile întinse să vadă finalul luptei.

Schyler nu mai putea respira, dar nu era nimic pentru că nici nu voia. Pereții sălii înțesate o apăsau. Aerul neventilat era cețos din cauza sutelor de țigări. Căldura înăbușitoare concentra mirosurile neplăcute pe care ajunsese să le simtă cu fiecare respirație. Sudoare, cîine, fum, sînge.

Degetele ei se strinseră și sfîșiară cămașa lui Cash.

- Te rog.

Apelul rostit pe un ton răgușit, trecu prin el ca un cui ruginit. Atinsese un punct slab pe care îl credea calcificat încă de cînd fusese în Vietnam unde vedea oameni murind zilnic.

- Ține-te bine. Am să te scot de aici. Păsîndu-i prea puțin de mîndria ei, acum Schyler se agăță de el, ascultîndu-i bătăile inimii cu speranța că va acoperi urletele mulțimii de maniaci însetați de sînge. Speranță inutilă. Cînd cîinele rănit mortal căzu la podea, urletele atinseră un nivel asurzitor.

- Gata, s-a terminat. Dar uită-te bine Schyler la cel pe care vrei să-l înfrunți.

Cash înfipse un deget sub bărbia ei și i-o ridică, în ring, Jigger își plimba cîinele cu o lesă, în timp ce mulțimea aclama. Blana cîinelui era sfîșiată și plină de sînge.

Zîmbetul satisfăcut al lui Flynn îi făcu mai mult rău decît vederea sîngelui vărsat.

Cînd se întoarse spre Cash, fața ei era lividă.

- Animalul ăla nu-i un cîine de casă. E o mașină antrenată să ucidă, pentru a produce bani. Dacă te atingi de ciinii lui, Jigger te va ucide, spuse Cash.

Așteptă o clipă pentru a fi sigur că fusese înțeles, apoi se ridică în picioare și întinse brațele spre ea. Punîndu-și brațele pe umerii lui, îl lăsă s-o ridice în brațe. Ținînd-o strîns lipită de el și încercînd s-o apere cu propriul său corp, își croi drum spre ieșire. Era blocată de oameni care intrau sau ieșeau numărîndu-și cîștigul sau blestemînd soarta, felicitîndu-se sau consolîndu-se reciproc.

Din masa de corpuri, Schyler auzi:

- Isuse Cristoase, Schyler ce dracu faci aici?

Schyler se opri, se întoarse în direcția vocii cunoscute și stătu nemișcată în mijlocul mulțimii strînse în jurul ei, al lui Cash și Ken Howell. Cumnatul ei se uita la ea cu niște ochi roșii și lucioși de băutură. Cu gura căscată, se holbă la ea neîncrezător, apoi la Cash, și din nou la ea.

- Răspunde-mi! Ce dracu' faci aici?

- Pot să-ți pun și eu aceeași întrebare, replică ea.

- Ajută-mă s-o scot de aici, Howell. Blocăm ieșirea.

Ken aruncă o privire acră spre Cash, apoi stîngaci îi apucă mîna lui Schyler și începu să împingă lumea într-o parte în timp ce se strecurau spre ieșire. Afară era plin de bărbați care beau, rîdeau, glumeau și discutau lupta care se încheiase și pe cele ce urmau. Ken o împinse pe Schyler spre colțul clădirii, departe de mulțime, după care repetă întrebarea.

- Ce cauți aici? Mai ales cu ăsta, spuse el indicîndu-l pe Cash cu bărbia, disprețuitor.

- Nu mai țipa la mine, Ken. Nu ești dădaca mea. Sint femeie în toată firea și n-am de dat socoteală nici ție nici altora.

Probabil că nu auzise bine. Sau poate nu fusese prea atent.

- I-ai cerut să te aducă aici? Schyler ezită.

- Nu chiar, dar...

Ken se repezi la Cash și mirii scuișind:

- Ias-o în pace, înțelegi, băiețuș? Bastard nenorocit, Cajun împuștit, am să...

Ken nu mai avu satisfacția de a-și duce amenințarea pînă la capăt. Cu o singură mișcare rapidă, Cash scoase un cuțit ce fusese ascuns într-o teacă pe șold și în același timp îl trînti pe Ken de perete cu destulă putere pentru a-i tăia răsufllarea și a face tabla să răsune. Lama lucioasă a cuțitului era atît de bine plasată încît simplul reflex de înghițire i-ar fi ras mărul lui Adam.

Schyler se dădu un pas înapoi, uimită și înfricoșată. Nările lui Cash fremătau la fiecare răsufllare. Ochii lui Ken, roșii și sticloși, îi ieșiră din orbite. Pe față, sudoarea îi curgea șiroaie, ca plînsul unui copil.

- Întinde-o cît mai repede înainte să-ți dau cep, pui de cățea.

Vocea, impregnată de ritmul melodios al limbii lui materne, suna la fel de sinistru ca și cuțitul ascușit ca o lamă. Cash își retrase cuțitul de la gîtul lui Ken și se dădu înapoi. Ken își pipăi gîtul ca pentru a se asigura că nu fusese disecat și rămase rezemat de perete ca un laș.

- Cară-te de-aici, repetă Cash. Ochii lui se întoarseră spre Schyler. Lucirea rece din ei îi îngheță sîngele. Și ia-o și pe ea cu tine.

Cash le întoarse spatele, fără să-i mai pese dacă vreunul ar lansa un atac. Schyler îl urmări cu privirea, strecurîndu-se printre mașinile parcate pînă îl pierdu.

- Unde ti-e mașina, Ken?

Ken ridică o mână nesigură într-o direcție vagă. Ea îl luă de braț și îl trase de la perete. Împreună se îndreptară spre mașina lui sport. Când ajunseră la ea, îi ceru cheile.

- Conduc eu, mormăi el.
- Ești beat. Lasă-mă pe mine.

Împotrivirea lui plină de mândrie o făcu să-și piardă răbdarea.

- Dă-mi odată cheile alea!

Ken le trînti belicos în palma ei întinsă. Schyler se urcă la volan. În clipa în care Ken închise ușa, ea apăsă pe accelerator. Nu încetini nici pe pod, ci îl parcurse în viteză mare.

Era furioasă. Pe Ken, pentru comportamentul lui protest, pe Cash pentru că o obligase la acest calvar, și pe ea însăși pentru a se fi lăsat condusă la tăiere ca un mieluleț nevinovat.

- Ce căutai cu Cash?
- Pentru Dumnezeu Ken, abia am plecat dintr-un loc în care un animal l-a ucis pe celălalt pentru plăcerea celor care îi aclamau, aveau loc pariuri ilicite și Dumnezeu mai știe ce, iar tu vrei să-ți spun de ce eram cu Cash Boudreaux?

Vocea ei se ridicase cu un semiton la fiecare cuvînt pînă cînd devenise stridentă. Luă o gură de aer proaspăt.

- Boudreaux a vrut să-mi demonstreze ceva. Am încercat să-l angajez să ucidă cîinele care m-a atacat. Cred c-a vrut să-mi arate cît sînt de prețioși cîinii aceia pentru Jigger.

- Isuse, șopti Ken, trecîndu-și o mână prin păr. Ți-am spus s-o lași baltă. Să ucizi unul din cîinii de ring ai lui Jigger? E ca și cum l-ai provoca la duel în plină stradă.

- Nu-ti fie teamă. Cash m-a refuzat.
- Slavă Domnului! Are dreptate. Renunță, Schyler. Schyler schimbă vorba.
- Dar tu ce făceai aici?

Ken scotoci în scaunul de piele scumpă al mașinii și își întoarse fața într-o parte.

- E sîmbătă seara. N-am și eu dreptul să mă relaxez din cînd în cînd?

- Ai pariat?

- E ceva rău?

- Nu. Dar există locuri mai decente pentru asta: cursele din Lafayette, un pocher între cunoscuți...

- Nu te ține de capul meu. Se lăsă mai jos pe scaun arătînd ca un copil îmbufnat. Tricia a sărit cu gura pe mine pentru că n-am vrut să o duc la un nenorocit de dans la Country Club. N-am nevoie s-o mai încasez și de la tine.

Schyler renunță. În fond n-o privea ce face Ken în timpul liber. Voia să-l întrebe de ce oprise lucrul la Crandall Logging, dar nu era momentul și nici locul pentru o astfel de discuție. Era colțos, fără îndoială, demoralizat și jignit după ce fusese atît de rău încolțit de Cash.

- Te-a rănit? întrebă ea.

Ken întoarse capul spre ea:

- Pe dracu! Tu să te ferești de el. Ai văzut ce fel de om e. E o otravă, josnic și feroce ca și cîinii ăia din ring. Nu poți avea încredere în el. Nu știu ce urmărește sau de ce îți dă tîrcoale așa deodată, dar are el un motiv. Oricare ar fi, e în folosul lui. Apoi, întinzînd un deget spre ea pentru a accentua, sfîrși: Pot să ti-o garantez.

- Am să mă întîlnesc cu cine vreau, Ken, spuse ea rece. Ți-am spus de ce m-a dus Cash acolo.

Ken își ridică capul ca un cocoș.

- Ți-a spus și citi bani cîștigă el?

Schyler frîna brusc în mijlocul drumului și se întoarse spre cumnatul ei.

- Cum?

Ken schiță un zîmbet.

- Văd c-a uitat să-ți pomenească de suma frumușică pe care o încasează.

- De unde știi?

- Boudreaux mereu pariază pe cîinii lui Jigger, așa că-n seara asta a umflat potul. Nu știu ce ți-o fi spus, dar are interesele lui în luptele alea.

- Nu-i de mirare că m-a refuzat, murmură ea.

- Normal. Crezi că era nebun să ucidă un cîine care-i aduce atîtea venituri?

Văzînd deziluzia lui Schyler, îi puse mîna pe umăr și spuse afectuos:

- Ascultă Schyler, Boudreaux întotdeauna își apără pielea lui mai întii. Ține cont de asta. Are instinctul de supraviețuire al unui animal din junglă. Nu poți avea încredere în nenorocitul ăla de Cajoun tănuitor.

Schyler se scutură de mîna lui Ken și porni din nou mașina. Ken se întinse și își puse capul în poala ei, strîngînd-o cu o afecțiune care nu prea era frățească.

- E prea puțin timp de cînd te-ai întors. Există anumite motive pentru marile goluri din structura socială de aici. Ele nu trebuie ignorate. O bătu cu palma pe picior. Adu-ți mereu aminte cine ești și vei reveni la matcă în curînd. Nu te înhăita cu corciturile. Și nu-i provoca pe cei ca Jigger Flynn. Îți bați singură cuie în talpă.

Venind după tot ce-i spusese despre Cash, tonul lui condescendent, autoritar, șovin o înfurie. Se stăpîni însă. Lăsa ca atitudinea lui schimbătoare să-și facă efectul și să-i dea mai multă fermitate.

De vreme ce nu reușise să cîștige nici un adept pentru cauza ei, Schyler se hotărî să acționeze de una singură.

Schyler știa că din clipa în care cîinii vor începe să latre timpul pe care îl avea la dispoziție va fi scurt. Flynn va da năvală afară să vadă ce-i cu zarva din curte. Avea să fie dificil. Trebuia să se apropie destul de mult pentru a folosi pușca, dar totuși la oarecare distanță de casă pentru a nu

fi simțită de clini. După ce va fi îndeplinit ceea ce avea de gând, își va atribui fapta cu plăcere, dar nu voia să-l alerteze pe Flynn dinainte.

Îndeplinirea acestei operații de una singură nu era prea înțeleaptă. Schyler înțelegea riscurile implicate și era dispusă să și le asume. Pe de altă parte, de fiecare dată când se gândea la răul pe care îl întruchipa Jigger Flynn, tremura involuntar.

Noaptea trecută își luase mașina de pe platou. În seara asta o lăsase parcată la Belle Terre și mersese pînă la casa lui Flynn prin pădure. Pentru această

misiune se îmbrăcase cu niște jeansi vechi și un tricou de culoare închisă. Se gândise să-și acopere părui deschis la culoare cu o caschetă dar i se păruse puțin melodramatic.

Mai devreme, când Ken și Tricia erau plecați, iar d-na Graves mătura veranda, Schyler se dusesese în biroul lui Cotton și luase o armă de vînătoare din rastel. Examinase atentă țeava de calibrul doisprezece, pentru a fi sigură că era curată și unsă și în stare perfectă. Cotton își ținuse totdeauna armele de vînătoare în ordine, gata de a fi încărcate și a trage cu ele. Schyler detesta armele, detesta atingerea suprafețelor reci de metal și lemn, dar își învinsese aversiunea și se concentrase asupra a ceea ce se obligase să facă.

Cei doi Howelte și ea luaseră o masă copioasă, ca de duminică, la prînz așa că cina consta din pui fript, fructe și salată. Ken și Tricia, care încă era supărată că nu fusese la dans în noaptea precedentă, fuseseră nervoși tot timpul mesei.

- A trebuit să văd filmul de sîmbătă seara de la TV singură, se plînsese Tricia sarcastic, în timp ce tu te-ai dus Dumnezeu știe unde.

Schyler și Ken se priviră peste masă. Se înțeleseseră tacit să nu-i spună Triciei unde fusese el.

- Ți-am spus că am fost cu niște prieteni, spuse Ken.

De vreme ce se întorseseră la Belle Terre în mașini separate, Tricia nu știa că el și sora ei fuseseră împreună. Păstrarea secretului ștergea fapta ilicită care o făcea pe Schyler să se simtă stinjenită, dar continua să creadă că era mai bine ca Tricia să nu știe ce se întâmplase în noaptea trecută. Astfel, ceea

ce nu știa n-o putea deranja nici pe ea nici pe alții.

Secretul pe care îl împărtășeau nu-i apropiase pe Ken și Schyler. Dimpotrivă, Ken fusese certăreț și iritabil toată ziua. Asta îi convenea de minune. Era mai bine să se țină la distanță unul de altul după cele întâmplate noaptea trecută, când nici unul din ei nu apăruse într-o lumină prea favorabilă.

Imediat după cină, Schyler se scuză și se duse sus. În camera ei se schimbă, apoi se strecură afară din casă pe scările din dos. N-avea chef să explice unde se duce cu o armă de vânătoare. În plus, dacă mai stătea să-se gândească putea s-o apuce slăbiciunea.

Acum, ascunsă în dosul unei tufe de afine la câteva sute de metri, peste drum de casa lui Flynn, mâinile îi erau umede de transpirație și inima pornise în galop. Nu privea cu ușurință ceea ce urma să facă. Simți că îi vine rău de la stomac la gândul de a ucide, însăși ideea de a face rău unui animal era insuportabilă.

Numai amintirea ferocității cu care o atacase câinele fără nici o provocare și posibilitatea că vreun alt copil lipsit de apărare ar putea suferi un astfel de atac, o împingea mai aproape de casa lui Flynn. Cîinii lui de ring nu erau cîini obișnuiți de casă. Erau animale primejdioase, crescute să atace și să ucidă. Dacă Flynn ridica pretenții după aceea, avea să-l despăgubească pentru pierderea lui, între anumite limite. Dar fără nici un fel de scuze. Va avea grijă

personal să se ia măsuri de interzicere a câinilor de luptă în tot ținutul, chiar dacă ar fi să apeleze direct la reprezentantul lor în Congres.

Camioneta lui Flynn era parcată în curte. O pisică jigărită era tolănită pe capota mașinii. În curte nu ardea nici o lumină dar ieșea destulă prin ferestre pentru a lumina curtea și a arunca umbre lungi, fantomatice. În timp ce se apropia, auzi un TV sau un radio. Perdelele murdare de dantelă se ridicau și se lăsau cu întârziere în bătaia neregulată a brizei. Se simțea miros de friptură de porc. Mirosul era binevenit pentru a împiedica câinii s-o simtă.

De pe partea opusă a drumului, privirea ei cuprinse casa calculînd cum să se apropie de ea, din spate. Nu alesese pușca de vînătoare la împlinire. Pistolul era exclus. Ar fi trebuit să se apropie prea mult. Carabina cerea acuratețe și de vreme ce trecuseră atîția ani de cînd nu mai trăsese cu ea, precizia ei era îndoielnică. Folosind pușca de vînătoare cu două țevi pentru a trage în cușca unde erau câinii, efectul era garantat. Dacă împușcăturile nu omorau câinii, îi răneau totuși destul de serios.

Lăsîndu-se pe vine, Schyler privi casa încă cinci minute. Înăuntru era mișcare. Câinii se învîrteau în cuști agitați, dar nu se auzi nici un lătrat. Trăgînd adînc aer în piept, ieși din tufișuri pe drumul de pietriș și îl traversă alergînd, expunîndu-se total în timpul acesta. Adăpostindu-se în dosul unui șopron dărăpănat, se lipi de perete, inhalînd oxigen cu gura larg deschisă.

Unul din câini mîrii. Mișcările lor deveniră mai agitate. Un cîine scheună prelung ca un semn de întrebare. Schyler sesiză acest crescendo de neliniște. Nu-i simțeau mirosul dar păreau să știe că era acolo. Simțeau pericolul apropiindu-se, un pericol la care ea se străduia să nu se gîndească în timp ce-și verifica pușca pentru ultima oară.

Încarcă două cartușe în timp ce alte două stăteau gata de a fi încărcate. Ținându-și respirația, ridică cocoșul. Micul declic metalic stîrni un alt mîrîit dinspre cotețe. Acum era momentul.

Ieși din dosul șopronului și aținti pușca în direcția împrejmuirii. Era cam la șaptezeci și cinci de picioare depărtare. Degetul îi era atît de ud de transpirație încît alunecă de pe trăgaci la prima încercare. În cele din urmă reuși să tragă.

Uitase ce zgomot asurzitor face. Împușcătura răsună în liniștea aceea ca un bubuit de tun. Uitase de asemenea de recul, dar își aduse aminte cu durere cînd patul îi izbi umărul brutal, aproape tăindu-i respirația.

Într-un colț al minții, percepu zarva care erupse în jurul ei, schelălăiturile înnebunite ce veneau dinspre cotețe, înjurăturile și strigătele ce veneau din casă. Fără să le dea atenție se concentra asupra celei de a doua împușcături.

Imediat ce trase, eliberă închizătorul și țevile căzură în jos. Scoase cele două cartușe goale și le înlocui cu celelalte două pe care le avea înfipite la centură și închise pușca la loc. Exercițiul făcut în după-amiaza aceea se dovedise util. Reîncărcase arma în mai puțin de opt secunde. Trase al treilea cartuș și-se pregătea să-l tragă pe al patrulea cînd Flynn ieși smulgînd ușa din spate.

Era aproape caricatural de înfuriat. Fața lui arăta ca o mască în mai multe culori iar părul i se ridicase pe creștet. Era desculț și purta un tricou vechi, vărgat, peste pantalonii lui largi. Depart de a fi amuzant, totuși, era pistolul pe care îl ținea în mînă. Din gura care improșca salivă la fiecare cuvînt ieșeau amenințări cumplite.

Schyler, îngheță de spaimă. Nu luase în calcul eventualitatea că ar avea pistol. Se așteptase să fie supărat, chiar furios, dar se gîndise că va sta de vorbă cu el după ce șocul inițial va trece și el se va fi calmat. Nu se poate discuta cu un nebun care ține un pistol în mînă. Omul,

care înjura și blestema întreaga omenire, părea să fi înnebunit de-a binelea.

Încă n-o văzuse. Prima lui grijă era să vadă cîinii. Pentru că nici unul nu se rezezise s-o atace prin găurile făcute de împușcături, Schyler presupuse că pagubele erau serioase. Unele animale mai trăiau încă. Scheunatul lor sfișietor avea să-i răsune în urechi mulți ani.

- Cîinii mei... care nenorocit... te omor! Flynn se răsucea în jur trăgînd la întîmplare în beznă, cu intenția de a-l ucide pe vinovatul care-i tăia sursa de venituri ilicite.

- Te omor, fir-ai al dracului, mă cap de băligar, am să-ți tăbăcesc pielea de-ai să-ți dorești moartea, cînd oi termina cu tine. Praf te fac!

Schyler văzu o mișcare în spatele lui Flynn.

- Ce s-a întîmplat? întrebă femeia de la fereastră. Schyler o recunoscuse imediat cu stupefacție.

- Gura, cățea neagră! Sună-l pe șerif! Vreun nenorocit de suge-p... mi-a împușcat cîinii.

Perdeaua căzu la loc. Flynn, împrôșcîndu-și saliva în jur, în furia lui, trase din nou. Acum glonțul se înfipse în peretele șopronului. Schyler auzi așchiile de lemn sărînd pe lîngă capul ei. Fără a se mai gîndi la altceva decît să se pună la adăpost, se rezezi spre drum, cu șopronul între ea și Flynn.

Cîteva secunde mai tîrziu îi auzi respirația sacadată și își dădu seama că o văzuse. Traversă curtea alergînd după ea, înjurînd obstacolele din drumul său.

Toate gîndurile de negocieri diplomatice se risipiră. Schyler fugea pentru a-și salva viața. Singura ei șansă de a scăpa teafără era să traverseze drumul și să se pună la adăpost în pădurea deasă. Se lăsă în jos în micul șanț și urcă pe partea cealaltă. Cînd ajunse la drum, călcîiele pantofilor ei de tenis făcură pietrișul să scrișnească. Se rugă în gînd să nu-și scrîntească gleznele, o rugăciune

ridicolă. Ce mai conta o luxație de gleznă cînd putea primi un glonte? Jigger Flynn o urmărea înnebunit, trăgînd cu pistolul în timp ce-i arunca cele mai vulgare înjurături.

Ajunsesese în mijlocul drumului cînd o camionetă dădu curba drumului, cît p-aci s-o calce. O evită în ultima clipă și frînă cu un spectaculos nor de praf și o trombă de pietriș. Ușa din dreapta se deschise brusc.

- Hai sus, idioato! zbieră vocea lui Cash. Schyler aruncă pușca în mașină, se prinse de ușa deschisă și își făcu vînt înăuntru. Un glonț se izbi de ușă.

- Ține capul jos!

Vino înapoi, ucigaș nenorocit, zbieră Flynn. Trase de mai multe ori dar era prea furios pentru a nimeri. Pînă cînd să se calmeze destul pentru a ținti cu grijă, camioneta se pierdu într-un nor de praf.

În cabina camionetei, Schyler se ghemuise cu capul între genunchi și cu mîinile puse pe cap. Tremura fără să se poată stăpîni, chiar și după ce pericolul trecuse și blestemele isterice ale lui Flynn nu se mai auzeau.

Cash conducea camioneta de parcă era la volanul unui Porsche pe o pistă de alergare luînd curbele drumului accidentat într-o viteză nebună și fără ajutorul farurilor, făcînd orice urmărire imposibilă. Drumurile se încrucișau în zona smîrcurilor ca ițele din fir de bumbac din păturile acadiene. El le cunoștea pe toate și le urma fără probleme.

- Te simți bine? Ochii lui părăsiră drumul o fracțiune de secundă, atît cît să arunce o privire pasagerei.

- Mi-e rău.

- Ți-e rău? în ce fel?

Schyler ridică repede capul și se uită la el.

- Adică îmi vine să vomit.

Camioneta se opri cu un scrișnet. Cash întinse mîna pe deasupra ei și deschise ușa. Schyler sări afară și se repezi în tufișurile prăfuite care mărgineau drumul.

Proptindu-se cu mâinile pe genunchi, rămase aplecată la un unghi drept pînă cînd cuprinsă de spasme vomită tot. Urechile îi ardeau ca focul. Pielea i se acoperise de o sudoare lipicioasă. Tremura din tot corpul. Așteptă să-i treacă groaza. Nu-i trecu, dar se mai risipi. În cele din urmă deschise ochii. În raza privirii îi apărură o sticlă de whisky.

Acceptă sticla și o duse la buzele albe ca varul. Luă o înghițitură din lichidul îngrozitor, îl plimbă prin gură apoi îl dădu afară. Sau asta încercă. Cea mai mare parte i se scurse pe bărbie.

- Ia dracu! Cash își scoase basmaua înnodată în jurul gâtului și i-o dădu. Ea își tampona bărbia apoi își șterse ochii. Erau plini de lacrimi deși nu plîngea.

- Nu ești în stare să scuipi, dar de tras, te pricepi. Ai făcut patru găuri mari cît o cadă de baie în peretele cotețului. Peste tot era plin de mațe și piele...

- Te rog încetează, se rugă ea slăbită, simțind din nou crampe în stomac.

- Îți vine iar să vomîți? Ea dădu din cap că nu.

- Dacă-ți vine, să-mi spui ca să opresc. Nu vreau s-o faci în mașina mea.

Schyler se uită la gaura de glonte din așa mașinii apoi privi spre el umil.

- Du-mă înapoi.

- Ia Belle Terre.

- Ia Flynn.

Cash se uită la ea, în culmea neîncrederii.

- Ai baligă în loc de creier, cucoană?

- Du-mă înapoi, Cash.

- Nici mort. M-am săturat să te tot salvez.

- Nici nu ti-am cerut.

- Dacă n-o făceam erai moartă, zbieră el.

- Trebuie să mă întorc. Trebuie să-i spun că plătesc pentru...

- Ias-o baltă. Vocea lui tăie aerul umed tot atât de precis ca și mâna care făcu o mișcare de tăiere. Doar nu vrei să afle Jigger cine le-a făcut de petrecanie cîinilor lui.

- Dar nu pot pur și simplu să... Cash o apucă de umeri:

- Ascultă, de ce crezi că m-am băgat acolo cu luminile stinse? N-am vrut să te luminez. Deie Domnul să nu-mi fi recunoscut camioneta.

- I-am auzit spunînd că vrea să cheme șeriful. Dacă șeriful e acolo, ne putem explica. În mod sigur...

Cash o zgudui violent și ea tăcu brusc.

- Schyler, nu-ți dai seama cu ce fel de om ai de-a face. Țsta nu umblă cu procese. Se repede la beregată, ca și cîinii lui. Te-am sfătuit s-o lași baltă, dar acum treaba e comisă. Ferește-te de el și nu recunoaște ce-ai făcut în fata nimănui.

- Trebuie să mă întorc, repetă ea printre lacrimi.

- Rahat! exclamă el, înfuriat. N-ai auzit ce-am spus?

- Am văzut-o pe Gayla prin fereastră.

- Gayla Frances?

- Da. Fiica Vedei. O cunoști? Era în casă.

- Așa e. Cash îi lăsă brațul și se dădu înapoi. Ținîndu-se de ușă, Schyler se uită la el fără să înțeleagă. Gayla trăiește cu Jigger de cîtiva ani.

Simți că îi fuge pămîntul de sub picioare. Copacii întunecați se învîrteau în jurul ei.

- Gayla? Cu Jigger Flynn? E imposibil.

- Urcă.

Fără urmă de compasiune, o împinse în mașină și trînti ușa. Ocoli mașina și se urcă la volan. Lăsase motorul să meargă așa că porniră imediat. Farurile erau încă stinse. Mergeau pe drumuri atât de înguste încît uneori ramurile copacilor atingeau caroseria și se împleteau formînd un tunel în jurul lor. Schyler nu-i ceru să aprindă farurile.

Cash știa exact ce face. Te simți ușurat când altcineva ia deciziile, cel puțin un timp.

Epuizată își rezemă capul de geamul deschis și lăsă briza săi răcorească fața

- Vorbește-mi de Gayla. Cum de a ajuns să trăiască cu nenorocitul ăla?

- Când ajungem acasă. La mine.

- Aș prefera să nu merg.

- Da. Și eu aș fi preferat să nu dau tîrcoale pe la Flynn în seara asta, așteptînd ca tu să faci tîmpenia pe care ai făcut-o.

- Erai...

- Parcat exact la cotitura drumului.

- Erai atît de sigur c-am s-o fac?

- Am avut o puternică bănuială c-ai să încerci ceva.

- Chiar și după ce mi-ai spus să n-o fac? Cash îi aruncă o privire de cunoscător:

- Tocmai pentru că te-am avertizat să n-o faci.

- Cred că-ti datorez un nou mulțumesc, spuse ea după o clipă.

- Oui. Cred că da.

Capitolul 3

Cash opri mașina. Pedala de frână scoase un hîrșîit cînd o apăsă pînă la podea. Fața lui se întoarse spre ea. Timp de o clipă, se uitară intens unul la altul.

- Ce-mi dai că ti-am salvat din nou viața? întrebă el moale. Se cam saltă nota de plată.

Schyler îi susținu privirea fără să clipească, deși în forul ei interior se simțea ușoară și inconsistentă ca un albuș de ou bătut. Își simțea gura uscată, dar nu din cauza recente stări de greață.

După cîteva secunde, buzele lui se rotunjiră formînd zîmbetul lui caracteristic, cinic:

- Iiniștește-te. N-am să te încasez în seara asta.
- Ce drăguț.
- Nu-i vorba de asta. Nu avem timp. Deschise ușa. De aici mergem pe jos, d-ră Schyler.

Evitase intenționat drumurile care duceau la Belle Terre, așa că se apropiaseră de casa lui, dinspre extremitatea mai îndepărtată. Luînd-o de mînă, o conduse pe cărarea plină de bălării către rîuleț și către casa de pe mal ascunsă printre pomi.

Era făcută din chiparoși și era probabil tot atît de veche ea și conacul. Ca și localul lui Red Broussard, casa era înălțată de la sol, stînd pe butuci enormi de chiparos. Acoperișul de metal se extindea deasupra unei prispe retrase, mărginită de stîlpi care îl sprijineau. Obloanele vechi erau deschise lăsînd să se vadă geamul ferestrelor. O

scară exterioară fixată la un capăt al prispei ducea la un al doilea nivel.

Cash o ajută să urce treptele de lemn și o conduce în casă, în camera din mijloc. La un capăt era un cămin și o mică bucătărie. Camera servea drept cameră de zi și loc de mîncat. Era mai curată decît se așteptase ea, dar purta clar amprenta originii lui Cash.

Văzuse casele reconstruite ale Cajunilor care erau o atracție turistică deosebită în acel ținut din Louisiana. Arhitectura acestei case era tipică, chiar și cu acea galerie sau prispă cu gard din dosul casei, lungă cît camera de zi. Printr-o ușă îngustă se vedea baia, evident cu adaos modern la planul original.

Pe prispă era un pat dublu de metal, un birou, o masă anemică cu un mic televizor portabil și pe el un pachet de cărți de joc. Biblioteca era înșesată cu romane de succes în versiune ieftină și reviste recente. Faptul că citea cărți fu al doilea lucru care, pe lângă curățenie, o surprinse. Își dădu seama că prispa^era locul unde Cash își petrecea majoritatea timpului cînd era acasă. Dădea înspre rîu.

- Ce e sus? întrebă ea.
- Dormitorul mamei.

O parte din mobilă era evident făcută în casă, dar cu măiestrie. Existau aspecte de modernism, ca de exemplu televizorul, cuptorul cu microunde și ventilatorul cu elicea din trestie ce atîrna de o grindă din tavanul camerei principale. Cash apucă șnurul și-l smuci. Ventilatorul începu să miște aerul.

- Ceva de băut? Se duse la dulapul din bucătărie, desfăcu perdeaua de pînză simplă atîrnată pe o vergea și scoase o sticlă de whisky.

- Te rog, pune-i și apă.
- Gheată?

Ea dădu din cap în semn că nu. Cash reveni aducînd și sticla cu el, și-i dădu paharul.

- Ia loc. Îi arată un fotoliu tapițat cu americană, un fotoliu care putea fi cumpărat în orice magazin de mobilă. Părea absurd de ne-la-locul-lui în casa aceasta interesantă de pe malul râului, dar Schyler se cufundă în el, recunoscătoare pentru confortul lui.

Nimic în seara asta nu păruse normal. Dinții ei se ciocniră de pahar cînd luă o înghițitură.

- Mulțumesc.

Cash se tolăni în fotoliul geamăn opus, și luă o înghițitură din propria lui băutură, după ce pusese sticla pe măsuta dintre ei. Își puse picioarele încălțate în cizme, tot acolo, cu o gleznă pe cealaltă.

- Unde ai învățat să tragi?

- M-a învățat Cotton.

Cash își ridică paharul spre gură, se opri o clipă, apoi bău și zise:

- A făcut o treabă bună.

- Nu sînt mîndră de ce-am făcut în seara asta.

- Tatăl tău ar fi.

- Poate, admise ea, ranchiunoasă. Gînditoare, își plimbă degetul pe gura paharului.

- Am avut cu el un dezacord pe tema asta, spuse ea cu un zîmbet gînditor. Voia să merg la vînătoare cu el în fiecare toamnă, dar eu nu puteam trage decît în lucruri neînsuflețite. L-am dezamăgit. Luă o nouă înghițitură rapidă, apoi puse paharul pe măsută lîngă picioarele lui Cash și se ridică în picioare.

- Încă un pahar?

- Nu, mulțumesc.

Făcu un mic ocol explorator în jurul fotoliului, lunecîndu-și degetul pe țesătura noduroasă.

- În seara asta a fost altceva. A trebuit s-o fac. Dar nu vreau să fiu feliicitată pentru măiestria mea.

Se plimbă prin cameră, apoi se îndreaptă spre fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie. Pe pervaz creștea o iarbă de grădină. Aparent părea îngrijită atent. Se uită la el peste umăr, întrebătoare. Cash dădu din umeri și își turnă un nou pahar de whisky.

- Mama avea întotdeauna plante la fereastră, spuse el.
- Folosești ierburile pentru leacuri?

Schyler pusese întrebarea ca să-l tachineze, dar el răspunse serios:

- Unele din ele.

Lîngă frigiderul demodat care făcea zgomot, era o ramă agățată de perete, și în ea fuseseră înfipite mai multe poze vechi. Schyler se aplecă spre ele pentru a le vedea mai bine. Exista o femeie cu un copil, un băiat cu păr ondulat și nepieptănat, și ochi maturi, serioși.

- Tu și mama ta?
- Oui.

Părul femeii era negru și cîrlionțat, strîns în jurul feței triunghiulare ce cobora dintr-o frunte înaltă spre bărbia ascuțită, caracteristică. Ochii ei prelungi, exotici o făceau să pară că deține o mulțime de secrete. Zîmbetul ei misterios spunea că ea nu împărtășea nici unul. Avea buzele în formă de inimioară, pline și voluptuoase, incitante și sexy.

Schyler își amintea de Monique, dar niciodată așa de tînără. Și o văzuse numai de la distanță. Fu captivată de fotografie.

- Mama ta era foarte frumoasă.
- Mulțumesc.
- Cîți ani aveai aici?
- Poate zece. Nu-mi amintesc.
- Cu ce ocazie?
- Nu-mi amintesc nici asta.

Schyler se uită la celelalte poze. Erau instantanee de marinari obosiți de luptă cu plăcuțe de identificare atârinate de gît, rînjind, comportîndu-se prostește. Unul luase o poziție de jucător de baseball în cerc, ținînd arma ca pe un baston de baseball. În unele poze îl recunosc pe Cash.

- Vietnam?

- Oui.

- Aveți toți aerul că vă distrați. Cash scoase un sunet de dispreț.

- Da, ne distrăm al ciracului acolo.

- N-am vrut să fiu frivolă.

- Tipul cu mustață a încasat-o a doua zi după ce s-a pozat. Medicii nici nu și-au dat osteneala să-l oblojească, au încercat doar să-i bage toate măruntaiele la loc înainte de a veni elicopterul să-l ia. Apoi arată cu degetul altă poză. Nu știu sigur ce i s-a întîmplat ăstuia cu pălăria aia caraghioasă. Eram în patrulare. Cînd am auzit țipetele, ceilalți am întins-o. Surprinsă de atitudinea lui blazată, îl întrebă:

- Cum poți vorbi astfel de prietenii morți?

- N-am prieteni.

Schyler se dădu înapoi ca și cum ar fi lovit-o.

- De ce faci asta?

- Ce?

- Răsplătești grija cu cruzime.

- Din obișnuință, cred.

- Du-mă acasă.

- Nu-ți place aici? Își întinse brațele pentru a cuprinde modesta cameră.

- Nu-mi plac tu.

- Majoritatea celor din lumea ta nu mă plac.

- Eu nu fac parte dintr-o clasă. Eu sînt eu. Și motivul pentru care lumea nu te place e acela că ești un nesuferit sarcastic și rău. Unde e telefonul? Dacă nu mă duci la Belle Terre am să chem pe cineva să mă ia.

N-am telefon.

- N-ai telefon?

Cash rânji de neîncrederea din întrebarea ei.

- În felul ăsta n-am nevoie să vorbesc cu cine nu vreau.

- Cum poți trăi fără telefon?

- Dacă am nevoie, mă* duc la biroul de la platformă și îl folosesc.

- Ușa e întotdeauna încuiată.

- Există soluții. Schyler era îngrozită.

- Descui cu speracul? Intri clandestin și iei fără voie?

Zîmbetul lui lipsit de căință era ca o confesie semnată.

- Nu numai că ești detestabil, dar mai ești și hoț.

- Pînă acum nimeni nu pare să se fi sesizat. Știe cineva?

- Cotton.

Schyler fu surprinsă.

- Cotton te lasă să folosești lucrurile de la Belle Terre? în schimbul a ce?

- Asta rămîne între mine și el. Brusc își puse paharul pe masă și se aplecă înainte punîndu-și coatele pe genunchi. Să nu cumva să faci vreo prostie în legătură cu Gayla Frances, ai înțeles?

- În cel mai rău caz, am să vorbesc cu ea.

- N-o face. N-o să-i placă amestecul tău.

- Ba am să mă amestec. Vreau să aud din gura ei că trăiește de bunăvoie cu omul acela. Pînă atunci nu cred. Nu înțeleg de ce îi permite Veda. Cash îi aruncă o privire ciudată.

- Veda a murit.

Schyler simți că i se oprește respirația. Genunchii i se îndoiră și se prăbuși în fotoliu. Se uita la el fără să-l vadă.

- Cred că te înșeli.

- Nu.

- Veda moartă?

Cash dădu din cap. Schyler. coborî privirea și rămase cu ochii în gol, încercînd să-și imagineze o lume din care Veda lipsea. Buna, iubitoarea Veda care o îngrijise cînd avea colici și cînd își julea genunchii sau cînd avea probleme de inimă.

- Cînd?.

- Acum cîtiva ani. Nu mult după ce-ai plecat. Nu ți-a spus sora ta?

O amorțeală rece ca moartea îi învălui trupul. Scutură din cap.

- Nu, nu mi-a spus. Mi-a spus că fusese obligată s-o lase pe Veda să plece.

Cash mormăi un cuvînt murdar.

- A lăsat-o să plece. Păi sigur. Asta a fost începutul sfîrșitului. Veda s-a îmbolnăvit imediat după aceea. Personal cred că s-a întîmplat din cauză că vipera aia pe care o numești soră a dat-o afară de la Belle Terre.

Se lăsă pe spate în fotoliu și continuă:

- Veda era prea bătrînă pentru a găsi o altă slujbă. Apoi s-a îmbolnăvit și n-a mai putut munci. Gayla a trebuit să lase colegiul și să vină acasă ca s-o îngrijească. Slujbe nu prea erau. Gayla a acceptat ce-a găsit. A fost angajată să servească băuturi într-un bar. Acolo l-a întîlnit pe Jigger. Lui i-a plăcut ce-a văzut și a luat-o sub aripa lui. A instruit-o într-o meserie mult mai profitabilă.

Schyler îl privea neîncrezătoare.

- Minți.

- De ce aș minți? întreabă pe oricine. E adevărat. Gayla făcea prostituție în cea mai ordinară bombă din oraș.

- N-ar face niciodată asta.

- A făcut-o, ascultă-mă pe mine. Schyler respinse vehement cele spuse de Cash.

- Dar e atît de drăguță, de inteligentă, de dulce.

- Tocmai d-aia a devenit favorita lui. Schyler* își mușcă buzele încercînd să-și rețină

lacrimile.

- Printre fetele lui Jigger, Gayla strălucea ca o monedă nouă. D-aia a păstrat-o pentru sine. Acum o împrumută doar ocazional și atunci la un preț exorbitant.

Schyler își duse mîna la cap.

Fără milă, Cash continuă:

- Veda a murit mai ales de rușine și disperare. Tricia Howell le spunea tuturor că era bătrînă și incompetentă și că aproape dăduse foc la Belle Terre din neglijență, lăsînd fierul de călcat în priză. Și apoi mai era și Gayla. Veda nu putea suporta să vadă ce ajunsese.

Era imposibil. Schyler o cunoștea pe Gayla de cînd o născuse Veda, copil întîrziat. Amîndouă plînseseră cînd domnul Frances fusese ucis într-o explozie-la rafinăria de ulei unde lucra. Atunci o invitase Cotton să se mute la Belle Terre. Schyler o văzuse pe Gayla crescînd, devenind o adolescentă fermecătoare. Tocmai o condusesese la plecarea ei la colegiu, înainte de a pleca în Anglia.

- Și Jimmy Don?

Jimmy Don Davison fusese iubitul Gaylei încă de la grădiniță. Devenise vedeta echipei de football a liceului din Heaven. Pe teren era cunoscut ca idolul din Heaven. Era un atlet atît de bun încît un antrenor de la LSU îl selecționase dîndu-i o bursă pe patru ani. Era un tînăr chipeș, inteligent, popular printre studenții albi și negri deopotrivă. Era însă cunoscut de toată lumea că el aparține Gaylei Frances și ea lui.

- E priponit.

- Priponit? Adică la închisoare? Schyler îl presă: Pentru ce?

- Era încă în liceu cînd se petreceau toate astea. Cînd a auzit că Gayla se mutase la Jigger, s-a îmbătat, și-a pierdut mințile și a făcut praf un bar și cam pe toți care se aflau acolo. Aproape că l-a ucis pe unul care se lăuda că fusese

cu Gayla, spunându-le tuturor celor care voiau s-asculte ce bucătică bună e. Jimmy Don a recunoscut toate acuzațiile și acum ispășește. Trei ani, cred.

Schyler își acoperi fața cu mîinile. Era prea mult pentru o singură seară. Veda, Gayla, Jimmy Don, vieți ruinate. Deși indirect, toate astea erau din vina Triciei. Prin asociere, Schyler se simți și ea vinovată.

Își ridică ochii și se uită la omul tolănit în fotoliul opus., Părea să aibă b plăcere perversă să o tortureze.

- Îți face plăcere să-mi spui toate astea, nu? Cash recunosc cu o mișcare a capului:

- În felul acesta ai să știi calibrul oamenilor cu care trăiești în casa aia mare, luxoasă. Sora ta e o cățea ordinară. Claponul ăla de bărbat al ei e o glumă, Cotton... nu știi ce-i cu el. S-a dat la o parte și a lăsat-o pe Tricia să facă ce pofteste cu viețile oamenilor.

Schyler își ridică puțin bărbia. Nu avea nimic împotrivă să cunoască slăbiciunile familiei sale, dar era cu totul altceva ca un străin, în special unul ca Boudreaux, să le știe.

- Ceea ce se întîmplă la Belle Terre nu te privește. Nu admit să-mi vorbești de rău familia.

Se ridică în picioare și îl privi de sus, imperativ și distant.

Cash își ieși din fire. O secundă, rămase rezemat de spătarul fotoliului, aparent indiferent. În clipa următoare însă se afla în fața ei, ținînd-o strîns de umeri.

- Am să spun exact ceea ce poftesc despre oricine și orice.

- Nu despre familia mea.

Cash își lunecă degetele prin părul ei apăsîndu-i capul, ținîndu-l fix, și apropiindu-și fata de a ei, spuse:

- Bun. Hai să-ți spun ce cred despre tine.

- Nu mă interesează ce crezi despre mine. Buzele lui se freacă de ale ei.

- Ba eu cred că da.

- Încetează!

Zîmbind, Cash îi atinse din nou buzele.

- Cred că ești cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o de un timp încoace, d-ră Schyler.

- Dă-mi drumul.

Încercă să evite buzele lui răscolitoare care-i sorbeau răsuflarea, dar erau de neevitat. Blînde, îi lunecau pe față, delicate ca niște petale. Încercă să-l îndepărteze dar efortul i-a fost zadarnic..

- O femeie care-l înfruntă pe Jigger Flynn... merită cunoscută mai îndeaproape.

Făcu o mișcare din umeri înainte și în sus, folosind fermoarul jeansilor pentru a o atinge sugestiv între pulpe.

- Ești dezgustător.

Risul lui a fost gros, adînc, murdar.

- Interesează-te, d-ră Schyler. Majoritatea femeilor ar fi de altă părere. Și cred că mori de curiozitate să vezi și tu.

Schyler încercă să se dea la o parte, dar el își apăsă degetele pe creștetul ei destul de tare pentru a o jena și a o împiedica să se elibereze. Apoi îi ridică fața și o sărută, acoperindu-i buzele cu ale sale. Schyler scoase un sunet înăbușit de protest cînd limba lui i se furișă printre buze, în gură. Penetrația leneșă, zvîrcolită a limbii lui îi produse un șoc. Se răsuci prinzîndu-l de umeri să nu cadă.

După un sărut lung, apăsător, Cash spuse:

- Exact cum mi-am închipuit. Îți dai aere de doamnă, dar în fond ești ca o petardă în ziua de 4 iulie, gata să te aprinzi, gata să explodezi.

Mîinile lui lunecară de pe capul ei în jos, pe umeri și brațe pînă la talie pe care o cuprinse. Cu o smucitură o atrase și o lipi de el.

- Simți asta? Exact chibritul pentru a aprinde petarda.

Schyler îi arse o palmă zdravănă. Ochii lui se îngustară periculos.

- Ce ai? Nu ești obișnuită cu...?
- Murdăriile, domnule Boudreaux. Nu, nu sînt obișnuită.
- Cumnatul nu-ți vorbește vulgar în pat? Schyler se albi de indignare. Cash rinji, adăugînd:
 - Cum reușește Howell să vă satisfacă pe amîndouă?
 - Încetează!
 - Oamenii din oraș se întreabă dacă trece de la un dormitor la altul sau dormiți toți într-un pat mare, fericiți.

Schyler îl împinse în piept atît de tare încît trebui să-i dea drumul. Ieși alergînd din casă și coborî treptele orbecăind. El o urmă imediat. Prinzînd-o de mijloc o lipi de el scurt.

- N-ai de ce să fugi; Nu-mi trebuie firimiturile lui Howell. Urcă în mașină, te duc acasă.
 - Nu merg nicăieri cu tine.
 - Ți-e teamă că te vede lumea?
 - Da, mi-e teamă să nu creadă lumea că felul tău de a minți și înșela m-ar putea molipsi și pe mine.
 - Felul meu de a minți și înșela?
 - Ai pariat pe cîinele lui Jigger noaptea trecută.
 - Nu neg. 3 dolari.
 - De ce nu mi-ai spus că faci bani de pe urma cîinilor cînd ți-am cerut să-l ucizi pe acela?
 - Nu te privea pe tine.
 - M-ai manipulat! strigă ea. Ducîndu-mă acolo, sfătuindu-mă spre binele meu să nu fac nimic contra lui! Dar de fapt tu îți apărăi propriile interese.
 - Ce-are a face una cu cealaltă?
 - Mincinosule! Ai cîștigat o mulțime de bani.
 - Poți fi sigură.
- Recunoașterea lui calmă o cutremură de furie.
- Ești exact atît de lipsit de scrupule pe cît se spune.

Își smulse brațul din strînsoarea lui. Îl ura pe acest om. Încercase să comunice cu el ca un egal, dar el n-o lăsa. Ken avea dreptate în privința asta. Diferențele sociale erau la fel de adânc încrustate ca și inelele unui stejar și la fel de impenetrabile. Sistemul era feudal, de neacceptat, dar exista. Cash Boudreaux o coborîse la nivelul lui și se simțea înjosită.

- Acum că te-ai răcorit, urcă în mașină.
- Nici nu mă gîndesc.
- Unde te duci?
- Acasă.

Cash veni după ea.

- Nu fi proastă. Nu poți ajunge la Belle Terre pe jos în toiul nopții.

- Faci pariu?

Cash o prinse iar.

- Te-ai supărat pentru că am spus ceea ce știi deja, dar nu vrei s-auzi. Lumea mă face netrebnic. Perfect. Nu dau un sfanț pe ce spune lumea. Am să intru în iad pentru ce-am făcut, dar n-am alungat niciodată o bătrînă care depindea de mine, cum a făcut sora ta. Și nici n-aș permite altuia s-o facă, așa ca fricosul ăla de Howell, sau să închid ochii, cum a făcut Cotton.

Schyler se holbă la el. Chiar și pe întuneric vedea că rînjește. Sărutul lui fusese erotic, dar nu din dorință sexuală. Îl folosisese pentru a o insulta, pentru a o pedepsi că este ceea ce este și ceea ce el nu va fi. niciodată.

- Să nu te mai apropii de Belle Terre sau de cineva de acolo. Mai ales de mine. Dacă te mai prind pe acolo te împuşc pentru violare de proprietate.

Cu aceasta își luă pușca din mașina lui și porni spre casă pe jos.

Gayla stătea pe scaunul cu spătar din colțul camerei. Jigger admitea să fie văzută dar nu și auzită, ca un copil,

mai ales cînd nu era singur, în afară de cazurile cînd o folosea pentru a îi întreține oaspeții. În seara asta, oaspetele era șeriful. Gayla știa din experiență că șerifului îi place să facă dragoste în stilul clasic. Era un porc, dar unul pedant. În seara asta însă, era în interes de serviciu, așa că Gayla era scutită de a-l servi.

- Ți-ai făcut vreun dușman recent, Jigger? Șeriful Pat Patout se uită cu jînd la paharul de whisky din fața lui Jigger dar refuzase să bea. Își învinsese cu greu adversarul la ultimele alegeri și începuse deja să lupte pentru următoarele. În ultimul timp fusese la fel de prudent și conștiincios ca o învățătoare rămasă fată bătrînă.

- N-am nici un dușman pe lumea asta, șerifule, spuse Jigger sec. Știi foarte bine.

De fapt amîndoi știau exact invers. Șeriful își drese vocea zgomotos și aruncă o privire încărcată de poftă spre Gayla. Fata ei rămase impasibilă ca și cum ar fi fost prea proastă pentru a înțelege ce vorbeau. Această pasivitate fusese singurul mod în care supraviețuise în ultimii anii. Stătea acolo lăsîndu-l pe șerif să-i admire sinii țănoși, simetrici și bine definiți ca două conuri de brad crescute pe pieptul ei. Forma lor se vedea clar prin rochia subțire și strîmtă pe care Jigger o obliga s-o poarte. Susținînd privirea șerifului cu ochii lipsiți de viață, îi adresa tot felul de epitete care-i veneau în minte.

Patout își șterse gura cu dosul mîinii și se foi pe scaun descumpănit.

- Da-mi și mie un strop, spuse el arătînd cu capul spre sticlă, Mi-e cam sete în seara asta. E-al dracu' de cald.

Jigger îi turnă o porție zdravănă, pe care șeriful o bău dintr-o înghițitură. Aproape imediat fruntea îi fu îmbrobonită de sudoare.

- N-oi fi avînd tu dușmani, Jigger, hîrîră coardele lui vocale, dar precis c-ai călcat pe careva pe coadă. A fost

destul să dau puțin cu nasu' pe la cotețele alea „ca să-mi dau seama.

- Nenorociții, mîrii Jigger.
- Crezi c-au fost mai mulți?
- Unu' a tras, altu-a condus mașina.
- Ai recunoscut-o?

Jigger scutură din capul său lucios, asudat.

- Prea întuneric, prea repede.
- N-ai văzut nimic?

Gayla tresări cînd își dădu seama că șeriful i se adresase ei. Își trase picioarele desculțe sub scaun, îndoindu-și degetul mare de la fiecare picior, înfundîndu-le în linoleumul murdar și crăpat. Mîinile ei erau strînse, formînd doi pumni de culoarea cafelei, întinzîndu-și brațele își strînse pumnii între pulpe ca pentru a-i ascunde. Se relaxa însă și își retrase pumnii cînd își dădu seama că poziția aceea îi făcea sînii și mai proeminenți. Țapul cu insigna prinsă de buzunarul cămășii se uita ia ea cu ochii lui albaștri.

Ca răspuns la întrebarea lui, dădu din cap în semn că nu. N-aveau decît s-o tortureze, dar nu le va spune niciodată ceea ce știa. Nu le va spune de Schyler Crandall. Ea fusese în curtea lui Jigger și trăsese cu arma în cuști.

Era total de neînțeles, dar era adevărat. Ar fi recunoscut-o pe Schyler oriunde. Se ruga la Dumnezeu ca Schyler să n-o fi văzut. Altminteri n-ar mai învrednici-o nici cu o privire. Întoarcerea lui Schyler n-avea nici o legătură cu ea, dar era cumva o alinare, să știe că prietena ei se întorsese.

- N-am văzut nimic, șerife, spuse ea stîlcind cuvintele deliberat.

Jigger se răsti la ea peste umăr:

- Vorbește frumos, fetițo! spuse el. Pregătește-i ceva de mîncare șerifului.

- Nu, mulțumesc, Jigger. Am luat deja cina.

- Dă-i ceva ușor. Ochii lui Jigger, tăioși ca două pumnale, păreau că vor s-o înfigă pe Gayla în tapetul zdrențuit, cu motive florale într-o nuanță de roz, din spatele ei.

- Nu vrea.

- Ți-am spus să-i dai ceva! urlă Jigger, trântind cu pumnul în masă, făcând să se clatine conținutul sticlei de whisky.

Gayla se ridică. Picioarele ei fișiră pe podeaua murdară. De pe polița de deasupra mașinii de gătit, luă o farfurie. Ridică o bucată de carne de porc, pămîntie, unsuroasă din tigaie, o puse pe o farfurie și adăugă o lingură de salată verde. Rupse o bucată de pîine din ceea ce rămăsese și o puse peste salată, apoi duse farfuria neapetisantă la masă și o trînti în fața șerifului în silă.

- Mulțam', spuse Patout încercînd să zîmbească. Jigger o prinse cu brațul pe după mijloc și o lipi de el cu o smucitură. Umărului i se înfipse în abdomen. O bătu pe crupă, lăsînd mîna să lunece mîngîietor și strîngînd carnea tare prin rochia subțire.

- E fata bună. În general. Și cînd nu e... O bătu zgomotos cu palma pe fese, tare, ca să simtă. Gayla nu se clinti.

O muscă începu să bîzîie în jurul farfuriei șerifului atacînd-o lacomă după ce acesta îi puse sosul de Tabasco. Șeriful muie o bucată de pîine în sos și apoi și-o îndesă în gură. În timp ce Jigger continua s-o pipăie, Gayla se concentra asupra muștei. O văzu așezîndu-se pe capacul de metal cu găurele al solniței. Mama ei ar fi murit mai curînd decît să lase o muscă să intre în bucătăria de la Belle Terre. Dar mama ei ar fi murit înainte de a lăsa și alte lucruri să se întîmple, înainte ca fiica ei să fi devenit o prostituată.

Jigger își strecură mîna lui noduroasă sub rochia ei și o făcu să-lunece în sus pe dosul coapsei. Gayla reacționează din

reflex, deși fața ei nu trăda nimic din repulsia pe care o simțea.

- Cîți cîini ți-a omorît?

- Doi. Al treilea a trebuit să-l împușc eu. Schelălăia îngrozitor. Îi atîrnau creierii. Un altul nu va mai putea lupta. E ca mort. Rîse urît. Dar cățeaua gestantă nici n-a fost rănită. Cînd o să fete, o să am cei mai buni puiandri luptători din ținut.

Șeriful continuă să înfulece. Din cînd în cînd mîrîia ca să-i arate lui Jigger că-l ascultă.

- Am să fac tot ce pot, dar nu prea sînt indicii.

- Găsește-i pe nenorociții ăia care mi-au omorît cîinii și noi o să-ți facem un cadou frumos, așa-i scumpo?

Patout se opri din mestecat pentru a se uita la Gayla. Buzele și bărbia îi luceau de grăsime. Ea privi în jos la el, întrebîndu-se dacă ochii ei dezvăluiau cumva cît de mult detesta toți bărbații.

Șeriful înghiți totul apoi puse farfuria la o parte. Se ridică, încercă să-și aranjeze centura și întinse mîna după pălăria de cowboy, țesută din pai.

- Păi atunci să m-apuc de treabă. Am să caut o camionetă cu o gaură de glonț.

- Vezi că aproape toate au așa ceva pe la noi. Jigger îl însoți pe șerif pînă la ușa din spate făcută din plasă de țîntari, împingînd-o pe Gayla la o parte, neglijent. Caută un indiciu mai bun.

- Nu-mi spune tu mie ce-am de făcut, Jigger. Ochii răi ai lui Jigger se făcură mai răi.

- Atunci să știi că oricine ar fi ăia de-au făcut-o, o să le fie mult mai bine dacă-i găsești tu înaintea mea.

Cei doi schimbară o privire plină de înțeles.

Patout își puse pălăria, aruncă o ultimă privire slugarnică spre Gayla apoi ieși pe ușă, care se închise în urma lui cu un scîrțîit și pocnet de lemn vechi.

- Îngroapă cîinii ăștia mîine dimineață. O să se împrută pe căldura asta, aruncă el peste umăr.

- Vino și îngroapă-i tu, maț-umflat, mormăi Jigger în timp ce-și flutura mîna.

Jigger voia ca animalele moarte să pută. Voia să pută pînă la cer. Voia ca tot ținutul să le simtă mirosul, să știe ce s-a întîmplat, iar cei care o făcuseră să fie avertizați că se va răzbuna. O să-i găsească, nici o grijă. Va fi fără milă. Să fie de exemplu. Nimeni n-a scăpat de mîna lui Jigger Flynn. Apoi p să se ocupe de cățeii aceia, să-i facă cei mai răi din Louisiana și chiar dincolo de ea. Gîndul prestigiului pe care-l va cîștiga, lăsînd la o parte banii, era foarte atrăgător.

Se întoarse spre Gayla, care spăla farfuria șerifului.

- Hai la culcare.

În mod obișnuit, lăsa la o parte orice ocupație și îl urma în dormitor. Cu cît capitula mai repede, cu atît se termina mai curînd. Dar își aduse aminte de Schyler care, din motive necunoscute, se ridicase împotriva lui. Curajul lui Schyler o molipsise și pe ea.

- Nu p... pot în seara asta, Jigger. Mi-a venit ciclul.

În clipa următoare Jigger se repezi la ea și o lovi peste gură cu dosul mîinii, făcînd-o să-și muște buzele și să-i curgă sînge.

- Cățea mincinoasă! Ai avut ciclul săptămîna trecută. Mă crezi tîmpit? Crezi că nu-mi amintesc? Îi dădu un picior în spate trimițînd-o cu capul în perete.

- Iasă-mă, Jigger, nu te mint. Jigger își înfipsese mîna în părul ei creț și scurt.

O ținea așa pentru că dacă era lung, Jigger îl putea folosi ca pe o armă. Chiar și așa o apucase destul de zdravăn ca să-i dea lacrimile.

- Am zis, la culcare. Acum.

Punînd mîna după mîna, începu să se deplaseze pe lîngă perete, pe pipăite, dirijată de degetele încleștate în părul ei.

Se împiedică în ușa și căzu în camera de zi. Jigger îi smuci capul pe spate atît de puternic încît aproape îi rupse gîtul. Intră împleticindu-se în dormitor.

Docilă acum, se opri în fața patului și își descheie rochia. O trase peste cap și o lăsă să cadă la picioare. Goală se urcă în pat și se întinse pe spate, sperînd ca totul să se termine cît mai repede.

Jigger se dezbracă și se urcă pe ea făcînd arcurile patului să pocnească. Grohăind ca un mistreț o pătrunse scurt și dur. De durere, Gayla își arcui spatele și prinse în mîini cearceaful aspru de dedesubt în timp ce călcîiele se înfipseseră în salteaua subțire. Dar nu scoase nici un sunet. Știa că lui îi place s-o audă țipînd cînd îi provoca durere și nu vru să-i dea această satisfacție. După reacția inițială la pătrunderea lui brutală, rămase total impasibilă.

Această împerechere grosolană n-avea nimic din modul în care ea și Jimmy Don făceau dragoste începînd de la vîrsta de cincisprezece ani. Erau atît de tineri, se iubeau atît de mult... Nu-și puteau lua ochii și mîinile unul de pe altul. Sîngele le curgea în vene fierbinte și dulce, ca pralinele clocotind într-un boiler. Sărutările și mîngîierile nu mai fuseseră suficiente, urmaseră cerințele urgente ale trupurilor lor. Doamne, ce bine fusese!

Din acea zi, începuseră să facă dragoste în mod regulat. Și nu se simțise niciodată murdară. Cu Jigger se simțise întotdeauna ca o scui pătoare. Relațiile sexuale cu Jimmy Don o făcuseră să se simtă pură, iubită, dorită, nu întinată, sau atît de murdară și josnică încît să-și dorească moartea.

Se gîndise la asta mereu. Sinuciderea fusese o preocupare tot timpul de cînd începuse să trăiască cu Jigger. Singurul lucru care o oprise fusese speranța, speranța vagă că într-o bună zi îl va vedea din nou pe Jimmy Don și acesta are s-o ierte.

Se gîndise de asemeni să-l ucidă pe Jigger. Cînd cădea într-una din acele stări de stupeoare alcoolică, se gîndise să-i înfigă un cuțit de măcelar în burtoiul lui umflat și să scape de toată nenorocirea asta. Nimic din ce putea să i se întîmple după aceea nu putea fi mai rău decît calvarul ei zilnic

Dar Veda o obligase să meargă regulat la biserică de două ori pe săptămîină, duminică și miercurea, și să se roage. Religia îi intrase adînc în suflet. Predici tunătoare despre iad și damnațiune o ținuseră pe drumul drept, mai tot timpul. Nu știa sigur ce înseamnă catran, dar era îngrozită la gîndul de a petrece o eternitate în el.

Dumnezeu o va ierta pentru a-l fi iubit pe Jimmy și a se fi culcat cu el înainte de a se mărita. Dumnezeu înțelegea că ea e căsătorită cu Jimmy Don în inima ei. Și o va ierta și pentru a-i fi lăsat pe alții să se folosească de corpul ei pentru a-și satisface plăcerile. Rețetele și medicamentele pentru mama ei fuseseră atît de scumpe... Negresele, indiferent cît ar fi de deștepte, nu prea găseau de lucru în birouri, în bănci sau magazine. În timpul unei crize economice, nu găseau nimic de lucru. Ea era prea drăguță, înfățișarea ei era prea senzuală pentru ca lumea s-o angajeze la făcutul curățeniei. Nici o nevastă cu mintea întreagă n-ar fi dorit-o în preajma soțului sau fiului ei. Așa că făcuse ceea ce îi rămăsese de făcut. Dumnezeu știa ce e în sufletul ei și înțelegea.

Ar fi depășit chiar și înțelegerea Lui, și iertarea Lui, dacă l-ar fi omorît pe Jigger Flynn cu sînge rece. N-o făcuse. Tolerase ceea ce-i făcea chiar și acum cu speranța că va muri de moarte bună și va părăsi această viață fără a-și periclita șansele de a o petrece pe cea viitoare în ceruri cu Papa și Mama și poate chiar cu Jimmy Don.

În seara asta dura mai mult cît de obicei. Răsuflarea imputită a lui Jigger i se revărsa peste față. Transpira ca un porc. Sudoarea pica de pe corpul lui pe sîinii ei.

Nu mai putea suporta.

Gayla își ridică picioarele ei lungi, elegante și le încrucișa pe spinarea lui, strângându-i puternic șoldurile. Jigger scoase un geamăt de plăcere, o parodie grotescă a suspinelor pe care le scosese ea cândva sub pieptul puternic, tare, neted al lui Jimmy Don.

Pasiunea ei prefăcută își făcu efectul. Jigger termină, aruncându-și pe spate capul său urît, turtit, urlînd ca un măgar. Se prăbuși peste ea înainte de a se rostogoli pe pat, zguduind arcurile șubrede. Rămase întins pe spate, alb, umflat, slinos ca un melc fără cochilie.

Gayla îi întoarse spatele strângându-și membrele protector. Rămase nemișcată, bucuroasă că se terminase totul și că nu fusese mai rău ca un pumn peste gură sau un picior în spate.

Dar nu plinse decît după ce Jigger începu să sforăie. Plîngea în tăcere. În timp ce-și spunea rugăciunea, lacrimile ei de regret, amărăciune și disperare îi curgeau tăcute pe obrajii mătăsoși.

- V-a căutat cineva la telefon în timp ce lipseați, îi spuse doamna Graves lui Schyler. Am pus mesajul pe biroul d-lui Crandall.

- Mulțumesc.

Pașii lui Schyler răsunară cu ecou pe podeaua tare de lemn din marele hol central, în timp ce mergea spre camera pătrată ascunsă în dosul scării interioare.

Camera placată cu scînduri era dominată de un birou masiv. Schyler își trînti poșeta și cheile mașinii peste muntele de scrisori nedeschise și se așeză pe scaunul de piele. Semăna cu cel din biroul de la fabrica de cherestea dar fără atîtea amintiri care o legau de acela. Cotton nu-l folosea prea des.

Macy nu voia să le împuie capul fetelor cu discuțiile despre chereștea și piețele de desfacere. Protestase împotriva vizitelor prea dese pe care

Schyler le făcea aici vorbind cu Cotton despre afaceri, așa că o instruisese la fabrică, iar acasă se făcuse pace.

Gîndurile lui Schyler se concentrară asupra tatălui ei. Încă nu se schimbaseră nimic în starea lui. Cu mai puțin de o oră în urmă, cardiologul îi spusese că asta era îmbucurător.

- E ca un scor strîns, ca și cum ți-ai săruta sora, spusese el. Starea lui nu-i un motiv de veselie, dar trebuie să ne bucurăm că nu-i mai rău.

- Tot nu se poate ști cînd va fi operat?

- Nu, dar cu cît îi dăm mai mult timp pentru a. se înzdrăveni, cu atît e mai bine. În acest caz, fiecare zi de întîrziere e în avantajul nostru.

După o scurtă vizită în salonul de terapie intensivă se întorsese acasă. Avea moralul scăzut. Îi era dor de Mark. Căldura era groaznică. Îi era foame de ceva bun. Era sătulă de Ken și Tricia care se ciondăneau continuu. Tînjea după un somn bun.

Pe cînd forma numărul de telefon pe care scrisese doamna Graves, înțelese două dintre motivele pentru care nu dormise bine. Unul era Gayla Frances. Celălalt era Cash Boudreaux.

- Delta National Bank.

Schyler își dădu seama că se făcuse legătura.

- Ă... poftim?

- Delta Așteptat Bank. Doriți ceva?

Nu se așteptase ca telefonul să fie în probleme de afaceri. Pe blocnotes-ul din fața ei era scris un nume. Îl ceru la telefon.

- Cu domnul Dale Gilbreath, vă rog, spuse ea cu o nuanță de curiozitate în voce.

- Telefonul e ocupat. Vreți să așteptați?

- Da, vă rog.

În timp ce aștepta, Schyler își scoase pantofii și își frecă degetele mari de la picioare pentru a restabili circulația. De mâine va reveni la sandale. Pe căldura asta, pantofii cu tocuri înalte erau o dovadă de masochism.

Cine naiba era acest Gilbreath? Numele nu-i spunea nimic. Căuta în memorie dar nu găsi nimic, așa că renunță și începu să se gândească la lucruri mai presante.

Trebuia să facă ceva în legătură cu Gayla. Dar ce? Povestea pe care i-o spusese Cash era prea evidentă pentru a nu fi adevărată, și probabil avea dreptate că Gaylei nu i-ar fi plăcut un amestec din partea ei. Ceva trebuia totuși făcut. Nu putea s-o lase pe Gayla să mai trăiască cu scîrba aia de om. Modul insultător în care vorbise cu ea arăta ce viață oribilă duce. Schyler nu putea sta fără să facă nimic. Problema era să decidă ce și cum să întreprindă pentru a nu face mai rău. Pentru moment, lăsa la o parte și această dilemă.

Cash Boudreaux.

- Doamne, aici ce era de făcut? Aparent putea răspunde: nimic. Să nu facă nimic. Cash locuise la Belle Terre toată viața și ea abia îi simțise prezența. De ce o deranja acum? O sărutase. Ei, și? N-avea nici o importanță.

Dar de fapt avea. Era ca o mîncărime nelocalizată. Nu știa unde să se scarpine ca să uite de ea. N-ar fi trebuit să-i placă sărutul. Dar îi plăcuse. Nu putea scăpa de amintirea asta pînă nu înțelegea de ce de fiecare dată cînd se gîndea la sărutul lui, simțea un impuls sexual.

- Domnul Gilbreath e liber, acum.

Schyler tresări.

- A, da, mulțumesc.

- Gilbreath.

- Domnule Gilbreath, aici Schyler Crandall. M-ați căutat mai devreme.

Tonul lui se schimbă brusc. Trecu de la glacial la îndatoritor.

- E o plăcere să vă aud, domnișoară Crandall. Adevărată plăcere. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

- Vă cunosc?

Gilbreath rîse amuzat de stilul ei direct.

- Sînteți în dezavantaj. Am auzit atîtea despre dumneavoastră încît îmi sînteți foarte cunoscută.

- Lucrați la bancă?

- Sînt președinte.

- Felicitări.

Fie că sarcasmul ei nu-și atinsese ținta, fie că îl ignorase voit.

- Cotton și cu mine lucrăm mult împreună. Mi-a spus. că locuiți la Londra.

- E adevărat.

- Cum se simte?

Schyler îl puse la curent cu ceea ce aflase.

- Tot ceea ce putem face e să așteptăm. Gilbreath scoase un sunet de simpatie.

- Ar putea fi mai rău, spuse el.

- Da, mult mai rău.

Conversația trena. Schyler era nerăbdătoare să termine cu telefonul și să ia o aspirină pentru durerea de cap care o încerca.

Mulțumesc pentru telefon, domnule Gilbreath. Cotton va aprecia faptul c-ați întrebat de el.

- Nu v-am sunat doar din curtoazie, domnișoară Crandall.

Își dădu seama de asta după noua inflexiune din vocea lui. Nu mai părea că se dă peste cap pentru a fi amabil.

- Da?

- Trebuie să ne vedem. Probleme bancare.

- Cu mine? Cred că știți că nu eu mă ocup de problemele financiare ci cumnatul meu...

- Da, desigur, dar de vreme ce problema ar putea afecta direct Belle Terre, m-am gîndit că ar fi bine să vă consult. Ca o favoare.

Schyler își încruntă puternic sprîncenele, nu numai datorită durerii de cap.

- Despre ce e vorba?

- Un împrumut important. Dar cred că trebuie să discutăm acest lucru personal.

Nu-i plăcea personajul. Știu asta instinctiv. Respectul lui era fals. Nu dorea altceva decît să-i spună să se ducă dracului. Mă rog, nu chiar așa. Ceea ce dorea cel mai mult era să se dezbrace, să facă un duș cald și apoi să se întindă pe cearșafurile reci pînă la cină, poate îi trecea durerea de cap trăgînd un pui de somn. Dar orice gînd de relaxare fu suprimat.

- Vin imediat.

- Dar n-am timp în această...

- Făce-ți-vă!

O oră mai tîrziu Schyler intra în foyerul din imitație de marmură roz de la Delta National Bank. Clădirea îi era necunoscută și ocupa acum toată distanța dintre două străzi exact în centru, acolo unde fusese înainte un local ieftin. Era păcat că în locul unde fusese centrul de răcoritoare se construise această casă de bani, că în loc de limonada, Coka și sandviciuri cu trei straturi se serveau acum cereri pentru credite. O cuprinse dorul după holul vechii bănci placat în lemn negru, decorat discret. Aproape că se simțea mirosul banilor.

După părerea ei, acest hol modern, pustiu, era hidos. Era tot atît de steril ca o sală de operații și tot atît de clinic. N-avea nimic distinctiv, nici o personalitate. Insule de scaune cromate cu perne rigide de culoare mov, pluteau pe un covor verde-marin. Cotton obișnuia să spună că dacă

un scaun nu scîrîie un pic cînd te așezi pe el, n-are nici o valoare. Schyler gîndea la fel.

Fu condusă spre unul din acele scaune de un recepționar zîmbitor care-i era necunoscut. După ce se așeză, se uită în jur și văzu cîteva fețe cunoscute care-i zîmbiră din boxele de sticlă și de la ghișee. Aceasta îi mai dădu un pic de curaj. Cuvintele Belle Terre și „împrumut important” îi stăruiau în minte ca bărzăunii care așteaptă ca victima neajutorată să sucombe.

- Domnișoară Crandall, vă rog să poftiți.

Fu condusă din hol într-unui din birourile ca un acvariu, ocupat de d-l Gilbreath, președintele băncii, care îi strînse mîna zîbind onctuos.

- Domnișoară Crandall ați avut noroc că am reușit să-mi fac puțin timp. Luați loc. O cafea?

- Nu, mulțumesc.

Dădu din cap spre recepționeră și aceasta se retrase. Gilbreath se așeză la birou pe scaunul cu spătar mobil și își încrucișa mîinile pe abdomen.

- Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, în sfîrșit.

Fu cît pe aci să mintă și să spună „de asemeni”; dar spuse: „mulțumesc”. Intuiția ei se dovedise corectă. Îl detestă imediat. Simțea că avea să-i dea vești rele, c-o să aibă necazuri.

El o privi ceva mai lung decît ar fi fost flatant. Aproape insultător.

- Ce părere aveți de noua noastră bancă?

- E impresionantă. Făcuse într-adevăr impresie asupra ei, dar nu simți nevoia să adîncească lucrurile.

- Este, nu-i așa? Sîntem mîndri. Era timpul ca centrul orașului Heaven să arate mai altfel, nu?

- Sînt o sentimentală.

- Adică?

Omul nu știa cînd să se oprească.

- Adică mie îmi plăcea așa cum era.

Zîmbetul lui se stinse și el luă o poziție mai distantă.

- E surprinzător pentru o femeie modernă ca dumneavoastră.

- Mărturisesc că am gusturi demodate.

- Da, mă rog, lucrurile vechi au și ele valoarea lor, dar eu am zis întotdeauna că e loc și de mai bine.

Schyler avea destulă experiență pentru a-și da seama că omul încerca s-o cîștige. În loc să intre într-o dispută de opinii cu cineva pe care nu-l cunoștea și a cărui părere îi era absolut indiferentă, adoptă o atitudine rezervată și se prefăcu că culege o scamă inexistentă de pe tivul rochiei.

Gilbreath își puse o pereche de ochelari și deschise un dosar din fata lui.

- Regret că a trebuit să vă deranjez, domnișoară Crandall. Își ridică ochii spre ea, intimidant, măsurînd-o peste ramele ochelarilor.

Schyler îl privi în ochi peste suprafața lucioasă a biroului fără ca măcar să clipească pînă cînd el își coborî din nou privirea asupra dosarului. Dar e de datoria mea, continuă el, să protejez interesele băncii, indiferent cît de neplăcut poate fi acest lucru uneori.

- De ce nu intrați în subiect? Oricît ar fi de neplăcut.

- Foarte bine, spuse el scurt. Am vrut să știu dacă boala neașteptată a lui Cotton poate avea vreo consecință asupra împrumutului pe care i l-am acordat.

Cumpănind, Schyler își încrucișa din nou picioarele. Încercă să-și păstreze calmul, deși, ori de cîte ori trecea o umbră peste Belle Terre, avea o senzație puternică de rău la stomac.

- Nu știu nimic de împrumut. Care sînt exact condițiile în care s-a făcut?

Gilbreath se lăsă din nou pe spate.

- Noi îi spunem o „notificare balon”. În acest caz, Cotton a împrumutat trei sute de mii de dolari acum un an, cu

dobînda plătibilă trimestrial. Pînă acum a fost plătită la timp.

- Atunci nu văd care-i problema. Punîndu-și brațele pe masă, Gilbreath o privi cu seriozitatea unui maestru de ceremonii funerare.

- Potențial, și accentuez potențial, problema este că scadența împrumutului, pe lîngă plata dobînzii, este pe cincisprezece ale lunii următoare.

- Sînt sigură că tata știe asta și are banii pregătiți. Eu am căderea să autorizez un transfer de bani, dacă asta e ceea ce vă interesează.

Zîmbetul lui comlezent nu ajută cu nimic la calmarea crampelor ei abdominale.

- Ar fi fost bine să fie atît de simplu, spuse el făcînd un gest deloc încurajator. Contul personal al lui Cotton nu acoperă valoarea împrumutului. Nici măcar dobînda.

- Înțeleg.

- Nici măcar contul întreprinderii Crandall Logging.

- Nu cred că riscul băncii e atît de mare. Sînt sigură că un împrumut atît de mare a fost bazat pe garanții.

- A fost...

Schyler își ținu respirația, dar știa ceea ce avea să urmeze.

- A pus Belle Terre drept garanție.

Văzu stele în fața ochilor ca și cum ar fi fost lovită în cap.

- Cît din Belle Terre?

- Casa și o mare parte din teren.

- Asta-i ridicol! Casa singură valorează mai mult de trei sute de mii de dolari. Tata n-ar fi fost niciodată de acord cu asta.

Gilbreath făcu din nou gestul acela descurajant, o ridicare a palmelor și a umerilor.

- Cînd a cerut împrumutul, era singura variantă. Era în mare criză de bani lichizi. Au fost cele mai bune condiții pe

care i le puteam oferi. A făcut ceea ce trebuia. La rîndul meu, și eu am făcut ceea ce trebuia.

- Sînteți sigur?

Gilbreath făcu o strîmbătură.

- Vă rog, domnișoară Crandall. Fac toate eforturile pentru a rămîne prieteni.

- Nu sîntem prieteni. Și mă îndoiesc că vom fi vreodată. Se ridică și privi în jos la el: Puteți fi sigur că voi avea grijă ca împrumutul să fie plătit la timp.

Ridicîndu-se în picioare, Gilbreath se încruntă:

- Vă înțeleg supărarea. N-aveți nevoie de neplăceri suplimentare. Dar nu mă puteți condamna că-mi fac probleme avînd în vedere boala lui Cotton și închiderea întreprinderii, care ar putea dura cine știe cît.

- Nu există nici un motiv de îngrijorare în nici o privință, spuse ea, sperînd că așa va fi.

Zîmbetul lui era tot atît de fals ca și tabloul care atîrna pe peretele din spatele biroului. Schyler nu se lăsă indusă în eroare.

- Ar fi o tragedie dacă ar trebui să sigilăm.

- Niciodată. Zîmbetul ei nu era mai sincer ca al lui. Și poți scrie asta pe unul din stîlpii aceia falși, roz din holul duminică lipsit de gust. La revedere, domnule Gilbreath.

Ceea ce-i spusese Gilbreath era crudul adevăr. Schyler își petrecu restul după-amiezei în biroul lui Cotton, la Belle Terre, controlînd bilanțul tuturor conturilor bancare. Virtual, n-avea lichidități care să se apropie măcar de cei trei sute de mii.

Privea totalul alarmant de scăzut extras din mașina de calculat, cînd Ken dădu buzna înăuntru.

- Aperitivele dinainte de rină se servesc acum pe verandă.

În primele zile de după întîmplarea de la luptele de cîini Ken fusese ursuz și capricios. De curînd se schimbase și

devenise glumeț. Această atitudine o zgîria ca o piatră ponce.

- Ken, am ceva de vorbit cu tine. Puse jos pixul pe care-l folosise și își împreună mîinile pe birou. De ce ai oprit activitatea la Crandall Logging cînd tata a făcut atacul de cord?

Zîmbetul larg de pe fata lui Ken îngheță, dînd semne de deteriorare pe la colțuri, dar reuși să-l mențină intact.

- Cine ți-a spus astă?

- Ce importanță are cine mi-a spus? Aș fi aflat și singură mai curînd sau mai tîrziu. De ce?

- De ce mă întrebi? Schyler oftă cu resemnare.

Din cauza unui telefon primit de la domnul Gilbreath de la Delta National Bank.

- Măgarul ăla! N-are nici un drept să...

Are tot dreptul, Ken. Îi datorăm o mulțime de bani. Și am și eu dreptul să știu ce naiba se întîmplă aici și aștept să-mi spui.

- Ei bine, și eu am dreptul să știu ce învîrtești în ultimul timp.

O clipă simți că i se oprește inima gîndindu-se că Ken aflase de vizita ei la Cash acasă, poate chiar despre sărut. Se simți ușurată cînd el spuse: Vestea cea mare în oraș e că cineva a tras cu arma în cotețele lui Jigger Flynn și i:a omorît trei cîini. Face spume la gură să-l găsească pe cel ce-a făcut-o. Din întîmplare tu nu știi nimic, nu? termină el privind-b cu ochi îngustați.

- Cînd s-a întîmplat? întrebă ea prevenitoare.

- Duminică seară.

- M-am culcat devreme, îți amintești?

Ken se așează pe colțul biroului, studiindu-i atent fata.

- Da, îmi amintesc. Ridică greutatea de bronz de deasupra hîrtilor și o trecu dintr-o mînă în alta. După Jigger, se pare c-a venit o camionetă care a barat drumul și l-a cules pe tipul care a tras. Spune că a tras cu pistolul și

a lovit ușa din dreapta. Își încrucișa miinile pe pulpe și aplecându-se în față, șopti: Ghici a cui camionetă are o gaură de glonț proaspătă?

- A cui?

- A lui Cash Boudreaux.

- A răspuns ceva la acuzația că el e vinovatul?

- Da. Cică ar fi primit glonte în timp ce fugea din dormitorul unei femei măritate, sau mai exact, fugind în dormitorul unei femei măritate.

- Nimeni nu-l poate contrazice. Ken îi aruncă un rînjat:

- În nici un caz nu se poate spune că nu-i posibil. Dar știi ce cred eu?

Răbdătoare și calmă, așteptă să-i spună. Ken își coborî vocea încă o jumătate de decibel:

- Cred că tu ai ucis ciinii ăia și că Boudreaux te-a ajutat. Ceea ce nu știu e ce fel de plată ai folosit. Pen' că acel Cajun nu face nimic pe gratis.

Schyler sări din scaun ca un fulger și simțindu-se încolțită, dădu roată biroului:

- Ai schimbat subiectul!

Ken o prinse de mijloc, lăsînd să-i cadă masca. Fața lui se închise:

- Parcă ti-am spus să nu te mai vîd cu el. Schyler se eliberă.

- Și eu ți-am spus că n-am nevoie de dădacă. În schimb tu ai, altfel afacerile tatei n-ar merge atît de rău.

- Sînt și afacerile mele.

- Atunci de ce ai închis porțile?

- Pentru Dumnezeu, ce sînt strigătele astea? Tricia intră în cameră răspîndind Chalimard și iritare în egală măsură. Vă rog, potoliți-vă. Închise ușa după ea. D-na Graves nu prea vorbește prin casă dar probabil că e o moară stricată cînd e vorba de o bîrfă. Ei, ce s-a întîmplat?

- Nimic care să te privească pe tine, mîrîi Ken.

- Ba e ceva care ar trebui s-o intereseze, îl contrazise Schyler. Locuiește aici și trebuie să știe că Belle Terre e în primejdie.

Tricia se uită de la unul la altul.

- Ce naiba îmi ascundeți? în timp ce ea sorbea din băutura din pahar, Schyler le redă conversația pe care o avusese cu Gilbreath.

Ken scuipe numele bancherului:

- Trebuia să-mi dau seama c-o să te monteze. E un scîrțan fără pereche. Nu vede decît dezastre. Probabil că e și homo.

- N-are decît să se culce și cu oile, strigă Schyler furioasă, faptele rămîn aceleași. Se apropie o scadentă și nu vād cum o vom rezolva.

- Am eu grijă, mormăi Ken.

- Cum, Ken, cum?

Schyler înconjură din nou biroul și se așeză. Răsfoind printre conturile pe care tocmai le verificase, își ridică mîinile în semn că se predă și spuse:

- Sîntem terminați.

- Terminați! spuse Tricia cu un rîs neîncrezător. E imposibil.

- Tata a folosit Belle Terre drept garanție pentru un împrumut de trei sute de mii de dolari. Nu știu cum a făcut-o, dar a făcut-o.

Era disperat, spuse Ken. Și eu am zis atunci că e o prostie, dar el n-a vrut să m-asculte. Niciodată n-ascultă.

Schyler sări în ajutorul lui Cotton:

- Sînt sigură c-a făcut ceea ce a crezut că-i necesar. Nu putea prevedea că va avea un atac de cord sau că tu vei închide întreprinderea în clipa în care ș-a produs.

- Îmi tot fluturi chestia asta în față ca pe un steag roșu. Ei bine, să știi c-ai reușit să mă enervezi, dacă asta voiai.

- Nu asta voiam. Nu ne putem permite luxul de a ne supăra unii pe alții. Vreau o explicație.

Ken își înfipse mîinile în buzunarele pantalonilor și își încovoie umerii defensiv.

- E un calcul economic. Pierdeam mai mulți bani decît cîștigam. Nu mai aveam contracte, dar Cotton le plătea angajaților aceleași salarii dintotdeauna. Le mai plătea și independenților un preț special, pentru bușteni.

- N-ar fi acceptat niciodată să le reducă plățile.

- Și asta-i probabil motivul pentru care Crandall Logging este în această stare, spuse Ken înfierbîntat. M-am gîndit că e mai bine să ne oprim cît timp mai avem o rezervă decît să începem apoi să băgăm bani cu nemiluita.

Explicația lui Ken nu prea era convingătoare, dar Schyler nu-l putea contrazice. Cotton fusese întotdeauna un om de afaceri bun. Nu era în firea lui să lase lucrurile să-i scape de sub control. Dacă nu cumva se senilizase, ceea ce era absurd. În orice caz problema era urgentă. Rezolvarea ei trebuia să preceadă depistarea cauzei.

- Cum o să plătim nota asta? Trebuie să facem rost de bani pînă la cincisprezece ale lunii viitoare.

Tricia se așează într-un fotoliu examinîndu-și unghiile cu nonșalanță. Ken se duse la fereastră și își zăngăni nervos mărunțișul din buzunarul pantalonului.

- Puteai să-mi aduci și mie unul, spuse el arătînd spre paharul Triciei.

- Cînd ai să fii un soț atent am să fiu și eu la fel. Dacă ar fi început acum să se certe, Schyler simți

că i-ar veni să urle. Fu cruțată. Ken se întoarse cu fața la ea și spuse:

- Tu și Tricia aveți bani din moștenirea de la mama voastră.

- Iasă asta, spuse Tricia. N-am să-mi risc moștenirea pentru a scoate Crahdall Logging din impas sau pentru a salva Belle Terre. Mai curînd le-aș vinde.

- Nici să n-aud de asta! Schyler fu cît pe aci să-i tragă o palmă. Triciei nu-i pasase niciodată de proprietate ca ei. Nonșalanța ei de acum arăta limpede cît de puțin îi păsa.

Tricia însă avea dreptate într-o privință. Schyler nu putea folosi moștenirea pentru a plăti împrumutul. Dacă murea Cotton, avea nevoie de bani pentru a l întreține Belle Terre în viitor.

- Cum e cu tipul ăla din Londra? Schyler se uită la Ken.

- Mark? Ce să fie cu el?

- E bogat, nu?

- Nu pot să-i cer bani lui Mark.

- Cum așa? Te culci cu el, nu?

Ignorîndu-i obrăznicia, Schyler dădu din cap cu încăpăținare.

- Nici vorbă. Nu pot și nu-i voi cere bani lui Mark.

- Atunci ce propui?

Schyler detestă tonul lui condescendent.

- Propun să deschidem Crandall Logging și să cîștigăm banii cu care să plătim datoria.

- Ce-ai spus?

- Ceea ce-ai auzit, Ken.

- Nu se poate.

Tricia nu scăpă ocazia unei înțepături:

- E exact ceea ce-i place, dragă. Să se ducă la platforma aia murdară în fiecare zi. Mama reușea cu greu ș-o desprindă de acolo.

- Îți interzic, strigă Ken furios.

Doar cu cîteva minute în urmă, Schyler nu vedea nici o ieșire din impas. Acum soluția era limpede ca lumina zilei. Decizia fusese luată. Părea corectă. Voia să facă asta pentru tatăl ei și pentru liniștea ei personală.

- Tu nu-mi poți interzice mie nimic, Ken, spuse ea dur. Mîine vreau registrul de afaceri din ultimii șapte ani la biroul de la platformă. Totul. Contracte, state de plată, impozite, chitanțe de cheltuieli, totul.

- Am să-i spun lui Cotton, mîrîi Ken. Schyler îndreaptă spre el un deget acuzator:

- N-ai decît. Vreau să ştiu de ce Crandall Logging s-a transformat dintr-o afacere înfloritoare într-o companie nonprofit, în pragul falimentului, în numai şase ani.

Probabil crezi că-i vina mea. Că declinul companiei a început de cînd am venit eu.

- Te rog, Ken, nu fi copil, spuse ea obosită. Nu dau vina pe nimeni.

Mie mi se pare că da, spuse Tricia luîndu-i apărarea soţului ei în mod surprinzător.

- E vina economiei, spuse Ken. Tu nu mai înţelegi problemele economice de aici, Schyler. Lucrurile s-au schimbat.

- Atunci poate ar trebui să ne schimbăm şi noi.

- Sîntem în competiţie cu granguri mari; Weyerhouser, Georgia Pacific, şi alte conglomerate imense, ca acestea.

- Există loc pe piaţă şi pentru întreprinderi mici ca a noastră. Să nu-mi spui că nu.

Ken îşi trecu degetele prin păr, frustrat.

- Ştii tu cît e de complicat să conduci o companie ca asta?

- Nu, dar am să aflu.

- O să mă creadă lumea un adevărat cretin. Cît timp Cotton e bolnav, eu răspund de Crandall Logging, strigă el.

- Ai răspuns pînă acum, replică Schyler rece, ridicîndu-se în picioare. Dacă voiai să fii cel care poartă pantaloni în familia noastră, trebuia să ţi-i pui în ziua în care tata a fost dus la spital.

Schyler părăsi camera. Ken se uită după ea, fumînd apoi, se întoarce spre soţia lui care mai stătea încă tolănită leneş în fotoliu, sorbind din pahar. Tricia dădu din umeri cu dispreţ şi sorbi ultima înghiţitură.

- Schyler?

- Hmm?
- Ce faci aici?
- Mă gîndeam.

Ezitînd, Ken se așeză lîngă ea pe leagănul de pe prispă. Era trecut de unsprezece. Tricia era înăuntru, uitîndu-se la Johnny Carson.

- Cred că-ți datorez scuze, spuse Ken, privind spre pajiștea întunecată.

Pieptul lui Schyler se ridica și cobora în ritmul respirației.

- N-am nevoie de scuzele tale, Ken, ci de ajutorul tău. Se întoarse spre el și îl privi. Trebuie să fac asta. Nu-mi pune bețe în roate. Ajută-mă.

Ken își puse mîna peste mîna ei.

- Am s-o fac. Știi bine c-am s-o fac. Mi-am ieșit puțin din fire. Nu se întîmplă în fiecare zi să vină o femeie și să preia comanda.

- Asta crezi tu că urmăresc? N-am intenția să uzurp autoritatea ta.

- Altora așa o să li se pară.

- Am să fac să nu pară astfel.

Ken pipăi oasele delicate de pe dosul mîinii ei cu vîrfurile degetelor.

- De ce simți nevoia să faci asta?

N-am de ales. Datoria trebuie plătită, altfel pierdem Belle Terre. Ai avut dreptate în legătură cu Gilbreath. E un măgar și va fi fără milă dacă se ajunge la sigilare.

- Sînt sigur c-am putea găsi o altă cale să facem rost de bani, dacă ne-am strădui.

- Poate, dar n-avem timp. Nu pot începe acum cu căutările. Nu vreau să împrumut bani pentru a acoperi acest împrumut. Asta ne-ar face să ne afundăm mai mult și să amînăm inevitabilul. Și nu vreau să încep să vînd diverse lucruri de la Belle Terre. Simplul gînd de a mă despărți de o farfurioară din colecția chinezească sau o

palma de pământ mă face să mă cutremur. În afară de ceea ce ar însemna asta pentru noi personal, trebuie să mă gândesc la cei care ne lucrează pământul. Nu pot vinde adăpostul de deasupra lor.

- Nu te poți implica în problemele tuturor. Schyler îi zîmbi pentru a destinde situația.

- Trebuie să fac ceva. Îneebunesc aici între vizitele la spital.

Ken îi apăsă mîna afectuos.

- Știu că ești obișnuită să fii ocupată, dar mă tem că ai mușcat mai mult decît poți să mesteci.

- Dacă am să dau greș sau am să încurc și mai rău lucrurile vei avea suprema satisfacție de a mă auzi spunînd: „Te-am avertizat”.

- Nu-i de glumit, Schyler.

- Știu, spuse ea moale, aplecîndu-și capul.

- Și nu cred c-o să-l amuze nici pe Cotton.

- Sînt sigură.

Cotton. El era suprema ei motivație. El iubea Belle Terre mai mult ca orice. Venise ca un străin și ajunsese stăpînul ei. Dacă Schyler reușea s-o salveze, poate i-ar fi recîștigat dragostea și afecțiunea. Ar putea-o ierta pentru orice ar fi făcut, fără să-și dea seama. Relația lor s-ar întoarce la ceea ce fusese înainte de plecarea ei la Londra. Cît mai curînd posibil voia să-i prezinte datoria plătită și să vadă dragostea și recunoștința din ochii lui. Pentru asta se lupta.

- Ești o femeie interesantă, Schyler.

Capul ei se răsuci brusc auzind declarația lui Ken. Se apropia atît de mult de ceea ce-i spusese Cash cu doar cîteva seri înainte... Dar spre deosebire de Cash, Ken zîmbea blînd.

- Ești ca un junghi în fund, uneori, dar interesantă.

- Mulțumesc.

Ken se apropie atît de tare, încît piciorul lui se lipi strîns de al ei. Leagănul se mișca încet.

- Ceea ce vreau să spun este că ai o fire încăpățînată și vulcanică, și asta te face extrem de dificilă. Dar poate tocmai ăsta-i farmecul tău. Întinse mîna și-i mîngîie obrazul, ușor ca un fulg. Îți amintești cîte ore am petrecut amîndoi discutînd una și alta, cum combăteam sau pledam pentru o cauză sau alta?

- Eram ca doi cruciați, nu?

Ken dădu din cap că nu.

- Numai tu erai. Eu te însoțeam doar, pentru a fi cu tine.

- Nu-i adevărat. Și tu erai la fel de tare în convingeri ca și mine. Adu-ti aminte.

- Poate, consimți el neîncrezător.

Cinstit, și ea se îndoia. Dar nu voia să arate. Voia să creadă că era un bărbat demn, că integritatea lui era la fel de solidă ca și Gibraltarul.

- Realmente, mi-am băgat gîtul în laț de data asta.

Am nevoie de ajutorul tău, Ken.

Ken îi încercui ușor gîtul cu degetele.

- Mă faci să mă simt puternic. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei. Am făcut o alegere proastă. M-am însurat cu cine nu trebuia.

- Ken, te rog...

Ascultă-mă. Schyler simți anxietatea din vocea lui, din modul cum o atingea, Se aplecă mîi mult spre ea. Am regretat indiscreția aceea cu Tricia, toată viața. Ea nu e ca tine. E meschină și superficială.

- Ken, oprește-te.

- Nu. Vreau să auzi asta. Nu se apropie cîtuși de puțin de tine. E plăcută ochiului, e bună în pat, dar e egoistă. N-are spiritul și focul tău, setea ta de a trăi și iubi.

Cuvintele lui îi dădeau fiori, dar închise ochii ca pentru a le îndepărta.

- Te rog nu mai spune nimic. Nu pot sta aici dacă tu...

Doamne, nu pleca. Am atîta nevoie de tine...

Parcurgînd mica distanță dintre ei, o sărută cu pasiune și disperare. În prima clipă rămase țeapănă ca o scîndură, apoi se relaxa, gura ei accept atingerea lui. Mîna lui lunecă de la gît la sîn și-l strînse prin bluză. Își depărta buzele de ale ei și, șoptindu-i numele drăgăstos, îi acoperi fața cu sărutări ușoare, repezi. Ea se supuse pînă în clipa în care el încercă din nou s-o sărute. Atunci îl îndepărtă și se ridică de pe leagăn.

Încercuind coloana din colțul porticului cu brațul, își lipi obrazul de lemnul rece și tare.

- Putem regreta modul cum s-a terminat povestea noastră, Ken, dar nu mai există întoarcere. Să nu mai faci asta niciodată.

Ken părăsi leagănul, făcînd să scîrțîie lanțurile. Se postă în spatele ei și îi puse mîinile pe umeri, murmurîndu-i numele în păr. Ea se răsuci cu fața la el.

- Iasă-mă!

Lumina care ieșea pe fereastră era suficientă pentru a vedea hotărîrea de pe fața și din ochii ei, care îi susținură privirea fără să se plece. Dezamăgit și furios, Ken își strînse buzele îngustîndu-le ca o linie. Se repezi pe verandă și apoi în jos pe scări. Urcîndu-se în mașină îi porni motorul și demară în viteză. Schyler privi după el pînă cînd luminile de poziție dispărură la curbă.

Nu-și dădu seama cît era de obosită decît în clipa cînd se dezlipi de coloană. Trebui să facă un efort pentru a se îndepărta. Mergînd încet intră în casă și urcă în dormitor. Gata de culcare, se propti în pernă și trase telefonul în poală. Mai era cam o oră pînă să sune deșteptătorul iui Mark, dar nu mai avea răbdare. Trebuia să vorbească cu el.

Alo, eu sînt, spuse ea cînd apelul transatlantic ajunse în apartamentul pe care îl împărțea cu Mark Houghton.

- Schyler? Doamne, dar cît e ora?
 - Aici sau acolo? Rîse imaginîndu-și părul lui blond zburlit în jurul capului și gestul lui stîngaci, somnoros căutînd ceasul de pe noptieră.
 - O clipă. Stai să aprind o țigară.
 - Mi-ai promis c-ai să te lași de fumat în timpul ăsta.
 - Am mințit. După o clipă, vorbi din nou. Sper că n-ai vești proaste.
 - Despre tata, nu. E stabilizat.
 - Mă bucur.
 - Dar eu am să mai rămîn un timp.
 - Asta nu mă mai bucură.
 - Are nevoie de coronaro-plastie, spuse ea, explicîndu-i prognosticul bolii. Nu pot pleca pînă nu se face bine.
 - Înțeleg, dar mi-e dor de tine. Acasă și la galerie. Unii din clienții noștri nu vor să lucreze decît cu tine. . Dacă nu te scot curînd de undeva, mi-e teamă că mă vor închide în Turnul Londrei.
- Îl întîlnise prima oară pe Mark cînd acesta o angajase să lucreze în prăvălia lui de antichități. Fusese nu numai patronul, dar și profesorul ei. Ea fusese o elevă deosebită, cu un ochi format și un gust excelent. Curînd știa aproape la fel de multe ca și el. De aceea cuvintele lui erau atît de plăcute, chiar dacă nu pe de-a-ntregul adevărate...
- Sînt cîțiva clienți de vază care mă presează să te caut. Jucîndu-se cu firul telefonului, încercă să-și adune gîndurile. Am să mă ocup de treburile familiei pînă la externarea lui Cotton. Îi aruncase informația asta ca pe o undiță cu momeala în cîrlig.
- Mark fluieră.
- O întreagă tevatură. Și Ken? Mark știa povestea, totul.
 - Nu-i de acord cu intervenția mea și a obiectat la început, dar cred că o să fie înțelegător după ce se va obișnui cu ideea.
 - Sînt convins că ai să te descurci.

- Crezi?

- Nu mă îndoiesc nici o clipă.

- Nu te grăbi. Mai e ceva. Se apropie scadența unui împrumut bancar și casa de bani e goală.

Urmă o pauză semnificativă. Apoi:

- Cît îți trebuie?

- Nu ți-am cerut.

- Nu, dar mă ofer singur.

- Nu, Mark.

- Schyler, știi că tot ceea ce am e al tău. Lasă mîndria la o parte. Cît? Am să-i cer avocatului să facă un cec chiar azi.

- Nu, Mark.

- Te rog, lasă-mă să te ajut.

- Nu, vreau să mă descurc singură... Ceea ce însemna „Vreau să-mi cîștig dreptul de a locui la Belle Terre”. Nu-și dăduse seama de asta pînă în clipa aceea.

Belle Terre era a ei printr-o întîmplare. Dacă un alt copil s-ar fi născut înaintea ei, unul care să îndeplinească aceleași criterii, Macy și Cotton Crandall, ar fi luat acel copil nu pe ea. După moartea lui Cotton, ea și Tricia vor moșteni Belle Terre. Tricia va considera asta ceva firesc.

Nu însă și Schyler. Nici un fel de legături de sînge n-o legau de casă și pămînt. Va trebui să le merite. Obligată, n-ar fi putut explica nimănui, nici chiar ei însăși, de ce era necesar să facă gafă. Era o obligație pe care trebuia s-o îndeplinească.

- Te descurci fără mine, un timp, Mark? Mark suspină cu anticipație.

- Am de ales?

- Mă tem că nu.

- Atunci să punem punct.

- Am nevoie de o îmbărbătare, spuse Schyler cu o voce ca de fetiță. Mark, ce naiba știu eu despre conducerea unei companii forestiere?

Mark rîse.

- Cam atîta cît știai despre antichități înainte de a veni să lucrezi la mine. Ești o-elevă silitoare.

- În cazul antichităților, am avut un profesor excelent.

- Vocea lui deveni duioasă, amintindu-și de începuturile relației lor: -Te iubesc, Schyler.

- Și eu.

Prelungi conversația cît mai mult posibil, din punct de vedere economic, povestindu-i despre Jigger Flynn și ciinii luptători, ceea ce pentru el era greu de crezut.

- Vrei să spui că tinăra asta, Gayla, e practic o sclavă? Credeam că Sudul e decadent numai în piesele lui Tennessee Williams și romanele lui William Faulkner.

- Nu ne judeca pe toți după Jigger Flynn.

Mark își exprimă îngrijorarea în legătură cu siguranța ei. Acesta fu momentul în care ea îl menționa pe Cash:

- Îi știu dintotdeauna. Adică am auzit de el de cînd mă știu. A fost veșnic prezent pe lîngă familia noastră.

- Ești sigură ca poți avea încredere în el? Pare la fel de periculos ca și Flynn ăla.

Schyler își făcea de lucru cu broderia cearceafului.

- Cred că da, pînă la un punct.

Încredere? Poate. Era un om periculos, fără îndoială. Era un pericol pentru o femeie să fie singură cu el, o femeie stresată emoțional și temporar nesigură de ea însăși, dacă comparai sărutul lui cu acela al fostului iubit și descopereai că ultimul se afla la distanță, pe locul doi.

Din pură curiozitate, răspunsese la sărutul lui Ken să vadă ce se întîmplă. Nu se întîmplase nimic. Dar ori de cîte ori își amintea sărutul lui Cash, inima începea să-i bată mai repede, sfîrcurile sînilor i se întăreau și era cuprinsă de frisoane.

Se gîndi. să-i spună lui Mark. Avea o atitudine matură în astfel de lucruri. N-o judeca. Ar înțelege. Se „răzgîndi, însă”. Nu putea exprima în cuvinte exact ce simțea în legătură cu sărutul lui Cash.

- Schyler?

- Sînt aici, dar trebuie să închid, lată-mă în pragul falimentului și eu vorbesc la telefon de o să mă coste o avere.

- Sună cu taxă inversă, data viitoare.

- Scuză-mă că ți-am telefonat așa devreme, încearcă să mai dormi.

- Ia dracu! E timpul să mă scol.

- Îmi pare rău.

- Mie nu. Sună-mă oricînd ai chef. Oricînd ai nevoie de ceva.

- Am s-o fac.

- Promiți?

- Promit.

Punînd receptorul în furcă, se gîndi ce bine ar fi fost dacă toate relațiile ei ar fi atît de deschise și necomplicate ca aceasta. Stinse lampa și rămase întinsă cu ochii la umbrele schimbătoare ale lunii pe tavan.

Primul lucru mîine dimineată va fi să dea un anunț că Crandall Logging se redeschide. Muncitorii care doreau să lucreze vor fi imediat reangajați. Îi va anunța pe tăietorii de copaci independenți că le cumpără buștenii. Va găsi numele lor în acte. Apoi vor trebui analizate piețele și contractele. Vor fi făcute oferte de vînzare.

Erau multe de făcut. Multe lucruri la care trebuia să se gîndească... mai ales faptul că sărutul lui Ken, cu toată pasiunea lui, n-o tulburase atît de mult ca acela al lui Cash Boudreaux.

- Ei, tu!

Fiecare mușchi din corpul athletic al lui Jimmy Don Davison se încorda cînd înțelese brusc că era singurul care mai rămăsese în sala dușurilor. Era o mare greșeală. Își ridică fata sub torentul de apă caldută și se uită la omul care i se adresase.

- Pe mine m-ai strigat?

Namila musculoasă semăna remarcabil cu d-l Clean. Stătea rezemat indolent de peretele umed. Pe mîna dreaptă, întinsă, ținea un prosop.

- Da' pe cine, scumpule?

Jimmy Don ignoră tonul lui drăgăstos și răsuci minerele ruginite ale robinetelor pentru a închide apa. Își îndepărtă apa de pe piele, conștient că era privit în timp ce mîinile lui lunecau peste mușchii pe care îi menținea puternici și supli prin exerciții zilnice în curtea închisorii. Întinse mîna după prosop, dar Razz i-l smulse în ultima clipă. După cîteva încercări de a-l lua de la celălalt care îl sfrîngea copilărește, Jimmy Don reuși să-l apuce. Îl înfășură imediat în jurul mijlocului și îl strînse. Fără a-și trăda nervozitatea aruncă o privire rapidă în jur. După cum se temuse nu mai era nimeni.

- Ce cauți, băiețuș? Un gardian? Nu te osteni, l-am dus o nouă revistă porno. E în camera de odihnă făcîndu-și damblaua fericit. Risul lui vulgar stîrni ecouri în sala goală, cu pereți de faianță.

- Scuză-mă Razz, am treabă.

Jimmy Don încercă să treacă pe lingă el, dar pumnul mare al lui Razz se strînse pe bicepsul lui, oprindu-l din mers. Fosta vedetă a fotbalului era într-o condiție fizică excelentă. Pe pista de alergare, putea să-l întreacă pe Razz la o milă distanță fără ca măcar să gîfîie. Aici însă îi era mult inferior ca gabarit. Omul, a cărui piele era la fel de trandafirie și netedă ca aceea de pe fundul unui prunc, îl depășea în greutate cu vreo cincizeci de kilograme și era puternic ca un taur. În timp ce mușchii lui Jimmy Don

erau menținuți bine proporționați și netezi, Razz sfe străduia să-i umfle pînă la proporții anormale. Își rădea capul și își dădea cu ulei ca și pe restul corpului. Era o brută.

Afectuos, cîrîi:

- De ce te grăbești, iubitule?
- Iasă-mă în pace.

O clipă zîmbetul lui Razz se șterse și ochii lui porcești se înfipseră în fața atrăgătoare a lui Jimmy. Apoi zîmbetul urît reapăru și jucăuș îi dădu un pumn în braț.

- Ar fi o prostie din partea unui negru să-l înfurie pe Razz, ce zici? Își trecu un deget peste pieptul armonios, sculptural al lui Jimmy. Mai ales cînd știu ceea ce știu.

Jimmy Don respinse atingerea lui Razz, dar nu scoase o vorbă. Nici fata lui nu lăsa să se vadă ura și repulsia pe care le simțea. Învățase destul de repede legea nescrisă a închisorii care era la fel de brutală ca și legea junglei. Numai cei mai adaptați supraviețuiau. Și pentru asta făceau ceea ce trebuia. Erai supus unei cruzimi nebănuite de către ceilalți, dar dacă voiai să supraviețuiești trebuia să înduri cu stoicism.

Și el dorea să supraviețuiască - destul ca să facă ceea ce avea de făcut. După aceea nu-i mai păsa ce se va întîmpla cu el în viața aceasta ori în cea care va să vină. În clipa în care socotelile erau încheiate, diavolul n-avea decît să-l ia.

- Nu ești deloc curios despre secretul succulent pe care-l am pentru tine? Razz îi zgîrie mamelonul cu unghia de la degetul mare. Mușchii din jur tresăriră reflex, dar fața lui Jimmy Don rămase impasibilă. Asemenea molestări erau frecvente. Învățase să le tolereze pentru că a te împotrivi ar fi echivalat cu o sentință la moarte, după cum spuneau cei din blocul de celule.

Scaunul electric era uman în comparație cu ceea ce puteau să-ți facă colegii de celulă, aceia care guvernau

închisoarea. Razz era unul din ei. Era condamnat pe viață, iar închisoarea era ducatul lui. Exercita un control despotice asupra celorlalți pușcăriași și asupra unora din gardieni. Numai cei din conducerea administrativă ignorau sau erau indiferenți față de puterea pe care Razz și alții ca el o exercitau. Tactica lor era teroarea.

- Roagă-mă frumos și am să-ți spun ce știu, mîri Razz provocator.

- Ce știi tu nu face nici cît un rahat.

Jimmy Don era iute. Putea face suta în cîteva secunde, dar nu învățase să se bată. Razz, însă, da. Înainte ca Jimmy să poată reacționa, Razz îi băgase mîna sub prosop și îi strîngea testiculele cu mîna lui ca o menghină.

- Ești sigur? Își răsuci mîna. Jimmy Don se ridică pe vîrfuri. Roagă-mă frumos să-ți spun, spuse Razz gîfîind cu fața aproape de fața lui. Rînjind, îl strînse mai tare. Jimmy Don icni. Roagă-mă frumos sau ți le smulg.

- Te rog, te rog spune-mi. Jimmy Don se detestă pe sine pentru capitulare, dar nu voia să moară și nici nu voia să plece de acolo mutilat. Te rog.

- Așa mai merge. Razz își desfăcu treptat pumnul, dar nu-l retrase. Se apropie mai mult și se aplecă pentru a-i spune secretul. Vei fi eliberat condiționat, băiete. Curînd, foarte curînd.

Jimmy Don crezuse că inima lui e moartă. Nu era. Tresări involuntar. Începu să respire grăbit. Clipi din ochi de mai multe ori.

- Mă iei la mișto?

- Eu? se miră Razz, jignit.

Bineînțeles că el.

- De unde știi?

- Mi-a spus o păsărică. Razz își luă o mină trista. Știam c-ai să fii bucuros s-auzi asta, dar pe mine mă întristează al dracu'. Sînt mort după băieți drăguți ea tine; Mîna lui îl strînse din nou. De data asta însă, ca o mîngiere.

Jimmy Don îi dădu mîna la o parte.

- Ia-ți labelle de pe mine, poponar nenorocit.

Fu ridicat în sus și aruncat cu putere de perete. Se lovi la obraz și simți o durere imensă. Un braț îi fu răsucit la spate. Razz îi puse mîna între omoplați și Jimmy Don urlă de durere în ciuda hotărîrii lui de a nu arăta.

- Singurul lucru care mă oprește să nu-ți fărîm mutra de peretele ăsta ca pe o nucă e că-mi displace să distrug un lucru așa de drăguț, șuieră Razz.

Jimmy Don își înfipse un cot în stomacul lui. Razz icni, dar strînsoarea mîinii lui nu slăbi o iotă. Îl presă pe tînăr de perete, cu trupul lui masiv și își apăsă buzele pe gîtul lui. Vocea lui șuieră sinistru:

- Fii drăguț cu mine, iubitul. Fă ce-ți cere Razz, atunci cînd îți cere, altfel nu mai pupi tu eliberare condiționată. E clar? N-am acuma timp de tine, dar cît mai ești aici, ești al meu, ai înțeles?

Jimmy Don dădu din cap. A lupta cu Razz era pierdere de timp și energie. Lupta n-ar fi dus decît la prelungirea inevitabilului, iar în acest caz la pierderea șansei de eliberare.

Numărul 21, Idolul din Heaven, auzi fermoarul lui Razz deschizîndu-se și simți mîinile lui brutale pe corp. Se pregăti mintal și fizic pentru ceea ce avea să urmeze.

Putea să suporte. Trebuia să suporte. Trebuia să suporte orice. Trebuia să iasă de acolo. Trăia pentru ziua în care se va răzbuna pe Jigger Flynn și tîrfa lui, Gayla Frances.

Capitolul 4

- Tu ai făcut-o?

- Să fac ce? întrebă Cash pe lângă unghia ascuțită care-i luneca în jurul buzelor. Rhoda Gilbreath îi zîmbea. Era zîmbetul cel mai însetat de sînge pe care-l văzuse vreodată. Nu-i trebuiau decît colți pentru ca imaginea să fie completă.

- I-ai omorît terierii de luptă ai lui Flynn?

- De fapt nu sînt terieri, știi bine. E un nume greșit.

- Lasă cuvintele. Tu ai făcut-o?

- Nu.

Cash o dădu la o parte și înainta în cameră. Nici nu intrase bine pe ușa din dos, că se și lipise de el. După un singur sărut, îi lansase întrebarea.

- Așa spune lumea.

- N-are decît. Nu i-am împușcat eu.

- Vrei sa te cred?

- Jigger m-a crezut.

Ochii machiați cu grijă exprimau surpriza.

- Ai vorbit cu Jigger?

- Acum o oră. Dă-mi o bere.

Luînd cutia de bere din frigiderul din bucătărie, îl urmă pe Cash în camera de zi. Acesta se tolăni pe sofaua frumoasă și își puse cizmele pe măsuta acoperită cu sticlă fumurie, sorbind berea.

Rhoda se așeză lângă el. O curiozitate lacomă izvora din ea, ca rășina dintr-un pin.

- Unde?

- Unde ce?

- Unde te-a găsit Jigger?

- Nu m-a găsit. Eram la marginea orașului și am văzut camioneta lui parcată lângă una din berăriile lui. Am oprit și am intrat.

- Ce-a făcut cînd te-a văzut? Cash dădu din umeri nepăsător.

- A început să m-acuze furios. Am negat, l-am spus c-ar trebui să fiu nebun să-i omor cîinii de pe urma cărora ciștigam niște bani. Continuă să soarbă berea în timp ce Rhoda se agăța de fiecare cuvînt. Pe urmă m-a întrebat ce-i cu gaura aia de glonț din portieră.

- De unde-o ai?

- Un tîmpit din Allen Parish și-a închipuit că mă țin după nevastă-sa.

- Și nu-i așa?

Zîmbetul lui nici nu nega, nici nu confirma, li plăcea s-o chinuie pe Rhoda. Era urît din partea lui, admitea el, dar nu mai mult decît din partea ei care își înșela soțul. Cash nu seducea niciodată o soție iubitoare. Se culca numai cu acelea care erau pornite pe calea asta. Rhoda Gilbreath îl agățase într-o noapte la Country Club. Nu era un obișnuit al locului. Se dusesse la invitația unui prieten divorțat.

În timpul unei pauze din turnirul de pocher, divorțatul intrase la toaleta femeilor. Cash ieșise să fumeze. Rhoda îl urmase.

- Ce zici de pocherul ăsta? întrebases ea.

- Plicticos.

- Dar de astea ce zici? își ridicase tricoul peste cap rămînînd cu bustul gol.

Trăgînd adînc din țigară, aruncă o privire fugară sînilor ei.

- Fac toți banii.

Rhoda îi dădu o palmă. Cash i-o întoarse. Ea își trase tricoul în jos rece, apoi cu ochii în ochii lui căprui spuse:

- Mîine după-amiază, la ora trei, la motelul Evangeline.

Cash își duse degetul mijlociu și indexul la tîmplă și o salută scurt și ironic. Rhoda intră în casă. După ce termină țigara, o urmă și el.

Ferestrele camerei 218 ale motelului Evangeline se aburiră în după-amiaza următoare. La plecare Rhoda se simțea julită, dezmembrată, frumoasă și mai bine ca niciodată.

Din după amiaza aceea se întîlniseră în multe moteluri, dar lui îi plăcea mai mult la ea acasă. Îi făcea plăcere să violeze căminul conjugal pe care îl împărțea cu Dale Gilbreath. Îi plăcea să-și pună cizmele noroioase pe mobila ei scumpă. Își putea permite s-o trateze astfel pentru că ea avea mai mult de pierdut decît el, și amîndoi știau asta.

Era atrăgătoare. Dacă s-ar despărți, ea și-ar găsi un alt amant, unul care să aprecieze părul ei blond dat cu fixativ și ochii ei albaștri, reci; unul care să-i adore silueta suplă și al cărui zîmbet să nu fie mereu disprețuitor.

Fata Rhodei era remarcabilă, dar avea ceva care o împiedica să fie drăguță. Există un licăr de luciditate în ochii ei, care nu dispărea nici în momentele cele mai pasionate. Cash îl văzuse din seara în care se cunoscuseră. Asta făcea parte din farmecul ei. Femeia asta nu putea fi rănită prea adînc. Nu se combina niciodată cu o femeie care nu era destul de rezistentă pentru a-l suporta.

Rhoda era. O mirosise imediat ce începuse să-i arunce ocheade pline de pofte pe deasupra mesei de joc. Femei ca ea își castrează soții, făcîndu-i să se simtă incapabili să le ofere ceea ce doreau, în pat și la bancă. Social, sînt rapace, fanatice cu înfățișarea lor, înnebunate după bani și sexual nesățioase. Sînt niște harpii flămînde, agitate, egoiste. Rhoda Gilbreath era mai rea ca toate. Nu merita nici un respect.

Nu merita nimic mai bun decît unul ca Boudreaux. Cash termină berea și puse cutia goală pe măsuta de cafea.

- În afară de cazul în care ai devenit o băutoare de bere, nu uita s-arunci chestia asta înainte de venirea lui Dale.

Rhoda își lunecă un deget în jos pe pieptul lui și îl strecură sub cămașă, căutându-i buricul.

- Poate am să-l las să afle că am un amant. Cash își ridică sceptic o sprinceană.

- Nu crezi că știe deja?

- Poate. Îi aruncă un zîmbet provocator. Poate am să-l las să afle cine e amantul. Ar fi emoționant. Aș vrea să te văd răfuindu-te cu Dale, cum ai făcut-o cu Flynn.

- Asta n-o să se întâmple niciodată.

- Da? De ce?

- Pentru că Jigger își iubea cîinii.

Zîmbetul ei cochet se dezumflă ca un sufleu înțepat. Se uită la el rece.

Pui de cățea! Poartă-te frumos cu mine. Nu te-am iertat pentru ce rni-ai făcut .ultima dată, cînd m-ai lăsat riiască la motelul ăla nenorocit.

Cash își puse miinile la ceafă și se lăsă pe spătarul sofalei.

- Nu poți amenința un om care n-are absolut-nimic de pierdut. Nici măcar reputația..

Rhoda îi privi o clipă profilul trăgător, furioasă, apoi își lăsă capul pe pieptul lui, împăciuitoare.

- Asta-i necazul. Cu cît te porți mai urît, cu atît ești mai atrăgător. Am citit despre genul ăsta de bărbați în revista „Cosmo”. Li se spune „călcii frumos”.

Cash rîse gros.

Rhoda începu să-i desfacă nasturii cămășii unul cîte unul.

- S-ar putea să ai totuși ceva de pierdut. Dacă familia Crandall pierde Belle Terre, vei fi evacuat. Mă îndoiesc că viitorul...

Cash îi acoperi mîna rătăcitoare cu a lui, apăsîndu-i-o pe abdomen pentru a o ține nemișcată. Fusese o mișcare reflexă, bruscă, rapidă.

- Ce naiba vrei să spui? Cum să piardă Crandall Belle Terre?

Ea își eliberă mîna și începu iar să se joace cu nasturii.

- Dale spunea că Cotton Crandall a împrumutat bani de la el anul trecut. A plătit dobînzile, dar se apropie scadența. Dale era îngrijorat pentru că Howell a închis întreprinderea. A stat de vorbă și cu fata, aia mai în vîrstă, cum o cheamă?

- Schyler?

- Mă rog... În orice caz, ea nici nu știa de împrumut. Spunea că fata a fost șocată cînd a aflat că Cotton ipotecase Belle Terre. Rece ca un castravete și îngîmfată, înțelegi, dar s-a făcut albă Ca varul. În momentul ăsta se pare că banca va trebui să sigileze tot.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Cash continua să se întîlnească cu Rhoda Gilbreath. Din cînd în cînd ea îi furniza cîte o frîntură de informație foarte utilă. Aparent Dale n-avea nici o reținere în a discuta probleme confidentiale ale băncii cu soția lui care la rîndul ei nu ezita să le împărtășească amantului ei.

Cash privea în gol spre tavan. Capul Rhodei se mișca pe pieptul lui, depunînd sărutări ușoare pe covorul de păr.

- Ce nevoie are banca de o casă veche colonială, ca Belle Terre?

- Hîm? Habar n-am. Îi sărută buricul. S-o vîndă, probabil.

- Mă întreb cam cît ar costa, gîndi el cu voce tare. Rhoda își ridică capul și-l privi amuzată.

- De ce? Te interesează?

El îi înfipse mîna în păr, îi ridică gura spre el și-i alungă toate gîndurile din cap, sărutînd-o. Limba lui sorbi toate ideile malițioase din mintea ei și o făcu să se gîndească

doar la un singur lucru. Creierul era un teren prea fertil pentru a lăsa să cadă fie și o singură sămânță de suspiciune. Nici cea mai îndepărtată speculație nu trebuie să aibă ocazia de a se înrădăcina în mintea inventivă a Rhodei.

- De ce nu termini ce-ai început?

Își băgă mîna în buzunar și scoase pachetul învelit în staniol care nu-i lipsea niciodată. Cash Boudreaux n-avea nevoie de bastarzi. Niciodată.

Susținîndu-i privirea aprinsă, Rhoda își lîngea buzele. Era atît de experimentată încît nici nu avu nevoie să se uite cînd îi desfăcu centura și îi trase fermoarul. Făcu totul din instinct Luîndu-i testiculele în palme, le scoase din pantaloni și se aplecă asupra lor.

Cash își lăsă din nou capul pe spătarul canapelei. Se uita în sus printre bobitele de cristal ale lustrei ostentative de deasupra. Se lăsă în voia plăcerii, nu a mișcărilor ritmice pe care le făcea gura lăcomă a Rhodei, ci a numelui care-i răsuna în creier ca un cîntec de sirenă: Belle Terre, Belle Terre...

- Belle Terre, spuse Cotton Crandall, mîndru.

- E un nume frumos, pentru o casă frumoasă. Monique Boudreaux îi zîmbi, cu ochii strălucind.

Cotton își întoarse capul său ca un ghem de cîlți și o sărută pe gură, ușor.

- Înțelegi de ce am vrut-o, de ce m-am însurat cu Macy?

- Înțeleg, Cotton. Cash cu degetele de la picioare chircite în

pămîntul cald, își dădu capul pe spate și văzu fața zîmbitoare a mamei sale, întristîndu-se, deși se strădui ca bărbatul să nu-i vadă zîmbetul dispărînd. Cash sperase că, mutîndu-se de la New Orleans în acest oraș unde locuia bărbatul înalt cu păr alb, mama lui nu va mai fi tristă. Sperase ca ea să nu mai plîngă, zvîrcolindu-se în pat după

amiezile pînă venea timpul să se scoale și să plece la barul la care lucra, unde servea sticle de bere angajaților grosolani și lăudăroși ai marinei comerciale.

Îi spusese întotdeauna că într-o zi bărbatul căruia îi zicea Cotlon va trimite după ei. Atunci vor fi fericiți. Și a fost mai fericită, în orice caz. În ziua în care primise acea scrisoare de la Cotton, îl îmbrățișase pe Cash atît de tare că abia mai respira.

- Privește, mon cher, știi ce sînt astea? Bilete. Bilete de tren. Vezi? Nu ți-a spus mama? Vrea să mergem să locuim cu el într-un loc minunat numit Belle Terre. În culmea emoției și bucuriei îi acoperise fața lui Cash cu sărutări exuberante.

Două zile mai tîrziu, atît fusese necesar pentru a lichida tot ce aveau și a-și împacheta lucrurile modeste, se îmbrăcau în hainele lor cele mai bune și se urcau în tren. Lui Cash i-ar fi plăcut ca drumul să fie mai lung. Era minunat. Ajunși la destinație, stătuse bătos lîngă locomotiva care pufăia, privind suspicios la omul către care alerga mama lui.

Ea se aruncase în brațele lui Cotton care o ridicase în sus învîrtind-o în jurul lui. Cash nu mai văzuse un om atît de înalt sau atît de puternic. Monique își dăduse capul pe spate, rîzînd mai armonios decît o auzise Cash vreodată. Buclele ei negre, în mișcare, aruncaseră luciri incandescente în lumina soarelui.

Se sărutaseră atît de mult încît Cash crezuse că fusese uitat de mama lui. Mîinile mari ale bărbatului lunecau pe trupul ei, atingînd-o așa cum n-o făcuse nici unul din clienții barului. După alte sărutări, Monique se desprinsese din brațele lui și-i făcuse semne nerăbdătoare, să se apropie. Cu pași mici, lipsiți de entuziasm, se dusesse în direcția bărbatului cel înalt. Acesta zîmbind și ciufulindu-i părul, spusese:

- Nu cred că-și amintește de mine.

- Era foarte mic cînd ai plecat, mon cher, spusese Monique blînd. Ochii ei luceau de lacrimi, dar gura ei era deschisă într-un zîmbet larg. Inima tînără a lui Cash tresaltă. Mama lui era fericită. N-o văzuse niciodată astfel. Viețile lor luaseră un nou curs. Totul avea să fie exact cum spusese ea, minunat. Nu vor mai fi obligați să locuiască într-un hol întunecos-și murdar dintr-un apartament plin de gîndaci. Vor locui într-o casă la țară înconjurați de pomi și iarbă, și aer curat. În sfîrșit, erau la Belle Terre.

Dar casa către care-i dusesese Cotton nu prea era așa cum se așteptase Monique. Era mică, cenușie, așezată pe malul unui braț de rîu pe care-l numea Laurent. Atmosfera însorită se schimbase într-o furtună. Monique și Cotton avuseseră un schimb de cuvinte furtunoase. Cash fusese trimis afară să se joace. Se supusese fără chef, dar rămăsese pe prispă, încă neîncrezător în acest bărbat pe care de abia îl cunoscuse.

- E o baracă! spusese Monique cu o voce ridicată.

Focul mocnit din paradis

- E solidă. A fost locuită de o familie de strîngători de mușchi, dar a stat goală mulți ani.

- Miroase ca o mlaștină.

- Am să te ajut s-o pui la punct. Vezi? Am și început. Am făcut o cameră de baie.

Monique țipase:

- Tu n-ai să locuiești aici cu noi, nu? După o scurtă pauză, Cotton suspinase:

- Nu. Dar asta e tot ce pot face.

Cotton se însurase cu o doamnă numită Macy și Monique era supărată. Țipase la el adresîndu-i cuvinte grele ca acelea auzite la bar, dar pe care Cash n-avea voie să le repete. O luase pe „Frangleza” ei natală și vorbea cu atîta patimă încît chiar și fiul ei care era obișnuit cu ea, n-o prea înțelegea.

Pentru că se lăsase întunericul, renunțase și se apucase să prindă licurici. Mama lui și Cotton se urcaseră sus în dormitor și stătuseră acolo mult timp. Cash adormise ghemuit pe scîndura nefinisată a prispei. Cînd în cele din urmă coborîseră, se țineau cu brațele pe după mijloc. Zîmbeau. Bărbatul înalt se aplecase și-l mîngîiase pe obraz, apoi o sărutase pe Monique și plecase cu mașina lui.

Priviseră amîndoi în urma mașinii care dispăruse în tunelul întunecos al pomilor. Monique își pusese brațul pe umerii înguști ai lui Cash.

- De acum, asta-i casa noastră, Cash.

Și chiar dacă nu părea fericită, cel puțin părea mulțumită.

Monique făcuse minuni cu casa aceea. În lunile care urmaseră, o transformase din ceea ce era, un loc murdar și pustiu, într-o casă plină de lumină și culoare. La ferestre erau ghivece cu flori și perdele. Pe jos erau covoare. Întocmai cum își ținea ascunsă durerea, tot așa deghizase și urîtenia casei.

Păreau să fi locuit acolo mult timp pînă cînd Cotton cedase insistențelor Moniquei și îi dusesese prin pădure, la casa colonială.

Ziua aceea avea să rămînă veșnic în memoria lui Cash pentru că pînă în acea clipă nu mai văzuse o casă atît de mare. Era chiar mai mare decît cele din bulevardul St. Charles pe care i le arăta Monique din tramvai. Era uimit cît de curată și albă era Belle Terre. Nici în visele lui cele mai fantastice nu și-ar fi putut închipui așa o casă.

Stînd în umbra copacilor, ascunsă după o perdea de mușchi, Monique își rezemase obrazul de pieptul lui Cotton privind casa.

- Povestește-mi despre casă. Cum arată interiorul?

- A, e frumos, Monique. Holurile au podele care lucesc ca oglinzile. În sufragerie, pereții sînt acoperiți cu mătase galbenă.

- Mătase? repetase ea plină de venerație. Ce mult aş da să văd şi eu.

- E imposibil. Cotton o îndepărtase de el privind-o întunecat. Niciodată, Monique, înţelegi? Casa e domeniul lui Macy. Tu şi Cash n-aveţi voie să depăşiţi niciodată acest punct.

Monique îşi plecase capul lucios.

- Înţeleg, Cotton. Era doar o dorinţă de a vedea ceva atât de frumos.

Faţa lui Cotton se îmbuna. O strînse în braţe sălbatic. O ţinea strîns, cu capul plecat peste al ei. Cash privi în urmă, spre casă, întrebîndu-se de ce nu puteau el şi maman să intre înăuntru să vadă şi ei pereţii în mătase galbenă şi de ce ar deranja-o asta pe doamna Macy. Probabil din cauză că era căsătorită cu Cotton.

- Se îmbracă special pentru cină? vru Monique să ştie.

- Da.

- Cu rochii elegante?

- Uneori. Monique se apropie mai mult de Cotton ca pentru a-l împiedica să vadă rochia ei de bumbac. Cotton îi mîngîie drăgăstos părul rebel, cîrlionţat. După o clipă îi puse un deget sub bărbie şi i-o ridică.

- Vorbind de cină, parcă spuneai că mi-ai făcut o Yambalaya.

Ea îi zîmbise luminos.

- Oui.

- Atunci hai să mergem. Sînt mort de foame.

Se întoarseră amîndoi în acelaşi timp şi o luară spre rîu.

- Cash, vii şi tu, băiete? strigase Cotton cînd îşi dăduse seama că el rămăsese pe loc.

- Vin.

Dar rămăsese acolo, copleşit de frumuseţea casei. Belle Terre...

Gura Rhodei era lacomă. Nu-și dădea seama că mintea lui Cash nu era îndreptată spre ea, ci numai spre senzațiile pe care i le producea. Când crescua la mărimea maximă, când totul se întunecă în jurul lui, când își închise ochii strâns și se concentra doar asupra eliberării, când strânse din dinți în momentul suprem, în mintea lui nu exista numele Rhodei, ci al mamei sale.

Capul lui Schyler se plecă înainte. Închizînd ochii, își întinse ceafa, apoi își roti capul, pentru a îndepărta semnele oboselii. Încercarea de a se concentra asupra scrisului mărunt al contractelor din fața ei se dovedise imposibilă. Ochii ei obosiți refuzau! Părăsi biroul și se duse la aparatul de cafea din cealaltă parte a camerei.

Își turnă o ceașcă, mai mult pentru a se relaxa și a face mișcare decît pentru că avea nevoie. Luă doar cîteva sorbituri înainte de a pune cana jos și a se duce la fereastră.

Angajase o echipă de curățitori pentru a se ocupa de birou. Aceștia spălaseră murdăria de pe ferestre, dar priveliștea nu era cu nimic mai îmbucurătoare. Se uită lung la platforma pustie. Chiar și liniile de cale ferată colectau praf. Trenurile evitau derivația pentru că nu exista chereștea la Crandell, de ridicat și dus la vînzare.

Trecuseră trei zile de cînd vorbise la ziar să publice un anunț că Crandall Logging își reîncepe activitatea. Crezuse că va trebui să-i refuze pe tăietorii independenți, că nu va putea cumpăra bușteni de la toți pînă nu ar fi avut mai multe contracte la dispoziție. Optimismul ei se dovedise prost plasat.

Pînă acum, nici măcar unul singur nu venise cu o încărcătură de bușteni. Personal, îi anunțase pe toți foștii angajați, telefonic. Nici unul nu venise să-și reia slujba. Fără marfă, era inutil să contacteze piața.

Deprimată își frecă ochii înroșiți. Seara trecută stătuse tîrziu la spital sperînd să-l prindă pe Cotton treaz. Vorbise

cu el doar o singură dată. De atunci, Cotton nu-i mai dăduse ocazia, nu-i păsa că se întorsese acasă pentru el. Când se gîdea la asta o apuca disperarea.

Bănuia că se prefacă că doarme adînc ori de cîte ori era ea acolo. Doctorul Collins era încă rezervat, dar în principiu situația era favorabilă. Tricia și Ken putuseră fiecare să schimbe cîteva cuvinte cu el. Schyler însă, nu reușea.

Vizitele ei la spital erau un eșec total. Ca și zilele de lucru. Stătea ore întregi în biroul de ia platformă așteptînd să se întîmple ceva, dar nimic. Totuși nu voia să renunțe. Trebuia să reușească chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să angajeze un pădurar, cineva care să coordoneze totul, cineva care vorbea limba tăietorilor, care putea să-i îmboldească să lucreze mai mult ca oricînd.

Trebuia să-l reangajeze pe Cash Boudreaux.

Numele lui se ivea de pește tot. Ca proverbialul bănuț rău, răsărea de oriunde. Îl auzise de atîtea ori în ultimele zile încît îl auzea și în somn. Și tot el era primul lucru care-i venea în minte cînd se trezea. Primul tăietor căruia îi telefonase spusese:

- Vreți, să mă întorc la lucru? Grozav. Imediat ce vorbesc cu Cash, am să...

- Mă tem că domnul Boudreaux nu se va întoarce...

- Cum adică, Cash nu se întoarce? Păi el e omul de bază.

- Nu mai e.

- Ăă... da... să vedeți... sînt temporar angajat...

Și tot așa la fiecare. Cînd ajunsese la al cincilea nume de pe listă, vestea se răspîndise deja, aparent prin vița de vie care concura serios compania Bell în materie de transmitere a informației.

- Da... Cash, el...

- Întotdeauna lucrez cu Boudreaux, el...

- Boudreaux nu mai lucrează pentru dumneavoastră? Păi, să vedeți, el...

Luase legătura cu toți cei ce fuseseră vreodată angajați la Crandall Logging, dar fără succes. Frustrată, îl consultase pe Ken.

- Încep să cred că tot ceea ce avea de făcut Cash Boudreaux era să se uite la un copac și acela pica. Cu ce se ocupa el mai precis la Crandall Logging?

- În general dădea bătaie de cap. Ea îl întrerupse, impacientată.

- Adică?

- Adică... Ken făcu un gest cuprinzător. Mai mult sau mai puțin făcea totul.

- Adică la punctele de lucru, pe platformă, în birou? Ce?

- Nu știu, Schyler. Crede-mă. Biroul meu e în oraș.

Rar mă duc la platformă. Nu m-am ocupat de treburile zilnice. Eu sînt contopiși

- Îmi dau seama. Scuză-mă că te-am deranjat. Mulțumesc pentru informații și iartă-mi întreruperea. Voise să plece, stînjinită acum de fiecare dată cînd era singură cu Ken.

- Schyler...

- Da.

Ken părea că se luptă cu sine înainte de a spune:

- I-am auzit pe Cotton zicînd...

- ?

- I-am auzit spunînd că Boudreaux a învățat mai mult decît au știut alții vreodată despre meseria de forestier.

- Venind din partea lui Cotton, e un compliment, v aprecie Schyler cu voce tare.

- Dar e un buclucaș înăscut. Veșnic îi irita pe muncitori cu cîte ceva. Rar se întîmpla să treacă o zi fără ca el și Cotton să nu sară unul la celălalt. Dacă vrei părerea mea e că-i mult mai bine fără el.

La vremea aceea și Schyler se gîndise că era mai bine fără el. Avea o putere de distrugere, mai ales asupra ei. În

principiu, nu voia să mai discute niciodată cu el pe tema angajării lui la Crandall Logging.

Privind pe fereastră acum, văzînd remorcile ruginind în garaj în loc să fie încărcate pînă la refuz cu bușteni,, admise că nu-și mai putea permite să-l evite. X-urile din calendarul ei se multiplicau apropiindu-se de ziua scadenței. Nici un fel de principiu n-ar fi putut scoate Belle Terre din impas. Dacă pentru a face rost de bani, trebuia să se umilească în fața lui Cash, o va face. Orice altă alternativă fusese încercată.

Înainte de a-și pierde cumpătul, încuie ușa biroului după ea. Iapa era încă legată de pom în partea cealaltă a curții, pascănd iarba scurtă, la umbră. Schyler se urcă în șa. Călărise cu Mark ocazional, dar nu atît încît să nu aibă neplăceri cu șaua a doua zi. Dar nu-i păsa. Disconfortul muscular nu echivala cu plăcerea de a traversa călare pămînturile ce aparțineau de Belle Terre așa cum făcuse de cînd putuse să stea în șa și să urmeze instrucțiunile lui Cotton.

Porni la drum. Cel mai bun loc unde putea să-l găsească pe Cash Boudreaux era casa lui. Dacă nu era acolo va lăsa un bilet. Era al dracului de rău că nu putea să-l caute la telefon. Mai curînd sau mai tîrziu va trebui să-i vadă mutra satisfăcută.

În loc să meargă pe drum, o luă pe cîmp, printre pîlcurile de pomi. În timp ce iapa pășea semeț pe o potecă dintr-o mică pădurice, Schyler auzi zgomotul unui fierăstrău. Curioasă îndreptă iapa în direcția aceea.

Cash o văzu în clipa în care ieși dintre copaci, dar nu-i dădu atenție. Își concentra atenția asupra fierăstrăului cu care tăia ramurile unui copac căzut. Jignită de nepăsarea lui atît de evidentă, Schyler se apropie, dar rămase în șa uitîndu-se la el.

Nu purta cămașă. Pielea de pe spate și piept era puternic bronzată. Fața îi era plină de sudoare, în ciuda batistei legată în jurul frunții pentru a o opri. Bicepșii lui se umflau și se destindeau în timp ce ținea fierăstrăul care își croia drum prin lemnul de pin, ridicînd un fir de fum acru, alb-albastru. Picioarele și cizmele lui erau pline de rumeguș.

După ce căzu și ultima cracă, opri motorul și se făcu liniște. Cash îl ridică cu o mînă. Greutatea îi trăgea brațul în jos întinzînd pielea atît de tare încît se vedea fiecare venă. Își ridică brațul liber și își șterse fruntea de transpirație.

- Ar trebui să te arestez pentru furt de lemne de pe proprietatea mea.

Fata lui întunecată, bronzată fu destinsă de un zîmbet alb.

- Ar trebui să-mi mulțumești că te-am scăpat de putregaiul ăsta.

Cash puse fierăstrăul pe pămînt lîngă trunchiul copacului. Peste blugi purta un șorț de piele întoarsă pentru a-i proteja pulpele în caz de mișcări greșite, cel puțin teoretic. Agățată de centură, atîrna o sticlă de plastic cu combustibil pentru motorul fierăstrăului. Atașată de gaica de la spate, deasupra buzunarului, se găsea o ruletă. Își pusese mînuși de lucru care, tulburător, atrăgeau și mai mult atenția asupra bustului gol.

Se apropie de iapă și se sprijini cu cotul de protuberanta șei.

- Vreți ca dăunătorii să vă distrugă pădurea, d-ră Schyler?

Pentru a nu se uita la pieptul lui incitant, acoperit cu păr umed, creț, își îndreptă privirea spre pinul dezmembrat.

- Cînd a fost doborît?

- A fost o mare furtună acum vreo două săptămîni.

- Ce faci cu el?

- Vin miine cu un tractor și-l iau, spuse Cash, și o privi din nou. Adică dac-aș putea împrumuta unul.

Schyler era hotărâtă să nu se lase provocată.

- Trebuie să discutăm ceva.

- Numai dacă cobori de acolo.

- Poftim?

- Nu-mi place să fiu privit de sus. Dă-te jos.

Era pe punctul de a protesta, cînd el, scoțîndu-și mînușile de piele întoarsă și aruncîndu-le pe jos, ridică brațele spre ea.

- Mă descurc și singură, spuse ea, aruncîndu-și piciorul drept peste șa și coborînd pe același picior. Apoi, ridicînd piciorul sting, îl scoase din scăriță și se răsuci. Cash rămase nemișcat fără să-i facă loc.

- Interesanți pantalonii ăștia.

Schyler își pusese niște pantaloni de călărie bufanți, negri și o pereche de cizme din piele maron.

- I-am lăsat aici cînd am plecat în Anglia.

- Din cîte am auzit, erai cam grăbită la plecare. Deși cu greu, reuși totuși să Ignore remarca.

- Îmi pare bine c-am făcut-o. Mă refer la costumul de călărie. Mi-a prins bine azi. O muscă îi trecu bîzîind pe la nas. O îndepărtă cu un gest. Sînt cam prea călduroși, totuși.

- Aveai obiceiul să călărești fără șa, fără pantaloni. Schyler începu să observe un alt soi de căldură se împrăștia prin corp, îi alerga prin vene ca o lavă fierbinte.

- Mama m-a făcut să renunț la el. Spunea că nu cadrează cu o doamnă.

Ochii lui coborîră spre unghiul pulpelor apoi, fără grabă, se ridicară iar.

- Avea dreptate. Era de-a dreptul urît.

- De unde știi cum era?

- Te vedeam.

- Unde?

- Peste tot... mereu... cînd credeai că nu te vede nimeni.

Schyler se depărta de cal și de bărbat. Ambii păreau să emane un miros animalic, de mosc. Atmosfera era îmbibată de sexualitate și nu știa de ce, cu excepția faptului că ultima oară cînd stătuse atît de aproape de el, Cash o sărutase.

De fiecare dată cînd o privea, ochii lui păreau să i-o amintească. Cash își amintea de sărutul acela și știa că și ea își amintește. Nervoasă, Schyler își suflecă mînele cămășii albe și își desfăcu gulerul pentru a se răcori.

- Bei?

Se aplecă din mijloc, își ridică mînușile de jos și le înfipse în centură.

- Nu, mulțumesc. Am venit pentru a discuta afaceri.

Cash se duse la platforma camionetei parcate în apropiere, la umbră. Oblonul era coborît. Pe el se afla un termos mare albastru. Îi scoase capacul și cufundă un pahar înăuntru. Cînd îl scoase, era plin cu apă rece ca gheața. O bău însetat. O parte din ea îi curse pe bărbie și pe gît, formînd bobite sclipitoare în părul de pe piept, și mînunchiuri de păr umed.

Intenționat uitîndu-se în altă parte, ochii lui Schyler căzură pe pălăria tare cu vizor. Era făcută special pentru a proteja ochii tăietorului de așchii.

- Pălăria aceea nu prea-ti folosește dac-o ții în camionetă. De ce n-o porți?

- Nu i-am simțit nevoia.

- Dar, dacă pățeai ceva pe proprietatea mea, mă dădeai pe mine în judecată.

- Sînt răspunzător de faptele mele, domnișoară Schyler.

- Te-am rugat să nu-mi mai spui așa.

- E adevărat. Rînjind ca un păcătos care nu are intenția să se pocăișcă, Cash goli încă un pahar cu apă. Sigur nu vrei unul?

Apa părea delicioasă. Și tot așa și buzele lui, reci și umede.

- Ba da, mulțumesc.

Cufundă din nou paharul în termos și i-l dădu. Schyler îl luă dar nu bău imediat, privind cu suspiciune paharul picurînd, din mîna ei. Cash încruntă sprîncenele supărat.

- Limba mea ți-a intrat în gură pînă la jumătatea gîtului, mîrîi el. E prea tîrziu să-ți faci probleme că bei după mine.

Nu se înfuriase niciodată atît de tare și atît de iute în viața ei. Cu o singură zvicnire, scîrbită, a mîinii, aruncă toată apa pe jos.

- Ești un porc.

- Țasta e un cuvînt britanic. La noi oamenii ca mine sînt numiți lepădături.

- Și în toată lumea vi se spune bastarzi nenorociți. Un mușchi de pe obrazul lui zvicni, o venă i se umflă la timpă.

Schyler regretă imediat ceea ce spusese.

- Nu în sensul acela. Nu literal. Simțea un impuls să întindă mîna, să-l atingă împăciuitoare, dar n-o făcu. De teamă.

Cash îi smulse paharul din mîna și-l aruncă pe platforma camionetei.

- Ai făcut tot drumul ăsta, pe așa o căldură, ca să mă insulți?

- Am venit pentru afaceri, spuse ea, negînd din cap.

- Pe cine mai vrei să ucid de data asta?

Merita asta, se gîndi ea, așa că nu ripostă nimic.

- Vreau să te întorci să lucrezi pentru Crandall Logging.

- De ce?

- Pentru că am nevoie de tine. Ochii lui se ațintiră asupra ei. Erau tulburător de incisivi. Am redeschis întreprinderea, continuă ea. Cu hîrțile mă descurc, pentru că o făceam și cînd era Cotton.

Încercă să-și umezească buzele, dar limba, ca și cerul gurii, îi erau uscate.

- Dar nu știu cum să organizez munca. Nu știu unde să le spun să taie, sau ce, sau cît. Nu pot aprecia calitatea buștenilor cînd sînt aduși și nu știu dacă plătesc prea mult sau prea puțin. Din cîte am înțeles tu te ocupai de asta.

- Da.

- Deci am nevoie să reîncepi de unde ai întrerupt cînd Cotton a suferit atacul de cord.

- Cu alte cuvinte, vrei să te scot eu din rahat... Schyler luă o poziție înțepată.

- Ascultă, îmi pare rău de ce am zis mîi devreme. N-am vrut să te fac bastard. Mi-a scăpat fără să vreau. Dacă ai de gînd să-mi porți pică, să te înverșunezi împotriva mea, să fii rău...

- Vrei să salvez Belle Terre din ghearele lui Dale Gilbreath.

Schyler tăcu brusc. Timp de cîteva clipe se uitară unul la-altul. Expresia de pe fața lui Cash era beligerantă, a ei era de uimire.

- De unde știi asta?

- Știu.

- Ți-a spus Cotton c-a împrumutat bani de la Gilbreath?

Cash îi întoarse spatele și se duse să-și ia fierăstrăul.

- Tatăl tău nu-mi făcea confidențe.

- Atunci de unde știi?

Heaven era un oraș mic. Toți își băgau nasul în treburile altora, dar să crezi că oamenii stăteau ca romanii în Coliseum așteptînd să vadă dacă Belle Terre scăpa din fălcile leului, era prea mult. Lipsise îndeajuns din mijlocul lor pentru a detesta bîrfa distructivă de provincie.

Furioasă, Schyler îl prinse pe Cash de braț și-l făcu să se întoarcă spre ea. Degetele ei îi intraseră în carne. Părul de pe brațul lui se chircise peste ele. Unghiile ei lăsară urme

în relief. Cash își ridică ochii spre ea, dar sclipirea periculoasă din ochii lui n-o intimidă.

- Unde ai auzit de împrumut?
- În pat.

Schyler își retrase brusc mâna. El îi expedie un zîmbet sardonice, ticălos, înainte de a-și continua drumul spre camionetă. Puse fierăstrăul în spate. Piesă cu piesă, îl demontă și puse totul la un loc. Împinse termosul dincolo de balama și prinse oblonul la loc. Luă un tricou, pe care îl pusese pe fereastra deschisă a portierei și îl trase peste cap. În timp ce-l trăgea în jos pe piept, întrebă:

- Vrei detalii? Ora, locul, cu cine?
- Nu.

Îi aruncă lui Schyler un zîmbet Leneș pe care ea ar fi dorit să i-l șteargă de pe buze cu palma. Dar n-o făcu. Se mulțumi doar să-l privească. „Sînt convins c-ai vrea să știi”, gîndi Cash și rîse.

- Păcat că nu ești mai curioasă. E o poveste picantă. Ți-ar fi dat flori - își coborî pleoapele pe jumătate - poate chiar la amîndoi.

Omul era insuportabil. Avea maniere de porc și discreția sexuală a unui motan. Dacă n-ar fi avut nevoie de el, și încă cu disperare, l-ar fi alungat de la Belle Terre pînă la căderea nopții, fără să-i pese ce aranjamente avusese el cu Cotton.

Așa însă, n-avea de ales, trebuia să-l tolereze cu aroganța lui cu tot, cel puțin temporar. Își ridică părul ei greu, ondulat de pe ceafă, în speranța unei adieri răcoroase.

- Vrei să lucrezi pentru mine sau nu, d-le Boudreaux?
- Depinde.
- De ce?
- De cine e șef.
- După cîte știu, erai șeful tăietorilor. Vei fi din nou.

- Cu Ken care să se tină de coada mea?
- Atribuțiile lui Ken vor fi aceleași dintotdeauna.
- Ca făcător-de-nimic al întreprinderii?
- Dacă vrei să știi, izbucni ea, Ken a vorbit foarte frumos despre priceperea dumatăle ca forestier.
- Ar fi mințit dacă ar fi spus altceva.
- Nu te osteni să-i mulțumești, spuse ea sarcastic.
- Bineînțeles. Îi aruncă un nou zîmbet arogant. Cred c-ar trebui să fii flatat că ați sacrificat din timpul vostru furat pentru a vorbi despre mine.

Schyler își încheșta pumnul pentru a nu țipa. Făcu un efort ca vocea ei să rămînă calmă.

- Ken va sta în biroul lui din oraș.
- Și tu?
- Eu voi lucra în biroul de la platformă. Mă voi ocupa de contracte și expediții. Dumneata te ocupi de oameni și de bușteni,
- Și independenții?
- Îi vom folosi ca și pînă acum.
- Salariile vor rămîne aceleași?
- Da. La fel și ca și pentru cei care lucrează doar pentru noi.
- Iar eu sînt șeful, nu?

Schyler avu sentimentul neplăcut că fusese încolțită. Cash o presa să facă un angajament verbal, dar nu prea era sigură în ce privință. Ezită, dar în final, spuse:

- Da, vei fi șeful lor.
- Atunci e-n regulă.

În timp ce negociau, se rezemase de spatele camionetei cu brațele încrucișate pe piept și gleznele una peste alta. Acum se desprinsese și porni spre ea. Avu nevoie de întreaga ei voință pentru a nu se da înapoi. Rămase pe loc pînă ce Cash ajunse aproape lipit de ea.

- Să nu mai porți bluze transparente.
- Ce...

- Sutenul ăla dantelat pe care-l porți nu face doi bani. Singurul lucru la care folosește este să-i înnebunească pe bărbați. Dacă vrei producție din partea buștenarilor, nu poți să-i ții tot timpul excitați. Nu-mi pasă dacă fac dragoste cu nevestele și prietenele lor pînă găuresc salteaua în timpul week-endului, atîta timp cît se prezintă la lucru vioi și devreme în fiecare luni dimineața și nu se opresc pînă vineri după amiaza.

Ochii lui se opriră asupra părului.

- Și netezește-ti părul. Coafura asta care arată de parcă tocmai ai scăpat din brațele unuia, o să-i facă să fugă înnebuniți în pădure să se rezolve.

- Ești un...

- Nu, o întrerupse el, prinzînd-o de umeri. Trebuie să m-ascuți. Își coborî fața pînă aproape de fața ei. Plutești pe un rîu de baligă fără visle, domnișoară Schyler. Dacă vrei să te ajut să-ți salvezi întreprinderea și Belle Terre de la sechestru, trebuie să-ți ții fundul jos, gura închisă și să, faci așa cum spun eu, ai înțeles? O scutură ușor, ridicînd vocea: Ai înțeles?

- Da!

Îi dădu drumul tot atît de brusc pe cît o apucase.

- Bun. De mîine începem.

- Gilbreath.

- Alo? aici Schyler Crandall. Mulțumesc ci mi-ați răspuns la ora asta tîrzie.

Bancherul își lăsă scaunul pe spate fi își puse picioarele pe colțul biroului.

- Nu-i nevoie să-mi mulțumești, domnișoară Crandall. Sper că aveți vești bune.

- Așa cred.

- Sînt șanse să plătiți împrumutul?

- Mi-e teamă că încă nu.

Oale făcu o pauză lungă, calculată.

- Păcat. Pentru amîndoi.

- Crandall Logging se redeschide începînd de mîine, domnule Gilbreath, informă ea scurt L-am reangajat pe fostul supraveghetor.

- Pe domnul Boudreaux, nu?

- Da. Tata are o mare încredere în ei La fel și buștenarii. Am o listă promițătoare de clienți. Am să-i contactez imediat ce am destul material pentru a încheia niște tranzacții importante. E nevoie doar de cîteva zile de tăieri. Toți sînt nerăbdători să se apuce iar de lucru.

- Toate astea sînt foarte interesante, domnișoară Crandall. E clar că ați luat măsuri pozitive de reorganizare a întreprinderii dumneavoastră. Dar nu văd cum vor afecta aceste măsuri, în mod direct, banca.

- Dacă vă pot prezenta destule contracte pentru a acoperi împrumutul, veți fi de acord să plătesc doar dobînda și să rulez împrumutul un timp? Maximum șase luni.

Femeia asta nu era genul de frumusețe sudică, slabă de înger și doar cu urme de creier. Schyler Crandall nu trebuia subestimată. Apucase taurul de coarne. Era momentul să fie dur.

- Mă tem că nu se poate, domnișoară Crandall, chiar dacă obțineți contracte, ceea ce e îndoielnic.

- Nu vă faceți griji în privința asta. Un contract semnat echivalează cu bani gheață.

- Nu chiar, spuse el cu o nuanță de condescendență șovină. Ați putea avea probleme cu livrarea.

- Exclus.

- N-am nici o garanție.

- Aveți Belle Terre.

- Am deja Belle Terre. Care ar fi profitul meu?

- Vă rog s-aveți un pic de decență!...

- Observația, e nemeritată, domnișoară Crandall. Schyler oftă adînc, dar nu-și ceru scuze.

- Fiți rezonabil, domnule Gilbreath, spuse ea imperativ. E nerealist din partea dumneavoastră să sperați că aş putea încheia atâtea contracte încît să acopăr împrumutul într-un timp atît de scurt.

- E o chestiune care nu mă priveşte.

Gilbreath încercă să-şi ascundă satisfacţia. în tăcerea care urmă, aproape c-o putea auzi gîndind.

- Şi dacă v-aş plăti dobînda şi o parte din împrumut?

- Domnişoară Crandall, spuse el expansiv, vă rog nu mă mai puneţi în situaţia asta neplăcută. Vă închipuiţi că eu sînt cel care decide... Îmi pare rău, dar nu hotărăsc eu singur. Trebuie să dau socoteală în faţa conducerii băncii. Atît ei cît şi eu am fost indulgenţi cu Crandall Logging şi cu Cotton.

Cotton ne-a fost un client de nădejde mulţi ani, dar sentimentele noastre se opresc aici. Dacă ne-am angaja într-o situaţie nesigură şi am extinde împrumutul, am ajunge într-o poziţie foarte vulnerabilă cu inspectorii de bancă. Sîntem răspunzători pentru fiecare tranzacţie. Ei nu-l cunosc pe Cotton Crandall, nu vor fi sentimentali. Vor considera împrumutul ca neproductiv... Şi acum cu criza asta...

- Vă mulţumesc, domnule Gilbreath, mi-aţi răspuns la întrebare. La revedere, domnule.

Schyler închise telefonul înainte ca el să poată răspunde. Cu un zîmbet urît, Gilbreath puse receptorul în furcă. Îi plăcea să vadă oameni umiliţi şi pe punctul de a se prăbuşi.

Cînd se mutase la Heaven din Pennsylvania, cu trei ani în urmă, stilpii comunităţii îl trataseră cu atitudini care mergeau de la uşoara derîdere pînă la snobism făţiş. Rhoda şi cu el învăţaseră repede că ; cineva nu era considerat a avea rădăcini în Heaven dacă nu avea o uniformă de confederat, mîncată de molii, împachetată într-un cufăr în

pod. Arborii genealogici trebuiau să se întindă pe câteva generații înainte ca stigmatul de venetic să fie retras.

Dacă nu îndeplineai criteriile, nu erai primit în sinul oamenilor de vază, așa cum doreau Rhoda și Dale să fie. Voiau să fie chiar în centrul elitei sociale-din Heaven. Practic, fuseseră obligați să-și părăsească locuința din Pennsylvania. Cuplul cu care fuseseră în relații de schimb de parteneri sexuali ani de zile intrase în secta numită Creștinii născuți a doua pară, în timpul unei campanii ce cuprinsese tot orașul, într-o mărturisire lacrimogenă, în fața unei congregații numeroase și emoționate, dezvăluiseră totul, numind și partenerii întru păcat. În ziua următoare, Dale fusese invitat, în mod discret, de superiorii băncii, unde lucra ca al doilea vice-președinte să-și înainteze demisia. Îi promisese o scrisoare de recomandare dacă pleca imediat.

Astfel ajunsese la Delta National Bank din Heaven, Louisiana, supracalificat și stăpîn pe sine. La acea vreme, totuși, nu-și putea permite luxul financiar de a refuza vreo slujbă în domeniul său, mai ales aceea de președinte de bancă. Cucerise consiliul directorial cu un farmec îndatoritor și prezentă drept motiv al plecării de la fostul serviciu, dorința de a se muta într-o zonă mai temperată.

De-abia îi fusese adusă mobila, cu un camion Mayflower, că și începuse să regrete hotărîrea lui.

Detesta orașul, căldura, îngustimea de minte a oamenilor și cercurile lor închise.

Singurul care-l tratase prietenos fusese Cotton Crandall. Gilbreath descoperise că acesta era și el un fel de nou-venit și neintegrat. Cotton însă se înfipsese bine acolo însurîndu-se cu ultima Laurent din parohie.

Gilbreath nu avusese acest noroc, dar găsisese o cale de a-și întări poziția în oraș. Nu era un oraș perfect, dar deoarece după episodul Pennsylvania el și Rhoda fuseseră invitați să părăsească localitatea, de către făcătorii-de-bine,

erau hotărîți să rămînă în Heaven. Și dacă stătea în puterea lui, nu vor rămîne ca cetățeni de mîna a doua. Era o baltă mică, dar, era hotărît să devină cel mai mare pește din ea.

Dacă punea mîna pe Belle Terre, oamenii vor trebui să-i privească pe el și pe Rhoda cu respect, li venea amețea doar gîndindu-se că un cuplu de yankei vor locui la Belle Terre. Asta va pune orașul la respect. Și orice tip nu va putea face nimic altceva decît să-l pupe în fund și să se prefacă că-l iubește.

Convorbirea telefonică cu Schyler Crandall fusese ultima lui activitate din ziua aceea. Cu pas elastic, părăsi clădirea băncii și parcurse distanța dintre două străzi pe jos pînă la locul de parcare, unde își lăsase mașina. În afară de Lincoln-ul său, parcare era pustie. Deschise ușa și se instala la volan.

- Era și timpul, spuse persoana așezată pe locul din dreapta. Dă drumul la aerul condiționat. E mai cald ca-n iad, aici. Parcă ai zis cinci fix. E aproape și-un sfert. Ce-ai stat atît?

Chicotind, Dale porni motorul și regla aerul condiționat.

- Mă crezi sau nu, dar am vorbit cu Schyler.

- Cu Schyler? La bancă?

- M-a sunat ea.

- În legătură cu ce?

- Simte valul și încearcă să se tină la suprafață. Cred că-i e teamă că tot ce are mai scump și, mai aproape e pe punctul de a-i fi luat.

- Și nu crezi că are dreptate?

- Pentru binele tău și al meu, să sperăm că da.

- Ce voia de la tine?

- Să se tocmească, spuse Gilbreath și îi redă convorbirea telefonică.

- Sper c-ai refuzat-o...

Dale schiță un zîmbet malefic.

- Bineînțeles, dar lăsînd impresia că-mi pare foarte rău.

- Cu ea nu ține. E deșteaptă.

- Te îngrijorează, nu?

- Normal că mă îngrijorează. De ce zîmbești? E un lucru serios.

- Mie-mi spui? șuieră Dale. Schyler l-a reangajat pe fostul șef de echipă. Gilbreath se uită la pasager. E sigură că va face rost de niște contracte în următoarele zile.

- Vor trebui să fie mai mult decît avantajoase. Dale dădu din cap aprobator.

- Cu sau fără contracte, ceea ce-i lipsește e timpul. Nu cred că vom avea probleme.

- O să avem dacă nu stăm cu ochii pe Schyler.

- Exact. De aceea am nevoie de tine. Trebuie să-mi spui fiecare mișcare pe care-o face. Chiar și acele lucruri pe care nu le consideri importante. Vreau să știu tot.

- Vrei s-o spionez?

- Da. Mai mult, s-o sabotezi, să faci orice, numai vezi să nu te prindă.

- Bine.

- Ne trebuie ceva să-i distragem atenția.

- Ca de exemplu?

- Nu știu. O poveste de dragoste. Desigur, ar fi mai bine dacă Cotton ar muri. Asta ar îndepărta-o de afaceri, un timp. Dale evalua atent reacția celeilalte persoane. Își ridică sprîncenele întrebător Te-ar deranja atît de mult? Tăcere. Dale se încruntă. Îmi dau seama că da. Ești sigur că loialitatea ta nu e divizată?

- Sînt loial numai fată de mine. De ce n-aș fi?

- Atunci, dacă devine neplăcut sau periculos înainte de a se termina, n-ai să obiectezi?

- Nu.

- Îți simt nesiguranța în voce.

- Nu!

- Așa e mai bine, spuse Dale, zîmbind din nou.

- Schyler i-a împușcat cîinii lui Jigger Flynn. După o clipă de tăcere uimită, Dale întrebă:

- Ești sigur? Am auzit zvonuri că...

- Zvonurile sînt false. Schyler a făcut-o. A folosit una din armele lui Cotton.

- De unde știi?

- Știu, e bine?

Dale știa cînd să dea înapoi. Făcînd asta, se gîdea în același timp la această informație prețioasă, cum s-o utilizeze mai bine.

- Jigger ar fi încîntat să afle asta.

- Adică?

- Nu face pe inocentul. Te gîndești la același lucru ca și mine. De aceea mi-ai spus. L-am mai folosit pe Jigger Flynn și altădată, în situații delicate. E extrem de eficient și relativ ieftin. Dacă ar ști că Schyler i-a ucis cîinii, ar face totul să se răzbune. Ar putea-o considera un vînat atrăgător. Buzele subțiri ale lui.

Dale se despărțiră într-un zîmbet subțire. Nu crezi?

- Trebuie să plec, spuse brusc pasagerul deschizînd portiera.

- Indiferent cît de ambigue sînt sentimentele tale față de Cotton, n-o să-i lași să-ți bareze drumul, nu?

- Nu. N-am să permit nimănui să-mi stea în cale.

- Asta am vrut s-aud.

Perfect satisfăcut de modul cum decursese convorbirea, Dale privi în urma informatorului care dispăru pe alee.

Capitolul 5

Ken era într-o stare euforică atunci când părăsi Gator Lounge. Nu se împleticea, dar era destul de beat pentru a bijbii și a scăpa cheile pe când se apropia de mașină. Căzuseră pe nisip. Se aplecă să le ridice, dar când le atinse, un pantof negru, lucios apăru din întuneric călcîndu-le. Aproape că-i strivi mîna. Rămase ca paralizat.

- Hei, Kenny.

Ken se ridica încet. Aruncînd o privire rapidă peste umăr, i se confirmă ceea ce deja bănuia. Primul bărbat, cel cu pantoful scump, nu era singur. Indivizi de felul lor umblă întotdeauna cîte doi, ca maicile. Numai că acest duo n-avea nimic pios.

- Bună. Ken rîse nervos. Dădu din umeri inocent și își ridică mîinile, predîndu-se. Înainte de a vă ieși din fire, vreau să vă spun că n-am bani...

Un pumn tare ca piatra i se înfipse în stomac. Ken se îndoi de șale ținîndu-se cu mîna de burtă. Bruta care stătea în spate, își înfipse mîna în părul lui și-l ridică. Ken scoase un strigăt de durere. N-avea cine să-l audă. Parcarea, scaldată în lumina crudă a neonului, era pustie. Dar, chiar dacă cineva i-ar fi auzit strigătul de ajutor, nu s-ar fi amestecat. Indivizii de felul lor erau necruțători.

Primul care era evident purtătorul de cuvînt, înainta pînă ce ajunse nas în nas cu Howell.

- Mi-am ieșit deja din fire. De trei zile trebuia să-mi plătești ceea ce mi datorezi, Ken. Vocea lui era mătăsoasă, dar disprețuitoare. Mă doare cînd mă minți. Mîna cu care-

și acoperea pieptul în dreptul inimii strălucea de inele cu diamante. Aici, în interior, mă doare cînd mă minți.

- Nu pot face nimic, bîlbîi Ken. Sint în criză de bani. Am avut cheltuieli cu bătrînul la spital. Doctorii...

- Kenny, Kenny, mi se frînge inima. Fața morocănoasă deveni urîtă. Știi ce ești? în afară de mincinos, rmai ești și păgubos. Ai pierdut masiv la luptele de cîini noaptea trecută. Și gloaba aia pe care ai pariat la dubla întrecere de la Lafayette, e numai bună de trimis la fabrica de clei. Îl scuipă pe față. Ești un nenorocit de păgubos. Detest păguboșii. Mă fac să vomit.

Ken transpira intens.

- Mai lasă-mă puțin, omule. O să...

Individul îl izbi cu genunchiul între picioare. Ken țipă de durere.

- Nu mă interesează scuzele tale jalnice. Eu nu trăiesc din scuze. Vreau banii. Cînd mi-i dai?

- C... curînd, se bîlbîi Ken. S-a ivit ceva grozav...

- Ceva grozav? Adică? Un cîștig la bingo?

Omul care-l ținea de pâr chicoti.

- Nu, articula Ken gîfiind, încă sub imperiul durerii. Ceva grozav, realmente.

- Iar mănînci rahat.

- Nu, jur pe Dumnezeu. Dar încă nu vă pot spune amănunte. N-am avut timp să mă gîndesc. Compania de cherestea...

- Se redeschide. Da, da, știu. E veche. Boudreaux e din nou la treabă. Îi aruncă un zîmbet onctuos. Se ține de coada cumnatei tale, aia sexy?

- Nu! Furios, Ken se luptă cu omul care-l ținea. Bruta își strînse mai tare degetele în părul lui și-i trase capul și mai mult înapoi. Dacă asta ai auzit, e o minciună sfruntată.

Torționarul lui rîse răutăcios.

- Te-a dat afară din pat și din treburile familiei. Ce rușine!

- Nu-i adevărat. Absolut deloc. Tot eu mă ocup de scripte. Sînt încă vice-președintele companiei.

- Dar ea e cea care conduce. Cu Boudreaux care-i șoptește ce să facă în timp ce fac dragoste, nu?

Ken încercă să nege din cap, dar nu reuși decît să mărească strînsoarea atît de tare încît îi dădură lacrimile.

- Nu, eu conduc.

- Tu? Bruta rîse ca un lătrat pe care-l întrerupse tot atît de brusc pe cît declanșa cuțitul cu arc și-l băgă între picioarele lui Ken, exact sub testicule.

Ken guiță și se ridică pe călcîie. Omul din spatele lui care amenința să-i smulgă părul, își slăbi strînsoarea tocmai acum cînd Ken avea nevoie să fie susținut.

- Am să fac rost de bani, șopti el speriat. Dar mai lasă-mi puțin timp.

- Pentru tine timpul s-a terminat. Ken simți cuțitul apăsător pe fermoar.

- Nu, nu, te rog, pentru Dumnezeu, nu! Am să-ți dau banii.

- Pe toți?

- Pînă la ultimul cent.

- Cînd?

- În... Într-o lună.

Omul din spatele lui desfăcu degetele și lăsă să-i scape părul. Ken abia reuși să nu cadă peste cuțit.

- Două s aptă mini, se corectă el, repede. Treptat, cu o mișcare care sugera înfricoșător o tăiere lentă, cămătarul își retrase cuțitul.

- Bine. Sînt generos. Două săptămîni. Rînji larg apoi își relua expresia amenințătoare. Nu te deranja să ne suni. Vom fi cu ochii pe tine ca o muscă pe o baligă, Kenny. Îi aruncă un zîmbet de crocodil flămînd. Chiar și dinții lui

păreau ascuțiți cu pila. Apoi el și tovarășul său ieșiră din lumina neonului și dispărură în întuneric.

Luminile farurilor o treziră pe Schyler. Stînd pe leagănul de pe verandă, împingîndu-l din cînd în cînd cu mai puțină vigoare decît un ghem de ectoplasmă, Ken căzu în genunchi și vomită pe nisip. Cînd spasmele se potoliră, se tîrî în patru labe pînă găsi cheile ușor cu degetul mare de la picior, aproape că adormise. Nu știuse ce înseamnă oboseala pînă nu începuse să lucreze la platformă zilnic. Rareori pleca înainte de lăsarea serii și era întotdeauna prima la sosire.

Îi zîmbi lui Ken pe cînd acesta urca greoi treptele.

- Bună. Pari stors ca o cîrpă. Și eu mă simt la fel.

- Eu, ă... am probleme cu stomacul.

- Sper că nu-i ceva serios. Ken dădu din cap. Din cauza asta ai lipsit de la cină? întrebă ea.

- Nu. Am fost deturnat. Traversînd veranda, întinse mîna spre clanță.

- Dacă ai o clipă, aș vrea să te întreb ceva.

Mîna lui Ken căzu în jos și el se întoarse cu fața la ea.

- Și eu vreau să te întreb ceva, spuse el cu o voce gravă.

- Dă-i drumul.

- Te culci cu Cash Boudreaux?

Zîmbetul lui Schyler se stinse. Era jignită, nu numai de presupunerea lui că își alege partenerii de pat dintre cei de afaceri, dar și de insulta pe care o implica întrebarea lui.

- Bineînțeles că nu.

Pașii lui erau lenți, calculați și furioși pe cînd se apropia de ea.

- Ai putea s-o și faci. Tot orașul birfește pe seama asta.

Întunericul ascunse roșeața bruscă din obraji ei. Cu o îndemînare admirabilă, reuși să-i ascundă-cit de mult o supărare comentariul lui. Făcu un gest de lehamite.

- Știi la fel de bine ca oricine cum vorbește lumea.

- Există un simbur de adevăr în orice bîrfă.
- De data asta, nu.
- Stai toată ziua cu el.

- Dar nu toată noaptea! În clipa în care temperamentul ei răbufni, îl și suprimă. Era prea obosită pentru o discuție în seara asta, mai ales pentru că n-avea de ce să se apere. Lucrez cu Cash. E normal să fim împreună. Am lucrat cu mulți bărbați, dar nu m-am culcat cu ei.

- Mark Houghton e doar una dintre excepțiile care-mi vin în minte.

Schyler se dădu jos din leagăn atît de repede încît acesta se legănă nebunește.

- N-am de gînd să discut despre viața mea personală cu tine, Ken. Așa cum ți-am mai spus, nu-i treaba ta. Noapte bună.

Ken o prinse de braț cînd trecu pe lîngă el.

- Schyler, Schyler, se rugă el, nu pleca. Rămii aici să vorbim.

- Să vorbim? Bine. Retrage-ți afirmațiile că mă culc cu Boudreaux sau cu oricine altcineva.

Dar ce-ai vrea să creadă lumea?

- N-are decît să creadă ce vrea. Dar de la tine mă aștept la mai mult.

- Nu suport să aud numele tău amestecat cu al lui.

- Și ce-ai vrea să fac? Lucrăm împreună.

- Concediază-l.

- Nu pot, strigă Schyler înverșunat. Nu vreau. Am prea mare nevoie de el.

- Ia început nu ziceai așa.

- Acum știi mai bine. E un excelent specialist. Face chiar mai mult decît e plătit.

- Atunci pleacă tu. Lasă-mă să .preiau eu conducerea.

Schyler fu surprinsă ea însăși cît de puternic detesta ideea asta. Așa epuizantă cum era munca ei la platformă, nici nu-i trecea prin minte să renunțe. Eforturile ei de a

obține contracte mari de la foștii clienți nu prea avuseseră succes pînă atunci. Dar gîndul de a se da la o parte acum era de nesuportat. Și nici nu avea încredere în altcineva, nici chiar în Ken, că va lupta atît de mult pentru a păstra Belle Terre.

Ar fi fost o copilărie să-i spună toate astea lui Ken, așa că încercă să-l refuze diplomatic.

- Nu poți fi în două locuri simultan.
- Îmi mut biroul la platformă.
- Nu poți face ambele treburi, Ken.
- Ba da, se încapă înă el. Lasă-mă să-ncerc.
- Nu-i nevoie să te extenuezi. Mai ales cînd sînt dispusă

să...

Ken o strînse puternic de braț.

- Eu nu sînt dispus. Nu sînt dispus să te las să devii o tîrfă de profesie.

- Nu mi e firea.

- Ai apucat-o deja pe drumul ăsta. O strînse mai aproape. Îmi aduc aminte ce dulce și feminină erai cînd...

- Ken, te rog...

- Lasă-mă să termin, Schyler. Încă mai...

- Am avut impresia că-ți aud vocea. Era și timpul să apari. Ken se depărta brusc de Schyler și, vinovat, se întoarse spre soția lui. A, aici erai?

Tricia rîse ușor ieșind pe verandă.

- Ce puneți la cale?

Preț de cîteva clipe nici unul nu răspunse nimic. Apoi Schyler spuse monoton:

- Tocmai îl întrebam pe Ken despre niște dosare care lipsesc din teancul pe care l-a adus la platformă.

Doar cu cîteva săptămîni în urmă, Schyler ar fi fost încîntată să audă o mărturisire de dragoste de la Ken. Ar fi fost însă cu totul impropriu s-o facă în auzul Triciei.

Acum, genul acela de răsplată îi părea la fel de insignifiant ca și un trofeu de plastic. Să-l audă spunînd c-o iubește nu mai merita tumultul pe care l-ar produce. Nu mai voia să audă asta. Dragostea lui n-o mai interesa chiar deloc.

- Sper să am dosarele alea pe biroul meu în cursul zilei de mîine, da? spuse ea.

- Da, sigur.

- Bine. Se aplecă și își luă de jos sandalele, pe care le lăsase sub leagăn. Sînt epuizată. Acuși se face șase dimineata, așa că mă duc să mă culc. Noapte bună. Intră în casă și lipăi pe scări în sus.

Tricia, rezemată de una din coloane, îi aruncă soțului ei o privire acuzatoare și nemiloasă.

- Și pentru mine a fost o zi lungă, spuse el repede. Mă duc să...

- Rămii pe loc, domnule Howell. Tonul Triciei avea o notă de autoritate la care Ken reacționa automat. Pentru a doua oară în doar cîteva minute, mîna lui se retrase de pe clanță.

- Miroși ca o tavernă.

Ken se așeză repede pe leagăn și își frecă orbitele cu degetul mijlociu și cel mare.

- Normal. De acolo vin.

- Ai vrut să-ti îneci necazurile într-un ocean de Bourbon?

- Da, spuse el morocănos, cel mai mare necaz fiind căteaua de nevastă-mea.

- Iasă-mă pe mine. Eu sînt cea mai mică dintre problemele tale.

- Ce vrei să spui?

- Ai de gînd s-o lași să-și facă mendrele și să devină stăpînă aici, nu?

- Cum? Cine?

- Schyler, idiotule. Nu-ti dai seama ce face? Nu-ți pasă?

- Îmi pasă dar nu vrea să mă asculte.

- Atunci înseamnă că nu vorbești destul de tare. Îi întoarse spatele și își încrucișa brațele ca și când ar fi vrut să-și păstreze calmul. După o clipă se uită la el peste umăr. I-ai pomenit vreodată despre ce-am discutat noi?

Ken rîse disprețuitor, dînd din cap ca și când nu i-ar veni să creadă.

- Despre vînzarea casei?
- Belle Terre, Crandall Logging, totul.
- Schyler nici n-ar vrea s-audă.
- De unde știi, dacă nu i-ai spus?
- Nici tu nu i-ai spus, replică el provocator.

- Pe mine nu m-a ascultat niciodată. Dacă are cineva influență asupra ei, acela ești tu. Își îngustă ochii. Sau pierzi teren în fața lui Cash Boudreaux? Doamne-Doamne, ce mai vorbește lumea în oraș. Imaginează-ți ce parteneri de pat nepotriviti sînt. Schyler Crandall, fosta frumusețe din Laurent Parish și bastardul lui Monique Boudreaux. Cine ar crede?

- Nimeni care are un pic de minte.
- Pari foarte sigur.
- Sînt. Tocmai am întreat-o. Zvonul n-are nici o bază.
- Crezi că ti-ar fi spus?
- Da, spuse el cu mai multă siguranță decît simțea. Cred că mi-ar fi spus.

- Mă rog, spuse Tricia nepăsătoare. Dacă lumea crede că se culcă cu el, e ca și cum ar fi adevărat. Zîmbetul ei își schimbă direcția și se îndreptă în jos. E în firea ei să se ncurce cu neisprăviți. N-â avut niciodată minte. Își mușcă colțul buzei. O să se aleagă praful și de reputația noastră odată cu a ei. Nu m-ar mira să aflu că de aceea s-a încurcat cu Cash. Ca să rămînă aici și să ne strice căsnicia pentru... pentru ce s-a întîmplat cînd ne-am căsătorit.

Tricia izbi coloana cu pumnul.

- N-am s-admit. Acum avem și mai multe motive să plecăm de aici. Belle Terre, rîse ea, un nume frumos pentru ce? își flutură mîna pentru a indica pajiștea și ceea ce era dincolo de ea. O grămadă de rahat! Pomi. O viroagă împutită care nu e bună la nimic decît să producă țințari și raci. Casa nici măcar nu-i originală. E o replică a unei case a Armatei Unionale, arsă după ce-și trăise traiul. N-are nimic deosebit.

- Atita doar că Schyler o iubește. Ken îi aruncă nevesti-si o privire gînditoare. Și cred că ăsta a fost motivul pentru care ai insistat să locuim aici.

Tricia contraatacă. .

- Pînă acum nu te-am auzit plîngîndu-te. Chirie n-ai avut de plătit, mîncarea nu te-a costat nimic. La întreținerea casei n-ai contribuit cu un cent. Ți-a mers destul de bine în cei șase ani de cînd ne-am căsătorit Făcu o pauză înainte de a azvîrli ultima carte. Pînă acum, adică.

- Nu mă amenința, Tricia.

- Ia-o ca pe un avertisment sincer. Dacă nu ești atent, Schyler te va înlocui, bombonel. Va pune un picior zdravăn aici iar tu vei fi în plus. Ai să fii ca un putregai pe care Cotton nu va ezita să-l taie.

Pentru că îi răscolise teama lui cea mai adîncă, Ken se ridică în picioare și se îndreptă din nou spre ușă. Cînd trecu pe lîngă ea, Tricia îl prinse de braț și-l reținu. Schimbîndu-și tactica, se frecă de el și își puse obrazul pe pieptul lui, în ciuda mirosului neplăcut.

- Nu fi supărat, scumpule. Nu te înfuria pe mine. Îți spun toate astea spre binele tău. Al nostru. Convinge-o pe Schyler să scăpăm de Belle Terre. Ce nevoie avem de o casă mare și veche ca asta? În mod sigur, nu vom umple dormitoarele de nepoți, așa cum ar fi dorit Cotton. Cu partea noastră din vînzare, am putea cumpăra un apartament modern în orice oraș. Am putea călători. Am putea...

- Tricia, o întrerupse el obosit, chiar dacă Schyler ar fi de acord, ceea ce nu e cazul, cum rămîne cu Cotton? N-o să fie niciodată de acord să vîndă casa.

- Cotton s-ar putea să moară. Ken se uită la ea atent. Fața ei era atît de rece și nesimțitoare încît îl făcu să tremure. Expresia ei se schimbă doar puțin cînd spuse: Trebuie să ne pregătim pentru această eventualitate. Se poate întîmpla oricînd. Ei bine, ai de gînd să vorbești cu Schyler despre vînzarea casei sau nu?

- Am destule pe cap, mormăi el evaziv. Dar îți promit c-am să mă gîndesc.

Se desprinsese și intră în casă. Tricia privi în urma lui, disprețuind bărbatul abătut care urca scările, cu capul plecat, umerii căzuți, mîinile atîrnînd pe balustradă ca lipsite de viață.

Prin comparație, Tricia se simțea ca un ceainic gata să fiarbă. Lipindu-se de peretele casei își strînse pumnii și își mușcă buza inferioară pentru a nu țipa de „nemulțumire. Dorea, și dorea, și iar dorea, dar niciodată nu i se împlineau dorințele. Oamenii din jurul ei, mai ales Ken, erau cu toții lipsiți de orice ambiție și proști.

Nimănui nu părea să-i pese că viața trecea cu viteza vîntului, în timp ce ei nu înaintau nici cît apele lacului. Erau dispuși să se mulțumească cu atît de puțin, cînd erau atîtea lucruri care așteptau să fie făcute. Păreau mulțumiți să zacă acolo, în Heaven.

Nerăbdarea ei de a pleca și a-și schimba viața era atît de puternică, încît o mînca pielea pe dinăuntru.

Cardiacii sînt jefuiți de întreaga lor demnitate. Petrecînd săptămîni în șir în salonul de terapie intensivă, Cotton Crandall ajunsese un cunoscător perfect al umilinței. Slăbiciunea corpului său, ajutat de medicamente puternice, îl făcuse să penduleze între conștientă și inconștientă. Știa însă că condiția de om a cărui inimă e

legată la un monitor care clipește e tot atît de înjositoare și demasculinizantă ca și castrarea.

Se prefăcea că e mai puțin conștient decît era în timp ce infirmiera schimba flacoanele de perfuzie pentru că era prea puțin interesat de ceea ce îi picura în vene. Gîndurile lui stăruiau mai mult asupra infirmierei. Nu era una dintre acele călugărițe autoritare care conduceau spitalul ca niște generali. Era tînără și drăguță. Dintr-un unghi avantajos, Cotton îi putea aprecia forma sînilor, în timp ce-i lua tensiunea. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă cuvertura s-ar ridica datorită unei erecții.

Îi venea să rîdă la gîndul acesta, dar nu avea încă destulă energie, așa că se mulțumi cu un zîmbet care însă nu ajunse să-i desfacă buzele.

Șansele unei erecții erau mici totuși, de vreme ce uretra îi era străbătută de un tub care îi ajungea pînă în vezică. „Rahat”, își spuse el cu dispreț. Nu era în stare nici să urineze.

Satisfăcută de rezultat, infirmiera îl bătu prietenește pe umăr și ieși din cameră. Fu lăsat în pace, dacă nu în liniște. Aparatele computerizate care monitorizau toate datele lui vitale își transmiteau impulsurile unor ecrane mici, verzi.

Cît mai avea de stat acolo? Cît de curînd putea să se întoarcă acasă, la Belle Terre? „Doamne, fă-mi măcar acest bine de a muri acolo”, se rugă el.

Se îndoia însă serios că Dumnezeu, dacă exista unul, își amintea de numele lui Crandall Cotton.

Totuși spera. Visul lui era să moară stînd pe veranda de la Belle Terre, cu un pahar mare de Burbon curat în mînă și cu brațul în jurul lui Monique.

Piuiturile deveniră neregulate. Le auzi chiar înainte de a simți palpațiile din pieptul său. Pentru a evita pericolul, o scoase pe Monique din minte.

Se gîndi în schimb la cei care locuiau la Belle Terre. Ca de obicei, gîndurile lui se concentrară asupra lui Schyler. Numele ei evoca o dragoste profundă și un puternic resentiment. Cele două emoții se luptau în el, fiecare suficient de puternică pentru a o anula pe cealaltă și a-l lăsa într-o stare de amorțeală.

După ce își recăpătase facultățile mintale suficient pentru a-și da seama că se întorsese acasă, inima lui slăbită se umpluse de bucurie. Dar atacul de cord nu-i ștersese memoria. Cînd își aminti de ce plecase, întreaga supărare reveni. N-o putea ierta.

Se gîndea că e ciudat că ea continuă să-l viziteze. Deși nu lăsase niciodată să se vadă că știa că e acolo, ea venea consecventă, zilnic. Nu voia să admită, dar vizitele ei erau momentul luminos al nesfîrșitelor lui zile, pentru că în acel loc nu exista nici răsărit, nici apus. Orele se măsurau nu prin poziția soarelui pe cer, care nici nu putea fi văzut, ci prin schimbul de tură al infirmierelor și tehnicienilor. Poți sta luni de zile în spital fără să știi în ce anotimp ești.

Poate că un anotimp era prea mult, era o pretenție' prea mare, dar spera să trăiască îndeajuns pentru a vedea un apus de soare la Belle Terre. Doamne, primul apus de soare pe care-l văzuse de pe veranda de la Belle Terre, și-l amintea de parcă fusese ieri!

Lucra pentru bătrînul Laurent, cel mai îpuțit individ care respirase vreodată. Salariul pe care-l cîștiga ca tăietor se plătea doar scriptic, putînd fi folosit numai în magazinul companiei. Sistemul era neconvenabil, dar fusese bucuros că avea o slujbă.

Macy Laurent venise la platformă într-o zi, conducînd o mașină roșie decapotabilă. Întruchipa fructul oprit. Cu părui ei blond și o rochie de culoarea bananei, arăta ca un fruct copt, bun de cules. Dar pentru unul din categoria lui Cotton, era tot atît de inaccesibilă de parcă ar fi fost

înconjurată de un gard de sîrmă ghimpată. Nu-i acordă mai multă atenție decît oricăruia dintre tovarășii lui care o sorbeau din ochi în timp ce-l tapa pe tatăl ei de o bancnotă nou-nouță de douăzeci de dolari, mai mult decît cîștiga ei într-o săptămînă.

Cotton atribui soartei pana de cauciuc care imobiliza automobilul lui Macy cîteva zile mai tîrziu. Mergea la lucru venind de la pensiunea unde stătea, de asemenea, proprietatea companiei, cînd o văzuse pe unul din drumurile laterale. Purta un costum de baie. Picioarele ei rivalizau cu cele ale lui Betty Crable, al cărei mare admirator era de ani de zile. Se oferise să-i schimbe roata. Cu toate că întîrzierea avea să-i atragă tăierea din salariu, consideră fapta lui bună drept o investiție.

Fusese răsplătit. Macy fusese impresionată de corpul lui înalt, bronzat și intrigată de părul lui deschis, aproape alb. Pentru schimbarea roții îi oferise un dolar. Cotton refuzase. Atunci îl invitasе acasă la o înghețată de piersici proaspete, în seara aceea. Acceptase.

- la orice oră, după cină, precizase ea fluturîndu-și mîna în timp ce se îndepărta.

Cina se servea la șase fix la pensiune. Nu știa că oamenii bogați mîncă abia la șapte jumătate, așa că sosise mult prea devreme. O negresă masivă, de vîrstă incertă, - avea să descopere uimit mai tîrziu că Veda Frances nu era atît de bătrînă cît crezuse el inițial cu o ținută mai impozantă ca a sergentului sub care luptase în Franța, îi spusese rigid să aștepte pe verandă.

Sorbind din paharul înalt de limonada rece, văzuse primul apus de soare la Belle Terre. Culoarele îl amețiră. Ar fi vrut să fie și Monique de față, dar ea era în New Orleans unde o lăsase să aștepte chemarea lui.

Apoi Macy apăruse pe verandă și îi rostise numele cu un accent gros ca mierea și ușor ca un fulg și uitase cu totul de Monique Boudreaux. Monique era vibrantă și plină de

viață, ca Un trandafir roșu. Macy era dulce și delicată, ca o orhidee albă.

Pielea ei era aproape tot atît de străvezie. Fusesse cuprins de un instinct protector, posesiv, atît de puternic, încît simțea că plesnește. Era atît de firavă, atît de eterică încît aerul nici nu se mișcă atunci cînd se îndreptă spre unul din scaunele cu spătar din rafie, făcîndu-i semn să se așeze și el pe unul.

Prima oară cînd o sărutase, ceea ce se întîmplase după aproape o săptămînă, îi spusese că are gust de caprifoi. Rîsul ei răsunase ca un clopoțel. Îl numise poet prostuț.

Prima oară cînd îi atinsese sînii mici, ascuțiți, prinsese și-i spusese că îi vine să leșine și că dacă tatăl ei îl prindea asupra faptului, vor trebui să se căsătorească.

Cotton spusese că asta nul deranja.

Vestea logodnei lor răscolise orașul, desigur. Pentru a scăpa de gura fiicei lor, delicată ca un porțelan chinezesc și încăpățînată ca un catîr, soții Laurent o lăsaseră să se mărite cu Cotton Crandall. Pentru a salva aparențele, îi inventaseră un trecut care includea un clan din Virginia. Povestea familiei fictive era plină de calamități. Sărmanul Cotton era singurul descendent în viață.

Lui nu-i păsa ce spuneau soții Laurent prietenilor lor îngîmfați despre el. O iubea pe Macy, iubea Belle Terre. Nu-i păsa că mama ei se retrăgea în cameră la ea seara pentru a nu-l vedea pîngărind camerele sacre ale casei cu apucăturile lui de sărăntoc și limbajul lui verde. Cînd murise, nu ținuse doliu după ea, și nici după socrul său, trei ani mai tîrziu.

Ca un piston bine uns, Cotton intrase în golul managerial al companiei de cherestea. Primul lucru pe care-l făcuse fusese desființarea sistemului scriptic. Vînduse magazinul companiei și dărimase căminul-pensiune, plin de șobolani. Cînd comitetul de directori

dezaprobase în unanimitate inovațiile lui, rezolvase problema desființându-l.

Promisese lucrătorilor că va pune întotdeauna interesele lor pe primul plan. Fuseseră neîncredători, dar se convinseseră repede că Crandali Cotton era un om de cuvânt. Promisiunile lui erau tot atât de durabile ca aurul. Numele de pe antetul companiei fusese schimbat, ca semn al sincerității lui Cotton și al dizolvării autocrației lui Laurent. Considerînd imensitatea schimbărilor în politica companiei, tranziția fusese lină.

Nu același lucru se întîplase în casă. Cotton descoperi că aleasa inimii lui era obișnuită și îi plăcea să fie cocoloșită. Pentru un om crescut cu credința într-o etică a muncii, al cărui prînz depindea de faptul dacă muncise sau nu onest în ziua respectivă, lipsa ei de ocupație era de neînțeles.

La fel de ciudată i se părea și aversiunea lui Macy pentru sex. În privința asta era tot atât de diferită de Monique, ca ziua de noapte. Desigur, Monique nu fusese virgină. O întîlnise într-un club de noapte dubios din cartierul francez, în ultimele zile ale războiului. Localul era înțesat de soldați și marinari, dar ea îl alesese pe el.

Flirtase cu însuflețire. El îi oferise de băut, se lăudase cu faptele lui de viteză. Ea păruse impresionată. Se culcase cu ea chiar în seara aceea. Doamne, ce mai noapte! Nu întîlnise niciodată pînă atunci o femeie cu o atitudine atât de generoasă față de sex. Iubea sălbatic, dar îi era credincioasă. Din noaptea aceea, patul lui Monique fusese rezervat doar pentru el.

Se mutaseră împreună într-un bloc părăginit și nu se mai despărțiseră nici o noapte pînă cînd fusese obligat să plece în căutare de lucru. Erau împreună de trei ani. Problema căsătoriei nu fusese menționată niciodată. Monique nu părea să urmărească sau să aibă nevoie de asta pentru fericirea ei.

Și undeva, în mintea lui Cotton, exista ideea că soarta îi rezervase ceva mai bun, în această privință.

Crezuse că destinul i se împlinise în Laurent Parish. Ironia era că Macy nu exagerase când îi spusese că mîngîierile lui o fac să leșine. Aproape că leșinase în noaptea nunții când, după ore de discuții și încercări nereușite, reușise pînă la urmă, cu forța, să pecetluiască căsătoria.

În timp ce ea plîngea, Cotton îi promisesese plin de remușcări, că răul trecuse. Dar fusese mereu la fel. Indiferent ce făcea, ei nu-i plăcea. Jocurile intime îi produceau repulsie. Refuza să-l atingă „acolo” pentru că era atît de urît și neplăcut. Îl accepta fie cu o severitate^ disprețuitoare, fie cu stoicismul unui sacrificat. Își amintea ziua în care Macy pusese capăt acestui lucru, complet.

- Cotton?

- Hmm?

Plouase și nu se dusese la platformă. Stătea cu nasul în registrele de pe biroul său din camera din dosul scărilor, de la Belle Terre.

- Vrei să fii drăguț să te uiți la mine când îți vorbesc?

Ridicase capul. Macy stătea în ușă. Silueta ei zveltă era bine conturată de lumina din hol.

- Îmi pare rău, dragă, eram pierdut în socoteli. Puse jos creionul. Care-i problema?

- Ți-am mutat lucrurile.

- Lucrurile mele?

Nervoasă, își pusese palmele pe șolduri.

- Le-am dus din camera principală în cea care dă în hol.

Nu-și aducea aminte să fi fost vreodată mai furios ca atunci.

- O să ai o grămadă de necazuri din cauza asta, draga mea. Mai ales că va trebui să muți toate blestematele alea de lucruri înapoi unde erau.

- Te-am rugat să nu mai folosești astfel de cuvinte.

Cînd se ridicase din scaun, acesta fugise înapoi izbindu-se de peretele panșlat.

- Ce dracu' îți trece prin minte?

Pieptul ei îngust se ridica și cobora repede, de indignare.

- Mama și tata n-au dormit niciodată în același pat. Oamenii civilizați nu fac asta. Felul acela de... de... Împreunare nocturnă cu care ești tu obișnuit este...

- O plăcere. Traversase camera greoi și se aplecase asupra ei. Majoritatea oamenilor consideră asta o plăcere.

- Ei bine, pentru mine e revoltător.

Asta-l atinsese la punctul lui slab. Recunoștea că una dintre atracțiile ei fusese inaccesibilitatea. Țsta fusese probabil și farmecul lui cel mai mare. Fusese altfel decît toți băieții aceia cu vorbire aleasă, de la colegiu, care îi făceau curte. Era un fel de Cenușăreasă pe invers. Crezuse că escaladase zidurile castelului și o cîștigase pe prințesă, dar greșise. Pentru ea, era încă un tăietor de lemne cu ceafa roșie, necizelat și fără principii, într-un cuvînt, revoltător.

Eul lui nu-i permitea să-i arate cît de adînc era jignit.

- Cum rămîne cu copiii? întrebuse el rece. Cum rămîne cu dinastia pe care trebuia s-o construim?

- Vreau să am copii, bineînțeles.

își coborîse fața pînă aproape de a ei.

- Ei bine, pentru a avea copii, Macy, trebuie să faci dragoste.

Privise cu o plăcere perversă cum se albește la față. Se clătina de parcă j-ar fi dat un dos de palmă. Trebuise să admire tăria ei de a nu se prăbuși, dar nu fusese surprins. Unul din strămoșii ei fusese un erou în armata Confederaților.

- Am să te anunț în fiecare lună, zilele în care sînt fertilă. Spunînd aceasta, părăsise camera fără un sunet, fără un fișit de rochie.

Cîteva luni mai tîrziu, descoperise casa abandonată din viroagă. Trimisese după Monique.

Pînă azi își amintea acea după-amiază luminoasă, cînd Monique sosise cu băiețelul ei. Relațiile lor nu fuseseră chiar atît de trandafirii. Monique scosese cuțitul la el și-l amenințase că-i taie însemnul bărbăției, cînd aflase că se însurase. Dar el o făcuse să înțeleagă și totul se terminase cu și mai multă pasiune.

Goi ca niște gaițe și lunecoși ca două vidre, făcuseră dragoste toată după-amiaza în dormitorul încins ca un cuptor. Fusesse ultima oară cînd se culcase cu ea fără să folosească prezervativul, întreaga lui sămînță trebuia păstrată pentru acele vizite periodice pe care le făcea în trupul rigid, pasiv al lui Macy.

Cotton nu se dusese niciodată în dormitorul ei neinvitat. După ce înfiaseră fetele, nu se mai dusese deloc. Își ținuse cuvîntul față de Macy și după moartea ei. Monique trăise în condițiile impuse de el în ziua sosirii la Belle Terre.

Pînă în ziua morții, Monique nu se plînsese niciodată de acest aranjament. De fiecare dată cînd se ducea la ea, la orice oră din zi sau din noapte, pe neașteptate, lăsa la o parte orice făcea și îi dădea ceea ce-i trebuia: o mîncare, o ceartă, simpatie, rîs, conversație, sex.

Curiozitatea ei în legătură cu Macy nu se stinsese niciodată, dar nu era geloasă. Gelozia nu i-ar fi îmbunătățit situația. Ar fi fost o emoție irosită, iar

Monique își revărsa toate emoțiile și întreaga ei energie în dragostea ei pentru Cotton.

Doamne! ce-o mai iubise pe femeia asta!

Era moartă de aproape patru ani, dar durerea era la fel de vie. Ca și atunci cînd buzele ei zîmbitoare îi șoptiseră numele pentru ultima oară și degetele ei, strînse pe mîna lui, se relaxaseră.

Acum amintirea vinovată a ultimului ei zîmbet îi apăsă pereții fragili ai inimii lui bolnave.

Capitolul 6

- Cash? Acesta se opri și se întoarse. Schyler stătea în cadrul ușii biroului. Te îndrepti spre casă?

Cash strânse pleoapele din cauza soarelui.

- E timpul de plecare, nu?

- Da, dar dacă ai o clipă, aș vrea să-ți spun ceva. Schyler crezu că avea s-o ignore pentru că îi întorsese spatele și se îndrepta în pas lent spre camionetă.

- Ai stat sechestrată în biroul ăla toată ziua? întrebă el peste umăr.

- Da.

Se aplecă peste oblonul camionetei și deschise un răcitor. Scoase o cutie de bere, rece ca gheața, din acelea de șase bucăți la pachet.

- Vino. Îți fac cinste cu o bere.

- Unde?

Se uită la ea lung și intens.

- Contează?

Schyler nu se dădea înapoi din fața unei provocări, indiferent cât de subtil ar fi fost lansată.

- Doar o clipă!

Se întoarse în birou și stinse toate luminile, afară de una, apoi încuie ușa și se duse spre camionetă, unde era el. Cash băuse deja o cutie de bere. Zdrobi cutia în pumn și o aruncă în camion. Cutia căzu cu un zgomot de tinichea goală. Scoase o cutie din ambalajul de plastic, pentru ea, și încă una pentru el și apoi le puse pe celelalte la loc.

- Unde mergem?

- Peste rîu, prin pădure.
- Spre casa bunicii? Rîzînd, Schyler îşi potrivea pasul cu al lui.
- N-am avut niciodată o bunică. Atît paşii cît şi zîmbetul ei ezitară.
- Nici eu.
- Cash se opri şi se uită la ea.
- Cel puţin, din cîte ştii, spuse ea cu voce scăzută.
- El porni din nou. După o clipă Schyler întrebă:
- De ce faci asta?
- Ce?
- Îmi arunci în faţă toate isprăvile tale.
- Ca să te înfurii.
- Recunoşti?
- De ce nu? E adevărat. N-am nevoie de un popă pentru a-mi recunoaşte păcatele.
- Eşti catolic?
- Mama era.
- Şi tu?
- Mă pot lipsi. Religia nu i-a servit mamei la nimic, nu?
- Am luat un şir de mătânii din mîna unui soldat mort în Vietnam. La ce i-au folosit rugăciunile?
- Cum poţi fi atît de insensibil?
- Viata.
- Continuară să meargă, dar Schyler nu era dispusă să renunţe.
- Şi rudele mamei? '
- Ce-i cu ele?
- De unde sînt?
- Terrebone Parish, dar n-am cunoscut pe nici unul dintre ei, din cîte îmi amintesc.
- De ce?
- Pentru că au alungat-o.
- Din nou, Schyler se opri şi se uită la faţa lui în umbra înserării.

- Au alungat-o?

- Oui Din cauza mea. Când tata ne-a părăsit, rudele ei n-au mai vrut să știe de ea.

Trăsăturile lui bărbătești nu trădau nici o umbră de tristețe, dar probabil că suferea. Undeva, în adâncul său, Cash Boudreaux suferea că nu a fost acceptat.

Continuarea să meargă pe cărarea acoperită de verdeață care șerpuia prin pădure.

- Poate că tot din cauza asta mama mea a renunțat la mine, spuse ea. Poate că familia ei a amenințat-o că o dezmoștenește dacă-și păstrează copilul nelegitim. Cred că mama ta te-a iubit foarte mult, și a vrut să rămîi cu ea, în ciuda familiei.

- Da. Dar dorința de a mă păstra, în mod cert, a făcut din viața ei un calvar. Cash aplecă o ramură pentru a-face loc. Am ajuns.

Arătă cu mîna spre un mic afluent de pe fundul unei văi. Crengi de salcie plîngătoare erau aplecate deasupra apei, mîngiind nodurile de pe trunchiul cedrilor ce se ridicau deasupra lor.

- E frumos aici, șopti Schyler. Și plin de liniște. Cel mai apropiat oraș pare la multe mile depărtare.

- Ia loc.

Se așază pe bolovanul indicat de el, lângă marginea apei. O boare cu miros de drojdie de bere se răspîndi din cutia de bere, atunci cînd Schyler o destupă. Lăsînd să curgă spuma, o sorbi de pe dosul mîinii. Bău din cutie, apoi își linse buzele. Cash stătea rezemat de trunchiul unui cedru, studiînd-o. Ea ridică privirea spre el și-l întrebă:

- Cum de găsești locurile astea? Cash privi în jur.

- Eram sălbatic ca un indian cînd eram mai mic. Locul meu favorit de joacă era pădurea, Am colindat toate bălțile astea. Să lăsă jos lunecînd pe trunchiul copacului, pînă ajunse să stea pe vine. Luă un băț și îl înfipse în mîlul

moale de la marginea apei, făcînd să apară bule care se sparseră lăsînd mici cratere.

- Raci, spuse el.

Schyler îl privi curioasă. Omul acesta o intriga. Era o enigmă, un mănunchi de contradicții. Era un lucrător harnic, dar nu din cauza cîștigului. Părea să nu-i pese că trăiește fără prea mult confort. Nu disprețuia și nici nu invidia bunurile materiale, dar părea că-i sînt complet indifferente.

- Te-ai gîndit vreodată să faci ceva, Cash? Acesta își sorbi berea.

- În legătură cu ce?

- În viață. Adică, n-ai avut niciodată ambiția de a pleca de aici?

- Să mă duc unde?

- Nu știu, spuse ea exasperată. Undeva, să-ți încerci norocul în alte ocupații.

Cash scutură din cap.

- Întotdeauna am dorit să lucrez în pădure.

- Știu. Îți faci treaba excelent. Ai fi găsit de lucru oriunde în meseria asta. Nu te-ai gîndit niciodată să pleci din Heaven?

Cash se uită la suprafața liniștită a apei mult timp, pînă cînd răspunse:

- Ba da.

- Și de ce n-ai plecat?

- N-a mers, spuse el terminînd berea. Nemulțumită, Schyler continuă:

- Ce n-a mers? Slujba promisă?

- Nu.

- Atunci ce?

- Nu m-am putut desprinde de aici. Impacientat, se ridică în picioare.

- Cred că puteai pleca. Ce te ține legat aici? Cash făcu câteva mișcări nervoase, apoi își puse mâinile în șolduri și își privi cizmele. Trase adânc aer în piept și îl dădu afară.

- Mama. N-am putut pleca din cauza ei.

Acesta era un răspuns mai serios decât sperase ea, dar lucrurile rămâneau încă obscure. Își plimbă degetul pe marginea cutiei de bere.

- Și după ce-a murit? De ce n-ai plecat atunci? Cash nu răspunse. Schyler ridică privirea spre el în așteptare, și o întâlني pe a lui.

- I-am promis că nu voi pleca.

Se uitară unul la altul atît de lung, încît Schyler începu să se simtă stînjinită. Intuitiv, știa că răspunsul lui implica ceva important, ceva care o privea și pe ea, dar se îndoia că va afla vreodată. Cash Boudreaux era un mister ce va rămîne nedezlegat. Aceasta îi aminti de ce îl reținuse.

- Cash, mi-ai spus că două dintre remorci aveau pene de cauciuc, cînd ai venit la platformă, ieri dimineață.

- Oui, dar s-a rezolvat. Le-am schimbat chiar eu. Roțile sînt la reparat la garajul lui Ottis.

- Nu roțile mă preocupă, murmură ea absentă. Nu ti se pare o întîmplare neobișnuită sau improbabilă?

- Ce?

- Două pene de cauciuc în aceeași dimineață?

- Coincidentă. Încruntarea sprîncenelor ei arăta că nu e convinsă. Nu crezi?

Respirația ei adîncă făcu să i se ridice sîinii conturîndu-i-se clar sub bluză. Ea nu-ș; dădu seama de asta, nici de faptul că mișcarea ei involuntară. Îi atrăsese atenția. Din ziua în care îi ceruse să-și reia slujba, avusese grijă să poarte vestminte modeste, nu pentru că se simțea înclinată să se supună directivelor lui dure, ci pentru că nu voia să provoace critici.

- Sper că e doar o coincidență stranie. Probabil că nu măș mai fi gîndit la asta dacă...

- Continuă. Dacă ce?

Simțindu-se puțin jenată, se uită direct la el.

- Azi dimineață, cînd am ajuns acolo, ușa biroului era deschisă. Tu n-ai ajuns înaintea mea, nu?

Cash dădu din cap. Sprîncenele încruntate formau un unghi ascuțit pe fruntea lui.

- Vîntul?

- Care vînt? întrebă ea cu un rîs ușor. Mi-aș da un canin să simt puțină briză ca lumea. În plus, ușa fusese încuiată. O încerc în fiecare seară la plecare. Ai intrat după mine aseară ca să dai telefon? Cash zîmbi strîmb și dădu din cap.

- Unde vrei s-ajungi? Că penele puteau fi opera cuiva?

- Nu. Cred că nu. Pare ridicol, nu? își frecă ceafa. Bănuielile sicîitoare care o Urmăriseră toată ziua păreau ridicole, enunțate cu voce tare. Îi păru rău că nu-și urmasse instinctul inițial și nu le ținuse pentru sine.

- Iipsea ceva din birou?

- Nu...

- Ceva deranjat?

- Nu.

- Nici un semn de vandalism?

- Nu, spuse ea cu o mișcare din cap. Atîta doar că mi-a dat o senzație neplăcută.

- Sînt sigur că nu-i nimic îngrijorător. Dar poate ar fi mar bine să pleci acasă mai devreme. Nu mai sta așa tîrziu singură.

- Ken, spune același lucru. A venit după mine în fiecare seară.

- Howell? Sprîncenele lui Cash se încruntară. A fost aici alaltăieri noapte?

- Da, spuse ea, surprinsă de întrebare. De ce?

- S-a apropiat de garaj?

Schyler îi aruncă o privire dojenitoare.

- Nu fi absurd.

- Nu-i atît de absurd. Howell are două motive serioase să fie foarte deranjat.

- Care?

- Preluarea de către tine a conducerii întreprinderii și bîrfa care circulă în legătură cu noi.

- Cu noi? Știa ce va urma. Singurul motiv pentru care întrebuse era acela că voia să vadă cît știe el. Își luă o poziție dîrză, așteptînd să audă ce e mai rău.

- Noi, tu și eu. Lumea spune că între noi nu sînt doar relații de afaceri. Ne-a pus în același pat și spune că ne potrivim al dracului de bine acolo.

Pregătirile ei fuseseră inutile. Nu putu suporta lovitura din cuvintele lui. I se tăie respirația. Rămase tăcută. Nu putea spune nici un cuvînt, după cum nu putea nici să scape de ochii lui incisivi, care, ca un cameleon, își schimbaseră culoarea pentru a se adapta la împrejurări. Acum erau cenușii, pe urmă verzi, și apoi albaștri ca agata.

- Dacă ai fi Howell nu te-ai simți ca o baligă?

- Ken n-are nici un motiv să fie ranchiunos. Nu m-am amestecat în treburile lui, în biroul din oraș. În ceea ce privește cealaltă chestiune, deși e o bîrfă tîmpită, nu-l privește cîtuși de puțin. E însurat cu sora mea.

- Așa e, spuse Cash tîrăgănat, luînd o înghițitură lungă de bere, dar nu poate suporta gîndul că eu mă înfrupt din ceea ce a aruncat el. Ai terminat?

- Nu tocmai.

- Bun. Ce mai e?

Schyler tocmai ducea la gură, tremurînd, cutia de bere, cînd Cash se apleca de mijloc și scoase ceva din mîlul de la picioarele ei. Înghețe de groază cînd văzu un șarpe zbătîndu-se cu capul în jos, în mîna lui. Corpul negru vîrgat avea două picioare lungime. Capul era negru. În

gura deschisă văzu membrana alb-trandafirie de ia care i se trăgea numele.

Cash aruncă șarpele în spatele lui cu un gest firesc, apoi făcu o mișcare cu mîna ca și cum ar fi aruncat o undiță. Șarpele veninos se rostogoli de cîteva ori prin aer, apoi căzu cu un plescăit în mijlocul apei.

Ochii lui Schyler reveniră de la undele de un verde închis ale apei la Cash.

- Ăla a fost un șarpe veninos de apă, spuse ea cu voce gîtuită.

- Um-buh. Plecăm?

- Și l-ai apucat cu mîna...

Cash observă tonul ei îngrijorat și spuse strîmbîndu-se:

- Am crescut pe malurile bălții, Schyler. Nu mi-e teamă de șerpi. De orice fel. Întinse mîna și o ridică, apoi își lunecă palmele calde, aspre, pe brațele ei. Cred că ești, tare. Ai pielea ca de gîscă. În timp ce mîna lui continua să frece pielea îmbrobonată, șopti: Nu prea ajung șerpii pînă la conac, nu?

Ținînd-o cu o mînă de cot, o conduse înapoi la platformă. Îi tremurau genunchii. Incidentul cu șarpele veninos o tulburase. Ca și comportarea lui cavaleriească, atingerea lui blîndă, privirea înflăcărată și fiecare cuvînt cu rezonanță sexuală care-i ieșea din gură.

Cînd ajunseră la camionetă, Schyler se rezemă de marginea ei.

- Înainte să uit, spuse ea, mai am ceva de discutat cu tine.

- Ascult.

- Astăzi am fixat o întîlnire cu Joe Endicott Jr., la fabrica lui de hîrtie.

- În Texas?

- Da. Am mai lucrat cu ei înainte.

- Îmi amintesc. Am încheiat cîteva contracte bune.

- Asta a fost acum cîțiva ani. Știi de ce nu mai lucrează cu noi?

- Nu.

- Nici eu. M-a tratat cu răceală, dar pînă la urmă i-am învins rezistența și mi-a acordat o întîlnire. Pe data de doisprezece. Făcu o pauză pentru a-și trage sufletul. Vrei să vii cu mine?

Cash păru surprins, dar răspunse repede:

- Desigur.

- Ți-aș fi recunoscătoare. Am nevoie de priceperea ta. Am impresia că au nevoie de lemne de calitate și tocmai și-au epuizat furnizorii obișnuiți. Asta ar putea însemna un contract mare pentru noi. Dacă vom fi la înălțimea cerințelor, aș putea plăti împrumutul numai din acesta.

N-o mai deranja să discute probleme familiale cu el. De cînd lucrau împreună, descoperise că dacă era cineva care să știe toate problemele întreprinderii Crandall Logging, acela era Cash. Știa cît e de strîmtorată și n-avea nici un sens să se prefacă optimistă.

- Cu plăcere, spuse el. N-ai terminat cu berea aia? Ea dădu din cap și îi întinse cutia care era încă pe

jumătate plină. Cash bău restul și aruncă ambalajul în camionetă lîngă cele două ale sale. Apoi se apucă cu amîndouă miinile de oblon și își întinse brațele, încordîndu-și corpul. Spatele lui întins, bine făcut, ieși în relief. Ținea un genunchi îndoit. Întoarse doar capul și se uită la ea.

- Nu ți-a plăcut niciodată berea, nu? Schyler privi în lături.

- Cred că porcăria aia de bere de la Thibodaux Poud te-a lecutit.

Schyler privi în sus, la prima stea luminoasă, argintie, pe fondul de indigo al cerului.

- Mă întrebam dacă-ti amintești asta.

- Da.

Ea își lăsă capul atît de jos încît bărbia îi atinse pieptul.

- Cînd m-am gîndit mai tîrziu, mi-a fost așa de teamă de ce se putea întîmpla...

- Erai cît pe-aci să dai de dracu' și n-aveai decît... paisprezece, cincisprezece ani?

- Cincisprezece.

Cash își lăsă brațele moi. Cu economie de mișcări se întoarse și se sprijini cu partea laterală a corpului de camion, astfel încît acum era cu fața la ea. Schyler nu se uita la el, dar îi putea simți ochii îndreptați asupra ei.

- Mama murise doar cu cîteva luni înainte. Schyler nu înțelegea de ce se simțea datoră să-i

dea o explicație despre noaptea aceea de demult.

Dar nu se putea abține.

- Ea, mama mea... n-a fost niciodată prea grijulie, continuă ea. Ceea ce vreau să spun este că... nu s-a ocupat niciodată de noi, așa cum a făcut-o Cotton. Era veșnic preocupată de alte lucruri, adăugă ea în grabă.

Cash nu spuse nimic. Schyler continuă:

- Dar ea era cea care făcea ordine, care se ocupa de disciplină. Ea și Cotton se certau mai frecvent în legătură cu modul cum ar trebui Tricia și cu mine să fim crescute, decît despre orice altceva.

Desigur, unul dintre dezacorduri se terminase cu alungarea lui Cotton din dormitorul ei. Dar asta fusese înainte de adopțiunea ei. Schyler nu apucase vremea cînd Macy și Cotton împărțeau același dormitor. Își aducea aminte că fusese șocată cînd aflase, la vîrsta de opt ani, că în majoritatea familiilor mama și tata nu numai că dormeau în aceeași cameră, ci împărțeau și patul.

- În orice caz, cînd mama a murit, Tricia și cu mine am început să sondăm perimetrul autorității Jur Cotton. Am aflat că nu e de acord să bea bere. Îmi cumpărase o mașină nouă, deși permisul meu era restrictiv. Voiam să

mă duc la petrecerea aceea de pe lac și să mă mîndresc cu mașina în fata puștilor ăloră mai copti. Cred că voiam să le arăt că moartea mamei nu mă demoralizase - inhala aer sacadat - așa că m-am dus.

- Și te-ai întilnit cu Darrell Hopkins... Rizînd surprinsă, își ridică privirea spre el.

- Cum de-ți aduci aminte de asta?

- Îmi amintesc o mulțime de lucruri din seara aceea, - vocea lui coborî un semi-ton - purtai o rochie albă și focul de tabără te scotea în relief mai mult ca pe oricine altcineva. Era făcută din materialul acela cu găurele.

- Broderie.

- Probabil. Aveai părul mai lung ca acum și era cumva ridicat aici - Cash făcu un gest - și prins cu o clamă.

- Nu-mi vine să cred că-ți amintești așa de bine.

- Da... Îmi amintesc... pentru că n-am să uit niciodată mîinile puștiului ăluia excitat care te ținea de șolduri în timp ce dansa.

Schyler se opri din rîs. Își coborî privirea.

- Iucrurile ajunseseră prea departe înainte de a-mi da seama ce se întîmplă. O clipă totul părea atît de romantic... să dansezi sub cerul liber, pe malul iazului, cu un băiat mai mare... Apoi m-a strîns în brațe. M-am speriat și l-am îmbrîncit. Atunci ai intervenit tu, spuse ea ridicînd privirea. Ai apărut așa, din senin. Îmi amintesc că mai tîrziu, calmă, m-am întrebat de unde răsăriseși și ce făceai acolo. Nu te mai văzusem demult.

- Eram în permisie de la Fort Polk. Memoria ei deveni mai clară.

- Aveai o tunsoare tipic cazonă.

Cash își trecu mîna prin părul său lung.

- Oui. Tocmai făceam un tur prin oraș cînd am auzit de un bairam cu rîuri de bere pe malul iazului și m-am gîndit să mă duc și eu să văd ce se poate face pe acolo...

- Și ai sfîrșit prin a mă duce acasă, la tata.

- Nu înainte de a-l tăbăci puțin pe Darrell Hopkins. Ultima oară cînd l-am văzut, nu prea demult, a trecut pe partea cealaltă a străzii ca să mă evite. Mai are o încă dinte din fața rupt - Cash își strînse degetele de la mîna stîngă formînd un pumn. Ar fi trebuit să știe că nu e bine să te iei la bătaie cu un soldat gata de plecare în junglă, la război.

Expresia binevoitoare de pe fața lui Schyler deveni serioasă.

- De ce-ai făcut-o, Cash? De-abia dacă mă cunoșteai.

Atmosfera dintre ei părea să devină densă și electrizantă, instabilă ca înaintea furtunii. Ochii lui erau ațintiți pe fața ei.

- Poate că eram gelos. Poate voiam să dansez cu tine ca să fiu eu acela care te pipăie.

Cash intenționase să fie insultător. Schyler simțea că-i vine să plîngă și nu știa de ce.

- Nu cred asta, Cash. Mai curînd cred c-ai vrut să fii drăguț.

- Ți-am mai spus o dată: nu sînt niciodată drăguț. Mai ales cu o femeie.

- Dar eram o fetiță atunci. Cred că ai intervenit pentru că nu voiai ca o fată nevinovată să pățească ceva.

- Se poate. Dar nu cred.

Cash încerca să pară nonșalant, dar vocea lui era joasă și adîncă, Nu-și putea lua ochii de la ea.

- De ce?

- Pentru că îmi plăcea prea mult să am capul tău pe genunchi. Îți amintești?

- Nu.

- Mincinoaso!

- Nu-mi amintesc!

- Ar trebui. Pe drumul spre casă ai lăsat capul în poala mea. Mai văd încă părul tău răspîndit pe genunchii mei.

Era atît de mătăsos, de sexy... M-am umplut tot de... Ochii lui se întunecară, privirea lor coborî spre gura ei. Ar fi trebuit să iau ceea ce mi se oferea cînd am avut ocazia, ceea ce mi se cuvenea pentru fapta mea bună.

- Și anume ce?

Mîna lui ieși încet din întuneric; degetele mîinii se strînseră pe ceafa ei, în timp ce cu degetul mare îi mîngîia gîtul. O trase spre el atît de aproape, încît sfîrcul sînilor îi împunse pieptul.

- Să mă înfrupt din tine.

- De aceea m-ai sărutat zilele trecute? Pentru că se ivise ocazia scîrmăneală lui Cash în seara aceea, dacă ar fi putut. În schimb, îi trăsese Cotton o săpuneală verbală. În timp ce ea era sus, adormind în brațele Vedei, Cash era acuzat pe nedrept.

- Ai luat vina asupra ta, nu? îl întrebă ea, nedumerită. Ai suportat mînia lui Cotton.

Privind în gol, Schyler continuă să-și depene amintirile, ca și cum ar fi fost paginile unei cărți nedeschise încă:

- Îmi aduc aminte că vă auzeam de sus cum strigați unul la celălalt. Cotton n-a înțeles că nu tu erai cel care-mi dăduseși berea.

- Cotton refuza să înțeleagă, spuse Cash cu amărăciune.

- Ar fi trebuit să-ti mulțumească, dar el continua să zbiere la tine în legătură cu - aici cartea se închise brusc. Paginile înghețară pe loc. Căutările se terminaseră într-o fundătură și, ca orice fundătură, era plină de frustrare.

- Ce-ti reproșa Cotton în noaptea aceea?

- Că te-am adus acasă beată.

- Altceva, insistă ea.

- Nu-mi amintesc, spuse el scurt. Își înclină capul repede și își trecu buzele peste buzele ei. Și, în orice caz, ce mai contează? E o poveste veche.

Conta. Schyler știa asta. Era ceva semnificativ aici care rămăsese nespus, ceva mai important decât voia Cash să dezvăluie.

- De ce nu mă ajuți să-mi amintesc?

- Prefer să las amintiri, șopti el cu gura aproape de gâtul ei. Dar dacă vrei să recreezi trecutul, facem o plimbare cu mașina ta acum. Conduc eu, iar tu poți să-ți pui capul pe genunchii mei din nou.

Îi prinse capul în mâini și o sărută scurt și apăsător.

- Și în timpul acela, poate, ai să găsești altceva de făcut cu gura decât să vorbești despre timpuri apuse.

- Stai! strigă ea, furioasă de refuzul lui Cash de a discuta subiectul în continuare. Trebuie să vorbesc cu tine despre asta, Cash.

- Discuțiile între un bărbat și o femeie sînt pierdere de timp. Punîndu-i brațul pe după mijloc, o strînse la piept. Am să-ți spun ceva: dacă vrei o incursiune în memorie, hai să luăm cutiile de bere care au mai rămas și să mergem la Thibodaux Pond. - O sărută repede pe vîrfurile nasului. Bem bere, ne dezbrăcăm, facem baie. O sărută pe gură, băgîndu-i limba între buze. Ne tăvălim în iarbă, ne jucăm, eu te sărut peste tot... limba mea te va face să leșini... Buzele lui le atinseră din nou pe ale ei. Sărutul era la fel de aspru și de nedelicat ca și vîrfurile degetului de pe sfîrcul sînului. Cine știe? Poate voi fi mai norocos ca Hopkins... termină el.

Schyler îl împinse în lături și își șterse buzele de sărutul lui. Pieptul îi tresaltă de indignare și, spre stupoarea ei, de excitație.

- Noapte bună, Schyler.

Cash îi întoarse spatele și se pierdu în întuneric.

Tîrziu, după aceea, în timp ce stătea întinsă în pat, încercînd să adoarmă, Schyler continua încă să se gîndească la întîlnirea lor. Cash Boudreaux era cel mai enervant om. Îi venea să-l ucidă pentru comportarea lui

față de ea, mai ales pentru că făcea să i se înfierbînte sîngele cînd se apropia de ea.

Îi crease probleme de la prima lor întîlnire, atunci, cu mulți ani în urmă. Memoria ei ștersese cu multă bunăvoință amintirea acelei nopți în care Cash o adusese acasă de la iaz. Dar în seara asta amintirile izbucniseră ca niște pete luminoase în colturile întunecate ale creierului ei.

Totuși, acel moment semnificativ, acel ceva inexplicabil pe care Cash îl spusese tatălui ei, îi scăpa. Era de importantă vitală, deși Cash, în mod evident, nu voia ca ea să-și amintească. Asta era curios. Ce putea fi și de ce era important chiar și acum?

Mai încerca încă să găsească o explicație plauzibilă, cînd telefonul de pe noptieră sună. După ce-l găsi, bîjbîind în întuneric, răspunse:

- Alo?
- Domnișoara Crandall?
- Da.
- Aici doctorul Collins.

Schyler strînse puternic receptorul în mînă.

- Tata? întrebă ea cu teamă.

- Veniți cît mai repede la spital, spuse doctorul Collins. A suferit un nou atac puternic. Acum nu ne-a mai rămas alta soluție decît să-l operăm. Chiar și așa... nu se știe...

- Vin îndată.

Rămase cîteva secunde amorțită, imobilizată de durere, apoi sări în picioare. Desculță, alergă în hol. Ken era în chiloți, în fața dormitorului pe care-l împărțea cu Tricia.

- Am ridicat receptorul din camera noastră și am auzit sfîrșitul convorbirii, spuse el. Venim și noi.

- Foarte bine. Să fiți jos în cinci minute.

Chiar și la acea oră din noapte, spitalul era bine luminat, deși liniștit ca un mormînt. Trioul din lift stătea tăcut în

timp ce urca la etajul doi, unde fuseseră de atâtea ori în ultimul timp. Femeile arătau palide în absența machiajului; și nici lumina fluorescentă nu le avantaja. Ken avea ochii umflați și fața nerasă.

Erupseră pe ușa liftului ca reporterii de fapt divers în urmărirea unei știri palpitante. Schyler îi depăși pe ceilalți și ajunse la camera infirmierelor prima.

- Unde-i doctorul Collins?

- E deja la spălător. A lăsat hîrtia asta cu consimțămîntul scris, s-o semnați.

Schyler, aruncînd o privire fugară asupra documentului, își scrisese numele pe linia punctată.

- Tata a fost dus la sala de operație?

- Nu, dar brancardierii sînt la el în salon.

- Pot să-l văd?

- I-am făcut un sedativ puternic, domnișoară Crandall.

- Nu contează. Trebuie să-l văd, spuse ea fără să adauge cuvintele „pentru ultima oară”, deși se temea că asta era realitatea.

Anxietatea evidentă de pe fața ei avu efect asupra infirmierei.

- Bine, dar să nu-i rețineți.

- Nu. Se întoarce spre sora ei și Ken: Vreți să-l vedeți?

Tricia, frecîndu-și puternic brațele cu palmele, dădu din cap că nu. Ken se uită de la ea la Schyler.

- De ce nu te duci singură?... Prima oară cînd l-am văzut așa, n-a fost deloc plăcut...

Schyler porni în fugă pe culoar. Ușa de la salonul lui Cotton era deschisă. Doi brancardieri îl transferau de pe pat pe brancardă. Corpul lui era firav ca al unui copil. Era înfășurat în tuburi și cabluri. Era o priveliște macabră. Schyler însă nu încetini; dădu buzna în cameră. Brancardierii o priviră curioși:

Focul mocnit din paradis

- Sînt fiica lui.

- Îl ducem la blocul operator, spuse unul din ei.

- Știu, dar infirmiera m-a lăsat să vorbesc cu el. E conștient?

- Nu cred. I-au făcut o injecție preoperatorie.

În timp ce brancardierii ajustau perfuzia și-l acopereau pe Cotton cu un cearceaf alb, scorțos, Schyler se postă lângă brancardă, lăsând destul spațiu pentru a nu-i incomoda pe brancardieri, dar destul de aproape pentru a apuca mîna lui Cotton. Dosul mîinii era vînat din cauza injecțiilor. Mîna era complet lipsită de viață.

Palma însă îi era aceeași dintotdeauna. Cunoștea fiecare ridicătură. O mie de amintiri se legau de mîna aceea. O bătuse mîndră pe creștet cînd obținuse un A la matematică. O mîngîiase după ce căzuse de pe un mînz năbădăios. Îi ștersese lacrimile în timp ce-i explica că Macy o iubește, dar nu știa cum să-i arate asta.

Îi ridică mîna, lipindu-și-o de obraz.

- De ce ai încetat să mă iubești, tată?

Schyler șopti cuvintele atît de încet încît nimeni nu le-ar fi putut auzi, dar, ca și cum i-ar fi răspuns, ochii lui Cotton se deschiseră și priviră direct într-ai ei. Schyler scoase un mic strigăt de bucurie și zîmbi luminos printre lacrimi. Nu va muri fără să știe cît de mult îl iubește.

- Schyler? horeai Cotton.

- Trebuie să mergem, domnișoară, spuse brancardierul, încercînd s-o dea la o parte.

- Da, știu... dar... Ce e tată? Ce vrei să spui? O iubea încă! Încerca să-i spună asta acum, în caz că era ultima ocazie.

- De ce...

- Domnișoară...

- Vă rog! strigă ea frustrată. Brancardierul se dădu înapoi. Schyler SQ aplecă asupra lui Cotton din nou. Ce...? Am făcut ce?...

- De ce... mi-ai... distrus nepotul?
- Boudreaux!

Cash era atît de adîncit în gînduri încît nu auzise camioneta apropiindu-se de casă, și nici pașii de pe prispă. Bea la cafele de la trei jumătate așteptînd să se facă ziuă, să plece la lucru. În ultimul timp, în momentele de inactivitate, ca acesta, gîndurile lui zburau spre femeia pentru care lucra.

De aceea se străduia să fie veșnic ocupat.

Numele lui se auzise brusc de undeva. Cineva bătea la ușă repetînd numele lui cu o voce la fel de armonioasă ca aceea a unui malaxor de ciment. Blestemîndu-și vizitatorul matinal, își puse ceașca cu cafea fierbinte pe masă.

De partea cealaltă a ușii era Jigger Flynn.

Cash deschise ușa furios. Ochii lui se contractară suspicioși, dar avu grijă să pară nonșalant.

- Bon jour, Jigger. Ce vînt te aduce la ora asta matinală?

Fără nici un salut, Jigger mîrîi:

- Am nevoie de ceva pentru femeia mea.

- Care femeie?

- Căteaua aia de negresă care stă cu mine, care alta?

Ochii lui Cash se făcură reci.

- Gayla? Jigger, mîrîi și dădu din cap. Ce-i cu ea?

- Sîngerează.

- Sîngerează? repetă Cash alarmat. Din ce loc sîngerează?

- De peste tot. M-am trezit cu patul plin de sînge. Zice c-a avortat.

- Isuse!

Cash își trecu mîna peste față. Nu era prima oară că Jigger venea să-i ceară leacuri pentru vreuna din tîrfele lui care, fie că-și provocase un avort, fie că fusese bătută de un client violent și sadic, Jigger evita doctorii pentru că astfel de incidente atrăgeau politia. Majoritatea oamenilor

legii din parohie erau la cheremul lui, dar Jigger se ferea de riscuri inutile.

- Dacă a avortat, are nevoie de un doctor, îi spuse Cash. Mai bine du-o la spital.

- Mama ta mi-a dat leacuri și în alte ocazii, știi bine. Le-a făcut bine pe tîrfele astea.

- Știa mai multe decît știu eu. Ochii lui Jigger străluciră malefic.

- Ar fi păcat. Gayla o să se înece în propriul ei singe.

Acesta era modul lui de a-i spune lui Cash că n-avea nici o intenție s-o ducă la spital. Era destul de deștept ca să n-o spună direct, dar rînjetul lui era amoral. Cash scrișni din dinți.

- Așteaptă aici.

După cîteva minute se întoarse cu o pungă de hîrtie.

- Ai aici două sticle și instrucțiuni scrise.

Îi întinse punga lui Jigger. Acesta o apucă, dar Cash nu-i dădu drumul. Jigger se uită la el întrebător.

- Ias-o în pace pînă se face bine, spuse Cash tăios. Înțelege ce-ți spun?

- Să nu m-ating de ea?

- Da. Altfel o ucizi. Jigger rînji la el.

- Îți place Gayla? Să-ți spun ceva, Boudreaux: ți-o dau pentru o noapte în schimbul doctoriei.

Fata lui Cash deveni amenințătoare. Luă brusc mîna de pe pungă.

- Dă-mi douăzeci de dolari.

Dînd din umeri, Jigger trase o hîrtie de douăzeci de dolari din buzunarul de la pantaloni si-i dădu lui Cash.

- Ești sigur că n-ai prefera-o pe Gayla? Cash tăcu. Jigger chicoti și se întoarse să plece. Făcuse doar un pas, cînd se întoarse și întrebă:

- De ce lucrezi pentru Schyler Crandall aia?

- Programul îmi convine și plata e bună. Ochii lui Jigger se strînseră ca o linie.

- Dama aia mi-a împușcat cîinii, așa cum zice Gilbreath? Cash nu zise nimic, dar reținu informația.

- O să plătească, șuieră Jigger amenințător.

- Ias-o pe Schyler Crandall în seama mea. Jigger își dădu capul pe spate și rîse. Întinse spre

Cash un deget bont, îngălbenit.

- Am uitat. Și tu ai niște socoteli de încheiat cu Crandall, nu?

- Și am s-o fac în felul meu. Tu nu te băga. Lasă-i în pace.

Jigger îi făcu cu ochiul.

- Sîntem de aceeași parte a barierei, Boudreaux, așa să știi. De aceeași parte a barierei.

Coborî treptele prispei, legănîndu-se, și se duse la camioneta lui. Rîse din nou pe nas și-i făcu cu mîna lui Cash, înainte de a demara.

Cash se îmbracă pentru lucru, scoase din priză mașina de cafea și plecă la doar cîteva minute după Jigger. Fu surprins că Schyler nu se afla la platformă cînd ajunse acolo. Intră în birou, întrebîndu-se dacă e cazul să-i spună despre vizita lui Jigger. Se hotărî să nu-i spună. Veștile despre Gayla ar întrista-o și, mai mult ca sigur, ar provoca-o să facă ceva nesăbuit. În plus, cu cît știa mai puține lucruri, cu atît mai bine.

Cînd buștenarii începură să-și facă apariția și ea tot nu venise, Cash formă numărul de la Belle Terre. I se răspunse de către posaca menajeră că d-ra Crandall nu era acasă.

- Unde e?

- S-a dus la spital. D-l Crandall a avut un nou atac de cord și se pare că nu va supraviețui.

Absent, Cash puse receptorul în furcă. Se lăsă pe scaunul lui Cotton, de la birou, și privi în gol. În cele din urmă, intră un tăietor pentru a întreba ce are de făcut. Aruncă o privire la fața lui Cash și se retrase fără un cuvânt. Ceva nu era în regulă cu șeful și Dumnezeu să-l păzească pe cel care-l deranja când era într-o stare ca asta.

Capitolul 7

Cuvintele tatălui ei îi răsunau în minte ca un ecou: „De ce mi-ai distrus nepotul?”

Oricît le repeta în minte, nu înțelegea nimic. Era o problemă mult prea importantă pentru a se ocupa de ea acum, cînd mintea ei nu se putea concentra mai mult de cîteva secunde. Trebuia să-și folosească energia într-un singur scop: acela de a rezista pînă la terminarea operației.

Își acoperi fata cu mîinile și respiră adînc. Nu se putea ca tatăl ei să moară înainte de a mai vorbi cu el o dată. Nu. Dumnezeu nu putea fi atît de crud.

- O cafea?

își coborî mîinile. Ken stătea aplecat asupra ei.

- Nu, mulțumesc.

Ken o strînse ușor de umăr, ca îmbărbătare, apoi se îndreptă spre cealaltă canapea de vinilin și se așeză lîngă Tricia. Îi luă mîna și o strînse între ale sale.

Schyler privea cu oarecare invidie. Avea și ea nevoie de acea comuniune sufletească cu cineva în aceste clipe, cu oricine; oricine care i-ar putea împărtăși frica și ar ajuta-o să treacă peste ea.

Întîmplător Tricia prinse privirea lungă a lui Schyler. Se cuibări mai aproape de Ken și îl strînse de braț, posesiv. Schyler ignoră gestul sigur de sine al Triciei, dar pe ea o privi mai atentă. Fără machiaj, Tricia părea mai bătrînă, mai aspră. Nu existau cosmetice care să poată ascunde cutele amare din jurul gurii sau să-i încălzească ochii reci, calculați.

Și în clipa aceea Schyler înțelese.

Într-o explozivă fracțiune de secundă de claritate, înțelese că Tricia era vinovatul.

- Tu au Vocea lui Schyler era aspră și hîriitoare ca frunzele de porumb uscate mișcate de un vînt fierbinte de august. Încercă să-și producă destulă salivă pentru a înghiți.

- Tricia, i-ai spus tu tatei vreodată că am făcut un avort?

Obrajii Triciei, lipsiți de masca fardurilor, deveniră și mai albi. Buzele ei se destinseseră și se despărțiră ușor ca și cînd ar fi avut mintea rătăcită. Ochii ei albaștri clipiră o dată, de două ori. Mută, cuprinsă de un tremur, privea cu ochii mari la femeia din fața ei, care-i era soră doar cu numele.

- Ai făcut-o! Ai făcut-o!

Revelația o izbi pe Schyler drept în mijlocul pieptului. Oftă de durere, inhalînd aerul cu un șuierat. Capul îi căzu pe spate, ochii se închiseră strîns, și pe obrajii albi ca varul începură să-i curgă lacrimi.

- Domnișoară Crandall...

Își ridică capul și deschise ochii. Doctorul Collins stătea lîngă ea, privind-o îngrijorat. Mai purta încă mănușile verzi. Masca chirurgicală fusese desfăcută și atîrna pe pieptul lui ca un guler.

- M-a trimis chirurgul... Acum îl închide.

- Mai trăiește... tata? Il Tînărul doctor zîmbi.

- Da. A supraviețuit unui by-pass cvadruplu. Nodurile din pieptul ei dispărură și respiră ușurată pentru prima oară după atîtea ore.

- Se va face bine?

Doctorul se scarpină pe obraz, indecis.

- Dacă-și revine, va fi mult mai bine decît înainte. Dar situația rămîne critică cîteva zile.

- Înțeleg. Mulțumesc c-ați fost sincer cu mine.

- Vreți să vorbiți cu chirurgul?

- Cînd poate. Nu e absolut necesar, nu?

- Nu.

Doctorul se uită la ea o clipă.

- Ați avut o noapte grea. Vă sfătuiesc să mergeți acasă și să...

Vocea li se pierdu complet. Schyler dădea din cap încăpățînată.

- Nu. Vreau să fiu lângă el cînd se trezește. Doctorul înțelese că orice încercare de a o combate cu cuvinte era o pierdere de timp.

- Am să vă găzduiesc aici. Va fi la reanimare vreo treizeci și șase de ore. Nu e o scenă plăcută, dar puteți intra la el oricînd, dacă vreți.

- Vreau.

- Perfect. Atunci, să fiți în fața ușii la și zece minute ale fiecărei ore.

Îi salută pe cei doi Howell cu o mișcare a capului, îi mai aruncă o ultimă privire lui Schyler și ieși din sala de așteptare cu bruschetea lui obișnuită.

Schyler înghiți cu dificultate. Nu voia să se lase doborîtă acum și să facă o criză de plîns, deși începuse s-o doară gîtul de atîtea suspine strînse acolo. Își șterse palmele transpirate cu batista care era deja șifonată și umedă-transpirase din cauza anxietății. Viiturile degetelor îi erau albe și reci. Parcă n-aveau sînge în ele.

Făcînd un efort, se ridică în picioare. Merse doar trei pași. Jumătate din distanța care o separa de sora și cumnatul ei. O privi pe Tricia drept în ochi: „Piei din ochii mei!” Rostise fiecare cuvînt precis, clar, răspicat. Apoi părăsi camera de așteptare cu demnitatea și furia intacte.

Schyler deveni stafia etajului de reanimare al spitalului. Refuza să plece de acolo. Îi dădea tîrcoale mereu, fără odihnă, fără încetare, anticipînd fiecare raport asupra stării lui Cotton, care continua să fie gravă.

Doctorul Collins încercase s-o pregătească, dar nimic din ce-i spunea el n-ar fi putut diminua oroarea din salonul de

reanimare. Privea de la distanță cum Cotton se lupta cu tubul de respirat în gât, care-i dădea o senzație de sufocare, când își recăpăta cunoștința. Trebuiseră săi lege brațele pentru a-l opri să rupă cateterii, acele și electrozii. Schyler nu putea înțelege cum reușea un pacient să supraviețuiască salonului de reanimare. Și nici cum reuși ea însăși.

În prima zi, nu se gândi la nimic altceva decât la tatăl ei. Îi era atîta teamă că mașinările care îi monitorizau inima se vor opri din piuit și va muri! Fiecare oră de supraviețuire era un semn încurajator, îi spuneau doctorii. Iar ea se agăța de speranța asta. În cea de a doua zi, începuse să creadă. Pentru ca timpul să treacă mai ușor în a doua noapte, se duse la telefonul public și-l sună pe Mark. Auzindu-i vocea amabilă și plină de grijă, încordarea se relaxa și ea izbucni în lacrimi.

- A murit, iubito?

- Nu, nu. Îl puse ia-curent, plîngînd zgomotos.

- Sper să-și revină. Sînt sigur că-și va reveni. Doctorii sînt optimiști, nu?

- Da. Așa au zis și ei.

- Dar tu cum te simți? Pari complet epuizată.

- Sînt, mărturisi ea. Fată de Mark n-avea de ce să se prefacă. Sînt epuizată, dar vreau să stau aici pînă va fi complet în afară de orice pericol.

- Ia ce-i mai poate folosi, dacă ai să te prăbușești?

- Trebuie să stau aici cu el.

Mark o cunoștea destul de bine, pentru a ști că atunci cînd adopta tonul acesta, nu mai avea rost să discute. Plin de tact, schimbă subiectul.

- Cum merg afacerile? E vreo speranță? Schyler îl puse la curent și cu asta:

- N-am mai fost la birou de cînd cu operația tatei, dar cred că are grijă Cash ca totul să fie bine.

Mark îi oferi din nou bani și din nou ea îl refuză, în final, spuse:

- Mi-e dor de tine, Schyler.
- și mie. Simt nevoia să fiu luată în brațe.
- Vino acasă și am să te iau eu în brațe.

Își mușcă buza inferioară, străduindu-se să nu-l plîngă iar. Foarte scumpe, lacrimile astea. Era costisitor să plîngi într-o convorbire intercontinentală, dar îi era îngrozitor de dor de Mark.

- Nu pot, Mark. Încă nu. O să mai treacă ceva timp, probabil. Trebuie să stau aici pentru tata. Fie într-un caz, fie în celălalt.

- Nu merită atîta loialitate din partea ta.
- Ba da.

Mark nu știa ce-i făcuse Tricia și nu voia să-i spună toată povestea acum, la telefon.

- Iocul meu în clipa asta e la Belle Terre. Trebuie să stau aici.

Conversația se sfîrși cu o glumă picantă spusă de Mark. Era bun la asta, știa să-i smulgă un zîmbet cînd se simțea abătută. Înainte de a o întîlni pe ea, avusese și el destule deziluzii și suferințe. Acestea îi dezvoltaseră un pronunțat simț al umorului și un mod pragmatic de a privi viața și fetele pe care le juca oamenilor. Această abilitate unică a lui fusese ceea ce o atrăsese la el în primul rînd și tot asta o salvase de la disperare de nenumărate ori.

Dar după ce închise, Schyler se simți mai deprimată ca oricînd. Cu capul plecat de disperare, străbătu coridorul steril, răcoros, spre camera de așteptare care devenise cartierul ei general.

Nu-l văzu pe Cash decît cînd se izbi de el. Acesta o prinse de braț pentru a o împiedica să cadă. Schyler se uită la el fără să înțeleagă. Cash o privea trist, făcînd-o să priceapă cît de jalnic arăta. Evitase oglinzile de la toaletă timp de două zile. Îl întrebă defensiv:

- Ce cauți aici? își luă mîinile de pe brațele ei și buzele i se arcuiră într-un zîmbet sardonice.

- Țsta-i un spital public, nu? Bastarzii Cajun n-au voie înăuntru?

- Grozav! Asta-i exact ce-mi lipsea, sarcasmul tău excesiv, spuse ea încercînd să treacă pe lîngă el, dar fără succes.

- De ce nu m-ai sunat cînd s-a produs atacul? Schyler rîse uscat, neîncrezătoare.

- Pentru c-am fost puțin ocupată. Aveam alte griji.

- Înțeleg, în momentul acela, dar după aceea? Nu te-ai gîndit c-ar trebui să știu și eu?

- Se pare c-ai aflat.

- După ce te-am căutat la Belle Terre să văd ce-i cu tine.

- Deci, ce te frămîntă?

- Tot ce mi-a spus cățeaua aia care răspunde la telefon a fost că era vorba de un nou atac de cord și că, probabil, Cotton nu va supraviețui.

- Deși n-am nici un chef să-i iau apărarea d-nei Graves, atît știa ea în acel moment.

- Alții au aflat mai mult, destul de repede. Eu a trebuit să aflu detalii despre operație la stația de benzină, cînd m-am dus sa fac plinul.

Călugărița-infirmieră de la pupitru întoarse capul și se uită la ei dezaprobator pe deasupra ochelarilor de bunică. Cash o fixă și el.

- Aveți nevoie de ceva, doamnă?

- Vă rog nu ridicați vocea, domnule.

Cash detesta autoritatea. Privirea pe care i-o aruncă femeii fu destul de elocventă. Luînd-o de braț pe Schyler, o trase după el fără ceremonie, în hol și apoi printr-o serie de uși batante, în curte. Era plină de plante din plastic și bănci de piatră. Dădu la o parte o ramură bătoasă de palmier care-i stătea în cale și ignoră băncile.

- Cum îi e?

Schyler își simțea fiecare firică de nerv ca într-o rană deschisă. Totul o irita. Și mai ales faptul că prezența lui Boudreaux o bucura.

Dacă n-ar fi fost așa măgar, dacă manierele lui n-ar fi fost atât de revoltătoare, dacă ar fi știut să se poarte ca un domn, în loc să se poarte ca un derbedeu, i-ar fi plăcut că venise. Pieptul lui larg părea un loc de odihnă perfect pentru capul ei obosit. Dacă ar fi cuprins-o în brațe, s-ar fi lipit de el pentru că dorea atât de mult să fie ținută în brațe... Ar fi fost bucuroasă de orice gest afectuos din partea lui. Dar el nu-i oferea nici o duioșie; era ca de obicei: critic și malefic.

- Te-am întrebat cum se simte.

Vocea lui, ca un lătrat ascuțit, o făcu să tresară, r E bine.

- Rahat!

- Ei bine, nu se simte bine! strigă ea, făcând un gest de agitație, l-au deschis toracele, i-au desfăcut coastele și i-au pus patru by-pass-uri la inimă, care era foarte slăbită. Cum crezi c-ar putea să se simtă? Voi doi n-ați avut niciodată un cuvânt bun, unul pentru celălalt, așa că ce-ți pasă?

Fața lui se apropie la câțiva centimetri de a ei.

- Pentru că vreau să știu dacă întreprinderea pentru care mă spetesc muncind n-o să se ducă dracu' dacă Cotton plesnește.

Schyler se răsuci pe călcâie. Cash își trecu toate cele zece degete prin păr, ținându-l ridicat deasupra frunții câteva secunde, înainte de a-l lăsa să cadă la loc. Înjură printre dinți în engleză-franceză, în dialectul învățat de la mama lui.

- Ascultă, spuse el, ajungînd-o din urmă lângă ușă, lucrătorii vor să știe ce-i cu el. N-am putut afla nimic de la

spital cînd am sunat. Howell e mut ca o scoică împutită. Trebuie să le spun ceva oamenilor.

Schyler, revenită la calm, se întoarse din nou cu fata la el. Chipul ei părea săpat în piatră:

- Spune-le că se simte așa cum era de așteptat. Doctorul zice că mîine ar trebui să apară o schimbare în bine. Fata ei se îmblînzi puțin cînd adăugă: Dacă apare.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Ți-au repartizat un pat?

- Poftim?

- Un pat de spital. Arăți ca un gunoi trecut prin malaxor.

- Ce încîntătoare expresie, d-le Boudreaux.

- A fost blindă. De cînd n-ai luat o masă caldă? De cît timp n-ai mai dormit, n-ai mai făcut o baie? De ce te epuizezi pentru Cotton?

- Nu mă epuizez deloc!

- Nu?!

- Nu. Și n-am nevoie să-mi spui dumneata cît de rău arăt. Luă o atitudine înțepată. Am să-l pun pe Ken să facă plățile vineri. Așa că în timp ce te spetești muncind pentru noi, fii liniștit că vei fi bine plătit pentru efortul dumitale.

Doctorul Collins o căută în după-amiaza următoare, puțin după ora două. Schyler era în sala de așteptare, cu capul rezemat de perete. Se așeză lîngă ea, Luîndu-i mîna într-a lui. Schyler se pregăti pentru o veste proastă.

- Nu vreau să fiu prea optimist, începui el, dar dă semne clare de recuperare.

Aerul din plămîinii ei ieși într-un suspin de ușurare.

- Slavă Domnului! Doctorul o strînse de mînă.

- Vreau să-l țin în salonul de terapie intensivă încă cel puțin o săptămînă. Dar cred că a depășit momentul critic.

- Pot să-l văd?

- Da.

- Când?

- Peste cinci minute. În timpul acesta vă sfătuiesc să vă pieptănați și să vă rujați. Să nu-l speriem pe bietul om după toate cele prin care a trecut, spuse el, rîzînd tremurat.

Cinci minute mai tîrziu, Schyler intră în salonul în care Cotton fusese și înainte. Observă imediat o schimbare în culoarea feței. Pielea lui își pierduse paloarea aceea cenușie. Infirmiera de serviciu se retrase, respectuoasă, permițîndu-i un moment de intimitate cu tatăl ei.

Schyler se aplecă deasupra lui și-i atinse părul. Ochii lui se deschiseră și îi întîlniră pe ai ei.

- Ai să te faci bine, șopti ea. Degetul ei îi netezi sprinceana albă, ciufulită, care reveni rebelă la loc. Când ai să te simți mai bine, am să-ți explic totul. Își trecu limba peste buze pentru a le umezi, deși abia se rujase. Dar vreau să știi ceva, să știi adevărul. Se opri pentru a se asigura că e lucid și că era atent la ea. N-am fost niciodată însărcinată. N-am făcut niciodată un avort. Nu ți-aș fi omorît niciodată nepotul. Își lăsă palma pe obrazul lui. Tată, mă auzi?

Ochii lui se umplură de lacrimi. Era un răspuns.

- Nu te-am mințit niciodată în viață. Știi bine. Ceea ce-ți spun e adevărat. Jur pe Belle Terre, pe care știi cît o iubesc de mult. N-am fost niciodată însărcinată. Totul a fost o... tragică neînțelegere.

Schimbarea care apărură pe fața lui fu tot atît de iute ca și prima rază de lumină a zorilor. Trăsăturile lui se destinseseră într-un repaus odihnitor, plin de pace. Ochii lui se închiseră. O lacrimă se ivi între pleoapele strînse. Schyler o șterse cu degetul mare, apoi se aplecă și-l sărută duios pe frunte.

Sfîrșită cum era, plecă de la spital, simțîndu-se mai bine decît în toți cei șase ani care trecuseră.

Primul lucru pe care Schyler îl făcu cînd ajunse la Belle Terre fu un duș bine săpunit. Își masă necruțător pielea capului cu șampon, își depila picioarele și se simți din nou om.

Apoi se duse direct la culcare și dormi șaisprezece ore.

Cînd se trezi în dimineața următoare, era moartă de foame. Își puse o fustă și o bluză și se duse jos în bucătărie. Omleta din trei ouă, șuncă și brînză era aproape gata cînd dna Graves intră.

- Bună dimineața, spuse Schyler amabilă, pe cînd deșerta îndemînică, omleta din tigaie în farfurie. Menajera, nemulțumită că bucătăria îi fusese invadată, nu răspunse, ci se răsuci pe călcîie și ieși afară. Amuzată, Schyler se așeză la masa de bucătărie și consumă tot ce era în farfurie pînă la ultima fărîmitură. Apoi bău suc de portocale proaspăt stors și două cești de cafea.

„Plouă”, se gîndi ea în timp ce spăla vasele. Cerul era întunecat de nori joși, ca un capac. O zi bună de lenevit în pat. Și probabil asta făceau Tricia și Ken.

Plecă de acasă fără să-i vadă și merse direct la spital. La ușa salonului în care era Cotton, se opri brusc. Folosindu-se de o infirmieră zveltă în chip de cîrjă, Cotton stătea lîngă pat. Își ridică capul și zîmbi la fiica lui.

- Mă doare al dracului, dar e grozav. Lăsîndu-și poșeta jos, Schyler alergă la el și-l îmbrățișa pentru prima oară de cînd se măritase Tricia cu Ken.

Scena de intensă emoție fu întreruptă de infirmieră care spuse:

- Sper să aveți mai multă autoritate asupra lui, decît mine, domnișoară Crandall. E cel mai năbădăios, cel mai necredincios pacient pe care l-am avut vreodată.

- Asta-i o minciună afurisită.

Femeile își făcură cu ochiul în spatele lui Cotton. Împreună îl așezară din nou în pat. Cu toată bravada lui,

mișcarea îl epuizase. Imediat ce capul lui atinse perna, începu să sforăie. Schyler îl privi un timp, cum doarme, apoi ieși din cameră și se duse la chioșcul de cadouri din hol pentru a comanda flori. Aveau multe să-și spună. Dar asta mai târziu. Slavă Domnului, vor avea timp.

Rămase în preajma lui cîteva ore, dar el nu se trezi. Doctorul Collins și chirurgul o asigurară că cel mai bun lucru pentru el acum era să doarmă. Plecă fără să mai fi putut vorbi cu Cotton, dar zîmbetul afectuos cu care o gratificase cînd intrase la el în salon o asigură că își amintește ceea ce-i spusese ea în ziua precedentă și că-i recîștigase încrederea.

Era nerăbdătoare să se ocupe de treburile de la birou, dar trebuia să mai aștepte cîteva ore. Era altceva care trebuia făcut înainte. Ceva ce fusese amînat prea mult. Șase ani, de fapt.

Era abia trecut de prînz cînd se înapoie la Belle Terre, de la spital. Vremea era încă închisă. Alergă de la mașină pe verandă printr-o ploaie torențială. Camerele de la parter erau goale. O auzi pe d-na Graves mișcîndu-se prin bucătărie, dar o evită. Se duse sus. Prin ușa de la dormitorul Triciei se auzea radioul. Schyler deschise ușa fără să bată și intră.

Tricia, îmbrăcată într-un kimono de satin aruncat peste slip, stătea la măsuta de toaletă, machindu-se. Cînta îngînîndu-l pe Rod Stewart. Cînd o văzu în oglindă pe Schyler, Tricia scăpă creionul de ochi din mînă și se răsuci pe taburetul de catifea.

- Nu te-am auzit bătînd.
- Nici n-am bătut.

Miinile Triciei apucară marginile kimonoului și le strînseră, trădîndu-și nervozitatea, deși fata îi rămăsese calmă.

- Ce lipsă de politețe! Asocierea cu neisprăviții te-a făcut să uiți bunele maniere?

Schyler nu voia să se lase provocată și să treacă în defensivă. Se duse la radio și-l închise cu o mișcare bruscă a mâinii. Se făcu deodată liniște absolută. Schyler se înfipse în fața surorii sale.

- Nu meriți politețe din partea mea. Să fii bucuroasă că nu primești ceea ce meriți. Schyler era furioasă, suficient de furioasă pentru a smulge părul lucios al Triciei, șuviță cu șuviță. Ceea ce însă era mai puternic decât furia, era perplexitatea.

- De ce Tricia? Ce motive te-au putut împinge să-i spui lui Cotton că am avut un avort?

- Ce te face să crezi că am făcut asta?

- Iasă teatrul! șuieră Schyler. Știu. Ceea ce nu știu este de ce. Pentru Dumnezeu! De ce ai scornit minciuna asta?

Tricia se sculă în picioare și smuci cu răutate cordonul kimonoului. Se duse la fereastră, trase la o parte draperiile și privi afară, la vremea mohorâtă. Draperia căzu la loc când ea se îndepărtă. În cele din urmă se opri în fata lui Schyler.

- Ca să nu se mai țină de capul meu, d'aia. Ca să nu mă mai condamne că ti l-am suflat pe Ken. De altfel, nici n-a trebuit să mă străduiesc în privința asta. Își ridică bărbia, mândră. Părul îi flutură în jurul umerilor. După ce s-a culcat cu mine, nici nu se mai gîndea să se întoarcă la tine.

O afirmație ca asta ar fi distrus-o pe Schyler cu câțiva ani în urmă, dar acum mintea ei era preocupată de altceva.

- Cotton te certa că mi l-ai luat pe Ken? Tricia rîse fără umor.

- Mă certa, mă făcea rea, egoistă, cățea... În toate felurile. După cum mă muștruluia, ai fi crezut că ți-am băgat un par în inimă. Îi tot dădea zor că te-am trădat, că în mod deliberat m-am străduit să-l cuceresc pe Ken pentru că-l doreai tu.

Schyler își lunecă degetele pe spătarul sculptat, de lemn de trandafir al fotoliului. Își amintea cum Macy stătea

rezemată pe pernele lui, absentă și distantă, când fetele ei veneau s-o sărute înainte de culcare. Îi mai simțea încă buzele reci lunecând abia simțit pe obrazul ei. Tricia o dădea mereu la o parte, cățărîndu-se peste ea pentru a obține acele sărutări reci, date cu atîta zgîrcenie.

- Și n-avea dreptate? întrebă Schyler moale. Nu-l voiai pe Ken numai pentru că era al meu?

- Nu! răspunse Tricia ascuțit. Mă îndrăgostisem de Ken. Ești exact ca tata, gata întotdeauna să crezi despre mine ce-i mai rău.

- Tu faci oamenii să fie așa, Tricia. Toată viața ai complotat. Dar această... această... Ochii ei se învîrteau prin cameră căutînd cuvîntul potrivit pentru a califica trădarea Tricie. Nu găsi nimic.

- Cum ai putut să faci ceva atît de josnic?

- N-am făcut-o ca să-ți fac ție rău, Schyler. Schyler o privi cu gura deschisă, necrezîndu-și urechilor.

- Cum ar fi putut să nu mă afecteze?

- Tu esti descurcăreață. Te-ai mutat la Londra și ai început o viață nouă. Am zis că tata o să treacă peste asta.

- Peste faptul că fiica lui a avut un avort?

- Of, Doamne! Am spus primul lucru care mi-a venit în minte cînd m-a întreat cum am putut să-i fac așa ceva micuței Schyler. Ironică, își duse o mîină la piept.

- Nu te cred. Cred că i-ai spus asta pentru că știai c-o să-l înapărtaze definitiv de mine.

- Vorbe! Tricia se întoarse la masa de toaletă și luă din nou creionul de machiaj. Aplecîndu-se spre oglindă și trăgîndu-și o pleoapă în jos, începu s-o coloreze. Nu face din asta un caz federal. Un avort mi se părea un motiv credibil. Ca tu și Ken să vă certați. Nu m-am gîndit că tata o să tină supărarea veșnic.

- Și cînd a devenit clar că da, că e supărat pe mine din cauza asta, de ce nu i-ai spus adevărul?

- Pentru că n-am vrut să mă urască.

- În schimb l-ai lăsat să mă urască pe mine... Tricia se întoarse brusc.

- Ei bine, era momentul ca jocurile să fie schimbate, nu crezi?

Schyler se dădu un pas înapoi, uimită de ura evidentă a Triciei. Întreaga ei față era schimonosită de ură.

- Ce vrei să spui?

- Nu era rîndul meu să fiu în grațiile lui? Să mă bucur de atențiile lui, să fiu iubită? Pieptul ei voluptos se ridica și cobora sub kimono. Cuvintele astea zăcuseră în ea ani întregi. Acum izbucniseră. Aveai mare trecere la el. Tot ce făceai tu era bine, perfect.

Cînd se întîmpla să se uite dincolo de tine și să mă vadă pe mine, nu-i plăcea ceea ce vedea.

- Nu-i adevărat. Tricia o ignoră.

- Cînd vorbea cu mine, era doar ca să mă critice. Tu însă, puteai greși.

Își aruncă kimonoul și se duse la dulapul de haine. Smulse o rochie de pe port-mantou și o trase peste cap. Schyler observă ce frumoasă era. Avea trupul bine proporționat. Silueta ei era zveltă și compactă. Fața ei ar fi fost și ea frumoasă dacă n-ar fi existat acea duritate care o împiedica să fie feminină.

Tricia se întoarse la masa de toaletă și apucă un ruj. Îl răsuci, scoțindu-l din tubul auriu și-l aplică cu mișcări line, rapide pe buza inferioară.

- Nu știi de ce dracu' m-au ales pe mine.

Își frecă buzele una de alta și aruncă rujul înapoi pe masă.

- Pentru că te-au vrut.

Tricia scoase un sunet de dispreț.

- Naivitatea ta mă înnebunește, Schyler. Mama era pe jumătate nebună pentru că nu putea avea copii.

- Voia să-i ofere tatii copii.

Tricia scoase un sunet batjocoritor. Încingîndu-și talia cu un cordon, îl încheie și-l ajusta.

- Nu voia să-i ofere nimic, în afară de o viață grea. Voia să aibă un copil pentru că asta garanta un moștenitor al familiei Laurent la Belle Terre. și dacă asta nu se putea, măcar să fie pe jumătate Laurent.

Nefiind în stare să aibă un copil, era mai puțin perfectă. Și asta nu putea să accepte. Așa că a luat-o puțin razna.

- Nu spune asta. Mama nu era o femeie prea fericită, dar.

- Ia dracu', Schyler, era nefericită! Da! sublinie ea când văzu că Schyler voia s-o contrazică. Era o cățea egocentrică, mizerabilă. Grija vieții ei era să-i facă și pe alții nefericiți. Nu ne iubea pe noi. Se iubea 'pe sine. Punct. Cotton te iubea. Tu adorai pămîntul pe care călca. Mie ce crezi că-mi rămînea? Nimic. Toată viața. Și cînd a apărut Ken Howell cu pedigri-ul lui într-o mină și cu inima frîntă în cealaltă, normal că l-am vrut. De ce nu? Era rîndul meu, tipă ea bătîndu-se cu mîna în piept. Bineînțeles că pusesem ochii pe el. Aș fi făcut orice să ți-l iau.

- Orice? N-a existat niciodată lin copil, nu? N-ai fost gravidă. Asta a fost de asemenea o minciună. N-a existat nici un avort spontan după căsătorie, nu?

- Ce importantă.

- Spune-mi!

- Nu!

Animozitatea lor era palpabilă. Confirmarea monosilabică a suspiciunii pe care Schyler o avusese întotdeauna fu ca un clopot de sfîrșit de rundă care semnalează că fiecare trebuie să se întoarcă în colțul său. Își traseră sufletul. Schyler vorbi prima.

- Ken știe că l-ai păcălit?

Tricia dădu din umeri pe cînd își aprindea o țigară.

- Îmi închipui că da. Nu e un Einstein, dar nu e nici prost. N-am discutat niciodată despre asta. Lansă un nor de fum spre tavan. Cred că el preferă să creadă că o

menstră prelungită înseamnă avort. Mi-am zis că n-are decît, dacă asta-l face mai puțin nefericit că te-a pierdut, îi aruncă lui Schyler o privire rapidă, cercetătoare.

- Dintre noi amîndouă, eu sînt o soție mult mai bună pentru el decît ai fi putut fi tu vreodată. Siguranța ta de sine îl sperie. O admiră, dar nu-i place. Face ca defectele lui să apară mai evidente.

- Să nu-mi spui mie ce fel de soție i-aș fi fost. II iubeam. Adînc.

- Știu, spuse ea moale, cu colțurile gurii ridicate.

- S-a întors la mine. Asta nu puteai suporta. Cuvintele lui Schyler loviră drept la țintă. Tricia, enervată, scutură scrumul într-un vas Waterford, rănită în vanitatea ei.

- De aceea ai scornit minciuna că ești însărcinată, continuă Schyler. Voi ai să ne distrugi pe amîndoi. Ai găsit o cale de a mă distruge emoțional pe mine și de a-l prinde pe Ken în plasă.

În timp ce-și depăna gîndurile, Schyler se apropiase de fereastră. Ploaia era și mai puternică. Pe pajiște se formaseră bălți. Chiar și sub ploaie, Belle Terre era frumoasă. Nimic nu-i diminua frumusețea în ochii ei.

- Și pe urmă a trebuit să te justifici în ochii tatei. Știai că ceea ce prețuiește el cel mai mult este Belle Terre. Vorbea mereu de crearea unei dinastii. Chiar dacă nu-i purtau numele, voia ca generații întregi de nepoți să crească în casa asta. Știai că dorește asta mai mult ca orice. Știai că ceea ce l-ar durea cel mai mult ar fi să afle că una din noi a avortat un nepot.

- Of, Doamne! exclamă Tricia în timp ce strîngea țigara. Ești la fel de sentimentală ca și el. Copiii noștri n-ar fi nepoții lui pentru că nu sîntem fiicele lui. Toată povestea aia cu dinastia și generațiile e ridicolă. Era neplăcut să-l auzi dîndu-i zor cu asta ca un prost gîngav. Nici el nu ține

la Belle Terre mai mult ca noi. Toată parohia știe că s-a înșurat cu Macy Laurent doar pentru a obține Belle Terre. .

- Nu-i adevărat. A iubit-o pe mama.

- Și se culca cu Monique Boudreaux!

Schyler se învîrte pe călcîie și se uită la Tricia nevenindu-i să creadă. Tricia izbucni în rîs.

- Inocența întruchipată! Nu știai, nu?! Nu pot să cred, spuse ea surprinsă. Chiar nu știai că era amanta lui Cotton? Uimitor. Clătinînd din cap, scoase un sunet disprețuitor. Ce crezi tu că e? Călugăr? Sfintul. Cotton? Crezi c-a stat fără să aibă unde-și priponi calul toți anii aștia, cît n-a dormit în același pat cu mama?

- Ești vulgară.

- Ai dreptate, susură Tricia. De aceea a fost așa de ușor să-l atrag pe Ken din patul tău într-al meu.

- Nu chiar.

Ambele femei tresăriră la vocea lui Ken. Se întoarseră simultan și-l văzură stînd în ușa. Cuvintele lui îi erau adresate Triciei, dar se uita la Schyler.

- Dă-mi voie să-ți împrăpățez memoria, Tricia. Ai venit la mine ca o cățea în călduri.

- Ceea ce părea să-ti placă.

- Mi-ai spus și mie aceeași minciună ca lui Cotton.

- Ți-a spus că avortasem copilul tău? întrebă Schyler.

- Din invidie, cred, spuse Tricia.

- Și tu ai crezut-o?

Schyler se uită la omul din fața ei și se întrebă cum de putuse să-l iubească. Era slab, patetic. Era evident acum. Permiseze unei femei malițioase să-i domine mintea și să-i dicteze viitorul. Un bărbat adevărat n-ar fi fost dus de nas astfel. Cash Boudreaux, de exemplu.

Ken făcu un gest de om neajutorat.

- Regret, Schyler, era ușor de crezut. Tu mereu luptai pentru drepturile femeilor, spunînd că femeile au dreptul să aleagă.

- Da, au dreptul să aleagă. Asta nu însemna că eu... Aici se opri. N-avea nici un rost să mai discute acum. Răul fusese făcut cu ani în urmă. Slavă Domnului, răul nu rămăsese definitiv.

- I-am spus tatii adevărul ieri. Ne-am împăcat. Pentru moment îl ignoră pe Ken și i se adresează direct Triciei. N-a existat niciodată vreun motiv ca tu să crezi că tata nu te iubește. Întotdeauna te-a iubit. În plus, îl ai pe Ken. Secura e îngropată în, privința asta, dar n-am să-ti iert niciodată faptul că mi-ai manipulat viața adversativ.

Se întoarse gata de plecare, dar Tricia se repezi după ea. Se postă între Schyler și ușă.

- Nu dau o ceapă degerată pe iertarea ta. Vreau doar partea mea din averea asta. Scurt și clar. Pe urmă am să fiu cât se poate de fericită să dispar din viața ta manipulată adversativ, pentru totdeauna.

- Partea ta? Ce vrei să spui?

- Tricia, interveni Ken, nu-i momentul...

- Vrem să vindem Belle Terre.

Preț de o secundă, cuvintele Triciei nu avură nici un răsunet în mintea ei. Ideea era pe cât de inimaginabilă pe atât de ridicolă. Era atât de absurd totul încât o apucă râsul. Să vindem Belle Terre? Se așteptă să-i vadă zîmbind, s-o pună în temă cu ceea ce era, sigur, o glumă.

În schimb, părea să fie o conspirație tainică. Tricia o privi cu ură. Se uită la Ken întrebător. Acesta își întoarse privirea în altă parte.

- Ați înnebunit amîndoi? întrebă ea cu voce răgușită. Belle Terre nu va fi vîndută niciodată..

- De ce?

- Pentru că e a noastră. Aparține lui Cotton și nouă.

- Nu-i adevărat, mîrii Tricia. A aparținut familiei Laurent. Acum sînt morți.

Schyler își îndreptă trupul.

- E adevărat că nu aparține lui Cotton în baza rudeniei de sînge, dar și-a investit toată viața în ea. N-o s-o vîndă niciodată.

Încercă să treacă pe lingă Tricia, dar aceasta, cu o forță surprinzătoare, o prinse de braț.

- Cotton se poate răzgîndi.

- Niciodată. Eu nici n-aș încerca măcar, spuse ea dînd la o parte mîna Triciei.

- E bătrîn, Schyler. E foarte bolnav. Din cauza asta, afacerile merg prost. E atît de dator, încît n-o să poată plăti niciodată.

- Și deci?

- Să-l declarăm lipsit de discernămint.

Schyler vru s-o lovească pe Tricia atît de tare încît își strînse pumnul să n-o facă.

- Dacă i se întîmplă ceva lui Cotton, atunci vei avea cu adevărat un dușman, Tricia. Va trebui să te lupți cu mine, atunci.

Schyler strînse volanul atît de tare încît i se albiseră încheieturile degetelor. Conducea mult prea repede, dar nu-i păsa. În plus, i se părea normal ca viteza mașinii să tină pasul cu cea a ștergătoarelor de parbriz. Acestea se mișcau furios înainte și înapoi, dar efectul lor asupra ploii torențiale părea minim.

Dintr-un colt încă sănătos al mintii, își dădea seama că trebuie să fie epuizată chiar după ce dormise atît. De aceea se simțea de parcă ar fi fost jupuită de piele pe viu. Confruntarea ei cu Tricia și Ken o făcea să se simtă goală și expusă. Îi era greu să se controleze și se temea că se va prăbuși în orice clipă.

În același timp simțea că trebuie să acționeze. Dacă se oprea, n-ar mai fi putut reîncepe. Dacă ar sta să se gîndească la tot ce se spusese în ultima oră, ar înnebuni» Trebuia să se miște, să-și lase mintea să se centreze pe lin singur gînd: că voiau să vîndă Belle Terre.

Obiectivul ei era clar. Se fixase asupra unui scop și nimic n-avea s-o deturneze. Trebuia păstrată Belle Terre, sigură, intactă, pentru Cotton. Trebuia să lucreze pînă va cădea lată. lată ce trebuia să facă.

Cursul acțiunilor era atît de puternic imprimat în mintea ei încît atunci cînd ajunse pe malul celălalt al lui Laurent Bayon, trebui să apese frîna pînă la podea. Mașina merse înfrînată cîtiva metri înainte de a se opri. Ștergătoarele de parbriz continuau să se miște constant. Ploaia bătea pe acoperișul mașinii. Schyler, respirînd pe gură, ca și cum ar fi venit alergînd toată distanta de acasă, privi platforma.

Lipsa de activitate era atît de contrastantă cu energia fulminantă din interiorul ei, încît nu-i venea să creadă ce vedea. Era de neînțeles. Nu se lucra absolut nimic. Locul era pustiu.

Ușa biroului era închisă, cu lacăt, ferestrele în întuneric. Ușile grele ale clădirii ca un hangar, care adăpostea remorcile cînd nu erau folosite, erau închise cu lanț. Platformele de încărcare de-a lungul liniei ferate erau pustii. Toată zona părea abandonată ca un oraș fantomă, pustie, goală, moartă.

Schyler își inghiți dezamăgirea și încercă cu disperare să-și amintească în ce zi se afla. Pierduse șirul zilelor, cu siguranță. Mental, refăcu zilele după calendar. Nu, aceasta era zi lucrătoare.

„Atunci de ce nu se lucra? Unde era afurisitul de Cash? Lua-l-ar dracu'!”

Era atît de supărată încît începu să tremure involuntar. Își luă piciorul de pe frînă și întoarse volanul furioasă. Apăsă pe accelerație; roțile din spate

patinară încercînd să adere pe terenul înecat în apă, aruncînd în spate o trombă de apă și noroi.

„La dracu'!” Schyler izbi cu pumnul în volan și apăsă din nou accelerația. În cele din urmă, roțile prinseră teren solid

și, mașina se lansă înainte. Spatele mașinii derapa și trecu periculos pe lângă un stîlp de beton al podului. Schyler smuci din nou volanul și îndreptă mașina spre drumul principal. Nu întâlnește nici o altă mașină și acesta fu un noroc pentru că mergea pe banda galbenă.

Vizibilitatea era mult limitată de ziua întunecoasă și de ploaia puternică. Văzu curba prea tîrziu și apăsă pedala de frînă. Mașina trecu dincolo de drumul lateral. Înjurînd, lividă, dădu înapoi. Drumul lateral era ca o mare de noroi, dar ea aținti ornamentul de pe capotă chiar pe centru și se avîntă în ei. Furia ei se amplifică ca și zgomotul motorului. Cînd opri brusc, deschise ușa cu o smucitură și sări afară. Fără să-i pese de ploaie, mărșăluie spre casă. Aceasta avea aceeași culoare ca și cerul cenușiu și se armoniza cu I cadrul atît de bine, încît era aproape invizibilă.

Cash stătea pe prisma acoperită, retras, astfel încît să nu se ude. Apa de ploaie se rostogolea de pe acoperișul de tablă picurînd peste streșină, în jos, formînd mici băltoace la marginea prispei. Scaunul pe care stătea avea fundul din trestie și spătarul din împletitură. Era lăsat pe spate într-un unghi precar. Stătea în echilibru ținîndu-și picioarele pe un stîlp de chiparos care susținea acoperișul. Era fără cămașă. Blugii aveau fermoarul încheiat, dar neprins în copcă. O sticlă de whisky și un pahar cu două degete de băutură pe fund erau puse pe un scaun. Din colțul gurii îi atîrna o țigară. Ținea ochii pe jumătate închiși din cauza rotocoalelor de fum ce se ridicau din capătul țigării. Cînd Schyler dădu buzna pe prispă și i se adresă strigînd, ochii lui se deschiseră puțin mai mult.

- Ce dracu' faci aici?

Fără grabă aparentă, Cash își luă țigara din gură și se uită la ea curios.

- Fumez.

Schyler tremura de furie. Brațele îi atîrnau rigide pe lângă corp și pumnii i se închideau și deschideau continuu.

Pielea umedă și rece, și părul din care ploaia îi picura pe umeri, păreau s-o lase indiferentă.

Cu un muget de furie, îi împinse picioarele de pe stîlpul susținător. Picioarele din față ale scaunului căzură cu zgomot pe prispă. Ca și cum ar fi fost catapultat, Cash sări brusc în picioare dominînd-o cu statura lui înaltă. Țigara fu azvîrlită dincolo de prispă.

- Îți place să trăiești periculos, d-ră Schyler! Vocea lui avea sîrșitul sinistru al unei săbii trase din teacă.

- Ar trebui să te concediez imediat!

- Pentru ce?

- Pentru că trîndăvești în absența mea. De ce nu se lucrează? Unde sînt buștenarii? Remorcile nici măcar n-au fost scoase azi. Am fost la platformă. Biroul e închis, garajul e încuiat. Nu-i nici o activitate. Poți să-mi spui de ce?

Lui Cash nu-i trebuia niciodată prea mult pentru a-și ieși din fire. Nu-i picau bine reproșurile fi nu se dăduse niciodată înapoi din fața unei lupte. în toate formularele, completa spațiul gol de după „Preferințe religioase”, cu cuvîntul creștin, dar concepția de a întoarce celălalt obraz îi era străină. Armata îi antrenase și îi ascuțise reflexele care și așa fuseseră iuți ca fulgerul.

Putea să pară complet relaxat, un om care fumează liniștit, se bucură de un pahar de băutură și de o ploaie bună. De fapt însă, nervii lui Cash erau la fel de încordați ca și ai lui Schyler. În ultimele zile, nici el nu dormise mai mult ca ea. Puțina lui răbdare se epuizase de mult; era pus pe harță. Consumase mai mult whisky decît ar fi fost prudent să bea cineva, în miezul zilei. Era într-o dispoziție bătăioasă înainte ca Schyler să fi năvălit pe teritoriul lui, aruncîndu-i acuzații nefondate.

Dacă i-ar fi făcut asta un bărbat, acela s-ar fi aflat deja jos, în noroi, scuipîndu-și dinții. Dar Cash, cu toată

duritatea lui, nu abuzase niciodată fizic de o femeie. Recurse la dispreț. Acesta se simți în vocea lui când spuse:

- Vremea, doamnă. Crezi că i-aș lăsa să lucreze pe vremea asta? Făcu un gest larg, cuprinzător cu mâna, trecînd-o prin picăturile de apă care curgeau de pe frunze.

- Te-am angajat să lucrezi pe orice vreme.

- Asta nu-i o răpăială scurtă, de aprilie.

- Poate să fie și un uragan, vreau să-i văd pe muncitori la treabă.

- Ești țicnită? Pădurea e o capcană mortală când plouă atît de mult și așa de repede. Nu putem băga nici remorcile. Noroiul...

- Ai de gînd să-i pui la treabă sau nu?

- Nu.

Sîinii i se ridicau pe măsura furiei și frustrației.

- Ar fi trebuit s-ascult de ce-mi spune lumea. Toți zic că ești un om de nimic.

- Se poate, dar tăietorii nu pot tăia, duce și încărca lemne pe o vreme ca asta. Dacă zici c-ai stat în preajma lucrătorilor, ar trebui să știi asta. Cotton n-ar scoate oamenii pe ploaia asta; și nici eu.

Brusc, amintindu-și cuvintele Triciei, Schyler inhala aer cu un suspin.

- Mama ta... Și tatăl meu... E adevărat? Au...?

- Da, spuse el, prelungind silaba cu un șuielat, au fost.

Schyler își reprimă un suspin.

- Era înșurat. Avea o familie, strigă ea ascuțit. A fost o netrebnică.

- Și el e un pui de cățea, mîrrii Cash. L-am urît pentru că trăia cu ea. Încruntă din sprîncene amenințător, înghesuind-o pe Schyler în stîlpul de chiparos. Dar a trebuit să suport astăzi de zi, practic toată viața, în timp ce tu, nu. Stăteai acolo la Belle Terre fără să știi nimic, în vreme ce eu a trebuit să asist cum o folosește și o face să sufere pe mama mea, ani de zile, fără să pot face nimic.

- Mama ta era o femeie în toată firea, a știut ce face.
- Da, a ales pîn-a cules! Sa îndrăgostit de un mizerabil precum Cotton Crandall.

Schyler își ridică bărbia.

- Nu cred c-ai avea curajul să i-o spui în față.

- Am avut. Întreabă-l.

- Vreau să pleci de la Belle Terre pînă la sfîrșitul săptămîinii.

- Și cine o să-ți pregătească buștenii pentru vînzare?

- Eu.

- Te înșeli. Nici pe vine nu poți să stai fără mine. Făcu un pas spre ea. Știi bine asta. Știai în momentul cînd ai pornit-o spre mine, este? Se sprijini cu o mîna de stîlpul de deasupra capului ei și se aplecă spre ea, atingînd-o cu corpul. Știi ceva? Nu cred că de asta ai venit pînă aici. Cred că ai venit pentru cu totul altceva.

- Ești beat.

- Încă nu.

- Vorbesc serios. Vreau să pleci.

Se depărtase de stîlp. El o prinse de braț și o aduse la loc izbind-o de el, destul de tare pentru a-i curma cuvintele condescendente. Își ținea palma sub bărbia ei, în timp ce cu degetele îi strîngea fața.

- Problema dumitale, domnișoară Schyler, este că nu știi cînd să te oprești. O ții una și bună pînă-l scoți pe om din sărite.

Gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut apăsător. Schyler reacționa violent. Se luptă cu mîna lui pentru a-și elibera fața în timp ce trupul i se sprijinea de al lui. Brațele ei se abătura asupra lui furioase.

- Recunoaște. Își îndepărtase gura de a ei, doar atît cît să vorbească. Pentru asta ai venit.

- Dă-mi drumul!

- Nici o șansă, doamnă.

- Te urăsc!

- Dar mă vrei.

- Nici pomeneală.

- Ba da. D'aia te-ai înfuriat ca o viespe. O sărută din nou. De data asta reuși să-i bage limba

în gură. Ploaia răpăia puternic pe acoperiș, înecîndu-i chiotele de revoltă și apoi suspinele de abandon.

Nu era o decizie conștientă. Nu capitulase voluntar. Emoțiile îi depășiseră voința și reacționau pe cont propriu. De multe zile căutau o cale de revărsare. Acum se ivise una și răbufneau în exterior.

Totuși firea ei încăpățînată nu accepta capitularea. Reuși să-și degajeze gura. Își simțea buzele umflate și rănite. Cînd își trecu limba peste ele, simți gust de whisky, gustul lui, al lui Cash Boudreaux.

Gîndul era inadmisibil. Își puse mîinile pe umerii I lui goi, cu intenția de a-l împinge înapoi. Dar el își coborî din nou capul. Buzele lui le acaparară pe ale ei. Degetele ei se strînseră formînd șanțuri adînci pe mușchii încordați ai brațelor lui.

Cînd sărutul se termină, Schyler își întoarse capul într-o parte.

- Încetează, gemu ea.

Cash încetă; sau cel puțin încetă s-o mai sărute pe gură. În schimb o sărută pe gît.

- Și tu vrei asta la fel de mult ca și mine.

- Nu.

- Ba da. Îi atinse cu limba lobul urechii.

Schyler lăsa să-i scape un geamăt adînc, care se dizolvă sub buzele lui. Se sărutară lacom, angajîndu-se într-o orgie de săruturi, crude, carnale. Cash îi ștergea buzele cu limba ca și cum ar fi vrut să-i îndepărteze mîndria și rezistența.

Mîinile lui coborîră pe pieptul ei, pînă cînd fiecare acoperi un sîn, și îi masă puternic. Nu fu mai delicat nici cu nasturii bluzei ei ude, sau cu copca sutienului p Nici

tratamentul aplicat cărnurilor moi care-i umplură mîinile nu era cu mult mai blind. „Isuse”, șopti el frămîntîndu-o. Îi ținu sinii în palme în timp ce-i freca sfîrcurile cu degetul mare.

- Foarte drăguți, domnișoară Schyler.

- Lua-te-ar dracu'!

- Încă nu. Pînă nu terminăm ceea ce am început. Corpul lui Schyler se freca de stîlp. Avea ochii închiși, dar orbește își strînse degetele în părul de pe pieptul lui. Cash mîrîi, de durere, de plăcere... o mușcă de buza inferioară. Schyler se lansă cu totul în căutarea unui sărut cu gura deschisă și limba ieșită în afară, și-l găsi.

Brusc, se desprinseră unul de altul și se priviră în ochi. Respirațiile lor rapide se amestecară una cu alta. Era singurul lucru care se mai auzea pe deasupra ploii care continua neîncetat.

Cash își îndoi genunchii și o ridică în brațe. Ușa de la intrare fu dată de perete, împinsă de piciorul lui gol. Interiorul casei era întunecos și înăbușitor. O purtă în brațe pînă pe terasa îngrădită.

Patul de fier era nefăcut. Cearceafurile erau albe și curate, dar aveau acea moliciune a unei zile ploioase care era tot atît de senzuală ca și. căldura generată de trupurile lor. Genunchiul lui făcu o groapă adîncă în saltea. Arcurile pocniră ca lemnul care se usucă într-o casă veche, îndrăgită. În clipa în care părul ei ud luă contact cu perna, trupul lui o acoperi cu o mișcare posesivă, de împerechere. Gurile lor se uniră flămînde cînd Cash o strînse sub el.

Sărutînd-o apăsător, Cash își lunecă mîna pe sub fusta ei, în sus, de-a lungul pulpelor. Îi strînse în palmă sexul. Era fierbinte, umed. Îi strînse ușor muntele Venerei. Răspunsul ei fu un suspin moale plin de dorință. Repede, se ridică și-i înfipse cealaltă mînă sub fustă. Prinzînd cu toate degetele elasticul slipului, îl trase în jos, de-a lungul picioarelor.

Apoi se urcă pe ea, plantîndu-și genunchii solid de fiecare parte a trupului ei. Inima lui Schyler se zbătea furtunos, în timp ce se uita la el. Pulpele lui păreau tari și zvelte în blugii decolorați. Din unghiul ei, umerii lui păreau mai largi, brațele mai puternice; ar fi putut s-o frîngă în două dacă ar fi vrut...

Abdomenul lui era plat și musculos. Mameloele arămii stăteau cuibărite într-un hățîș de păr șaten. Fața lui era lipsită de orice expresie, dar încordarea îi reliefa și mai mult structura osoasă. Ochii lui păreau singura pată de culoare din cameră. Ardeau.

Se concentra asupra lor în timp ce el îi desfăcea bluza. Nerăbdător, i-o smulse din cordonul fustei și dădu la o parte cupele subțiri ale sutienului. Sîinii ei erau lăsați moi pe piept, dar areolele erau ridate și umflate de excitare. Sfîrcurile erau înroșite și tari.

Cash se aplecă peste ea și-i atinse cu limba unul din sfîrcuri. Schyler își arcui spatele. O atinse iară și iară cu vîrfu ascuțit al limbii, apoi absorbi unul în gură.

Plăcerea fu atît de puternică, căldura atît de puternică, încît Schyler se agăță cu mîinile de el.

- Desfă-mi fermoarul, ordonă el cu voce șuierătoare printre sărutările blînde, umede cu care îi mîngîia sîinii. După cîteva clipe, cînd deveni clar că ea n-avea de gînd s-o facă, se ridică din nou în genunchi și duse mîna la fermoar. Gîfîia pe cînd îl trăgea în jos. Schyler privea fascinată în timp ce deschizătura se lărgea. Se umplu cu un păr mai negru și mai des decît cel de pe piept.

Cash își strecură genunchii între genunchii ei și îi ridică poalele fustei pînă la brîu. Schyler închise ochii.

În acea clipă dorea cu disperare să întrerupă totul.

Chiar atunci el o atinse acolo. Degetele lui îndepărtară smocurile de păr blond cîrliontat, apoi pătrunse printre faldurile moi, în trupul ei, lunecînd în interiorul umed.

- Ține-te bine. O să fie o treabă dură, spuse el ca un muget.

Îi mută miinile punându-i-le pe barele de metal de la capătul patului, deasupra capului ei și îi îndoi degetele în jurul lor. Schyler strînse metalul rece.

Miinile lui se lăsară în jos, în interiorul pulpelor ei și i le desfăcu. Ea scoase un mic sunet neajutorat.

- Deschide ochii. Vreau să vezi cine e.

Ochii ei se deschiseră brusc ca o provocare directă față de cuvintele lui. Dar nu era nici o îndoială în privința celui care o pătrundea. Era umedă, dar strîmtă. Durerea de moment o făcu să tresară. El se încorda, surprins o clipă. Apoi făcu o nouă mișcare rapidă pătrunzînd-o complet.

Se retrase aproape complet, apoi se afundă din nou în trupul ei.

- Numele meu e Cash Boudreaux.

- Știu cine ești.

- Spune-l. Își-apăsă pîntecul peste al ei. Rostește-l. Schyler își prinse buza inferioară între dinți. Buza superioară era îmbrobonată de sudoare. Încercă să-și țină șoldurile pe pat, dar fără să vrea le ridica pentru a întîlni următorul avînt al penisului său puternic, neted.

- Rostește-mi numele, lua-te-ar dracu'!

Își puse palma pe pîntecul ei, cu degetele îndreptate spre sîni, și o lunecă în jos pînă cînd podul palmei ajunse în punctul cel mai de jos. O mișcă încet înainte și înapoi. Un geamăt adînc, inegal, se ridică din pieptul ei. Senzații fierbinți începură să urce șerpuind din mijloc, răspîndindu-se prin corp pînă cînd vîrfurile degetelor de la mîini și picioare începură să pulseze de năvala singelui. Strînse barele de fier mai puternic.

- Rostește-mi numele! Fruntea lui era scaldată în sudoare, dinții erau strînși în efortul de a se reține. Își coborî capul spre sîni și îi împunse cu vîrfurile nasului.

Barba lui nerasă se freca de pielea delicată. Fesele lui se ridicau și coborau cu fiecare pătrundere. Podul palmei continuă să-i maseze muntele Venerei pînă cînd se umezi. Își trecu degetul mare prin smocul de păr în jos, pînă la izvorul acelei umezeli. Virful degetului era moale și sensibil pe locul acela încă și mai moale, și mai senzitiv.

Schyler, cuprinsă toată de plăcere, scoase un strigăt ascuțit.

- Rostește-mi numele, spuse el gîfîind.
- Ca... Cash.

Ochii i se închiseră, gîtul i se arcui. Capul ei se înfipse în pernă. Pulpele ei îi încolăciră șoldurile strîns. Cash o privea fix. Cedînd unui impuls pe care nu-l mai avusese niciodată, se aplecă și își îngropa fața în umărul ei. Mîinile lui se uniră cu ale ei pe bara de metal și degetele lor se împletiră. Pieptul lui îi strivi sînii. Gîfîitul se intensifică, deveni mai răgușit. O izbea ca un ciocan, trupul ei îl mulgea.

Cînd se produse orgasmul, nici unul din ei nu spuse nimic coerent, dar gemetele lor de gratitudine izbucniră simultan și prelung.

Capitolul 8

Pentru Schyler, prezenta lui în ea fusese prea lungă.
Pentru el, totul fusese prea scurt.

Cash se ridică de pe ea. Privirea lui îi căută fața. Ochii ei erau închiși. Fața era destinsă și calmă. Rezistînd unui impuls de a o săruta, își eliberă încet mîinile și picioarele și se rostogoli pe o parte. Automat, întinse mîna după pachetul de țigări și bricheta de pe noptieră.

Pe cînd aprindea una, Schyler se ridică și își aruncă picioarele peste marginea patului în partea opusă, cu spatele la el și capul întors. Își trase fusta în jos și căută printre cearceafurile mototolite slipul. Găsindu-l, se aplecă de mijloc și îl îmbracă. Îl trase în sus cu aceeași mișcare cu care se ridică. Își puse sutienul și își încheie bluza, fără s-o mai bage în fustă.

Se întoarce și privi spre el, ca și cum ar fi vrut să-l spună ceva. Înghiți vizibil. Buzele ei se deschiseră, dar se închiseră la loc fără să scoată nici un sunet. Cash își băgă țigara în gură și își puse mîinile la ceafă într-o poziție care părea insolentă și nepăsătoare, mai ales de vreme ce blugii lui stăteau încă lăsați pe pulpe.

Ar fi pariat salariul pe o lună în legătură cu următoarea ei mișcare; și avea dreptate. Schyler se întoarce cu spatele la el și ieși din casă. Ascultă pașii ei pierzîndu-se pe cînd ieșea pe ușă și cobora de pe prispă. Curînd auzi zgomotul motorului.

Rămase nemișcat multă vreme, pînă cînd țigara dintre buzele lui deveni pericol de incendiu. O stinse, își scoase

blugii, îi făcu ghem și, furios, îi aruncă cît colo. Aceștia izbiră peretele opus și căzură pe podea.

Se întoarse într-o parte și rămase cu privirea în gol. Ploua mai tare ca oricînd. Abia putea să vadă malul opus al gîrlei prin perdeaua argintie. Ramurile pomilor stăteau aplecate din cauza greutateii apei.

Ochii i se întoarseră spre perna de lîngă el. Își puse mîna pe golul făcut de capul ei. Era cald încă. „Schyler!”

Schyler. Cash își aminti ziua cînd auzise prima oară acest nume. Gîndise că e un nume ciudat pentru o fetiță. La fel și Monique. Vorbiseră despre asta mai tîrziu, după plecarea lui Cotton.

Era o zi rece de noiembrie. Gîrla era învăluită în ceață. Cash făcuse nori albi de aburi, suflînd în aerul rece. Se prefăcea că fumează țigări Camei cum : făceau băieții mai mari de la sala de înot. Cotton îl surprinsese în acel moment.

- De ce nu ești la școală? întrebases el în clipa în care se dăduse jos din mașina lui lucioasă, lungă.

- Maman nu m-a trimis astăzi. Alea sînt gogoși? spusese el arătînd spre punga de brutărie din mîna lui Cotton. Acesta rareori venea cu mîna goală. De obicei, aducea ceva pentru amîndoi, flori, un bibelou ieftin, o sticlă de parfum pentru Monique; cărți de aventuri, o pungă de bomboane, o mică jucărie, pentru Cash.

Dar nu le dădea niciodată bani. Încercase, dar Monique nu i-a primit. Se certau în legătură cu asta, dar Monique învingea întotdeauna.

În ziua aceea nu s-au certat. Monique a ieșit pe prispă ștergîndu-și mîinile cu un prosop de vase.

- Probabil că mi-ai mirosit sosul, îl tachina ea pe Cotton. De unde știi întotdeauna cînd fac ghiveci?

Cotton îi zîmbi.

- E o zi bună pentru ghiveci. Apoi sprîncenele lui albite se încruntară. De ce nu e Cash la școală?

Monique dăduse din umerii ei frumoși.

- Ne-am sculat târziu.

Ar trebui să fie la școală, Monique. Ai să te trezești cu cel care răspunde de chiulangii, acasă.

Ea rîsesse cu rîsul ei adînc de contralto și se aplecase să cuprindă capul ciufulit al lui Cash și să-l strîngă la piept.

- Am nevoie de el să ducă niște medicamente, azi. Toată lumea s-a îmbolnăvit de răceală.

- Doctoriile tale sînt un rahat, mormăi Cotton, scuturînd noroiul de pe cizme pe cînd se urca pe prispă. Ce le vinzi tu ăstora e o aiureală, un rahat voodoo.

Rizînd și ținînd băiețelul de opt ani între ei, îl prinse pe Cotton de lobul urechii cu dinții ei puternici și albi.

- Ia tine are efect, mon cher.

- Cu siguranță, suspină Cotton. O sărută lung și apăsător, frecînd-o pe spate cu mîinile lui mari, muncite. Cînd e gata tocana?

- Peste cîteva ore. Poți să stai atît?

Cotton privi în jos la Cash. Băiatul înțelese gravitatea expresiei lui.

- Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

La masă, în fața căminului, în timp ce devastau gogoșile și cana de cafea proaspătă, Cotton lansase știrea tulburătoare.

- Vom avea un copil.

Cash care își lingea pudra de zahăr de pe degete, se uită rapid la mama lui. Instinctiv știa că Va fi întristată. Așa era. Îi văzu mîinile delicate împreunîndu-se. Își împletise degetele ei subțiri și le ținea atît de strîns încît încheieturile luaseră culoarea osului:

- Un bebe?

- Da. Adoptăm un copil. Macy... Macy... Cotton suspinase și privise în cana de cafea o clipă lungă, înainte de a continua. Se pare că e stearpă. Asta o macină. Ochii

lui albaștri erau îndreptați elocvent asupra lui Monique. Mai ales de cînd știe de tine. Vrea copii. Belle Terre are nevoie de copii.

Monique privi în jos spre Cash.

- Oui, spuse ea calm. Trebuie s-o umpli cu cît mai mulți copii posibil.

Cotton rîse forțat.

- Păi, uite, am început cu unul. E o fetiță. Macy voia un băiat, dar... Dădu din umeri. S-a născut fetita asta și ea s-a repezit să nu piardă ocazia. Părintele Martin se ocupă de actele de adopțiune. A trebuit să promit că va fi catolică.

- Mai bine decît baptistă.

Tachinările ei erau la fel de forțate ca și rîsul lui. Cotton își dresе vocea zgomotos:

- N-are decît trei zile.

- Cum arată?

- S-a născut în Baton Rouge, așa că n-am văzut-o. Macy însă a și botezat-o Schyler.

- Un nume ciudat pentru o fetiță. Dar drăguț, spuse Monique cu entuziasm prefăcut.

- E un nume din familia Laurent.

Gurile lor spuneau una, ochii însă comunicau altceva. În cele din urmă tăcură amîndoi. Buștenii din cămin pocneau și crăpau. Ochii lui Cash treceau scrutător de la unul la altul.

După un timp, Cotton întinse mîna peste masă și acoperi mîinile împreunate ale lui Monique.

- Asta nu schimbă nimic.

- Ar trebui.

- Nu. Știi bine că nu. Știi. Ea continuă să se uite în ochii lui, îndurerată și nesigură. El continuă să-i trimită asigurări nerostite. Cînd zici că-i gata ghiveciul ăla?

Fața ei se lumineă. Ochii ei ca tăciunele străluciră printre lacrimile reținute.

- Poți rămîne?

- Da!
- Pînă e gata?
- Pînă mănînc două porții.

Zbură din scaun și se aruncă de gîtul lui. Se sărutară cu o patimă înzecită pentru că era nepermisă. Apoi se grăbi să pună peștii, crustaceii, legumele și condimentele în oală, unde aveau să fiarbă împreună cu sosul pînă se vor fi frăgezit, iar ghiveciul va fi devenit bogat, gros și bine rumenit.

În acest timp, Cotton îl ajută pe Cash să încarce căruciorul roșu care era adesea văzut pe străzile orașului tras de băiat. Era plin cu unguente și poțiuni, tincturi și pomezi puse în vase de sticlă care scoteau un clinchet armonios. Mama lui era o traiteur - vindecătoare - iar el, băiatul care ducea leacurile.

- Sper că nu fumezi de-adevăratelea, spuse Cotton, referindu-se la norii de așa-zis fum pe care-i exaltase mai devreme.

- Nu, domnule. Monique îl învățase cum să i se adreseze lui Cotton, respectuos.

- Bun. E un obicei urît și foarte dăunător pentru tine.
- Cum așa?
- Îți face rău la plămîni.
- Și dumneavoastră fumați uneori.
- Eu sînt mare.

Cash privi în sus, la Cotton, sperînd că într-o zi va fi și el la fel de înalt și puternic.

- Fetița va locui în casa aceea mare, albă?
- Bineînțeles.

Cash se gîndi la asta, cu oarecare invidie față de fetiță.

- O să mai veniți pe la noi după ce o înfiați? Cotton rămase blocat. Se uită în jos, la fața inocentă, speriată, a lui Cash. Cu un început de zîmbet, întinse mîna și-l mîngîie pe obraz.

- Da, o să mai vin. Nimic nu mă poate opri să mai vin pe la voi.

Cash cîntări sinceritatea din răspunsul lui Cotton și decise că era autentică.

- Cum spuneți că se cheamă fetița?

- Schyler.

Cash își puse mîna în adîncitura făcută de capul ei în pernă. Părul ei ud lăsase fața de pernă umedă. Strînse degetele. În pumn, nu rămase nimic. Era gol.

Pentru bastardul lui Monique Boudreaux nu fusese niciodată nimic.

- Ești cam agitat în seara asta. Dacă nu te oprești din plimbatul ăsta ai să faci o potecă pe covor. Dale Gilbreath nu văzu privirea rea pe care i-o aruncă soția lui. Făcuse această observație fără să ridice capul din ziar. Acum, dădu la o parte un colț și îi aruncă un zîmbet superior, în felul acela pe care ea îl detesta. Te frămîntă ceva, dragă? Nu te simți bine?

- Mă simt perfect. Tonul încordat al vocii Rhodei nu prea era convingător.

- Ai fost nervoasă și indispusă toată seara. Fără prea mult interes trecu în. revistă pagina de știri pe care o avea în fața ochilor.

- Din cauza ploii. Rhoda se duse la fereastră și trase de mînerul șnurului. Draperiile se desfăcură. Doamne! Vremea asta mă înnebunește. Umezeala e atît de mare... de parcă ai respira printr-o supă de linte. Pare c-o să plouă, pare că nu. Și cînd începe, e ca un potop.

- Am dat iernile alea grele pe un pic de udătură. Dale fu din nou obiectul unei priviri distrugătoare.

N-avea nevoie de filozofia lui răscoaptă în seara asta, mai ales cînd știa că nici lui nu-i place clima din Louisiana.

- Putină zăpadă pe la picioare nu ți-ar strica, nu? spuse ea, pe un ton prefăcut. Ai început să faci burtă. Și nu-i de

mirare de vreme ce stai cu fundul pe scaun toată ziua. Nu simți niciodată nevoia de puțină mișcare?

Rhoda avea oră de gimnastica în fiecare dimineată. Efortul, transpirația și extenuarea erau ca un ritual religios pentru ea. Pentru a-i arăta cât de bună era condiția ei' fizică față de a lui, își supse burta, își încorda fesele și își împinse sînii înainte.

Dale lăsă ziarul și luă o pipă pe care începu s-o umple calm cu tutunul lui preferat, scos dintr-o punguță de piele.

- Cînd ai dreptate, ai dreptate. Mi-ar prinde bine puțină mișcare. Puse un chibrit aprins deasupra pipei și trase în piept. Stingînd chibritul și privind-o prin norul de fum, o întrebă:

- Vrei neapărat să facem schimb de insulte în seara asta?

Dale putea să fie și rău. Nu se antrena cu trageri la țintă, dar lovea sub centură cu precizie. Rhoda nu era în starea de spirit pentru a înghiți atacurile lui calme dar malițioase. Eul ei fusese rănit. Nu mai suporta alte răni.

Cash îi spusese c-o va suna în după-amiaza asta și va aranja locul și ora întîlnirii. N-o făcuse. Și ea n-avea unde să-l caute pentru că n-avea telefon. Se, întrebuse întotdeauna dacă singurul motiv pentru care nu-și instalase unul nu era cumva acela de a evita o femeie atunci cînd vota. Probabil că ăsta era motivul. Cajun-ul era un pui de cățea mai afurisit ca oricare.

S-ar fi dus la casa lui din afara orașului, dar nu știa exact unde era. Fusese foarte confuz ceea ce-i spusese în legătură cu asta, cînd întrebuse cum poate ajunge acolo. Pe măsură ce după-amiaza se scurgea, se gîndise serios să-și riște reputația, sași sacrifice mîndria pentru o oră petrecută în brațele lui, dar a dracului să fie dac-ar risca ea să și înfunde BMW ul pînă la osii în mlaștina aia. Li se ziceau drumun. Unele aveau chiar și numere de șosele, dar

ea le considera niște șleauri care trebuiau evitate cu orice preț.

Acum, simplul gând la planurile ei eșuate, pentru după-amiaza aceea, o înfierbînta pînă la a o face gata să răbufnească. Și aparent Dale avea chef de harță cu ea, fie că voia sau nu.

Cu un ton obișnuit, Dale spuse:

- De exemplu, aș putea începe cu această fixație juvenilă pe care o ai față de ultimul tău amant

Atitudinea Rhodei se rigidiza puțin, dar nu-și putu controla tremurul genunchilor. Dale voia să audă o tiradă de dezmințiri. Îi plăcea s o înțepe cu aluzii și jumătăți de adevăr. Îi plăcea s-o provoace pînă cînd răbufnea încet, se întoarce cu fața la el, expunînd o uimire admirabil de bine jucată.

- Ultimul iubit?

Dale trase din pipă și zîmbi strîngînd capătul ei între dinți.

- Ar fi trebuit să urmezi o carieră de actriță, Rhoda. Ești foarte bună. Dar eu te cunosc mai bine decît tu însăși. Simt cînd ești în călduri. Răspîndești un miros de mosc, ca un animal.

- Și mie-mi pare bine că nu te-ai făcut poet. Frazeologia ta e revoltătoare.

- Te pricepi foarte bine și la schimbarea subiectului.

- Subiectul tău e obositor. Dale chicoti.

- Rhoda, tu și amanții tăi nu sînteti niciodată obositori.

- De unde știi că am un amant, acum? îl provocă ea. Cu mîinile pe șolduri, se întoarce cu fața spre locul unde se afla el.

- Veșnic e cîte unul. Ironic, adăugă: cel puțin unul.

- Ești gelos?

- Tu stii mai bine.

- A, da, spuse Rhoda cu un zîmbet de miță blîndă. Întotdeauna ți-a plăcut mai mult să asisti âecît să participi.

- Pentru că întotdeauna ai făcut din asta un spectacol atît de viu și palpitant.

Nu era un compliment și Rhoda era destul de deșteaptă pentru a nu face confuzia asta.

- Hai să vorbim despre altceva. Sau mai bine, hai să nu mai vorbim deloc. Ești în pasă proastă în seara asta.

Dale pufăi din pipă cu o satisfacție înșelătoare.

- Ar fi bine să nu mă superi, scumpo. Așa cum intenționase prin remarca lui, Rhoda deveni atentă.

Figurativ, lăsă armele jos.

- Da? De ce nu?

- Sînt pe punctul de a da o lovitură.

- Cu banca?

- Hmm. Cu ceva care-ți va face o plăcere enormă.

- E o treabă legală?

Dale se încruntă la ea, dar nici unul din ei nu luă în serios expresia lui plină de reproș.

- Să-ți fie rușine. Bineînțeles că-i legal. De fapt, va încununa strădania unui om.

- Și mie ce-mi iese?

- Nimic altceva decît realizarea unui vis. Pentru amîndoi. În loc să fim noi lă periferia societății din Heaven, tărănoii ăștia o să ne pupe în fund. Nu vom mai avea nici o opreliște și nici o teamă.

Rhoda vibra de o emoție aproape sexuală. Se așeză pe brațul fotoliului său și se lipi de el.

- Povestește-mi și mie.

- Încă nu. Vreau să-ți fac o surpriză. Își goli pipa în scrumieră și stinse lampa de pe masuță.

Rhoda îl urmă imediat ce se ridică de pe fotoliu și se îndreptă spre dormitor.

- Să te ia naiba, Dale. Detest să-mi plimbe cineva morcovul pe la nas în felul ăsta.

- Dimpotrivă, scumpo, îți place. Curiozitatea e viața ta.

- Mor dacă nu-mi spui. Ce ai pus la cale?

- Am să-ți dau un fir. Aprinse lumina din dormitor. Care e subiectul de conversație cel mai fierbinte acum în oraș?

Rhoda se gindi o clipă, privind detașată cum Dale scoate un aparat de fotografiat de 35 mm dintr-o cutie de sticlă, de pe etajeră. Puse un film și ajusta luminozitatea. Brusc, gîtul Rhodei vibra de un rîs gros, extrem de răutăcios.

- Nu-i vorba de Cotton Crandall! exclamă ea. Să nu-mi spui că planul tău are legătură cu Crandall și Belle Terre...

- De ce nu?

Dale potrivi abajurul lămpii făcînd lumina să cadă pe măsuța de noapte, cu satisfacție, apoi își privi soția elocvent. Aceasta începu să se dezbrace.

- Belle Terre? Vrei să spui că există șansa ca... Dale întinse mîna și-i astupă gura.

- Totul rămîne între noi, ai înțeles?

Ea dădu din cap. Dale își luă mîna și începu să-i desfacă nasturii bluzei.

- Fiica aia..., șopti Rhoda, care-i cam iute din fire, după cîte știu, aia pe care a educat-o Cotton...

- Schyler? N-ai nici o grijă, o asigură Dale cu superioritate, e pe mîini bune.

- Adică?

- Ăsta-i unul dintre amănuntele care nu trebuie să te preocupe. Mizai mare de data asta, Rhoda. De aceea trebuie să fim foarte atenți.

Îi scoase bluza și i-o aruncă pe un scaun. Își plimbă mîinile pe sîinii ei.

- Ar fi regretabil dacă o indiscreție fără rost ar compromite totul, nu? O ciupi de sfîrc cam prea tare pentru a fi excitant. Rhoda se strîmbă. Indiscreție fără rost, înțelegi?

- Fii mai clar.

- Bine. Găsește-ți un amant care să nu fie atît de legat de familia Crandall, de preferat unul care n-a ieșit dintr-o ladă de gunoi.

Rhoda îl privi în ochi fără să clipească. Nu era alarmată că știa de Cash. În fond, îi făcea plăcere. Dale știa că reputația lui Cash în privința femeilor era legendară. Că acesta o alesese tocmai pe ea din atîtea femei, făcea să-i crească acțiunile.

- Niciodată nu ți-a păsat cine sînt amanții mei, pînă acum, spuse ea cu o voce la fel de mohorîtă ca și vremea.

- Au fost întotdeauna dintr-un mediu social potrivit. De data asta ai răzuit fundul mlaștinei.

Printr-un acord tacit, numele de Cash Boudreaux nu era niciodată menționat. Învățaseră din experiență că nu era înțelept să pomenească nume. Aceasta ar putea da naștere la urmări nedorite în clipa cînd relația se termina. Să nu admiți nimic, acesta era crezul la care aderaseră amîndoi.

- Ar putea să ne fie util.

- Chiar ne este, spuse Dale. Foarte folositor. Dar eu îl folosesc în felul meu. Ne este mai valoros în altă parte decît în patul tău. Nu-l putem avea amîndoi în același timp.

Din nou Rhoda rîse din adîncul gîtului.

- Am mai folosit tactica asta și înainte.

- Dar nu cu genul ăsta de om. Nu cred c-am reuși, nu?

- Nu, admise ea, fără o secundă de ezitare. Sigur nu.

- Nu te condamn că l-ai ales. E atrăgător, pentru cine apreciază tipul brutal, vulgar. Dar, pînă la finalizarea tuturor detaliilor, amuză-te cu unul care e mai aproape de rangul tău social.

- Și al tău.

Rhoda știa că asta era cheia întregii probleme. Dale nu se supăra că e un încornorat. Îi păsa însă cine îi pune coarnele. Era o chestiune de vanitate.

- Și al meu, admise el. O ajută să-și scoată fusta și se opri să admire lenjeria neagră, portjartierul dantelat și blănița de dedesubt. Își lunecă mîna între pulpele ei.

- Ești udă.

- Știi c-o să fiu. Mîngîind-o, Dale rîse.

- Căteia flămîndă de bani! Ești în stare să juișezi pînă și la auzul lor.

- Împărtășim aceeași ambiție, scumpule.

- Îmi aduc aminte de momentul cînd mi-ai spus că dacă penisul meu ar fi tot atît de monstruos ca și ambiția, n-ai mai avea de ce să cauți satisfacție în altă parte.

- Și tu mi-ar răspuns că sexualitatea mea era unul din meritele tale cele mai mari.

- Și-a servit bine scopul de multe ori.

Mai tîrziu, pe cînd Rhoda stătea tolănită între perne, pe pat, cu buzele sexului ei tot atît de roșii și lucioase ca și cele ale gurii, Dale se apropie cu aparatul pentru a lua un prim plan. Declanșa obturatorul cu un rînjat.

- Spune-mi și mie chestia.

- Tocmai mă gîndeam ce-ar spune unii din membrii consiliului de conducere al băncii, dacă te-ar vedea astfel.

Rhoda întinse mîna și-l mîngîie pe obraz, o parodie de afecțiune.

- Majoritatea m-au văzut, dragul meu, m-au văzut deja.

Ăsta era efectul pisicilor moarte.

Schyler se întoarce la Belle Terre după ce fusese la Cash și se duse direct în camera ei. Umplu cada de la baie pînă sus și se bălăci pînă cînd apa se răci. Îi ceru doamnei Graves să-i aducă cina sus, pe o tavă. Ignoră atît suspinul de grea suferință al menajerei cît și cina. Nu-i era foame. Și se îndoia că-i va mai fi vreodată.

Cum de putuse face ceva atît de stupid? Nu că ar fi fost prima oară că făcuse o eroare severă de raționament.

Subestimase ura geloasă a surorii ei și abilitatea ei de a manipula. Renunțase la Ken prea ușor, dar rămăsese agățată de o iubire moartă prea mult. Aproape că o lăsase pe Tricia să distrugă relațiile ei cu tatăl lor. Dar dintre toate greșelile grave pe care le făcuse în viață, culcatul cu Cash Boudreaux era cea mai mare.

Pentru a nu se mai gândi la asta în timpul nopții, luă un somnifer și se culci devreme. Înainte ca efectul narcoticului slab să o doboare, revăzu totuși în minte, de câteva ori, cele petrecute.

În imaginația ei, simți din nou mâinile lui, buzele, corpul. Lîngă al ei. În ea. Își amintea de el gol și puternic, dar și frumos. Făcea dragoste așa cum făcea orice altceva, cu intensitate și patimă și cu o totală lipsă de metodă. Reputația lui de bărbat viril era bine întemeiată. Însăși amintirea actului era mai puternică decît orice alte experiențe sexuale pe care le avusese ea vreodată. Nu se simțise niciodată atît de al dracului de bine, în viața ei.

Adică pînă se terminase. După aceea, nu se mai simțise niciodată atît de nefericită. Nu plînsese, dar dorise s-o facă. Slavă Domnului că-și reținuse lacrimile. Ar fi dovedit umilirea ei absolută și definitivă și victoria incalificabilă a lui Cash, pentru că ceea ce se întîmplase în pat, fusese o luptă. Cash voise să dovedească că exista un lucru la care era mai tare ca ea, și o făcuse.

El se luptase ca să învingă. Dacă ar fi existat vreun cuvînt blînd și frumos, poate că ea n-ar fi socotit înfrîngerea atît de grea. Nimic nu atenuase lovitura dată mîndriei ei, nici măcar faptul ca fusese forțată sau obligată la asta. Nu. Cînd el o ducea spre pat, dorise să plece.

Plecase de la el și condusesese mașina pînă acasă din propria ei voință. Vorbise limpede cu doctorul Collins la telefon și avusese chiar o conversație scurtă și animată cu Cotton. În aceste circumstanțe, se descurcase bine. Era

derutată și furioasă dar era făcută din material rezistent. Matricea spiritului ei o ținuse întreagă. Nu se dezintegrase, nu se desfăcuse în bucăți.

Dar când văzuse pisicile moarte începuse să tremure.

Țipătul doamnei Graves zgudui cristalele din toate camerele casei. Era o dimineată luminoasă, promițând o zi mai bună decât cea precedentă. În bălțile de pe pajiște se bălăceau păsări. Un soare nou dezintegra norii subțiri, trandafirii. Dumnezeu era în ceruri... dar pe pământ nu era totul în ordine.

Țipătul o trezi pe Schyler, făcînd-o să sară din pat. Era goală, așa că își puse o cămașă și dădu buzna afară, aproape ciocnindu- e de Ken și Tricia. După aspectul lor, fuseseră treziți și ei tot de țipătul menajerei.

- Ce dracu' e asta, mormăi Ken.

- Nu știu.

Schyler ajunse prima jos. Doamna Graves stătea în ușa deschisă, cu fața în palme. Scottea sunete nelămurite. Schyler o dădu la o parte și trecu pragul.

Stomacul ei gol se contractă. În gît simți gust de fiere. La o distanță de trei picioare în fața ușii de la intrare zăceau două pisici. Femela zăcea pe spate cu picioarele desfăcute, sub mascul. 'Simbolistica era directă și crudă. Femela avea beregata tăiată. Din rana largă se mai prelingea încă sînge, peste cel deja încheșat. Blana neagră era îmbibată. În ochi mișunau furnicile. Masculul era și el mort, dar nu se vedea ce-l ucisese.

- Iisuse! șuieră Ken. Dă-te înapoi, Tricia! Și pentru numele Domnului, fă-o să tacă, continuă el arătînd spre dna Graves care mai urla încă printre mîini.

Cele două femei se retraseră. Ken veni lângă Schyler care părea înfiptă în prag. Se lăsă pe un genunchi și cercetă scena macabră, apoi privi sus spre Schyler.

- Știi ceva de asta?

- Bineînțeles că nu. Se temea însă că da. Două pisici moarte pe peronul din față ar fi putut fi atribuite unei năzbîtii sau vandalismului jucăuș al unor minori. Două pisici moarte, ucise brutal și aranjate astfel încît să întruchipeze ființe umane făcînd dragoste, era produsul unei minți bolnave. Întrebarea era, a cui?

- Cred c-ar trebui să chemăm șeriful.

Schyler scutură din cap.

- Nu. N-ar putea să facă nimic, ia-le de acolo. Curăță locul.

- Nu zău! exclamă Ken. Ce sînt eu? Negrul din curte?

Schyler începu să tremure. Mîinile ei se strînseră pumn. Simțea că-și pierde controlul.

- Ia-le de-acolo! porunci ea furioasă, dacă nu vrei să te trimit la platformă să te ocupi de buștenari.

Fața lui Ken era plină de indignare, dar, în cele din urmă, plecă spre magazia de unelte. Merse prin iarba udă în picioarele goale, avînd de ocolit bălțile de noroi din calea lui. Schyler privi la scîndurile din podeaua verandei. Erau curate. Nu existau urme de picioare noroioase nici pe trepte. Cel care pusese pisicile acolo ar fi putut veni din casă. în orice caz, trebuia să fie un tip isteț, foarte, foarte isteț.

Schyler intră în casă și se duse sus în camera ei. Se îndreptă spre pat, dar nu cedă impulsului de a se ascunde sub așternuturi. Se așează pe marginea lui și își strînse brațele în jurul mijlocului. Legănîndu-se înainte și înapoi, se apucă să plîngă zdravăn.

Cineva știa despre ea și Cash. Cineva știa că se culcase cu el. Dar cine, în afară de ei?

Cash? îl concediasse. Nici n-o plăcea. Dar putea el oare fi atît de violent încît să omoare deliberat două pisici? Bineînțeles. De aceea îi ceruse săi ucidă clinii lui Jigger. Îl văzuse scoțînd cuțitul la Ken. Avea reputația de om violent.

Și Jigger Flynn putea să fie violent. Dar nu știa că se culcase cu Cash. Cum ar fi putut?

Tricia și Ken erau fără îndoială furioși pe ea după confruntarea de ieri. Erau în tabere opuse privitor la vânzarea domeniului Belle Terre. Dar n-ar recurge la așa ceva, chiar dacă ar ști despre ea și Cash.

Deodată Schyler își dădu seama că existau la Belle Terre și în Heaven unii care ar fi fost foarte fericiți dacă ea nu revenea acasă.

Dar era nevoie de mai mult decît de o pereche de pisici sălbatice moarte pentru a o pune pe ea pe fugă. Trebuia să plătească împrumutul înainte de termen. Producția de ieri fusese sacrificată din cauza vremii, așa că vor trebui să lucreze dublu azi pentru a compensa. Acum, cînd Cash ieșise din scenă, va trebui să se ocupe singură de toate. Asta nu trebuie s-o întîrzie. Se baza pe ea însăși de prea multă vreme.

Ștergîndu-și urmele lacrimilor de pe obraji, își scoase cămașa și se duse la dulapul de haine.

Cînd ajunse la birou, trei buștenari sosiseră deja. Se ocupau cu legatul lanțurilor și scripeților la o platformă. Era clar că nu pierdeau timpul. Expresia de pe fețele lor era întunecată. Nu se opriră nici măcar pentru a vorbi cu ea. Ceva nu era în regulă.

- Ce faceți aici? strigă ea, dîndu-se jos din mașină.

- Un accident, o informă unul, printr-un nor de fum. Scuzați-mă, doamnă.

Dînd-o la o parte, își trecu un colac greu de frînghie peste cap și îl aruncă pe tractor.

- Un accident? Unde? Ce fel de accident?

- Sa răsturnat un transportor.

- E cineva rănit?

- Da, doamnă. Un om e la pămînt.

N-avea nevoie de mai multe detalii. Era o urgență. Buștenarilor le place să spună povești de groază cu

accidente de muncă. Știa de mult acest lucru. Poveștile n-aveau nevoie de înflorituri pentru a le face celebre. Accidentele din pădure erau de obicei dezastruoase, dacă nu mortale.

- E rănit grav? De ce n-am fost anunțată?
- Am telefonat la conac. Erați deja pe drum.
- Ați chemat o ambulanță?
- Sigur. Le-am spus unde e punctul de lucru. E departe, în inima pădurii. E greu de ajuns acolo fără tracțiune pe toate roțile, dar au zis că vor putea. Hei, domnișoară Schyler, doamnă, ce faceți?
- De vreme ce nu pot merge cu mașina, merg cu voi. Fu întâmpinată de trei priviri protestatare.
- N-are rost să veniți, doamnă.
- N-are ce căta o muiere la punctu' de lucru.
- Hai, că pierdem timpul. Se urcă în cabina tractorului și închise hotărîtă ușa.

Dînd din umeri și bombănind că nu-i treaba lui ce face șefa, șoferul se urcă lîngă ea. Ceilalți doi se urcară pe platformă.

Tractorul se luptă cu un drum îngust, plin de ocolișuri. Odată ajunși la drumul secundar, trebuiră să intre pe șleaul noroios, plin de gropi, cu roțile patinînd. Drumul dură mult, printr-o pădure atît de deasă încît lumina abia pătrundea. Șoferul înjura foarte colorat neputința tractorului, pe cînd străbătea terenul accidentat spre locul unde se tăiau pini înalți.

- Colo sus, spuse șoferul, indicînd locul cu o mișcare a capului.

Buștenii erau împrăștiati în luminiș ca un set de bețișoare din jocul unui gigant. Pămîntul era plin de crăci tăiate și ace de pin. Aerul era umed. Skiderul, o mașină care tirăște buștenii prin pădure pentru a fi încărcați pe transportoare, lăsase pămîntul proaspăt arat. Mirosul de

pin era înțepător ca luminările de Crăciun, în cursul zilei, locul devenea fierbinte și plin de praf, dar la ora asta matinală era plin de verdeață.

Lui Schyler îi plăcuse întotdeauna plimbarea în pădure dimineața, devreme, dar azi nu se putea opri să se bucure de prospețimea verdeții. În mijlocul luminișului, transportorul răsturnat arăta ca un dinozaur căzut, zăcînd pe o latură. Nu așteptă ca tractorul să se oprească complet, își împinse umărul în ușă și o deschise. Sări la pămînt. Pantofii ei fură imediat înghițiți de noroi. Își eliberă pantofii și, ridicîndu-și fusta deasupra genunchilor, se îndreptă bătoasă spre grupul de oameni care stăteau tăcuți.

- Pardon, pardon, spuse ea croindu-și drum cu coatele spre grupul sumbru de buștenari. Sunetul vocii ei acționa ca toiagul lui Moise. Oamenii se despărțiră la fel de net ca și apele Mării Roșii, pentru a-i permite trecerea.

Se opri scurt cînd ultimul om se dădu la o parte și văzu ce se afla în mijlocul grupului. Un buștean masiv de pin căzuse pe piciorul unui tăietor. Acesta zăcea cu fața în sus, schimonosindu-se de durere. Trăgînd aer adînc în piept, se apropie de el și se lăsă în genunchi.

Buzele lui erau înconjurate de o spumă subțire, albă. Fața îi era la fel de palidă și lucioasă ca o ceapă curățată” în contrast, fiecare folicul al bărbii lui negre, nerase, ieșea mult în relief. Era learcă de sudoare. Dinții strînși erau dezgoliți și mîinile împreunate erau strînse atît de tare, de parcă viața lui atîrna de puterea acestei strînsori.

Lîngă el, Cash Boudreaux îl susținea moral.

- ... cea mai grozavă casă de dame pe care am văzut-o vreodată. Chiar acolo în inima Saigonului. Ai fost vreodată la vreuna din acele case cînd erai acolo, Glee? Asiaticele alea știau niște chestii... spunea Cash cu voce joasă. .

Tăietorul scoase un geamăt.

- Unde dracu-i whisky-ul ăla pe care vi l-am cerut? urlă Cash.

O sticlă de Jack Daniels fu trecută din mână în mână pînă la Schyler care o dădu mai departe lui Cash. Ochiul lui priviră fix într-ai ei. Ceva ciudat se petrecu în ființa ei: simți un fel de tremur interior.

Cash nu-i spuse nimic, ci luă sticla și îi scoase dopul. O puse la gura omului și se folosi de mîna liberă pentru ai înălța capul.

Unde-i nenorocita aia de salvare? o întrebă Cash din colțul gurii.

Oamenii zic c-au chemat-o. Trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

- Cash, spuse rănitul, refuzînd să mai bea, o să-mi taie piciorul? O să-l pierd?

- Aș! Pentru zgîrietura asta? N-ai nici pă dracu'! Cash îi dădu sticla înapoi lui Schyler și șterse buzele urnele ale omului, cu degetele.

- Zi drept, o să mi-l taie?

Cash renunță la falsa lui jovialitate.

- Nu știu, Glee. Buzele omului tremurau.

- Mă doare al dracu', Cash Nu fac pă nebunu'. Gifia de durere.

- Știu. Țin'te tare.

- Cum o să mai câștig eu o buca' dă piine pentru ăi mici cu piciorul bulit, Cash, ai?

- Fii liniștit. Cash zîmbi și-i făcu cu ochiul Gîndește-te la ceva mai important: cum să-i ții la distanță pe bondarii ăștia care bîziiie în jurul lui Marybeth, la următorul bal. Va trebui să stai toată noaptea.

- Marybeth e din nou gravidă. În luna a șaptea. Nu poate munci. Cum o să-i hrănesc p-ăi mici?

Omul începu să plîngă. Schyler îl privea cu ochii mari. Disperarea lui era concretă, reală, profundă. Povești de dragoste nefericită, filme triste, deziluzii.

Pisici moarte. Astea erau lucrurile pentru care se plîngea. Nu văzuse niciodată pe nimeni plîngînd că n-o să-și mai poată hrăni copiii.

Doamne! unde fusese ea pînă atunci? Asta era viața. Oamenii sufereau. Oamenii flămînzeau cu adevărat. Participase la marșuri și pichete pentru cei năpăstuiți și nefericiți, dar era prima oară că întâlnea mizeria umană la modul concret. Lacrimile lui atinseră o coardă sensibilă în ființa ei.

- Hrănitul familiei e problema ta cea mai ușoară, spuse Cash blind. O să am grijă eu să nu flămînzească. Jur pe mormîntul mamei. Își ridică fața brusc. În sfîrșit, slavă Domnului, Măriei și Iuflosiv, aud o salvare. O auzi, Glee? Ești gata de plecare într-un concediu lung și frumos?

- Cash! omul îl apucă pe Cash de piepții cămășii. Nu uiți ce-ai promis?

- Nu uit, spuse el, strîngînd mai tare mîna pe care o ținea.

Fața îndurerată a lui Glee se relaxa o secundă, apoi omul leșină.

Cash îi puse capul pe pămînt, apoi se ridică în picioare.

- Dați-vă la o parte, strigă el, împingîndu-i cu mîna pe tăietori. Nu fu mai blind nici cu cei de la salvare: Ce-a durat atît?

- Tocmai luam micul dejun.

- Ce luai? Un rahat? Dă-i ceva omului ăstuia pentru dureri, ceva care să-l țină amorțit.

- Știm noi ce-avem de făcut, spuse unul din ei, defensiv.

- Atunci faceți, șuieră Cash printre dinți. Tank, Chip... unde sînteți? Doi inși ieșiră în față, disciplinați ca soldații unei armate naziste. Ați tras încărcătorul în poziție?

- Gata, Cash.

- Bun! Toată lumea știe ce are de făcut.

Toată lumea, în afară de Schyler. Stătea acolo, privind în jur, prostește și neajutorată, în timp ce bărbații se răspîndiseră în 360 de direcții diferite. Cash se răsuci, trîntind-o aproape la pămînt.

- Mișcă! ne deranjezi, spuse el brutal.

Schyler deschise gura pentru a spune ceva, dar înțelese că nu era momentul acum să se lege de atitudinea lui autoritară. Încercînd să pară demnă, o luă prin noroi înapoi spre tractorul care o adusese. În mod clar, aici nu era loc decît pentru bărbați. Nici un fel de egalitate legiferată între sexe n-ar schimba faptul că ea era tot atît de străină de ceea ce se întîmpla în jur, cum ar fi fost un tăietor de copaci la o clacă a femeilor care fac cuverturi.

Privi cum Cash, așezat pe scaunul încărcătorului, manevră macaraua el însuși și ridică atent bușteanul de pe piciorul lui Glee, cu cîrligele sale enorme. Gamba era zdrobită. Era o masă de oase sparte și carne zdrobită, pe care n-o mai ținea decît pantalonul lui sfișiat. Rămase din fericire inconștient, în timp ce era ridicat și-pus pe targa.

Ceilalți priveau cu un aer sumbru introducerea tîrgii în salvare. Cîripitul vesel al păsărilor părea cu totul nepotrivit în tăcerea aceea plină de respect. Dură pînă ce ambulanța dispăru în pădure, în drum spre oraș.

Atunci Cash mugi:

- Ce faceți aici? Ați ieșit la iarbă verde? La treabă! Apoi, pentru a îndulci ordinul: Aveți toți o bere rece, de la mine dacă recuperăm jumătate din ce-am pierdut ieri. Se auzi un urlet de aprobare. Puneți fundu' la treabă. Ridicați transportoru' ăla. Înlocuiți cîrligu' de la spate. Și nu încărcăți prea mult. Sînteți toți pe picioare.

Avu grijă ca ordinele lui să fie îndeplinite întocmai, apoi se uită la ceas. Părea absorbit complet de ceea ce făcea.

- Te-am concediat ieri. Se pare c-ai uitat. Capul lui se răsuci brusc.

- Încă mai ești aici?

- Eu sînt șefa. Ai auzit ce-am spus?

Privirea scurtă pe care i-o aruncă era pur sexuală.

- Oui, te-am auzit. Și drept răspuns, să știi că n-am uitat nimic din ce s-a întîmplat ieri.

Încercă să dea la o parte vălurile înșelătoare de pe ochii lui și să ajungă la adevăr, dar nu existau aceste văluri. Ochii lui erau limpezi, reci, incisivi. Fie că nu știa nimic despre cele două pisici moarte, plasate obscen pe veranda de la Belle Terre, fie nu se simțea vinovat de asta.

Nici una din variante nu era liniștitoare. Dacă n-o făcuse Cash, atunci vinovatul era încă misterios. Și dacă lui Cash nu4era rușine c-a făcut un lucru atît de hidos, atunci era un psihopat. Totuși, nu părea stilul lui să dea tîrcoale casei în felul acesta, lăsînd mesaje simbolice. Amenințările lui erau de obicei directe.

- Te-am concediat, repetă ea. De ce te-ai prezentat la lucru azi?

- Pentru că nu-i așa ușor să scapi de mine, domnișoară Schyler. M-ai angajat să fac o treabă și o fac. Nu pentru dumneata și nu pentru Cotton, spuse el, bătîndu-se pe piept, ci pentru că am investit în compania asta mai mulți ani din viața mea decît pot să număr. N-am s-o las să dea faliment fără să mă lupt cu dinții.

- Și nu contează ce spun eu despre asta? Cash zîmbi arogant:

- Spune orice te face fericită. Esențialul e că ai nevoie de mine. Amîndoi am știut asta de la început.

Schyler privi la echipa de lucrători bine struniți, care montau scripeti la transportorul răsturnat.

- Cred că nu te mai pot concedia după felul cum te-ai ocupat de acest accident. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru omul acela.

- Se numește Glee.

- Știu, spuse ea, reacționînd nervos la dojana lui subtilă. Glee Williams. O să am grijă ca familia lui să fie compensată corespunzător, în timp ce se află în spital.

- O să-și piardă piciorul, probabil. Era o mînușă pe care Cash o aruncase să vadă cît de departe va merge.

Va primi salariul întreg atît timp cît va fi necesar. Cash privi în jos la ea. Ceva inexplicabil o făcea să se simtă de parcă ar fi fost în boxa acuzaților, pledîndu-și inocența în fața unui judecător sever.

- Ce altceva vrei să fac? strigă ea.

- N-ar fi trebuit să ieșim la lucru azi. Făcu o mișcare cu capul înapoi în direcția transportorului răsturnat. Știam că e periculos. Terenul e prea moale. Dacă buștenii alunecă un centimetru în timp ce sînt încărcăți, transportorul se poate răsturna, pentru că n-are nici un sprijin. Asta e exact ce s-a întîmplat. Calculul meu greșit m-a costat ua om. Pe Glee l-a costat un picior. Dar n-am vrut să te mai legi de mine că trîndăvesc și las să treacă zile prețioase. N-am vrut să mă mai faci om de nimic.

Își trase mînușile de piele galbene cu o mișcare iute, furioasă.

- Gîndește-te la asta de cîte ori semnezi cecul lui Glee Williams.

Își trase vizorul peste cascheta tare și se întoarse cu spatele la ea.

Jigger ajunse acasă într-o dispoziție proastă Mai era și beat. Nebăut era rău. Nu exista însă nimeni mai rău ca Jigger Flynn cînd era beat. În acele momente, Gayla se gîndea că trebuie să fie diavolul în persoană, Anticristul de care citise în Cartea Profeților.

Uneori se simțea destul de tare pentru al înfrunta și a-i răspunde, dar niciodată, cînd era beat. Atunci evita orice fel de provocare.

Seara asta era una dintre acelea. Ușa de plasă contra țințarilor se trânti în urma lui. Merse împleticit la masa din bucătărie și scoase un scaun, pe care se trânti imediat.

Tăcută, Gayla puse mîncarea într-o farfurie și o așeză în fața lui. Cu o înjurătură de dezgust, Flynn împinse farfuria la o parte și ceru whisky, li turnă un pahar.

- 'Bastardul ăla, Boudreaux, mormăi el printre înghițituri de whisky curat. Deștept, Cajun-ul ăsta.

Gayla puse cap la cap frînturile de propoziție neinteligibile și înțelese că mai devreme, Cash Boudreaux dăduse de băut tuturor lucrătorilor de la Crandall Logging. A fost răsplata pentru că au lucrat într-o zi cît în două.

- Se crede mare mahăr. Ochii lui cețoși o găsiră pe Gayla și se concentrară pe ea. Ei bine, o s-o-ncurce - află de la mine. Se laudă el acum, da ai răbdare. Toată truda lui... s-alege prafu' de ea. Își pocni degetele semnificativ. Fața lui deveni mai întunecată, iar ochii sclipiră în timp ce apleca nesigur sticla spre pahar. Și cățeaua aia de Schyler Crandall.

Gayla își lunecă palmele umede pe pulpe, uscîndu-le pe rochia ei ieftină de bumbac.

- Ce ți-a făcut Schyler?

- Mi-a omorît cîinii cățeaua aia. Sorbi o gură de whisky. Pun eu mîna pe ea! Doamne, dacă nu pun eu mîna pe ea...

- Ce vrei să-i faci?

Se uită în sus la ea și hohoti cu un rîs atît de rău, încît îi dădu fiori pe șira spinării.

- Crezi că dacă mamă-ta a lucrat la Belle Terre, Crandallii au vreo legătură cu tine? Ha! Cățeaua aia înfumurată... scuipe pe o tîrfă neagră ca tine.

Capul Gaylei căzu în piept de rușine. Probabil că avea dreptate. Se rugase zilnic, de cînd o văzuse cu pușca întinsă, ca vechea ei prietenă să n-o fi recunoscut înainte ca ea să se fi retras. N-ar înțelege sau ierta niciodată ceea ce făcuse Gayla.

- Ce vrei să-i faci lui Schyler? repetă ea, ținându-și capul plecat. Dacă ar ști dinainte planurile lui Jigger, le-ar putea deturna. Ar putea s-o avertizeze pe Schyler anonim, s-o împiedice să pățească ceva. Gayla trăise cu Jigger destul ca să știe că își ține jurământul de răzbunare. Nu i-ar fi teamă să atace Belle Terre cu toți cei de acolo, mai ales acum, când Cotton era bolnav iar capul familiei era nimicu' ăla de Ken Howell.

- Asta-i treaba mea, dac' vrei să știi, mîrii el. Se j ridică clătînîndu-se, așa că trebui să se sprijine de

marginea mesei pentru a sta drept. Treaba ta e să te pregătești pentru domnu' ăla care vine să te ia. Speriată, Gayla se rezemă de perete.

- Nu pot să mă duc cu nimeni, Jigger. Știi bine. Nu m-am vindecat încă.

Flynn scoase un mîriit.

- Prostu' ăla de Cajun mi-a dat doctorii proaste. O să-i plătesc și pentru asta. Își îndreptă un deget spre Gayla: Ai să te duci. Cîștigă-ți pîinea.

- Nu pot.

Făcu un pas înainte și o lovi cu dosul palmei peste sîni. Era priceput în aplicarea loviturilor care nu lasă urme vizibile.

- A plătit 100 de dolari pentru tine. Ai să te duci! Pe obrajii Gaylei curgeau lacrimi.

- Nu pot, Jigger. Mai sîngerează încă. Nu mă face să mă duc, te rog...

- Am făcut o afacere cu ăsta, care te include și pe tine.

Rugămintile ei înduioșătoare n-avură nici un efect asupra lui. La auzul unor roți scrișnind pe nisipul de pe drum, o apucă de mîină și o tîrî din bucătărie afară pe ușă. Ea încercă să-și elibereze mîna. Călciele ei se înfipseră în pămîntul moale. Merse împiedicat în urma pașilor lui nesiguri spre mașina lungă cu geamuri fumurii.

Farurile aproape că o orbiră. E Dumnezeu, se gîndi ea, care îmi dezvăluie păcatul. Își feri capul. Jigger deschise ușa din dreapta și o împinse înăuntru. Aerul condiționat făcuse ca scaunul să fie rece. O cuprinse ca o scoică.

- E vreo problemă, Jigger? întrebă omul de la volan. Gayla recunoscuse vocea. Îi mai fusese împrumutată și altădată.

- Nici o problemă, răspunse Jigger. Te place.

- Bun!, spuse omul încet. Pentru că și mie îmi place.

Gayla își ținea capul plecat. Nu văzu privirea amenințătoare pe care i-o aruncă Jigger înainte de a închide ușa. Omul porni mașina, dar abia dacă ieșiseră din raza vizuală a lui Flynn, cînd omul frînă și se întoarse spre ea. Ea își trecu dosul degetelor peste obrazul ei și îi simți lacrimile.

- N-am să-ți fac nici un rău, Gayla

Gayla știa că nu. Nu era dintre cei violenți. Îi plăcea doar să facă poze obscene. Aproape că nici nu se atîngea de ea.

N-o afecta emoțional deloc. Se prăbușise în sine, ca o stea care moare, lăsînd un gol negru atît de dens că nici lumina nu mai intra sau ieșea. Nu mai putea fi atinsă. Era modul în care supraviețuise. Nu-și permitea să aibă sentimente.

- Joe Jr. e un tip isteț, spuse Cotton, cu capul pe perna patului de spital. A moștenit istețimea bătrînului Erdicott. Mai e și arogant. Un adevărat vulpoi. Te scutură de ultimul dolar dacă-l lași.

Schyler zîmbi, bucuroasă că tatăl ei se întorsese la frazeologia lui obișnuită. Se înzdrăvenea pe zi ce trecea. Cu cât se recupera, cu atît limbajul lui devenea mai plastic.

În după-amiaza aceea fusese mutat din salonul de terapie intensivă la unul obișnuit. Prognoza era favorabilă, deși limitată. Acum își aduna curtea ca un rege care învinsese moartea și revenise la tron. Lui Schyler îi plăcea să creadă că una din cauzele însănătoșirii lui era faptul că

ea începuse să discute cu el despre afaceri. Doctorul Collins fusese de acord cu ideea asta, cînd îi ceruse părerea. Cotton nu trebuie să se simtă ca un invalid.

- Cardiacii trec printr-o perioadă depresivă care e aproape la fel de periculoasă ca și boala fizică. Chiar e bine să discuți cu el despre afaceri. Nu ceva catastrofal, înțelegeți, dar dați-i senzația că e folositor ca om. Nu-l cocoloșiți.

Îl pusese pe Cotton la curent cu progresele pe care le făcea Crandall Logging în absența lui.

- Îmi pare rău că ți-am lăsat pe cap datoria aceea, Schyler, spuse el. Iisuse, nici nu mi-am dat seama cît de aproape e termenul.

- Nu puteai să planifici un atac de cord în funcție de un împrumut la bancă, spuse ea cu un zîmbet. Fii liniștit. Se rezolvă

- Cum?

- Am mai multe variante.

Cotton nu ceru detalii, așa că nu a fost nevoie să-i spună că nici una din variantele cu care se lăudase nu era destul de mare pentru a acoperi împrumutul. Buștenii plecau zilnic cu trenul, dar conturile erau mici ca alunele, comparate cu contractul pe care dorea cu disperare să-l încheie cu Endicott.

Cotton nu părea să respingă rolul ei de manager. Din contră, părea încîntat că preluase ea conducerea. Schyler fusese atentă să nu pomenească de Cash, nesigură de reacția lui privitor la rolul vital al acestuia în bunul mers al afacerilor.

Exact așa era rolul lui Cash: vital. Oricît de greu i-ar fi fost să admită asta, Schyler nu știa cum s-ar fi descurcat fără el. Se învîrtea pe lîngă fiecare tăietor. Îl vedea de cîteva ori pe zi la birou, dar nu mai avuseseră nici o conversație lungă, din ziua accidentului lui Glee. Lucrurile păreau să

meargă mult mai bine cînd se fereau unul din calea celuilalt.

Un anumit lucru spus de Ken o readuse în prezent:

- Poate ar trebui să mă duc și eu cu Schyler în Texas, mîine, se oferise el.

Tricia și Ken veniseră și ei în salonul lui Cotton, ca un fel de sărbătoare a progresului rapid pe care-l făcea. Era prima oară că se găseau toți trei în aceeași cameră de la cearta lor. De dragul lui Cotton, se prefăcură a fi la fel de devotați unul altuia ca și cei trei mușchetari.

- Am mai avut de-a face cu domnul Joe Jr., spuse Ken.

- Ceea ce ar putea explica de ce sîntem în relații proaste cu el, spuse Cotton supărat. Las-o pe Schyler să se ocupe de asta.

- Ea n-are experiență, obiectă Ken.

Cotton privi la fiica lui cu afecțiune și admirație.

- Atunci, o să capete acum, nu? Negocierile cu Joe Jr. vor fi botezul ei de foc.

- Atunci, dacă iese prost, să nu dai vina pe mine.

- Nimeni nu s-ar gîndi s-o facă, spuse Cotton tăios.

Schyler interveni pentru a nu-l lăsa pe tatăl ei să se enerveze.

- Am trecut pe la Glee Williams înainte de a veni aici.

- Cum se simte?

Îi spusese lui Cotton de accident, dar numai după ce-i spusese doctorul că piciorul lui Glee fusese salvat. În timpul unei operații grele și lungi, fibulele fuseseră cusute cu ajutorul materialelor sintetice. Avea să umble veșnic șchiopătînd și nu era sigur ce muncă va putea îndeplini, dar bine că nu-i amputase piciorul.

Era îmbucurător să afle că Cotton se interesa de soarta lucrătorului. Îl cunoscuse pe Glee personal. O cunoștea chiar și pe nevasta lui, după nume.

- Arăta mult mai bine ca ieri, zise Schyler. Spunea că nu are dureri, dar îl mai țin încă sub sedative. Florile pe care

le-ai comandat au fost trimise. El și Marybeth îți trimit mulțumiri. Marybeth nu pare sa aibă nici vîrsta pentru a vota, darămite pentru a avea trei copii și unul pe drum.

- Nu cred că e majoră, spuse Cotton, rîzînd. Glee a pîrlit-o încă de cînd era în clasa a opta.

Tricia își ridică ochii spre cer. Schyler zîmbi. Cu toate admonestările lui Macy, Cotton nu-și schimbase niciodată limbajul colorat pe care-l folosea chiar și în prezența fiicelor lui

Compania de asigurări ne va mân, probabil, primele avînd în vedere sumele cheltuite cu operația

Ken făcu o strîmbătură Schyler a adus un ortoped de la New Orleans. continua el, ignorînd o pe Schyler. Apoi sa oferit să i plătească lui Williams salariul întreg pe o perioada nedeterminată. Asta o să ne coste o grămadă de bani și nu ne alegem cu nimic în schimb Sînt de acord cu decizia ei spuse Cotton cu o voce rece care arata că subiectul fusese închis

Simțind o creștere a tensiunii. Schyler acționa din nou ca un dispersor

Tricia organizează cu Liga Juniorilor o colectă de îmbrăcăminte pentru copiii lui Williams fi pentru a ajuta familia cu provizii. Sînt sigură că au nevoie de alimente, mai ales acum că urmează un nou copil peste cîteva săptămîni.

Cotton se uita la fiica lui mai tînără admirativ.

- Asta-i foarte frumos din partea ta, Tricia. Ajutorul e binevenit.

Nervoasă, Tricia replică:

- Sînt bucuroasă că pot fi și eu de folos, cît de cît. Acum cred c-ar fi mai bine să plecăm, să te lăsăm să te odihnești.

Schyler își luă geanta și se apleca asupra lui Cotton să-l sărute pe obraz. Noapte bună, tată. Somn ușor.

- O să dorm ca un cadavru împutit după ce mi-au băgat în fund porcăriile alea de supozitoare.

Supărarea lui prefăcută nu i putea ascunde oboseala. Cîteva clipe mai tîrziu, cei trei plecară.

Îndată ce ușa grea se închise în urma lor, mina Triciei se strînse ca o chinga pe brațul surorii ei.

- De ce dracu i-ai spus asta? Nu organizez nimic înțelegi? Provizii, hai? Crezi c-ai să-l vezi pe vreunul din prietenii mei ducînd saci cu alimente în cartierul ăla mizerabil?

Schyler se smulse din mîna Triciei.

- Atunci n-o face. Am vrut să-l fac fericit pe tata, știind că și tu te implici în treburile companiei. Și am avut dreptate. Chiar a fost fericit.

- N-am nevoie să mă ridici tu în ochii tatei, mulțumesc, spuse Tricia printre buzele subțiri și strînse, părăind gata să ucidă. Mă implic în treburile companiei, într-adevăr, dar într-un mod care nu ți-ar plăcea, surioară mai mare.

Se îndreptă spre lift, unde își periclita unghia ei sculpturală înfingînd-o în butonul de chemare. Ken o prinse pe Schyler de cot.

- Sigur nu vrei să te însoțesc mîine? E o afacere cam mare ca s-o tratezi tu singură.

Schyler nu spusese nimănui că o însoțea Cash la Endicott. Fusese una dintre mișcările cele mai înțelepte pe care le făcuse în ultima vreme. Nu era însă sigură că mai vrea să meargă. Dacă nu mai voia, nu va avea de dat explicații nimănui. Dacă mergea, Ken avea să afle după aceea. Nu voia să-i dea explicații acum.

- Nu, mulțumesc, Ken. Prefer să rămîi aici și să supraveghezi lucrurile în lipsa mea.

Cu un suspin, Ken își trecu mîna prin păr.

- Mai ești supărată pe mine, nu?

- Nu. Personal, n-am nimic cu tine. Se uită la ea plin de dor.

- Hai să îngropăm securea, Schyler. Nu mai pot suporta să ne ferim unii de alții.

- Tu și Tricia v-ați situat pe o poziție. Eu pe alta.

- Las-o pe Tricia. Vorbesc despre noi doi. Nu vreau să mă mai cert cu tine.

- N-am decît un singur lucru de împărțit cu tine, Ken: Belle Terre. Dacă tu și Tricia persistați în dorința de a o vinde, am să mă lupt cu voi. Altminteri, sîntem prieteni.

- Doar prieteni? Întrebă el coborîndu-și vocea.

- Doar prieteni. Îi aruncă o privire rece. Uite liftul. Se îndepărtă de el, ducîndu-se lîngă Tricia, care-i aștepta impacientată în fața ușilor deschise ale liftului.

„Fir-a-i a dracu' de tîrfă”.

Schyler rămase cu ochii la cuvintele mîzgălite impropriu, cu vopsea pe ușa biroului. Apoi se uită în jur. Nu văzu pe nimeni. Era cu mult după ora nouă. Ezita să intre, dar se gîndi că vandalul făcuse de ajuns pentru ziua aceea. Era puțin probabil să mai bîntuie prin împrejurimi. Descuie ușa și păși înăuntru.

Capătul roșu al unei țigări îi făcu semn din întuneric. Cu inima în dinți, întinse mîna spre comutator și aprinse lumina. Cash stătea la birou cu cizmele ridicate pe colțul lui.

- Cred c-ai înțeles mesajul. Capul lui arăta spre ușa care rămăsese deschisă.

- Tu mi l-ai lăsat?

Cash rîse fornăind și își dădu picioarele jos de pe birou.

- Puțin probabil. N-aș strica vopseaua pe ceva ce pot să-ți spun de la obraz.

Schyler închise ușa.

- Și nici n-ai sacrifica două pisici perfect sănătoase, nu?

Cash încruntă sprîncenele, ridicîndu-se de la birou.

- Ce-i cu povestea asta? Două pisici...? Schyler îl lămuri.

- Ken a luat cadavrele de acolo. Mai târziu mi-a spus că masculul fusese golit de mațe. Folosești mațe de pisică în poțiunile tale?

Fața lui Cash rămase impasibilă, răspunsul fu detașat.

- Nu-mi amintesc s-o fi făcut. Le-am utilizat uneori la vioară.

Schyler își aruncă poșeta și cheile pe birou și trecu pe lângă el.

- Aș bea ceva. Vrei și tu?

- Am băut un pahar, dar o să mai beau unul. Schyler dădu din cap cu reproș când se uită la

paharul de pe birou. Exista un strop de lichid maroniu pe fundul lui. Luă o sticlă de Bourbon ascunsă în sertarul cel mai de jos și turnă în pahare.

- În afară de a-mi bea băuturile, ce făceai aici?

- Temele, spuse el, deschizînd dosarul de pe birou.

Schyler se așeză pe scaunul recent eliberat. Pielea scaunului mai păstra căldura lui. O simțea cu plăcere pe dosul pulpelor și pe fese. Se strădui să nu se foiască.

- Endicott, spuse ea, citind antetul de pe scrisoare.

Cash se așeză pe colțul biroului, cu fața la ea.

- După cum reiese din scrisorile alea, afacerile lui Cotton cu Endicott bătrînul au mers bine. Ambii parteneri au fost mulțumiți.

Schyler își luă privirea de la unghiul dintre blugii lui Cash, deschis în fața ei. Luă paharul și bău repede o înghițitură.

- Cotton zice că Joe Jr. e un ins dat dracului, dar pare să-l respecte.

- Cum se mai simte? Cotton, adăugă el văzîndu-i privirea întrebătoare.

- Mult mai bine. L-au transferat de la terapie intensivă.

Cash dădu din cap. Arătă cu paharul spre dosar.

- Am citit toată corespondența. Nu-mi dau seama de ce s-au supărat ăștia pe noi.

- O să aflăm noi mâine, sigur.
- Noi?
- Nu mergi cu mine?
- Mai vrei să merg?

Fu nevoită să-și sacrifice puțin din mândrie ca să admită că da, dar avea nevoie de sprijinul lui. Pentru Crandall Logging și Cotton. Pentru Belle Terre. Și - de ce să nu recunoască - pentru ea însăși.

- Da, Cash, vreau.

Privind-o peste marginea paharului, dădu pe gât restul de băutură.

- La ce oră?
- Ne vedem aici la nouă.
- E-n regulă. Se ridică în picioare. Acum, hai să mergem.
- Încă n-am terminat aici. Își flutură mâna pe deasupra hîrtilor de pe birou. Mai am de lucru la niște hirtii.
- Nu cred că-i bine să rămii aici singură. Hai să mergem.

Își înfipse degetele mari de la mînă și luă o atitudine care spunea că n-are rost să mai discute.

- Sînt obosită, mărturisi ea.
- Iar mâine vom avea o zi grea. În plus, vandalul ar putea să dea tîrcoale...

Sau poate vandalul era chiar cel care stătea în fața ei, cu umerii trași înapoi și pieptul scos în afară, arătînd ca lupul în piele de oaie. Înainte de a capitula, își goli paharul întocmai ca și el. Cînd termină, Cash zîmbea ca și cînd ar fi știut că ultima înghițitură era un gest de sfidare.

Îeși pe ușă înaintea lui.

- Am să pun pe cineva să se ocupe de asta mâine dimineață, îi spuse el.
- Mulțumesc, Cash.
- Cu plăcere.

Servilismul lui fals era iritant, dar lăsă să treacă de la ea. Când ajunseră la mașină, o întoarse cu fața la el și o ținu strâns.

- Oricine ar fi nemernicul ăsta, spuse el, arătînd cu degetul mare înspre direcția ușii, știe ceva.

Schyler se aprinse ca o rachetă.

- Vrei să discutăm despre asta, nu?

- Despre ce? Despre faptul că te-ai culcat cu I mine?

- Da.

Zîmbetul lui apăru lent.

- Sigur. De ce nu? Hai să discutăm.

- Bine. Trase adînc aer în piept pentru a-i arăta cît de mult o plictisește subiectul. A fost o greșeală că m-am culcat cu tine. Regret. S-a întîmplat. N-aș fi vrut, dar asta e. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru acțiunile mele, dar vreau să uit totul. Și aștept de la tine același lucru.

Respirația lui cu aromă de whisky îi izbi nările la fel de puternic ca și aerul înmiresmat al nopții, cînd Cash rîse în fața ei indignată. Se aplecă în față lipindu-și corpul de al ei.

- Nu pari deloc. Știu ce înseamnă pentru un sărman gunoi, un copil din flori ca mine, s-o facă pe d-ra Crandall Schyler să juișeze.

Schyler îl împinse la o parte și deschise portiera cu o smucitură.

- Nu te flata singur. Era prima oară după mult timp. Asta-i tot.

Îi umplu cizmele de noroi cînd mașina țîșni din parcare. Cash rămase cu ochii la luminile de poziție care dispăreau în întuneric.

Cash bău direct din punga de hirtie maronie. Lichidul clipoea în sticlă, semn că era aproape goală. Scoase un rîgîit acru. Unde era căteaua aia?

După plecarea lui Schyler se întorsese în birou chiorîndu-se la mesajul mîzgălit pe ușă, și dăduse un

telefon. Asta fusese acum o oră. Era la stația de benzină și magazinul de băuturi de pe șoseaua Lafayette. Vis-a-vis era motelul. O aștepta pe Rhoda.

Fusese vizibil fericită să-l audă. A, la început făcuse pe înțepată. Fusese evident furioasă. El îi explicase cât de ocupat fusese. Ea se arătase impresionată sau înțelegătoare și continuase să facă comentarii arogante încât îi venea s-o strângă de gît.

El spusese ceva de genul: „Bine. Pe întuneric o oală cu miere e la fel cu alta. Nu vrei să ne jucăm diseară? Bine.” Asta o atinsese drept în punctul ei slab. El îi spusese locul și ora, iar ea acceptase mai repede ca fermoarul de la pantalonii unui marinar în permisie pe țarm.

Acum însă își dorea să-si fi înecat furia în sticla de whisky ieftin și s-o fi lăsat pe Rhoda în pace. Noutatea începea să se erodeze. Se plictisise de ea, mai ales de cînd devenise posesivă și sîciitoare. Vremea ei trecuse. Acum nu mai avea nevoie de ea. În afară de seara asta.

În seara asta avea nevoie de cineva sau ceva pe care să-și verse năduful. S-o ia naiba pe Schyler Crandall. Îi plăcea să-l taie ca pe un lăstar de pin, amintindu-i că se folosisese doar de el ca de un înlocuitor al prietenului ei din Londra care o satisfăcea sexual, în stilul lui de om de lume. „Rahat!” Termină sticla și o aruncă în butoiul de ulei care servea drept coș de gunoi, lîngă toaletă.

Deci, Schyler voia să uite după-amiaza aceea?

Nu voia ca cineva să afle? Bun. Îi convenea de minune. N-o să devină niciodată ridicol cum o făcuse Cotton Crandall. Oamenii se plecau în fata lui Cotton pentru că era bogat și puternic, cel mai mare furnizor de cherestea din zonă. În spatele lui însă oamenii îl priveau tot ca pe lucrătorul cu ceafă roșie care se infiltrasese la Belle Terre printr-o poveste romanțioasă. Prin părțile astea „banii se căsătoresc cu bani”, era cea de-a unsprezecea poruncă.

Cotton avusese curajul să înfrîngă legea asta nescrisă și fusese iertat.

Asta nu l-ar satisface pe Cash Boudreaux. Voia să fie în stare să se privească în oglindă fără să se gîndească că numele nevasti-si fusese acela care-i adusese respectul arătat de oameni. Pulpele zvelte, mătăsoase ale lui Schyler strîngeau între ele cea mai dulce și strîmtă feminitate pe care o cunoscuse vreodată, dar nu voia s-o folosească așa ca pe o poartă prin care să intre la Belle Terre. Va obține ceea ce i se cuvenea în felul lui propriu și în condițiile impuse de el.

Prin vălmășagul gîndurilor, văzu BMW-ul negru al Rhodei trăgînd în parcare motelului. O privi cum parchează. Motorul continua să meargă. Intră pentru a cere o cameră folosindu-și legitimația ei aurie. Strîngînd cheia camerei ca o drogată cu mîna întinsă, Rhoda se întoarse la mașină cu sîinii ei falși săltînd sub bluza fără mîneci.

Cash simți o dorință nebună să mîngîie, să sărute, să sugă-dar nu sîinii Rhodei. Blestemîndu-și susceptibilitatea, se duse la camioneta lui și se sui în ea. Se uită la cheia de contact din mîna lui și se gîndi să-i tragă clapa Rhodei și să se ducă acasă, să-și înece amarul în singurătate.

Aruncîndu-și privirea în partea cealaltă a drumului, o văzu intrînd într-o cameră. Probabil că e excitată, nerăbdătoare, gîfîie, doritoare să-l satisfacă, hotărîtă să-l satisfacă.

Ce dracu' mai aștepta?

Cu buzele strînse, înfipse cheia în contact și porni motorul. Periclitîndu-i pe ceilalți automobiliști, traversă șoseaua în viteză și frînă brusc în fața ușii pe care intrase Rhoda.

Dorind-o pe Schyler Crandall, intră în cameră pentru a o întîlni pe soția necredincioasă a bancherului.

Ce s-a întîmplat? Mi-a picat ou pe cravată?

- Cravata ta n-are nimic.
- Atunci de ce te holbezi așa la ea?
- Pentru ca ți-ai pus-o.

Cash, negustînd umorul lui Schyler, se încruntă.

- Oi fi crescut eu cu noroiul bălții pe picioare, oi fi eu mai sărac ca Iov, dar nu sînt un ignorant. În zilele mele bune pot chiar să scriu și să citesc. Știu cînd se cuvine să porți cravată.

- Vrei să conduc eu?
- Nu.
- Nu te deranjează să conduci?
- Ți-am spus că nu.
- M-am gîndit că poate de aceea ești așa de scorțos azi.
- Chiar așa.

De ce aș fi altfel, azi?

Se reîntoarce pe locul din dreapta și își întoarce capul pentru a privi pe fereastră. Peisajul zbura prin fața ei ca o pată de culoare. Cash mergea prea repede. Își aduse aminte de noaptea cînd o luase din drum, la casa lui Jigger. Atunci fugeau de mînia unui criminal. Acum, viteza lui excesivă era nejustificată, exceptînd faptul că se afla într-o dispoziție proastă de cînd îl întîlnise la birou, mai devreme.

Răspunsurile fuseseră simple mormăieli cînd îl întrebaseră de sarcinile pe care le dăduse tăietorilor pentru ziua aceea. Acceptase oferta ei de a conduce cu un mîrîit. Dincolo de asta nu scosese nici trei cuvinte.

Expresia lui era încruntată, atitudinea, defensivă. Ținea umerii îndoîți ca și cum ar fi fost gata să se supere la cel mai mic afront. Își ținea ochii lipiți de șosea, Cel puțin așa credea ea. Nu putu să-i vadă din cauza unor ochelari de aviator.

- Poate ar fi trebuit să-l iau pe Ken, care sa oferit, medita ea cu glas tare. Cash nu mușcă momeala. Cu toate astea ea continuă: s-a oferit să vină cu mine.

- Poate c-ar fi fost bine.

- Ar fi fost o companie' mai plăcută.

- E cu adevărat fermecător. Poate fermeca pe oricine să-și scoată chiloții. Îi aruncă o privire laterală. Fetele din familia Crandall par să aibă o slăbiciune la farmecele lui.

- Îți place să fii vulgar, nu?

- Păcat că eroul tău nu face doi bani la bătaie.

- Ai scos cuțitul la el!

- Întotdeauna te grăbești să-i iei apărarea... Schyler strânse din dinți, furioasă pe sine că se lăsase atrasă într-o discuție contradictorie. Era clar că voia o luptă. Văzu cum toate cele zece degete i se întind și se strâng apoi pe roata volanului, ținându-l strâns, ca și cum ar fi vrut să-l smulgă.

- Nu știi să pierzi, d-le Boudreaux. Capul lui se întoarce brusc.

- Ce vrea să însemne asta?

- Te-am refuzat azi-noapte. Aparent, majoritatea femeilor nu te refuză.

Puțin câte puțin, întreaga lui expresie se schimbă. Poziția lui se relaxa într-atât încât deveni moale ca o cârpă. Unul din brațe-i se întinse pe spătar. Nu mai părea gata în orice clipă să se repeadă cu capul în parbriz într-un acces de furie.

- Ai dreptate în privința asta, domnișoară Schyler. De fapt, a doua căreia m-am adresat nu m-a refuzat.

De data asta capul lui Schyler se întoarce brusc. Expresia mușcătoare îi dispăruse de pe față. Avea senzația că primise o lovitură peste șale cu o scîndură. Își reveni repede sperînd că el nu i-a văzut expresia uimită de pe față.

- Felicitări.

Cash îi trimise un zîmbet ucigaș.

- Mulțumesc. Cafea? Făcu un semn din cap spre un complex de odihnă de care se apropiau cu o viteză periculoasă.

- Da, te rog.

Îndată ce mașina se opri, Schyler sări jos și se repezi spre toaletă. O folosi deși nu avea de fapt nevoie. În timp ce-și spăla mâinile la lavoar, își spuse privindu-se în oglindă: „Dacă nu voiai să știi, nu trebuia să-l provoci.”

Era nerealistă dacă, după ce devenise una din cuceririle lui Cash Boudreaux, îi cerea să fie respectuos. Fidelitatea, bineînțeles, nici nu intra în discuție. Femeile lui erau la fel de ușor de înlocuit ca și prosopul de hîrtie pe care își usca mâinile. Amîndouă erau la fel de ușor de obținut.

Pentru a-și salva eul, înainte de a ieși afară își netezi cutele costumului de lucru, din pînză, și își dădu cu ruj. Își perie chiar și părul. Voia ca atunci cînd Cash se va uita la ea, să vadă în ea șeful, nu o fostă amantă.

- Poți să bei asta în mașină? întrebă Cash, dîndu-i un pahar de plastic plin cu cafea, cînd se duse lîngă el în partea cu băuturi răcoritoare.

- Sigur.

- Bun. Nu suport mirosul ăla al crenvurștilor. Exista o rotiserie pe o tarabă, cu frankturteri roșii cufundați în grăsime, la foc moale, pentru prînz.

Cash își scoase ochelarii pe care îi împinsese în sus, pe creștet, cînd intrase. Schyler îi observă ochii obosiți, cu verdele mult mărit.

- Acum știu ce-i cu tine, spuse ea în timp ce se întorceau la mașină. Ești mahmur.

- Adevărată cățea, spuse el, strîmbîndu-se.

- Trebuie c-a fost o noapte de pomină.

- Adevărată cățea. De data asta zîmbi.

Așezându-se pe locul ei în timp ce el ținea ușa deschisă, Schyler se întrebă în ce moment celelalte aventuri ale lui Cash începuseră s-o deranjeze.

- Cred c-o să facem afacerea, d-le Endicott, spuse Schyler, dacă acesta e prețul maxim pe care ni-l puteți oferi.

- E cel mai bun preț. Comparați cu alți cumpărători. Nu vă trag pe sfoară.

Lui Schyler îi dispăcea total modul lui de a vorbi cu ea într-o discuție strictă de afaceri. O sprinceană ușor ridicată arăta clar acest lucru. Endicott o ignora, chiar dacă o văzuse. La ce te puteai aștepta de la un om care era total respingător și își pocnea veșnic încheieturile degetelor.

Joe Endicott Jr. era un măgar pompos, lăsat pe spate în scaunul său, cu o expresie vicleană pe față. Părea să creadă că ține în mână toate atuurile. Din nefericire, așa era.

Un lucru însă nu știa: că afacerea pe care o negociau avea să redreseze Crandall Logging, și cu ceva profit. Schyler era entuziasmată, dar își ascunse cu grijă satisfacția.

- Întotdeauna am considerat materialul de la Crandall Logging ca fiind de cea mai bună calitate.

- Mă bucur să aud asta, răspunse Schyler. Acum să ne întoarcem la termenii contractului. Preferați să plătiți la primirea fiecărui transport, sau să trimiteți un cec la sfârșitul fiecărei săptămâni pentru tot?

- Nici așa, nici așa.

- Nu?

Joe Jr. Își pocni un deget.

- Nu m-am bîlbîit.

- Nu înțeleg.

- Nu plătesc deloc pînă nu primesc ultimul metru cub de scîndură.

- Atunci înseamnă că ne crezi proști. Cash state tolănit în cel de al doilea scaun în fata lui Endicott. Pînă acum nu vorbise, mormăise doar răspunsuri la întrebări sau comentarii pe care i le adresase Schyler.

- Știu că nu sînteti proști, d-le Boudreaux.

- Atunci cum îți închipui c-o să-ți trimitem lemnul pe gratis?

- Veți primi banii, domnișoară Crandall. După ce primesc lemnul. Tot lemnul.

- Nu putem accepta asta.

Endicott își întinse larg brațele și zîmbi amabil.

- Atunci nu putem face afacerea.

Schyler se uită la Cash. Acesta se uita la Endicott pe deasupra mîinilor, ca și cum ar fi vrut să-l pulverizeze sub cizma lui ca pe un gîndac. Soluția lui la această dilemă ar fi fost violentă. Cu calmul pe care și-l putu mobiliza, Schyler se întoarse spre Endicott.

- Pot să vă întreb de ce puneți această condiție?

- Desigur. Pentru că nu livrați întotdeauna marfa.

- Poftim?!

- Nu...

- Nu s-a bîlbiit, interveni Cash cu voce tăioasă. Endicott îi zîmbi, dar zîmbetul lui se destramă sub privirea dură a lui Cash.

- Crandall Logging ne-a prăjit cu cîteva mii de dolari. Bătrînul meu tată v-a avansat banii la o comandă, dar n-am mai primit niciodată ultimul transport. De aceea n-am mai făcut afaceri cu compania dumneavoastră în ultimii ani.

Schyler își luă un aer de demnitate ofensată.

- Vă asigur, d-le Endicott, că trebuie să fi fost o scăpare sau o greșeală de contabilitate. Reputația tatălui meu ca om de afaceri moral și onest e veche. Dacă Crandall a primit un cec...

- A primit. Și s-a întors contrasemnat și încasat.
 - De tatăl meu?
 - Da.
 - Nu înțeleg. Era derutată. Cotton era competitiv. Credea în libera inițiativă și în fructificarea oricărei șanse de a face o afacere. Dar juca cinstit. Nu era incorect. N-avea de ce.
 - De ce nu ați cercetat motivul...
 - Credeți că n-am făcut-o? Poc, poc, făceau degetele lui. Toate scrisorile și notele amenințătoare au rămas fără răspuns.
 - De ce n-ați apelat la justiție?
 - Pentru că tata e un sentimental. Joe Jr. scutură din umeri. Întotdeauna zicea: bătrînul Cotton Crandall e unul din cei mai buni parteneri din sud-vestul Louisianei. Făceau afaceri demult. A zis s-o lăsăm baltă, așa c-am lăsat-o. Împotriva convingerilor mele.
 - Ei bine, eu n-am intenția s-o las baltă, îl informă Schyler ferm. Am să sap pînă dau de fund și am să vă dau o explicație. În același timp, refuzul dumneavoastră de a plăti la fiecare transport este nerealist. Cum să plătim cheltuielile de producție?
- Punîndu-și mîinile împreunate pe creștet, spuse:
- Asta nu-i problema mea, nu?
 - Deci nu vom primi nici un ban pînă ce ultima comandă nu a fost livrată?
 - Pînă la ultima surcică.
 - Nimeni nu face astfel de afaceri. Cash aproape că sări din scaun, ca un animal de experiență scăpat din chingi.
 - Eu nu... de obicei. Endicott se întoarce pe jumătate în scaunul său rotativ pentru a privi prin peretele de sticlă din dosul său. Dădea în curtea în care se descărcau buștenii înainte de a fi băgați în fabrica de hîrtie. Dar trebuie să-mi apăr pielea. Vreau ca livrările să se facă în baza unui orar strict, dar n-am să-i dau lui Grandall nici un pîrlit de cent pînă ce întreaga

marfă n-a fost livrată. Se întoarse cu scaun cu tot. Comprendre, da?

Schyler privi neajutorată la Cash. Acesta se uită la ea, apoi înapoi la Endicott.

- Vreau să fumez. Se ridică brusc în picioare. Schyler? Îi întinse o mînă. Cash o ajută să se ridice din scaun și se îndreaptă spre ușă.

- Hei! Facem afacerea sau nu? îmi răpiți din timpul meu prețios. Eu ce să fac pînă terminați de fumat? întreba Endicott!

- Relaxează-te tinere, spuse Cash. Trage un pui de somn. Du-te la toaletă. Ne întoarcem imediat.

Trase ușa după ei. Secretara ridică o privire plină de reproșuri. O ignorară și merseră în holul de primire. La capătul lui era o fereastră mare și loc de stat. Acolo o conduse Cash. Scoase o țigară din pachetul pe care-l avea în buzunarul de la piept al cămășii. O aprinse și suflă fumul spre luminatorul de deasupra, furios.

- Ei bine, întrebă ea, ce crezi?

- Ce să cred? Aș avea mare chef să-i proptesc un călcîi între picioare și să-l trimit rostogolindu-se cu scaun cu tot prin peretele ăla de sticlă.

- Ce să-i spun?

- Să înghită un rahat și să crape.

- Cash! Vorbesc serios.

- Și eu. Cînd îi văzu expresia de renunțare, spuse: Bine, bine, am să fiu serios.

- Știi ceva despre chestia aia cu banii, că l-am tras pe sfoară?

- Am impresia că mă crezi escrocul companiei....

- Nu era o acuzație. Ți-am pus o întrebare clară. Cash trase adînc din țigară, apoi o stinse strivind-o într-o scrumieră.

- Nu. Habar n-am de ce marfa n-a fost livrată sau de scrisori, fără răspuns, etcetera, etcetera. Vrei să mă percheziționezi?

Suspiniînd, Schyler își frecă tâmplele. După ce numără încet pînă la zece, apelă din nou la el.

- Să-i accept condițiile? Și nu-mi spune ce crezi că vreau să aud. Ce crezi c-ar trebui să fac?

- Care sînt alternativele?

- Să ne întoarcem acasă și să încep iar să dau telefoane. Asta înseamnă s-o iau de la capăt. Mi-au trebuit multe zile să fixez întîlnirea asta. N-am timp s-o iau iar de la zero.

- Există destui cumpărători, Schyler.

- Da, dar nici unul de amploarea asta. O mică comandă aici, alta dincolo, cum am mai făcut. O să ne spetim muncind și tot degeaba. O să cîștigăm atît cît să plătim salariile și să nu tragem obloanele. Comanda asta ar putea acoperi împrumutul și să ne dea un capital lucrativ pentru cîteva luni.

- Atunci cred că răspunsul e clar.

- Și dacă-i livrăm toată marfa, iar el nu plătește tot?

- N-ar îndrăzni. Facem totul în scris. În plus, adăugă Cash, pocnindu-și încheieturile ca Joe Jr., ține la viața lui.

- Putem acoperi comanda?

- Stai să fac o socoteală. Se așează pe marginea unei canapele și luă o revistă de pe grătarul măsuței de cafea. Folosind coperta din spate, făcu niște calcule rapide.

- Avem șase transportoare care lucrează zilnic. Asta nu-i include pe independenți. La cinci mii de picioare cubice per încărcătură, asta înseamnă...

- Treizeci de mii.

- De trei ori pe zi. Se uită în sus la ea. Putem expedia nouăzeci de picioare cubice zilnic, pe lîngă ceea ce cumpărăm de la independenți.

- Comanda e de peste două milioane. Avem cam o lună pînă la scadența împrumutului.

- Să zicem treizeci de zile.
- Mai puțin.
- O să lucrăm peste program.
- Și dacă e vreme proastă?
- O s-o dăm în bară dacă plouă.
- Of, Doamne!

Cash verifică cifrele din nou.

- O să reușim, Schyler, spuse el.
- Ești sigur?
- Da.
- Până la scadență?
- Da.
- Îmi pun toată nădejdea în tine. Cash o privi lung.
- Știu.

Expresia lui și tonul moale, aproape trist, o tulburară. Rămase tăcută câteva clipe, apoi îl întrebă:

- Dacă nu eram eu aici, dacă erai singur și răspunzător de decizia luată, ce făceai?

Cash se ridică, se duse la fereastră și privi afară. Își băgă mâinile în buzunare cu un gest care-i desfăcu sacoul sport, deschis. Pantalonii erau strinși pe corp ca și blugii pe care-i purta de obicei. Pantofii păreau noi, ca și cum i-ar fi cumpărat special pentru această întâlnire de afaceri. Era înduioșător. Schyler fu impresionată.

Se întoarse încet spre ea.

- Nu pup pe nimeni în fund, mai ales pe unul ca ăsta. Își mișcă bărbia în direcția biroului de la capătul holului. Aș fi tentat să-i spun să se ducă dracu'. Depinde de cât de mult aș avea nevoie de contractul ăsta. Cât de important e pentru tine?

Brusc, Schyler își aminti de expresia de pe fața lui Cotton când se uitase la ea de pe perna spitalului, și întrebă: „De ce mi-ai distrus nepotul?” N-avea să uite

asta toată viața. Încrederea lui Cotton în ea, dragostea lui fuseseră zdruncinate. Trebuia să le recâștige complet.

- Foarte important, spuse ea aproape șoptind. Nu numai pentru mine, ci și pentru Cotton. Pentru Belle Terre. E în joc viitorul ei. Am să fac orice, să sacrific price, chiar și propria mea mândrie, pentru Belle Terre. Înțelegeți asta?

Pe obrazul lui apăru un zâmbet.

- Of, înțeleg.

- Deci intrăm și semnăm contractul?

- Da. Te urmez.

Ken Howell se prăbuși peste soția lui a doua oară. După ce-și trase sufletul, își înălță capul și o sărută mărunț la rădăcina părului.

- A fost grozav. Ți-a plăcut și ție?

Ea îl împinse la o parte și se răsuci spre marginea patului. Își băgă brațele în pijama.

- Așa o întrebai și pe Schyler, de câte ori făceai dragoste cu ea?

Fața lui, deja roșie de efort, deveni și mai roșie.

- Pe Schyler nu era nevoie s-o întreb. Tricia îi aruncă o privire peste umăr.

- Touche.

Merse spre baie cu papucii lipăind pe călcâiele ei goale. Prin zgomotul apei care curgea, îi strigă:

- O mai iubești?

Ken lipăi desculț spre baie. Se postă în ușă și așteptă pînă cînd Tricia termină cu spălatul pe dinți.

- Te interesează?

Tricia își îndreptă trupul și își tampona gura cu un prosop, privindu-l prin oglinda de deasupra chiuvetei.

- Cred că da.

- Numai pentru că nu vrei ca ea să aibă ceea ce tu nu poți avea.

Dădu din umeri și lăsă să-i cadă pijamaua.

- Probabil.

- Bine că măcar recunoști.

Tricia dădu drumul la duș. Întinzînd mîna pentru a controla temperatura apei, își răsuci capul și-l privi peste umăr. Ken se uita morocănos la podeaua de faianță.

- N-am fost așa de la început, spuse ea. Ken o privi:

- Cum? Sincer? Da, știu.

O clipă soț și soție se uitară unul la altul prin aburii care umpleau repede camera. Privirile le erau pline de regret, poate de remușcări, dar nici unul nu se înșela pe sine. Nici unul nu era corect, și nici n-avea să fie.

- De cînd știi?

- Că n-ai fost niciodată însărcinată? întrebă el. Tricia dădu din cap. Ken își dădu părul răvășit pe spate.

- Nu știu. Poate de la început.

- Și totuși te-ai însurat cu mine...

- N-am găsit o cale mai ușoară să ies din încurcătură. Era mai simplu și mai comod să mă complac în minciună.

- Ai preferat să rămîi cu mine decît să-i ceri iertare lui Schyler că ai înșelat-o cu mine.

- N-am pretins niciodată o medalie de erou.

- Și pisicile alea?

Ken o privi întrebător. Întrebarea părea cu totul deplasată.

- Mi-a venit să vomit cînd le-am luat de acolo.

- Nu face pe prostul, Ken. Tu ai făcut-o?

- Bineînțeles că nu. Dar tu?

- Nici eu.

Nici unul nu era convins de inocența celuilalt. Tricia intră sub duș, dar nu închise ușa.

- Trebuie s-o oprești, înțelegi?

- Încerc, spuse Ken, defensiv.

- Dă-ți mai multă silință. Azi e în Texas pentru o afacere care va scoate Crandall Logging din încurcătură. Va fi mai greu să-l convingem pe Cotton dacă devine solvabil.

Ken își privi chipul reflectat în oglindă, își trecu mîna peste obrazul nebărbierit și nu-i plăcu ce văzu. Începuse să pară fălcos, bătrîn, moale, lăbărțat. Părea nefolositor.

- Cash Boudreaux e și el amestecat, spuse Tricia de sub duș. Înțeleg că el și cu Schyler sînt mînă în mînă, ca hoții.

- Lucrează pentru ea; asta-i tot. Ea are nevoie de el ca să-i strunească pe buștenari.

Risul Triciei răsună puternic sub duș, cînd închise apa.

- Ce naiv ești, Ken. Sau îți place să-ți bagi capul în nisip? Nu vrei să crezi că sînt amanți?

- Cine-o spune?

Toată lumea Se înfășură într-un cearceaf de baie și începu să se ungă cu ulei pe membrele ude Toate femeile pe care pică umbra lui Cash pînă la urmă nimeresc în patul lui. Dacă vrea el. Cete care au făcut-o susțin că e cel mai bun amant pe care l-au avut vreodată. Spun că penisul măsoară cam vreo zece inci.

Ken se încruntă în timp ce intra sub duș, și dădu drumul la apă la maximum

- Aiureli de femei. Asta tot ce discutați tu și cu urîtele alea? Despre cum sînt bărbații și ce sculă au?

- Nu mai mult decît discută bărbații despre ele.

- Ăsta-i prerogativul bărbaților.

- Nu mai e, scumpule, cîrîi ea

Ken scuturi din cap cu dezgust apoi se băgă sub luciul apei.

Tricia sfîrși cu uscatul și zvîrli prosopul în direcția coșului de rufe din colț.

Ieși din baie, increzătoare în ideea că ceea ce dorea, căuta, și obținea, de obicei. Dacă Ken nu voia sau nu putea fi la înălțimea așteptărilor ei, va rămîne în urmă. Și asta n-o deranja.

- „A mînca chateaubriand cu sparanghel la prînz e decadent”.

Cash o împinse pe Schyler indulgent spre mașina parcată. Era puțin cherchelită și era comică. Se opriseră la o rotiserie pentru a sărbători reușita, cu un prînz întîrziat. Cînd văzuseră că se deschide abia la patru, se hotărîseră să aștepte, petrecîndu-și timpul dînd ocol zonei care semăna cu un parc, de la marginea pădurii publice. Deși contractul cu Endicott avea o anumită hibă, erau totuși într-o dispoziție bună.

Masa fusese delicioasă, porțiile generoase, chiar prea mari. Ceruseră și obținuseră un tratament regesc, fiind singurii clienți ai localului, la acea oră. Schyler comandase șampanie pentru a sărbători succesul. Cash se gîndi că cele două sticle comandate trebuie să fi lăsat localul fără șampanie.

Nu prea se comanda șampanie într-un restaurant .care deservea mai mult turiștii obișnuiți și localnicii.

Cu o sticlă își spălaseră gîturile de fripturi. Schyler o ținea pe cealaltă afectuos la piept, acum cînd se îndrepta pe trei cărări spre mașină.

- Hai să lăsăm geamurile jos și să pornim în viteză, spuse ea, veselă.

Ochii ei erau mai animați decît o văzuse Cash vreodată. Străluceau cu o lumină de chihlimbar. Șampania era bună pentru sufletul lui Schyler Crandall. Își lepădase aerele ei de doamnă ca și inhibițiile. Nu mai era patroana. Nu mai era prințesa de la Belle Terre, Era sută la sută femeie. Și trupul lui știa asta în proporție de sută la sută. Efectul ei asupra lui îl simțea din creștet pînă în tălpile pantofilor care erau aproape la fel de strîmți ca și ea.

- Bine, dar conduc eu. Zîbind în sinea lui, Cash îi deschise ușa și îi făcu loc să se urce. De ce nu-ti scoți jacheta?

- Bună idee. Puse sticla de șampanie lângă ea și lăsă să-i cadă jacheta subțire. Aplecându-se în față, își scutură umerii pentru a-și scoate brațele din mîneci. Sîinii ei se legănară sub bluză.

Penisul lui observă.

Cash puse jacheta pe bancheta din spate lângă a lui. În timp ce ocolea mașina își scoase cravata și își desfăcu cîțiva nasturi la cămașă. Cînd, puțin mai tîrziu, mașina făcea virajul și ieșea în șosea, Schyler stătea cu pantofii ei de aligator întinși pe bordul tapițat al mașinii și cu capul dat pe spate. Un picior era aruncat peste coapsa celuiilalt și genunchii erau mult depărtați. Nu era indecent. Fusta era prinsă dedesubt.

Gîndul lui Cash însă era indecent

- Un om atît de odios, spuse ea, cu un căscat atît de mare încît ar fi îngrozit-o pe Macy Laurent. Schyler nici nu se deranja să-l mascheze.

Doi dintre dinții ei inferiori erau plombați, observă el. Cash nu stătuse niciodată într-un scaun de dentist, pînă la armată. Nu contase, pentru că fusese dăruit cu o dantură bună. Neglijarea controlului dentar bianual era ceva de neauzit la Belle Terre.

- Ce e odios? întrebă el. Eu?

Capul ei rămase răsturnat pe spătar, dar îl întoarse pentru a-l privi. Un mic zîmbet placid îi înflorise pe buze. Rujul de pe ele dispăruse. Lui Cash îi plăceau mai mult așa. Avea o gură tipică pentru pat, bună de sărutat, bună pentru o mulțime de lucruri.

- Nu, nu tu. Joe Endicott Jr.

- E o puță. Schyler chicoti.

- Crud, dar adevărat. Îl studie o clipă apoi întrebă: Cum se face că atunci cînd folosești cuvinte vulgare ele nu sună vulgar?

- Nu?

- Nu, întări ea, nedumerită. Ca și la Cotton. Înjură de te ia groaza. Întotdeauna a fost așa. Printre primele cuvinte pe care le-am învățat au fost și câteva înjurături pe care le-am auzit la el. Mama îl certa să-și perie limbajul, tot timpul. Căscă din nou. Niciodată nu mi-au sunat urît cuvintele vulgare în gura lui Cotton.

- E prea tare curentul?

Sinii ei se ridicară într-o respirație lungă, leneșă, întinzînd bluza subțire care își pierduse de acum apretul. Păreau lesne de atins. Cash ardea de dorința de a-i simți. Nu înțelegea de ce no făcea, de ce nu întindea mîna peste mica distantă care-i separa, să acopere una din acele ridicături moi, să ciupească sfircul cu vîrf degetului. Nu fusese niciodată reținut față de o femeie, pînă atunci. Ceea ce vedea și dorea, lua. Și nu i se întimpla nimic.

- Nu, curentul îmi place grozav, suspină Schyler. Ochii ei se închiseră. Trezește-mă cînd ajungem în Heaven. Chicoti din nou și începu să cînte. Cînd ajung la Heaven, îmi pun pantofi și-am să umblu prin tot Raiul Domnului. Zîmbetul ei era cuceritor. Veda mă legăna în scaun pe verandă și cînta acest cîntec al negrilor.

Cash crezu că adormise, dar după o clipă spuse;

- Ciudat nume pentru un oraș, nu? Heaven. Îl iubesc și îl urăsc, înțelegi ce vreau să spun?

Cash o trată cu toată seriozitatea.

- Oui.

- E ca alunița asta pe care o am pe șold. E urîță, nu-mi place, dar... dar face parte din mine. Nu mi-ar folosi la nimic s-o scot, pentru că ori de cîte ori m-aș uita la locul acela, mi-aș aminti de ea, în orice caz. Așa și cu Heaven și Belle Terre. Pot să plec, să mă duc la celălalt capăt al lumii, vor fi veșnic acolo. Cu mine. Ochii ei se deschiseră brusc. Sînt beată?

Cash nu se putu abține să nu rîdă de expresia ei alarmată.

- Dacă ești în stare să te întrebi, atunci nu ți-ai pierdut complet busola.

- A, buun! închise din nou ochii. Șampania a fost delicioasă, nu? își trecu limba peste buza inferioară. Cash își mută umflătura din pantaloni, într-o poziție mai convenabilă.

- Da, délicieux.

- Am ajuns? Schyler se ridică amețită și dezorientată.

- Nu chiar. Vreau să-ți arăt ceva.

- N-am nimic de văzut, spuse ea certăreață. Afară, de jur-împrejur, era pădurea deasă.

Judecînd după umbrele lungi, aplecate ale trunohiurilor pe pămînt, era aproape de asfințit.

Cash deschise ușa din partea lui și se dădu jos, luînd sticla de șampanie cu el.

- Vino. Nu fi o sparge-chef. Și nu uita pantofii. Schyler își puse pantofii și se dădu jos, dar se rezemă de mașină, clătîndu-se, ținîndu-se de cap.

- Ți-e bine? întrebă Cash, venind din spatele mașinii.

- În capul meu e un concurs de popice cu ochii mei drept țintă.

Cash rîse sperînd păsările dintr-un pom. Acestea scoaseră un cîrîp de protest.

- Ceea ce-ți trebuie e simplu ca părul cîinelui. Agită sticla de șampanie în fața ei. Schyler gemu. Luînd-o de braț, o conduse sub bolta copacilor care îi înconjurau.

- Pantofii mei nu sînt făcuți pentru excursii, Cash, se plînsese ea. Tocurile înalte se așteptau în pămîntul moale. Ramuri de laptele-cucului i se agățau de picioare, lăsîndu-și sucul alb pe ciorapii ei.

Cash o ținu mai strîns de braț, ajutînd-o să meargă.

- Nu e departe.

- Pînă unde?

- Pînă unde mergem.
- Nici măcar nu știu unde sîntem.
- La Belle Terre.
- Belle Terre? N-am fost niciodată aici.

Urcau o mică pantă. Pămîntul era garnisit cu verbena purpurie. Tufe de trandafiri sălbatici erau încolăcite în jurul tufelor mai mici, cu florile lor roz răspîndindu-și parfumul în aerul fierbinte, tremurător al sfîrșitului de după-amiază.

Ajunseră pe coama dealului. Cash spuse:

- Atenție. Coborîrea e mai abruptă.

La poalele dealului, Laurent Bayon făcea un cot blind. Între el și locul înalt pe care stăteau, pămîntul era acoperit cu arbori de esență tare și pini, apoi de-a lungul malurilor noroioase ale apei erau cedri. Soarele de asfințit arunca la rădăcina copacilor o lumină aurie. Era încîntător, sălbatic și primitor - un loc de închinăciune păgîn.

- Cash! exclamă Schyler înfricoșată, cînd o vietate înaripată trecu de la un copac la altul, în apropierea lor. A fost un liliac?

- Nu. O veveriță zburătoare. De obicei nu ies pînă nu se întunecă. Asta a luat-o înainte.

Schyler privi la acrobațiile veveriței pînă ce dispăru printre ramurile stufoase.

Se lăsă liniștea. Aproape că se auzeau gîndacii croindu-și poteci prin rămurișul căzut. Insecte luminescente treceau razant pe deasupra apei. Albinele bîzîiau în jurul florilor. O pasăre cardinal trecu printre pomi ca o săgeată roșie.

Schyler stătea fermecată de acest loc neatins de mîină de om. Era natura în echilibru. Lăsată în pace, se perpetuase minunat secol după secol. Probabil că era încă beată, se gîndea cuprinsă de milă. Încerca să înfrumusețeze realitatea. Îi spuse lui Cash la ceea ce se gîndea. Acesta nu păru surprins sau amuzat în mod deosebit.

- Și pe mine mă tulbură. Sîntem martorii unei transformări.

Schyler se uită în jur, dar nu văzu nici un proces de transformare. Cash rîse.

- Ar trebui să stăm aici cîteva secole să-i vedem sfîrșitul. Schyler se uită la ceas.

- Eu va trebui totuși să ajung acasă pînă atunci. Cash rîse la gluma ei. Aceasta îi plăcu. Era prima oară că îl auzea rîzînd fără urmă de sarcasm.

Cash își puse piciorul pe un bolovan, în timp ce ochii lui făceau înconjurul pădurii.

- Cred că pădurea inițială a fost distrusă de foc. S-a întîmplat... probabil acum o sută de ani. Privește acolo, în spatele nostru, spuse el, arătînd cu mîna. Ce fel de copaci vezi, în majoritate?

- Stejar. Alte esențe tari.

- Adevărat. Dar după foc, primii care au crescut au fost pinii, în special lăstarii. Trebuie să fi fost deși ca o perie mai ales în primii ani după foc. Ei au atras păsările care au adus semințele pomilor de esență tare din pădurile învecinate.

- Și aceștia s-au făcut stăpîni. Cash păru încîntat că ea înțelegea.

- Știi de ce?

Schyler își consultă memoria, dar scutură din cap.

- Îmi amintesc de la Cotton că foioasele de obicei supraviețuiesc pinilor.

- Semințele de pini germinează mai repede pe teren înșorit. Dar fără lumină, lăstarii mor.

- Deci cu cît au devenit foioasele mai înalte, cu atît pădurea a devenit mai umbrită.

- Ajungi la ceea ce vezi aici: pinii cedînd locul foioaselor.

- Atunci de ce nu toate pădurile devin pînă la urmă păduri de foioase?

- Pentru că intervine omul. Asta se întâmplă, spuse el făcînd un gest cu mîna, cînd o pădure domesticită se întoarce la sălbăticie.

- E neumblată. Schyler era impresionată de cunoștințele lui. Privind în sus la el, spuse: îți place mai mult așa, nu?

- Da. Dar e greu al dracu' să-ți cîștigi piinea doar admirînd o privesc. Îi întinse mîna. Vino.

O ajută să coboare panta abruptă. Trecură mai departe călcînd pe acele de pin care le ajungeau pînă la glezne. O conduse spre un trunchi doborît lingă marginea apei. Schyler vedea acum că apa nu era stătătoare în acest punct, așa cum crezuse privind de sus, dar curentul era atît de slab încît părea nemișcată.

- Am crezut că nu lași copacii căzuți să zacă în pădure.

Cash scoase hîrtia de pe dopul sticlei de șampanie, punînd-o atent în buzunar. Cu sîrma făcu același lucru, după ce o scoase.

- De obicei, nu. Nu aici. Se uită în jur cu respect și admirație, ca cineva care privește o catedrală. Aici toate sînt lăsate în voia lor. Natura își rezolvă singură problemele. Nimeni nu se amestecă în legile naturii aici.

- Dar și asta face parte din Belle Terre.

Dopul sticlei sări afară. Șampania se prelinse pe mîna lui și o împrășcă pe Schyler. Rîseră amîndoi. În aceeași notă glumeată, Schyler întrebă:

- Nu crezi că-ți arogî drepturi de proprietar al mîinii mele?

Cash se uită la ea lung.

- Aș omorî pe cineva care ar deranja acest loc. Schyler îl crezu.

- N-ar trebui să spui asta. S-ar putea să fie nevoie. Cash scutură din cap.

- Cotton gîndește la fel ca mine în privința asta.

- Cotton? întrebă ea surprinsă.

- Mama e îngropată acolo sus.

Schyler urmări direcția privirii lui spre vârful dealului pe care-l coborîseră.

- N-am știut.

- Preotul n-a vrut s-o îngroape în locul consacrat pentru că ea... Cash luă o înghițitură de șampanie direct din sticlă. Pur și simplu n-a vrut.

- Pentru că era amanta tatălui meu?

- Așa cred.

- Probabil că l-a iubit foarte mult.

Cash scoase un mic pufăit care sună ca un rîs amar.

- Da. L-a iubit. Mai luă o înghițitură. Mai mult decît orice. Mai mult decît pe mine.

- Nu se poate, Cash, protestă Schyler repede. Nici o mamă n-ar pune un bărbat care nici măcar nu-i e soț, mai presus de copilul ei.

- A făcut-o. Cash își puse piciorul pe bușean, aproape atingîndu-i soldul, și se aplecă, lăsîndu-se pe un genunchi. M-ai întrebato de ce am rămas aici, în tot acest timp.

- Da.

- Vrei să știi de ce mai «stau încă într-un loc unde toți mă cunosc de bastard?

- Da, mă întreb.

Ochii lui se înfipseră într-ai ei.

- Înainte de a muri, mama mi-a smuls promisiunea că n-am să plec de la Belle Terre cît timp mai trăiește Cotton Crandall. M-a pus să jur.

Schyler înghiți în sec, emoționată.

- Dar de ce... de ce ti-a cerut asta? Cash scutură din umeri.

- Cine știe. Cred că m-a vrut îngerul lui păzitor.

- Să-l păzești de ce?

- De el însuși, probabil. Schimbînd subiectul, o întrebă: vrei șampanie?

- N-ar trebui.

- Ce naiba!...

Îi împunse umărul cu sticla. Schyler o luă și bău. Vinul spumegă în gura și în gîtul ei.

- E prea caldă.

Vru să-i dea sticla înapoi, dar fu oprită de intensitatea cu care el o privea. Pădurea care fusese atît de activă cu cîteva clipe înainte deveni deodată tăcută. Nimic nu se mai mișca. Schyler putea simți valurile de căldură emanînd din pămînt, prin trunchiul uscat, prin vestmintele ei, pătrunzîndu-i în corp prin pulpe. Urechile începură să-i țîue de atîta liniște. În ciuda șampaniei pe care tocmai o înghițise, gura îi era uscată ca vata.

- Ar fi mai bine să plecăm. Se ridică în picioare. Cash își lăsă piciorul pe pămînt, dar nu dădu nici un semn c-ar vrea să plece. Continua s-o privească. Nervoasă și grăbită să umple liniștea, începu să se bîlbîie: mulțumesc că m-ai ajutat în povestea cu Endicott și pentru că mi-ai arătat locul acesta. N-aș fi știut niciodată de existența lui. E frumos, e...

Cash mai avea încă sticla de șampanie în mînă cînd își puse brațul pe după gîtul ei și îi prinse capul în unghiul cotului. Îi închise buzele cu un sărut fierbinte, umed.

Brațele lui Schyler se încolăciseră pe după corpul lui zvelt. Unghiile ei se înfîpseră în mușchii supli ai spatelui. Se răsuciră astfel încît corpurile lor să se afle fată în fată.

Se sărutară flămînzi, un sărut în care buzele și limbile încercau să guste cît mai mult și cît mai repede posibil. Se opriră să respire și se priviră adînc în ochi. Răsuflarea lor era grea și neregulată.

- Cu tine mi-am încălcat toate regulile.

Cash își privi propria mînă lunecînd în jos spre sînii ei. Cuprinse unul, îl ridică, își folosi degetul mare făcînd sfîrcul să se întărească, să împungă bluza.

- Să te ia naiba, vreau din nou, spuse el răgușit.

- Și eu.
- Oui?
- Da. Unde?
- Aici.
- Aici?
- Oui.
- Eu...

Începură să se sărute din nou. Limba lui atinse interiorul mătăsos al gurii ei, cu o implicație carnală. Mușchii obrazului ei se contractară, prinzându-i limba strâns. Cash gemu și își frecă bărbăția de pîntecul ei. Ea își lăsă mîna în jos, să-l atingă mîngîindu-l încet, blînd. Cash scoase un strigăt răgușit. Ca un singur corp, cu gurile lipite căzură în genunchi.

Cash îi prinse umerii în mîini și o aplecă pe spate. Corpul ei căzu pe un pat de frunze și ace de pin care fișîră mai excitant decît cearceafurile de satin. Răspunzînd unei nevoi masculine, primitive, de a poseda și domina, Cash se întinse deasupra ei.

Schyler reacționa cu aceeași pasiune, deși răspunsul ei era pur feminin. Își desfăcu pulpele. El se afundă imediat și puternic în moliciunea caldă, vulnerabilă a feminității ei. Ceea ce-i făcea diferiți, era lucrul cel mai minunat. Amîndoi scoaseră un sunet lung ca un geamăt care e rezervat de obicei momentului suprem.

Ridicîndu-și șoldurile, Schyler se strădui să-și tragă fusta în sus pe picioare, să nu-l incomodeze. Cash își freca brutal fața de sîinii ei, cu gura deschisă, umedă și fierbinte. Se luptă cu închizătoarea centurii, dar nerăbdarea lui de a pătrunde îl făcea să bîjbîie stîngaci.

Printre gîfiieli sacadate, înjura frustrat. Schyler îi dădu mîinile la o parte și atacă închizătoarea. Dar nici ea nu era prea îndemînatică. Mîinile lor se luptau una cu alta în graba lor de a desface cureaua.

Apoi simultan, își dădură seama că gemetele lor de agonie nu erau tot ceea ce se auzea. Brusc, Cash se dădu jos de pe ea și se ridică în picioare.

- Cash, ai auzit...

- Ssst! Ridică o mână impunând tăcere. Ascultară. Zgomotul se auzi din nou. Un sunet jos, de nerecunoscut.

Cu pași ușori de cerb, tăcut ca o umbră, se furișă de lângă Schyler, printre pomi în direcția zgomotului. Antrenamentul lui de luptător în jungla îi servi de minune. Avansa fără să miște nici măcar o frunză. Scoase cuțitul din teaca lui mică de la spate. Se tîrî de-a lungul malului noroios și ocoli trunchiul putrezit al unui cedru.

„Iisuse!”

Schyler, părăsind cuibul dragostei pe care corpurile lor îl făcuseră în frunziș, se strecură după el, alunecînd pe noroi.

- Ce este? întrebă ea, ocolindu-l. Gayla!

Capitolul 9

Tînăra negresă se uită la ei îngrozită. Avea ochii roșii. Zgîrieturi umflate și sîngerînde îi deformau complet un obraz. Hainele erau sfișiate. Pielea era acoperită de vînătăi și tăieturi. Un pantof îi lipsea.

Cash privi atent ambele maluri ale apei și dealul de deasupra. Ochii lui erau ascuțiți ca un cuțit de tăiat trestie. Schyler îngenunche în noroi.

- Gayla, Dumnezeu! Gayla! Repetă numele încet și întinse mîna s-o atingă pe prietena sa din copilărie.

Gayla se feri.

- Nu-ți fie teamă, Gayla. Sînt eu, Schyler. Tulburată, ridică privirea spre Cash. Nu mă recunoaște.

- Ba da, Schyler. Gayla își trecu limba peste tăietura urîtă, adîncă de pe buza inferioară, de unde sîngele îi cursese și pe piept. Nu te uita la mine. Pleacă, te rog...

Din ochii ei ca ciocolata izvorau lacrimi. Își strînse picioarele sub corp, făcînd un efort de a-și ascunde goliciunea. Schyler așeză capul Gaylei pe genunchii ei și își lăsă palma pe obrazul neted, rănit. Era singurul lucru după care mai putea fi recunoscută. Schyler speră că desfigurarea ei va fi doar temporară.

- Ah, am de gînd să mă uit la tine mult, șopti Schyler, pentru că mi-a fost foarte dor de tine. O să ne amintim de vremurile trecute și, cînd ai să te simți mai bine, o să rîdem ca puștoaicele.

O lacrimă se prelinse într-una din zgîrieturile de pe obrazul ei.

- Nu mai sînt o fetiță, Schyler. Sînt...

- Ești prietena mea, accentua Schyler.

Gayla închise ochii și începu să plîngă cu adevărat.

- Nu merit.

- Slavă Domnului că nici una din noi nu capătă ceea ce merită. În timp ce continua s-o țină, mîngiind-o ușor pe cap, Schyler privi în sus la Cash care cercetase împrejurimile.

- Ai văzut pe cineva?

- Nu. Îngenunche și examina opera descreieratului. Jigger ți-a făcut asta?

Gayla dădu din cap.

- Ciinele ăla nenorocit, spuse Cash. Probabil că a bătut-o apoi a aruncat-o. Pare să se fi prăbușit de pe deal.

Părul ei strîns era plin de gunoaie de pădure, pe haine avea ramuri și frunze. Brațele goale și picioarele erau pline de noroi.

- Nu, d-le Boudreaux, spuse Gayla, pronunțîndu-i numele corect, cu o voce muzicală de contralto, o voce tipică Indiilor de vest, voalată de lacrimi, alunecat pe deal, dar nu Jigger m-a adus aici. Fugit de la el.

- Ai făcut pe jos tot drumul ăsta?

- Da.

- E în căutarea ta?

- Nu... Nu știu. Vă rog, lăsați-mă. Uitați că m-ați văzut. Lăsați-mă să mor aici și voi fi fericită. Nu mă pot întoarce. M-ar omorî. Nu țin să trăiesc, dar nu vreau să-i fac plăcerea să mă las omorîta.

- N-o să te omoare. N-o să-ți facă nimic pentru că am să te apăr eu. Și poți fi sigură că n-am să te las să mori aici, spuse Schyler hotărîtă. Poți s-o duci pînă în vîrfurile dealului? Îl întrebă ea pe Cash. Dacă ajungem cu ea pînă acolo, eu rămîn cu ea iar tu chemi o salvare.

- Nu! Gayla aproape că sări în sus. Nu, lisuse, nu, vă rog. O să mă găsească și o să mă omoare.

- Ia spital ești în siguranță.

Gayla, aproape isterizată, dădu din cap puternic, în ciuda durerii.

- Jigger m-a bătut, apoi m-a închis în magazia de unelte, dar am evadat. Când o să vadă că nu mai sînt, o să înnebunească.

- Deja e nebun.

- O să mă găsească, indiferent unde. O să mă omoare c-am fugit de la el, Schyler. A jurat pe cruce c-o s-o facă. Și sînt convinsă de asta. Apucă bluza lui Schyler cu amîndouă mîinile. Dacă mă ajuți, o să-ți facă și ție ceva. Pleacă, te rog. Nu mă atinge. Sînt murdară. Nu trebuie să ai de-a face cu o tîrfă ca mine.

- Ajunge! strigă Schyler. Nu mi-e teamă de Jigger Flynn. Să-l prind eu că se apropie de noi, că-l împușc eu însămi!

Gayla începu să plîngă din nou. Schyler își îndulci tonul.

- Dacă nu ești în siguranță la spital, te ducem la Belle Terre. Îți promit că acolo vei fi în siguranță.

Cash o trase pe Gayla spre el.

- Hai, Gayla, poți să mă iei pe după gît? Da, poți, pîndemna el blînd, cînd ea dădu din cap că nu. Încearcă. Așa. Stringe mîinile acum. E bine.

Cash își trecu brațele pe sub ea și o ridică.

- Cash, sîngerează, șopti Schyler. Spatele rochiei Gaylei eră plin de sînge roșu-aprins.

- Gayla, ce ți-a făcut?

- A leșinat, spuse Cash. Capul Gaylei atîrna pe umărul lui. E mai bine. O să fie un drum greu.

Începu să urce dealul. Schyler luă sticla de șampanie pe care o aruncase el și urcă în urma lui. Tocurile ei înalte se umplură de noroi. Ramurile se frecau de fusta ei scumpă, dar ea nu le dădu nici o atenție. Se întreba cum supraviețuise Gayla căzăturii pe panta aceea abruptă.

După un drum care păru o ascensiune pe Everest, ajunseră la mașină. Schyler alergă înainte și deschise ușa din spate. După ce se urcă, spuse:

- Pune-i capul în poala mea. Hai la spital cât poți de repede. Nu contează ce-a spus, trebuie să ajungă repede la Urgență.

Cash o puse pe Gayla pe banchetă așa cum spusese Schyler, dar nu-și retrase capul și umerii din ușă. Rămase aplecat privind-o.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat? Pornește, ordonă ea.

- La spital va primi îngrijiri, dar vor chema și șeriful, în legătură cu asta. Arată cu capul spre femeia inconștientă. Acesta o să facă o cercetare de rutină, dar n-o să-i facă nici pe dracu lui Jigger. După câteva zile, spitalul o va elibera, iar Jigger va fi acolo, așteptînd-o. Și va fi mai rău, de data asta.

Schyler privi la fața brutalizată a Gaylei și își dădu seama că avea dreptate.

- Bine. S-o ducem la Belle Terre. Nu știu dacă am să pot aduce un doctor acolo...

- Pot eu.

Cash trînti ușa, ocoli mașina în fugă și se urcă la volan. Într-o secundă demară și porni în viteză pe sosea în lumina scăzută a asfințitului.

- Tricia, mai vrei un pahar?

- Nu, mulțumesc, dragă. Domnișoara Graves trebuie să ne anunțe cina din clipă în clipă.

Tricia își umplea timpul cu ediția subțirică, de după-amiază, a lui The Heaven Trumpet. Era o dare de seamă completă a colectei întreprinse de Liga Juniorilor pentru Glee Williams. Tricia se simțea flatată și iritată. Flatată pentru că ei i se atribuia neobișnuita revărsare de generozitate, iritată pentru că Schyler fusese cea care, de

fapt, organizase gestul binefăcător și îndeplinise cea mai mare parte a muncii de colectare a alimentelor, îmbrăcămînții uzate și a altor lucruri de strictă necesitate.

- Începe zău, să devină obositor, să așteptăm după Schyler în fiecare seară să vină la cină. Veșnic întârzie, spuse ea impacientată.

- Nu știa sigur la ce oră se întoarce de la Endicott, spuse Ken sugînd un cub de gheață cu gust de Burbon, luat de pe fundul paharului. E un drum lung.

- Cel puțin să fi dat un telefon.

- Calmează-te. Uite că vine. Ken își puse paharul pe o măsuță și ieși de pe verandă pe scări. Și vine ca dracu de repede. Nu cred că-i ea la volan.

- Poate că, în sfîrsit, a înțeles că nu trebuie să mai întârzie.

Tricia lăsă leneș ziarul jos și se duse în casă.

- Ce dracu?... Întrebă Ken retoric. Cash opri mașina cu un scrișnet de frîne la cîțiva pași de trepte; sări din mașină precipitat, apoi deschise ușa din spate cu o smucitură. Îndoindu-se de mijloc, se întinse și o scoase afară pe Gayla.

- Ce dracu se întîmplă aici? spuse Ken barîndu-i drumul lui Cash cînd acesta puse pasul pe prima treaptă a scărilor care duceau spre verandă. Schyler, aștept să-mi spui...

- Dă-te la o parte, Ken. Tricia, e vreuna din camerele de oaspeți curată? Ambii Howell se holbau la Cash și Gayla ca și cum ar fi fost niște extraterestri care aterizaseră în smîrcuri. Răspunde-mi! porunci Schyler. E vreuna din camerele de oaspeți curată?

Ochii Triciei îi întîlniră pe ai surorii ei.

- Ce-i cu fata?

- A fost bătută măr, cît p-aci să moară. Care cameră e liberă?

- Nu cumva ai de gînd s-o duci în casă!?... Schyler scoase un sunet de neîncredere și dezgust. Se uită spre Ken, cerîndu-i sprijin. Acesta se uita la Cash care era nas

în nas cu el pe trepte, Ken cu o treaptă mai sus, dar exact în drumul lui.

- Ce-aveți amîndoi?! exclamă Schyler. N-o recunoașteți pe Gayla?

- Ba da, șuieră Tricia. E grav rănită.

- Atunci du-o ia spital.

- O duc înăuntru.

Schyler îl ocoli pe Ken și îi arătă lui Cash să facă la fel. Era bucuroasă că acesta avea miinile ocupate cu Gayla; altminteri ar fi uzat de forță pentru al da pe Ken la o parte. După expresia ucigașă din ochii lui, iar fi plăcut grozav s-o facă.

Schyler traversă veranda și întinse mîna spre clanță. Tricia se postă în fața ei și se lipi de ușă, blocînd-o.

- Mama s-ar răsuci în mormînt dacă ar ști că-i aduci pe ăștia în casă.

- Gayla a mai fost în casă. De multe ori. Ne jucam cu ea, ai uitat? Mama ei îți călca hainele, îți spăla farfuriile, îți gătea mîncarea. Și Veda era mai neagră decît Gayla.

- Aici nu-i vorba de rasism.

- Atunci, de ce?

- Mă obligi să fiu dură, Schyler. E tîrfa lui Jigger Flynn! strigă Tricia.

Schyler se înroși de furie.

- Și a cui e vina?

Tricia ezită dar își reveni repede.

- N-oi vrea să zid că a meal?

- Nu?

- Dai vina pe mine pentru tot ce se-ntîmplă!

N-am timp de discuții acum, Tricia. spuse Schyler, pierzîndu-și răbdarea în fața atitudinii copilărești a Triciei. Asta e o casă. Nu e sfînta sfîntelor. Nici Gayla, nici Cash n-o pot întina. Mama n-o să știe niciodată cine intră în ea.

Chiar dacă privește dezaprobator de sus, nu poate mișca un deget. Acum dă-te la o parte.

Schyler o împinse pe Tricia la o parte și deschise ușa cu o smucitură.

- Știi ce părere are Cotton despre ea, strigă Ken după ea.

Schyler se întoarce și reflectă o clipă, apoi spuse:

- Nici Cotton nu poate face nimic-acum. Schyler se uită la Cash și arată cu o înclinare a capului spre holul spațios de dincolo de ușă. Pentru prima oară în viața lui, Cash Boudreaux trecea pragul la Belle Terre.

D-na Graves stătea în hol, arătând ca ultimul paznic înfricoșător la porțile raiului.

- E vreuna din camerele de oaspeți curată? o întrebă Schyler.

- Nu pentru una ca ea, spuse ea încrucișându-și brațele pe pieptul ei ofilit, ca și cum și-ar fi declinat orice răspundere în legătură cu ceea ce se întâmpla.

- Atunci o ducem în camera mea, spuse Schyler calm. Pregătește una din camerele de oaspeți pentru mine. Se îndreptă spre scări. Apropos, d-nă Graves, asta e ultima duminică misiune la Belle Terre. Te rog să eliberezi casa de toate lucrurile duminicale personale. Vei găsi un cec pentru serviciile duminicale pe masa din hol, peste o oră.

Schyler alergă înaintea lui Cash pe treptele abrupte. Cash urca treptele câte două odată. Doamna Graves rămăsese cu gura căscată în hol. Tricia și Ken păreau împietriți. Schyler ignoră privirile lor îndreptate în sus, ajunse la palierul etajului întâi și-i indica lui Cash unde s-o ducă. Acesta o luă înaintea. Când ajunse și ea în ușă, Cash o depunea deja pe Gayla în pat.

- O să murdărească tot, spuse Cash. Când își scoase mâinile de sub Gayla, piepții cămășii lui erau plini de sânge.

- Nu contează. Am făcut o murdărie și mai mare jos, mormăi ea în timp ce se apleca deasupra Gaylei. În timp ce o dezbracă, cheamă doctorul.

- Fără doctori!

- Cum? Schyler sări în picioare și-l privi fără să înțeleagă.

- Dezbrac-o pînă mă întorc. Se îndreptă spre ușă. Stail Schyler alergă după el. Degetele ei alunecară pe mîneca lui plină de sînge, dar reuși să-l oprească. Parcă spuneai că poți aduce un doctor. Unde te duci?

- Eu sînt doctorul, dar trebuie să-mi aduc leacurile.

Schyler se făcu palidă.

- Ești nebun? Are nevoie de ajutor competent. Ar putea muri. Asta nu-l o mușcătură de țintar. Sîngerează și nici măcar nu știu...

- E o sîngerare vaginală. A avut un avort. Schyler trase brusc aer în piept și-l reținu. Se uită la el fără să poată scoate un cuvînt. Știu asta. Mama a pierdut o sarcină. Nu era nimeni care s-o îngrijească. A trebuit s-o fac eu. Ea îmi dădea instrucțiuni. Știu cum trebuie procedat.

Schyler se răsuci pe călcîie și se repezi la telefon. Luă receptorul, dar înainte de a fi ajuns la urechea ei, Cash i-l smulse din mînă și-l trînti în furcă.

- I-ai promis Gaylei, spuse ea.

- Îmi iau toată răspunderea.

- Ai promis!

- Dar n-am știut că-i atît de grav. Dacă moare? Strigau unul la altul. Cash îi strînse umerii între palme și își coborî mult vocea:

- Pot s-o vindec. Ai încredere în mine. li scutură umerii. Acordă-mi încredere!

Cîteva clipe grele, Schyler îl privi în ochi, apoi se uită la Gayla. Cînd își întoarse din nou privirea la el, corpul ei se muia ca pînza din care îi era făcută bluza. Abia mișcîndu-și buzele, spuse:

- Dacă cineva de jos încearcă să te oprească...

- Am eu grijă. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Schyler se uită după el, sperînd să nu fi luat o decizie greșită. Se întoarce lingă pat, la sarcina sumbră care o aștepta.

Schyler avu timp s-o spele puțin pe Gayla înainte de întoarcerea lui Cash. Murdăria și sîngele uscat acoperiseră urmele bățăilor anterioare. Cu fiecare ștersătură, mila lui Schyler pentru prietena ei creștea în aceeași proporție cu ura față de Jigger Flynn. În clipa cînd Cash intră repede pe ușă, Schyler avea lacrimi de compătimire în ochi.

- Are cicatrici pe tot corpul, îi spuse ea.
- Mă îndoiesc că Jigger e un amant blînd.
- E un animal care ar trebui băgat în cușcă.
- Nu-ți ține respirația. Cash se așeză pe marginea patului și studie fața Gaylei. Cum e prin celelalte părți?

- Nu mai sîngerează.
- Bun. A dat vreun semn de trezire?
- E conștientă. Gemea în timp ce o spălam. Cash își puse mîna pe fruntea Gaylei și îi rosti numele încet.

- Gayla, răspunde-mi. Vreau să-ti pun cîteva întrebări.

Ochii ei se deschiseră. Se uită la el, apoi peste umăr, la Schyler.

- Ești la Belle Terre. Ești în siguranță, spuse el.

- În siguranță...

Priviră buzele tăiate și umflate rostind cuvîntul de necrezut. Ochii ei se închiseră liniștiți.

- Nu adormi, spuse Cash, scuturînd-o să se trezească. Am să-ți fac un tratament, dar trebuie să știu cîteva lucruri.

Gayla se lupta să-și țină ochii deschiși.

- Da.

Cash își desfăcu săculețul de piele și scoase un borcan de pomadă. Trase cearceaful și începu să aplice substanța galbenă pe zgîrieturile de pe pieptul și brațele ei.

- În cîte luni erai?

Ochii i se umplură de lacrimi, cuprinsă din nou de vechea ei teamă. Fața i se strîmbă de durere.

- Nu puteam păstra copilul lui. E omu' dracu'. Nu puteam.

- Nu mai e nici un copil. Cash o strînse de mină, încurajator. Cînd ai început să sîngerezi? Cît a întîrziat ciclul?

- Șase - opt săptămîni.

- Bien.

- Am luat doctoriile pe care mi le-ai trimis.

- Doctoriile?! exclamă Schyler. Se întoarse spre Cash. Știi de asta, dinainte?

Cash o făcu să tacă. Gayla continuă să vorbească cu o voce slabă, pierdută.

Jigger zicea că i-ai spus că o să-mi treacă repede.

Schyler îi ceru din nou explicații lui Cash:

- I-ai dat omului ăluia doctorii pentru ea?

- Oui. Acum taci.

- Ai avut de-a face cu el? întrebă Schyler, uimită. Cash se întoarse brusc spre ea.

Da. A venit la mine acasă și mi-a spus că Gayla sîngerează. Că făcuse un avort. Ce era să fac, să-l ignor?

- Puteai să-mi spui.

- Ca să faci ce? Să te amesteci într-o treabă care nu te privește? Să te duci iar să tragi cu pușca și să-l înfurii cu adevărat de data asta? Schyler tăcu, dar Cash mai fumega încă: în plus, asta s-a întîmplat cînd îi era rău lui Cotton, cînd părea că n-o să supraviețuiască. Aveai destule pe cap și era ultimul lucru care-ți mai lipsea.

Se întoarse la sarcina lui neplăcută. Își puse degetul pe o cicatrice circulară de pe sînul Gaylei.

Arsură de țigară, spuse el încet. Gayla gemu la amintirea aceea îngrozitoare. Fața lui Cash era plină de compătimire. Ce a produs avortul?

Gayla se întoarse într-o parte și își îngropa capul în perna albă ca zăpada. Schyler și Cash schimbă o privire, nedumeriți. Spusese că nu voise să țină copilul lui Jigger, dar acum părea tulburată de avort. Cash o apucă de umăr și o întoarse.

- Gayla, spune-mi ce s-a întâmplat? Te-a brutalizat Jigger?

Lacrimile curgeau pe obrazul ei devastat.

- Eu l-am provocat. Eu mi-am produs sîngerarea.

- Iisuse! exclamă Cash.

Schyler își puse mîinile în șolduri și le apăsă pînă se albiră.

- Nu puteam să fac un copil cu el, reluă Gayla cu voce răgușită. O să mă duc în iad pentru că l-am ucis, nu? Dumnezeu mă va trimite în iad pentru uciderea pruncului.

Era aproape isterică. Cash se aplecă asupra ei, presînd-o înapoi pe pernă.

- N-o să te duci în iad, Gayla. Nu tu ai păcătuit. Tu ai fost doar victima păcatului. Doctoriile pe care ți le-am trimis te-au ajutat?

- Da, mulțumesc d-le Boudreaux. Am fost cu adevărat bolnavă pînă mi-a adus Jigger doctoriile. Am urmat instrucțiunile și le-am luat pe toate. Sîngerarea s-a oprit. Mă simțeam mai bine, dar apoi...

Se uită prin cameră obosită, ca și cum ar fi depus mărturie în fața unui judecător, iar criminalul ar fi urmărit-o atent, pregătit s-o omoare dacă ar fi spus adevărul.

- Și apoi ce, Gayla? o îmboldi Cash blînd, tamponîndu-i o tăietură de pe umăr cu o bucată de vată îmbibată în apă oxigenată.

Gayla ridică ochii spre Schyler. Ochii ei negri luceau înlăcrimați din cauza remușcărilor.

- M-a obligat să mă duc cu un domn. Cuvintele erau abia perceptibile. N-am vrut. I-am spus că nu pot pentru că nu

eram complet vindecată, dar... Își întoarse din nou fața spre pernă, omul plătise o sută de dolari pentru mine. Jigger m-a obligat să mă duc.

Cash se uită la Schyler. Ea își scutură capul, incapabilă să creadă. Povestea Gaylei era medievală.

Genul acesta de sclavie nu putea să existe în secolul XX. Și totuși exista.

- Și acest domn, spuse Cash, ca un mîrîit, te-a obligat să te culci cu el? Gayla dădu din cap. Cash înjură vulgar. De ce te-a bătut Jigger?

- Pentru că am refuzat să mă duc din nou, azi. I-am spus lui Jigger că nu mă simt bine, că am început din nou să sîngerez... dar el n-a vrut să-l înfurie pe omul acela.

- Era tot ăla dinainte?

- Cred că da. Era mașina lui.

- Cine? Cum îi cheamă?

- Nu știu, dar...

- Ce?

- Face poze. Mă pozează. Pe Schyler o trecură fiori. Cash reținu informația.

- Ce s-a întîmplat exact în după-amiaza asta?

- Am zis că nu mă duc. Omul s-a plictisit așteptînd și a plecat. După aceea Jigger m-a biciuit cu cureaua de ascuțit briciul. El mi-a făcut asta - arătă spre maxilarul umflat - cu pumnul. Avea un lanț înfășurat pe el.

Cash scăpă o înjurătură murdară la adresa lui Jigger, pe care Schyler o aprecie ca fiind binemeritată.

- Mi-a spus să mă mai gîndesc în timp ce eram închisă în magazie. Gayla începu să tremure. E cea mai rea bătaie pe care mi-a dat-o pînă acum. Data viitoare o să mă omoare. A trebuit să fug cît mai puteam. Fața ei se contorsiona de frică. O să mă omoare cînd m-o găsi.

- Cît timp ești aici n-are ce să-ți faci. Schyler puse o mină liniștitoare pe brațul Gaylei. Nu trebuie să-ți mai fie frică de el de acum. Gayla nu părea atît de sigură.

- Nu mă detești pentru ce-am făcut?

- Bineînțeles că nu. Ești o victimă.

- Mama nu putea lucra. Era bolnavă. A trebuit s-o hrănesc eu, să-i cumpăr medicamente. N-am putut găsi o slujbă, așa că am acceptat-o pe aceea de picoliță la o berărie. Mama m-ar fi omorît dacă ar fi știut ce fac. I-am spus că lucrez la lăptăria Mart.

Își umezi buzele și mototoli marginea cearceafului pe care Cash îl trăsese peste ea.

- Boala s-a agravat, i-am cerut lui Jigger să-mi mărească leafa. Mi-a răspuns că nu există decît un singur mijloc de a cîștiga mai mulți bani.

- Taci, Gayla, taci, spuse Schyler.

- M-am dus cu primul bărbat pentru că obțineam cincizeci de dolari. Am plîns foarte mult din cauza lui Jimmy Don. Știam c-o să mă urască, dacă află. N-am vrut s-o mai fac. Jur că n-am vrut să devin o tîrfă.

- Știu, nu trebuie să-mi mai spui.

- Dar cei cincizeci de dolari s-au dus repede. Și aveam nevoie de alții - umerii ei tremurară. M-am mai dus cu unul... Apoi cu altul. Mi-i aducea Jigger.

- Gayla, nu-i nevoie să te confesezi, spuse Cash. O cuprinse pe Gayla în brațe și îi spuse lui Schyler:

- Trebuie s-o examinez. Poți să-i aduci o băutură? Ceai cald sau altceva?

Schyler o mai mîngîie o dată înainte de a se retrage. După ce închise ușa în urma ei, respiră lung și adînc cîteva clipe, rezemată de perete. Era obosită fizic și nervos, dar nu era timp de odihnă. Se duse jos.

Ken lipsea. Tricia era în salonul din față. Se opri din plimbat cînd o văzu pe Schyler și se duse furioasă după ea

în bucătărie. Schyler puse ceainicul pe mașina de gătit și aprinse gazul.

- Sper că n-ai vorbit serios cînd ai concediat-o pe doamna Graves, spuse ea.
- Mulțumesc că mi-ai amintit. Trebuie să-i scriu un cec.
- Nu te las s-o concediezi.
- Am făcut-o deja. O disprețuiesc pe femeia asta. Încă de cînd m-am întors.

Dar nu poți s-o concediezi chiar așa, spuse Tricia pocnind din degete sub nasul lui Schyler, numai pentru că a exprimat cu voce tare ceea ce eu și Ken gîndeam. Sa întîmplat ceva cu tine. Schyler. Ai devenit complet imposibilă. Nu se mai poate discuta cu tine în ultimul timp

- Am concediat-o pentru că a insultat o prietenă a mea. Și - cu toate că prietena era leșinată în acel moment și n-a auzit insulta - eu am auzit-o. în legătură cu atitudinea mea, spuse ea gînditoare, poate că ai dreptate. Puse calmă ceainicul pe o tavă. Ridicînd tava, o privi pe sora ei: doamna Graves poate sta pînă mîine dimineată. N-am timp să scriu cecul acum.

Fața Triciei se întunecă. Se ținu după Schyler în timp ce aceasta se îndrepta spre scări.

- N-ai să scapi așa ușor cu asta, domnișoară Mare-și-Tare. Unde te trezești ca, după ceai lipsit șase ani. să vii acum să faci ordine și să schimbi rînduielile stabilite de mine?

Schyler se întoarse cu fața la ea.

- Tot ceea ce ai făcut tu trebuie refăcut, Tricia. Tricia deveni dreaptă și rigidă ca o săgeată. Cu dinții încleștați o avertiză:

- Mîine la prima oră, Cotton va afla tot.

Schyler puse tava pe masă și o împinse pe Tricia cu spatele la perete.

- Cotton n-o să afle nimic, spuse ea printre dinți. E clar?

- Așteaptă și-ai să vezi.

- Dacă dai buzna în-spital și-l superi, ce-o să se întâmple? O să aibă un nou atac, nu? Ar putea muri. Subit. Și-atunci cum rămîne cu toate planurile voastre de a vinde Belle Terre? S-au dus. Pentru că sînt sigură că testamentul o va împărți egal între noi amîndouă. Și mai curînd ajung în iad decît să-mi vînd partea mea. Șansele tale de a-l convinge pe Cotton s-o vîndă sînt atît de mici încît sînt neglijabile. Dar șansele tale la mine sînt zero. Luă tava de pe măsută. Gîndește-te la asta, surioară, înainte de a te duce la Cotton și a ciripi.

În dormitor, Cash strîngea cu blîndețe cuvertura în jurul Gaylei. Schyler se uită la el, întrebătoare.

- Nu cred că și-a făcut prea mult rău, deși Dumnezeu știe cum a reușit. Își trecu degetele prin părul care îi era și așa ciufulit. Crede-mă că n-are rost să afli detaliile. E un miracol că n-a murit din cauza hemoragiei.

- E nevoie de transfuzie? întrebă Schyler uitîndu-se la Gayla și vorbind în șoaptă.

- Mi-a fost teamă că da, dar nu cred. Dacă avea nevoie, o duceam eu însumi direct la spital. Nu sîngerează din uter. A fost... În fine... zgîriată în interior.

Schyler tresări.

- Zgîrieturile s-au deschis datorită amatorului ăla de poze, reluă el. Am găsit niște kotex în baie. Schimbă des pansamentul. Dacă hemoragia crește, anunță-mă. Dacă stă în pat cîteva zile, o să-i treacă.

- Și fata?

- N-are răni adînci. După ce se dezumflă va fi la fel de drăguță cum era. Zgîrieturile și cicatricile se vor vindeca.

- După trauma prin care a trecut în ultimii ani, nu știu dacă va fi vreodată complet vindecată. Schyler îi întinse tava. Uite ceaiul.

Cash scotoci din nou în traistă și scoase un mic flacon. Îi scoase dopul și vărsă cîteva picături în ceai.

- Ce este? întrebă Schyler.

- Cei de la narcotice nu cunosc asta. E un preparat vechi, transmis din generație în generație de traiteurs. Va dormi câteva ore.

Cash luă capul Gaylei în mână și îl ridică de pe pernă:

- Gayla, bea asta. spuse el, punându-i marginea ceștii de porțelan între buze. Ai să te simți ca și cum ai fi pe covorul fermecat în drum spre Nirvana

Gayla sorbi ceaiul cu somnifer. Ochii ei se ridicară la Schyler.

- De ce faci asta pentru mine?

- Ce întrebare stupidă, Gayla! Am iubit-o pe mama ta. Și te iubesc și pe tine.

- Nu merit iubirea nimănui, spuse ea solemn. Nici măcar a lui Dumnezeu.

- și el te iubește.

Gayla scutură din cap cu convingere.

- Nu după ce am omorât copilul. Țasta-i un păcat mortal. Rămase câteva clipe gînditoare. Dar nu contează. Jimmy Don n-ar putea să mă mai iubească după ce m-au avut atîția bărbați. Și l-am iubit pe Jimmy Don mai mult ca pe Dumnezeu. Se uită la ei cu ochii somnoroși datorită poțiunii lui Cash. Crezi că d-aia l-a lăsat Dumnezeu pe Jigger să mă înhate? Era gelos pe Jimmy Don?

Cash puse ceașca goală pe noptieră.

- Sint departe de a fi profet, Gayla, dar nu cred că Dumnezeu face pipi pe oameni, așa cum fac unii.

Gayla apăru consolată de această teologie neortodoxă. Genele ei se închiseră. Cîteva secunde mai tîrziu, tot corpul ei se relaxa.

- A adormit, spuse Cash ridicîndu-se în picioare. Schyler se uită la el, observînd pentru prima oară cît părea de obosit. Își schimbase cămașa acasă, dar altminteri arăta

mai rău din cauza oboselii. Își dresе vocea și începu stîngaci:

- Cash, nu știi cum să-ti mulțumesc.
- Nu-i nevoie. N-am făcut-o pentru tine.
- Da, dar...

Bătaia bruscă în ușa întrerupse ceea ce avea de gînd să spună. Fu prea uimită ca să răspundă. Cash mîrîi un „Cine este?”, periculos.

- Ajutorul de șerif Walker.

Cash dădu drumul - Stai o clipă.

Mîna lui o prinse pe Schyler de ceafă și o trase spre el. O sărută apăsат, trecîndu-și limba peste buzele ei pînă cînd se înroșiră și începură să lucească umede. Își frecă bărbia țepoasa de gîtul ei. Îi desfăcu doi nasturi de la bluză, băgă mîna înăuntru.

- Bună, Cash. Bună ziua, domnișoară Schyler, spuse el atingîndu-și pălăria cînd o salută. Schyler era undeva în planul doi, cu urme de sărut pe buze și o expresie de amețeaă în priviri. Al dracu' noroc are Boudreaux ăsta. Bărbăția lui legendară făcea să fie invitat între pulpele cele mai de soi.

Walker reveni cu gîndurile la chestiunile profesionale.

- Am fost anunțați că e o ceartă aici. E adevărat?

- Ceartă? Cash își rostogoli ochii și înjură. Vorbești despre Gayla? A avut un mic accident. Am bandajat-o. Cîteva zgîrieturi. Pe mine mă deranjează infinit mai mult ca pe ea.

- Ce vrei să spui? Ce se-ntîmplă aici?

- Păi... Cash deschise gura și se uită la Schyler peste umăr. Nu-i nevoie să-ți spun tot, nu?

Ajutorul de șerif își dresе vocea cu un aer important și spuse:

- Ba da. Totul.

Cash îl țintui cu privirea, apoi înjură cu o exasperare vădită.

- Bine. Eram cu Schyler la un mic picnic în pădure. Își înclină capul. Walker urmări direcția indicată și observă sticla pe jumătate plină cu șampanie de pe noptieră. N-aș putea zice că piguleam la pui fripți. Înțelegi ce vreau să spun? Walker înghiți în sec și dădu din cap. De fapt, continuă Cash, tocmai treceam la treabă când iat-o pe una din tîrfele lui Jigger venind de-a dura de pe deal.

Walker rîse sonor.

- Tu și cu mine, amîndoi am văzut destule tîrfe cu călcîiele în aer.

Fața lui Cash se schimbă. Ochii lui deveniră reci.

Walker începu să transpire și să-și blesteme prostia. Mersese prea departe. Cash însă continuă calm:

- Bun: Nu m-am gîndit la ea. Eram nerăbdător să continui ceea ce făceam... Uitasem că Schyler o cunoaște pe Gayla de demult. A fost șocată când a văzut că e rănită și mi-a cerut s-o tratez. Așa că am întrerupt picnicul și am adus-o pe Gayla aici. Acum doarme, dar dacă vrei să intri, s-arunci o privire...

Se dădu la o parte și făcu un gest larg cu brațul.

Ajutorul de șerif se uită la patul unde tîrfa lui Jigger întradevăr dormea liniștită. Se uită la Schyler și se înroși pînă în vîrfurile urechilor. Nu era nici un dubiu, putea fi felul principal la un picnic cu Cash Boudreaux. Hainele și părui erau deranjate. Părea stînjenită și vinovată ca dracu' că fusese prinsă cu Boudreaux. Schimbîndu-și greutatea de pe un picior pe altui, Schyler își duse o mîină la bluză și încercă nervoasă să-și încheie un nasture, l-ar fi plăcut să se uite mai îndeaproape la deschizătura largă a bluzei, dar Cajunului nu i-ar fi plăcut probabil să-l vadă zgîindu-se la femeia lui. Era sensibil în chestii d-astea.

- Nu, e-n regulă, Cash, nu-i nevoie să intru. Walker începuse să se depărteze, când se opri. Numai că... În

sfirșit... Howell spunea că probabil și Jigger Flynn ar fi implicat...

- Jigger? L-ai văzut pe Jigger pe undeva, Schyler? spuse el peste umăr.

- Ă, nu... Își trecu intenționat mîna peste părul ciufulit. Nu l-am văzut.

Cash dădu din umeri. - Tot ce-am văzut a fost Gayla, rostogolindu-se în jos pe deal.

- Ce făcea singură în pădure?

- Cum dracu' aş putea eu... Nu, stai, pe drum înapoi, a mormăit ceva despre o comunicare cu Dumnezeu.

- Cu Dumnezeu?

- Ascultă, habar n-am despre ce vorbea, înțelegi?

- Mai e ceva?

- Dacă nu, întinde-o. Noi avem ceva treabă. Se aplecă înainte și șopti: dă-mi pace, Walker. Mi s-a întărit ca o știucă și mă tem că nu sînt în ziua mea cea mai bună pentru asta.

Walker rîse și îl pocni pe Cash în coaste.

- Știu ce-nseamnă asta, bătrîne.

- Atunci fie-ți milă și șterge-o dracu' de aici. Mai tare decît era necesar, Walker spuse:

- Ei bine, vă las să vă faceți treburile. Mă scuzați că v-am deranjat, îi făcu cu ochiul lui Cash. Domnișoară Schyler. respectele mele.

Își atinse pălăria și se îndepărtă. Aproape că ajunsese în capul scărilor cînd Schyler, spre surprinderea lui, îl ajunse din urmă:

- Vă conduc, d-le Walker. Își potrivi pasul după al lui. Walker gîndi că asta era o adevărată dovadă de tărie de caracter. Să prinzi o femeie cu chiloții jos și ea să rămînă o doamnă. În timp ce coborau unul lîngă altul, Walker se uită în jur. Se descurcase bine. Se întreținuse cu Boudreaux în mod amical și avusese și ocazia să arunce o privire în interiorul lui Belle Terre. O să aibă ce-i povesti

nevestei după schimb. O să-i împuie capul cu întrebări cum arăta una, alta. La dracu! Nu observase culoarea pereților din dormitorul domnișoarei Schyler

Se ivi un moment de tensiune când trecură prin salon. Ken și Tricia priveau, postați în arcadă.

- Ei bine? întrebă Ken, venind în foyer.

- Cash și cu mine i-am explicat totul șerifului Walker. A fost de acord că Gayla trebuie să rămână aici, spuse Schyler calmă. Îl conduse pe polițist pînă la ușă. Vă mulțumesc pentru deranj.

Ușa se închise în urma lui Walker înainte ca el să înțeleagă exact ce se întîmplase. Schyler se întoarse să-i înfrunte pe cei doi Howell. Înainte de a putea spune ceva, atenția îi fu abătută spre capul scărilor: Cash cobora scările, ținîndu-și mîna lejer pe balustradă.

Ken și Tricia se întoarseră pentru a privi cu animozitate nedisimulată. Apariția lui turnă gaz peste foc.

- Nu voi tolera ca tîrfa aia neagră să doarmă sub acoperișul meu, strigă Tricia furioasă.

- N-ai încotro, spuse Schyler, pe un ton egal. Gayla va sta aici atît timp cît va voi. Cînd o să am ocazia, am să-i explic totul lui Cotton și sînt sigură că el va consimți fără rezerve. Așa obosită cum era, Schyler îi provoca s-o combată.

Ken acceptă provocarea:

- Și el? l-ai cerut și lui să rămână aici peste noapte?

- Mulțumesc, dar am deja alte aranjamente, replică politicos Cash, cu un rînjat sardonice pe buze.

Tricia se uită la Cash cu condescendență cînd trecu pe lîngă el, în drum spre scară.

- Scuzați-mă, spuse ea cu emfază.

Ken fu mai puțin subtil cînd trecu pe lîngă el.

- O să-ți pară rău, Boudreaux.

- Mă îndoiesc.

Cîteva clipe mai tîrziu, zgomotul făcut de ușa trîntită a dormitorului reverberă în toată casa. Schyler respiră lung.

- N-am să cîștig concursul de popularitate așa curînd.

- Te deranjează?

- Nu, dacă ar trebui să fac toate lucrurile altfel. Stătea în fața lui stîngace, închizînd și deschizînd

mîinile pe șolduri. Era capabilă să-i înfrunte pe Ken și Tricia în furia lor, dar sub privirea apăsătoare a lui Cash se simțea stîngenită, mai ales după minciuna pe care acesta i-o spusese polițistului. Mai simțea încă pe buze înțepăturile bărbii lui nerase. Nu se uitase în oglindă, dar știa că urmele sînt vizibile. În cel mai fericit caz, părea urma unui sărut pătimaș. Asta nu putea să-i fie favorabil în disputa cu Ken și Tricia.

- Nu-mi place să-ți rămîn datoare, spuse ea candid.

- Ce-o să-mi dai în schimb?

- Ce vrei?

- Știi perfect de bine ce vreau, mormăi el. Pentru moment însă dacă-mi dai ceva de băut, sîntem chit.

- Vino.

îl conduse în salonul oficial; se opri totuși puțin în cadrul ușii de la sufrageria cu pereții de mătase galbenă. Schyler îl privi curioasă cîteva clipe, apoi

spuse:

- Vii, Cash?

- Oui, răspuse el absent. Pentru tine, maman, șopti el abia auzit.

Schyler se duse la dulapul care servea drept bar și scoase o sticlă de Burbon din care turnă o porție generoasă într-un pahar cu picior înalt.

- Gheață? Apă?

Pentru că el nu răspuse, se întoarse și-l surprinse pivotînd încet, în jur, trecînd în revistă fiecare aspect al camerei.

- Cash? repetă ea, încet.

Acesta reveni la realitate cu o tresărire.

- Cum vrei să-l bei?

- Simplu.

Veni spre ea, luă paharul din mina ei și-i dădu pe gît conținutul. Îi întinse paharul gol și ea îi turnă din nou. Îl bău la fel ca pe primul.

- Ai băut două pahare, remarcă ea.

- Înseamnă că-ți rămîn eu dator.

- Ar fi o schimbare.

Pentru că el pusese paharul pe masă, Schyler puse la loc dopul sticlei.

- Tu nu bei?

- Apă cu gheață. Cele două cuburi pe care le luă din frapiera de argint zornăiră zgomotos în pahar. Turnă apă peste ele și luă o înghițitură.

- Șampania îmi face întotdeauna sete.

- și te îmbată.

- Trebuia să te avertizez.

- Nu mi-a displicut.

Cash fu primul care își luă privirea de la ea, după ce se uitaseră lung unul la altul. Era impresionat de ambianța luxoasă care trăda bogăție și rafinament, vechi de generații.

- N-ai mai fost la Belle Terre, nu?

- Nu, răspunse el, scurt. E destul de drăguț.

- Majoritatea mobilei și accesoriilor din camera asta sînt imitații ale originalului. Armata Uniunii n-a prea apreciat casa. Cînd a plecat, a dat foc și la puținul care mai putea fi salvat. Numai covorul și ceasul acela de pe policioara căminului sînt originale. Un Laurent întreprinzător le-a subtilizat.

- Cum de au ajuns așa bogați, în primul rînd?

- Din vînzarea lemnului, desigur. Dar au investit banii pe care i-au adus din Franța, în diferite plantații. Trestie de zahăr, orez. Cei mai mulți din familie nici nu le-au văzut.

Erau departe. Aici cultivau doar ceea ce le trebuia pentru casă.

- Cine-i în tabloul acela?

Schyler se uită la portretul în ulei care atârna deasupra căminului.

- Străbunica lui Macy.

Cash studie femeia palidă, slabă din tablou. Nu-i rea. Nu chiar o vampă, dar nu-i rea.

- Numai la sex te gîndești!

Cash își coborî privirea asupra lui Schyler, plimbîndu-și ochii de la păr la față și apoi la întreaga ei făptură. Spre deosebire de Walker însă, el nu evită să-i privească decolteul desfăcut. Atinse cu degetele pielea netedă și le privi cum lunecă pe rotunjimile moi, în timp ce o întreba:

- O să atîrne și portretul tău acolo, cînd va? Și tot așa o pereche de tineri descendenți vor sta aici și vor discuta despre atributele tale?

- Mă îndoiesc c-o să-mi fac vreodată portretul și dacă aş face-o, n-ar fi just să-l atîrn acolo.

- De ce?

- Nu sînt o Laurent. Nici măcar pa jumătate. Am ajuns la Belle Terre datorită unei pure întîmplări.

Cash se uită lung la ea, apoi brusc își retrase mîna.

- Trebuie să plec. Gayla va fi pe picioare în cîteva zile. Am lăsat o pomadă pe măsuță, lîngă pat. Să se ungă cu ea de două ori pe zi, pe brațe și picioare.

- Crezi că Jigger va veni după ea?

- N-aș fi surprins. Fii atentă.

Era aproape de ușă cînd Schyler îl ajunse din urmă. Era nedumerită de graba lui de a pleca. Se simțea dezamăgită, deși fără motiv,

- Vii la birou mîine dimineață? Cash dădu din cap că nu.

- Mă duc direct la punctul de lucru și încep să însemn arborii. Avem comanda aia de onorat, ai uitat?

- Așa e. Uitasem. S-au întâmplat atâtea de la despărțirea de Joe Jr. Se luă după Cash, urmîndu-l pînă pe verandă, incapabilă să-l lase să plece. Cash? Acesta se întoarce. Minciuna aia pe care i-ai spus-o ajutorului de șerif...

- Nu era chiar o minciună, nu?

- Ba da, era. Și nu mi-a plăcut.

- Regret. N-am avut timp să te consult.

- O să vuiască tot orașul mîine că ne-am dus amîndoi în pădure.

- Țsta e prețul pe care trebuie să-l plătești pentru Gayla. Regreți?

- Nu. Bineînțeles că nu. Numai că...

- Numai că ce?

- Ar fi fost mai bine dacă-i spuneai altceva.

- Trebuia să-i abat atenția de la ea, la noi.

- Și chiar ai reușit.

- Oui. Am reușit.

Schyler își umezi buzele. Simțea încă gustul buzelor lui. Arsura bărbii nerase mai dăinuia.

- Întotdeauna minți cu atîta ușurință?

- Întotdeauna, veni răspunsul din întunericul în care dispăruse.

- Probabil c-ai vrea să fii la cheremul ei.

- Din contră, Tricia, aș vrea să te prefaci că nu știi că Gayla e aici.

- Bun. Asta și vreau să fac.

Cele două surori erau în holul de jos. Schyler era îmbrăcată și gata de plecare la birou. Tocmai vorbise cu Cotton la telefon promîndu-i că-l va vizita după-amiază și-i va da raportul asupra întîlnirii cu Endicott.

- Gayla a băut doar ceaiul și pe urmă a adormit iar, îi spuse Schyler Triciei. Cred că va dormi tot restul zilei. Am lăsat suc de fructe pe noptiera de lîngă pat, împreună cu

brioșele pe care le-a făcut doamna Graves ieri. Dacă Gayla se trezește și îi e foame înainte de întoarcerea mea, poate să le mănânce fără să te deranjeze, l-am lăsat un bilet să-mi dea telefon la birou dacă e ceva.

- D-na Graves a plecat azi dimineață.

- Bun. O grijă mai puțin.

Să nu-ți închipui c-am să fac eu pe menajera. Din partea mea, n-are decît să se ducă de rîpă toată casa.

- Am să caut o menajeră imediat ce ajung la birou.

- Și eu ce să fac pînă atunci?

- Pînă atunci n-ai decît să-ți gătești singură sau să mori de foame, spuse Schyler impacientată.

Ochii Triciei se îngustară.

- Pe mine nu mă poți conduce, așa cum faci cu toată lumea, inclusiv cu bărbatul meu. Trebuie să încetezi, m-auzi?

- Sînt sigură că toți vecinii te-au auzit. Te rog nu mai țipa la mine.

- Am tot dreptul să țip la tine și la tîrfa asta neagră, în casa mea.

Schyler fu cît pe-aci s-o pălmuiască. Poate c-ar fi făcut-o dacă n-ar fi sunat telefonul chiar atunci. În loc să-și ridice mina spre Tricia, luă receptorul.

- E pentru Ken.

Lăsînd receptorul pe masă, își luă poșeta și ieși înainte de a ceda unui impuls de a o sugruma pe sora ei adoptivă Ken răspunse la telefon sus.

- Alo?

- Bună. Ken.

Fruntea i se umplu de sudoare.

- Închide Tricia, spuse el.

Așteptă pentru a ti sigur că Tricia pusese receptorul în furcă la telefonul de jos, apoi spuse:

- Cum îndrăznești să mă suni aici? Ți-am spus să nu dai niciodată telefon aici.

- Ceea ce spui tu nu face nici cît o balegă. Altfel aş fi avut banii pînă acum, nu? Mă calcă pe nervi cînd oamenii nu-şi țin cuvîntul.

- Ți-am cerut să mă mai păsuiești. Ken se trînti pe patul nefăcut și își masă fruntea.

- și ca un fraier am făcut-o. Am primit vreun ban?

- Nu.

- O să ti-i trimit.

- Mîine.

- Dar...

- Mîine.

Telefonul se închise. Ken se uită absent la el, multă vreme înainte de a pune receptorul în furcă. Nu mai avea putere să se miște, așa că rămase moale pe marginea patului. Cînd, în sfîrșit, ridică ochii, o văzu pe Tricia în ușă, privindu-l curios.

- Cine a fost?

- Nimeni. Se ridică în picioare și se duse la dulapul de haine. Alese la întîmplare o cravată. În timp ce făcea nodul, avu senzația neplăcută a unui lat.

- Ba a fost cineva, spuse ea iritată. Nu mi-a plăcut vocea lui.

- Nici mie nu-mi place a ta, spuse Ken, aruncîndu-i o privire plină de ură. Nu-mi place atunci cînd sună iritată și ia ora asta matinală.

- Trebuie să discutăm.

- Am discutat destul azi-noapte.

- Și n-am rezolvat nimic. Ce-ai de gînd să faci în privința ei? Își îndreptă degetul în direcția dormitorului lui Schyler unde zăcea Gayla.

- Nu prea am ce face. Am chemat șeriful. Ai văzut cum s-a terminat. Personal, nu vreau să am de-a face cu Jigger Flynn. Dacă ai fi deșteaptă, nici tu.

Aprinzîndu-și o țigară, Tricia mîrîi:

- Bineînțeles. Tot ce ne mai trebuie aici e încă un necioplit. Par să fi cucerit Belle Terre. Dacă ar fi după Schyler, am deveni o filială a Armatei Salvării.

Ken rîse. De data asta Tricia nu fu flatată că gluma ei îi stîrnise rîsul.

- Mă bucur că ți se pare amuzant, șuieră ea. Se țină după ei în timp ce Ken cobora. Nu cred că e deloc amuzant ca fiica unei foste servitoare să locuiască aici, de parcă ar fi Regina din Scheba. Sau ca sora mea, spuse ea mîrîind, să-și plimbe gunoiul ăla de amant al ei ca și cum el ar fi stăpînul.

- Boudreaux nu-i este amant. Tricia rîse zgomotos.

- Ai de gînd să te maturizezi odată? Bineînțeles că e amantul ei. N-ai văzut cum îl privea cînd a coborît? Ești orb? Sau închizi ochii la ceea ce nu vrei să vezi?

După telefonul primit, Ken nu mai suporta înțepăturile Triciei.

- Ascultă: nici mie nu-mi place că Schyler face pe stăpîna, dar nu știu cum s-o opresc.

Tricia își dădu părul pe spate și îl privi provocatoare.

- Ai tace bine să găsești o cale, scumpule.

- Și dacă nu?

- Dacă nu, mă ocup eu de ea. Îi aruncă un zîmbet felin. Mult mai puțin drăguț decît ai face-o tu.

- Cioc, cioc? Schyler, ținînd receptorul între gît și umăr, îi făcu semn lui Ken să intre. Acesta intră, închizînd ușa în urma lui. Chiar dacă observă vopseaua proaspătă de pe ușă, nu făcu nici o remarcă.

- Ar fi minunat, doamnă Dunne, spuse Schyler, aruncîndu-i un zîmbet lui Ken. Da, într-adevăr pare providențial... și sîntem atît de nerăbdători să vă vedem la Belle Terre... Azi după-amiază, deci? Foarte bine. La revedere.

Puse receptorul în furcă și tuși zgomotos.

- Nu-mi vine să cred. Doamna Dunne a fost -
bucătăreasă la cantina Școlii publice și vine cu

recomanda foarte serioase. Și-a părăsit slujba acum
cîțiva ani ca să poată sta acasă lîngă soțul ei bolnav. După
moartea lui, a luat legătura cu o agenție din New Orleans
care se ocupă de servicii. Cînd l-am sunat, m-au pus în
legătură cu ea. Ca să vezi ce întîmplare. Nu va trebui să
plece dintr-o localitate într-alta, doar să se mute la noi. Și
nici nu mai e nevoie să mă epuizez în discuții nesfîrșite. N-
o deranjează să aibă grijă și de tata. Se opri să-și tragă
sufletul și zîmbi larg. Ei, ce crezi?

- Toate mîncărurile noastre o să fie la fel ca cele
de la școală?

- Nu poate fi mai rău decît ceea ce ne servea doamna
Graves. Scutură din umeri. Unde a găsit Tricia bățul ăla de
femeie?

- Habar n-am. E de domeniul Tricieii.

Îl lăsa să se așeze confortabil înainte de a-l întreba.

- De ce nu te-ai opus cînd a concediat-o pe Veda, Ken?

- Nu era treaba mea, spuse el, defensiv. Nu crescusem pe
genunchii Vedei ca tine. Pentru mine era doar o menajeră.

- Pentru mine, era o membră a familiei, spuse Schyler,
trist. Mă mir că Tricia. nu avea aceleași sentimente față de
ea. Apoi, străduindu-se să-și domine amintirile
tulburătoare, întrebă: ce te aduce aici? Dacă tot ai venit, ia
asta. E copia ta a contractului cu Endicott

- N-ai pomenit nimic de el aseară. Nu prea am avut cînd,
Ken.

- Boudreaux a mers cu tine, nu?

- Da, mărturisi ea, fără plăcere. Prezența lui a fost de
neprețuit.

- Hmm. Ați fost împreună toată ziua, deci.

- E cale lungă.

Voia să pună și alte întrebări, dar își pierdu răbdarea.

- Cum a mers?
- Ai să fii încântat.

Îi dădu o copie a contractului și se pregăti să audă critici cînd Ken va ajunge cu cititul la clauza cu neprimirea banilor pînă la expedierea ultimei tranșe. Ken îi aruncă doar o privire înainte de a-l împături și a-l îndesa în buzunarul de la piept al bluzei lui de vară.

- Nu ții să-l citești?

- Ba da. Mai tirziu. Sînt sigur că totul e în ordine. Ken evita s-o privească în ochi și se foia pe scaun ca un copil la un recital de pian. De fapt, am venit aici ca să discutăm ceva de natură personală.

Schyler suspină și se ridică de pe scaun.

- Dacă e în legătură cu Gayla, am spus tot ce-am avut de spus.

- Nu e vorba de ea.

Schyler se așeză pe colțul biroului, cu picioarele ușor depărtate.

- Atunci despre ce?

- Bani. Privi în sus la ea. Am nevoie de bani.

- N-avem toți nevoie? întrebă ea în glumă. Ken schiță un zîmbet fugar.

- Nu. Mie îmi trebuie acum. Imediat.

Părea serios. Nu era momentul să glumească. Se adapta și ea situației.

- Cît ?

Ken se foi pe scaun și își drese vocea.

- Zece mii de dolari, spuse el.

- Zece mii de dolari? Schyler nici măcar nu încercă să-și ascundă uimirea.

- Cam la atît se ridică. Din nou avu un zîmbet fugar. E pentru o cauză dreaptă.

- Sănătatea ta?

Ken păru amuzat, căci rîse puternic.

- Într-un fel, da.

- Ken, - Schyler se ridică și-i puse o mână pe i umăr, nu ești bolnav, nu? E ceva...

- Nu, nu-i vorba de așa ceva. Se ridică și el în picioare. Dar e important, altfel n-aș veni să mă tîrăsc la picioarele tale ca un cerșetor. Ai încredere în mine. E mai bine să nu știi de ce-mi trebuie. Și ți-i înapoiez. Îți promit.

- Nu-mi trebuie garanții sau explicații de la tine.

Dacă ai nevoie, ai nevoie. Dacă îți trebuie din motive personale, îți respect discreția.

- Atunci, mă împrumuți?

- Cu plăcere, dar nu pot.

- Nu poți?

- N-am.

- N-ai?

Repetările lui erau deranjante, dar încercă să nu-și arate iritarea.

- Abia dacă o să am din ce trăi pînă la următorul cec.

Ken își trecu mîna prin păr, neputînd să creadă.

- Care cec?

- Am pus moștenirea de la mama în custodie. Avocatul meu din Londra scoate o sumă fixă la începutul fiecărei luni. Sumele provin din dobînzii. Nu m-am atins de capital, și nici n-am intenția decît dacă e absolut necesar.

- Adică nu te poți folosi de banii tăi dacă ai nevoie?

- Aș putea, dar ar trebui să plătesc penalizări mari pentru a retrace sume mari și a le pune la loc ulterior. În plus, dacă Crandall Logging nu iese la lumină ca să plătim împrumutul ăla, va trebui să folosesc o parte din moștenirea mea drept garanție pentru un alt împrumut. Nu pot ataca acum contul.

- Dar insul ăla, Mark, pentru care lucrezi, nu-ți plătește nimic?

- Da, dar am insistat să lucrez în sistem de remiză. După cum știi, nu mai sînt acolo de o lună.

Ken începu să se plimbe. Arăta ca un om care nu mai avea nici o alternativă. Lui Schyler i se făcu milă.

- Sînt sigură că ai putea aranja să iei un împrumut. Ne-am spus tot ce se putea spune... de mai multe ori. Pentru ultima oară, te rog, încetează!

Din nou Ken refuză să accepte că era respins. Părea mai hotărît ca oricînd s-o recucerească. Se apropie de ea și-o cuprinse strîns. Ea-l îmbrînci. Ken o strînse mai tare.

- Schyler, nu mă respinge. Lasă-mă să te iubesc, încep să gîfiu. La dracu' cu tot! Hai să ne iubim aici. Acum. Zicînd aceasta, o lipi cu spatele de marginea mesei.

- Ți-ai pierdut mințile? spuse ea, tăios.

- Da. Sînt nebun după tine.

- Nu-ți dai seama ce prostie faci?

- Nu-i o prostie. Nu poate fi cînd te iubesc atît. Tot ce-a fost între noi există. Ai să vezi.

Schyler avea prea multă demnitate pentru a se angaja într-o luptă fizică, de adolescenți.

- Nu, Ken.

- De ce? Sîntem singuri aici.

- Nu chiar.

Se despărțiră brusc la auzul celei de a treia voci.

Cash Boudreaux stătea în cadrul ușii.

- Regret că trebuie să întrerup o scenă atît de intimă, dar trebuie să discut ceva cu tine Schyler.

Schyler încercă să pară stăpînă pe sine, dar se îndoii că îi reușise.

- Deloc, Cash. Ken tocmai pleca. Ken rămase cu gura căscată.

- Mă expediezi pe mine ca să poți discuta cu el? Schyler avea de gînd să-i dea explicații mai tîrziu, dar nu-l putu lăsa pe Cash să creadă că avea relații intime cu cumnatul ei.

- Am de discutat cu el afaceri importante. Discuția noastră poate să mai aștepte puțin.

Ken se uită la ea furios.

- Da, sigur, spuse el scurt. Îl dădu pe Cash la o parte și ieși pe ușă.

Cash așteptă pînă cînd mașina lui Ken trecu de poartă și praful ridicat se risipi înainte de a se întoarce spre Schyler.

- Așa își câștigă el salariul acum? Stimulînd activitatea hormonală a șefei?

- Motivul pentru care Ken se afla aici e o chestiune care-l privește pe el și pe mine.

- Asta era evident.

- Și nu te privește pe dumneata, d-le Boudreaux. Atmosfera din cameră deveni explozivă. Dacă cineva ar fi aprins un chibrit ar fi luat foc totul. Ochiul lui Cash o priviră cercetător. Ea-l făcu să coboare ochii. A dracului să fie dacă avea să înceapă ea acum cu bîlbîieli justificative. N-avea decît să creadă ce vrea.

- Mă tem că nu vă înțeleg, doamnă, spuse el.

- Nu că m-ar interesa, dar ce anume nu înțelegi?

- Ai o casă ca Belle Terre, dar o părăsești și te duci să trăiești într-un alt colt de lume.

- Am avut motivele mele.

- Pentru a pleca, oui. Dar de ce ai stat atît? își băgă palmele în buzunarele de la spate ale blugilor și își înălță capul, arogant. Cred că tipul ăla cu care trăiești acolo nu e străin de asta.

- Într-adevăr, Mark nu-i deloc străin de asta. Cash zîmbi cinic.

- Care-i jocul tău, huh? îi joci pe Howell și pe fantele ăla englez unul împotriva altuia și între timp îți faci de cap cu oricine îți place?

- Nu joc pe nimeni împotriva nimănui, spuse Schyler, tăios. Ken e soțul surorii mele. În ce-l privește pe Mark, în primul rînd că nu-i englez; în al doilea, un om ca tine n-ar

putea înțelege relația noastră. E mult mai mult decît plăcere și sudoare.

- Plăcerea și sudoarea ar fi de ajuns.

- Poate pentru tine, dar nu și pentru mine, sau pentru Mark.

Cash dădu din cap încet continuînd s-o privească critic.

- Altceva mă nedumerește, lei la tine o femeie ca Gayla pe care o doamnă respectabilă n-ar da nici un scuipat chiar dacă ar fi să piară în flăcări, dar nu te mustră conștiința dacă te culci cu soțul surorii tale.

Schyler fu cît pe-aci să se arunce asupra lui cu ghearele și dinții, dar știa că asta dorea și el. Voia s-o tragă în jos, s-o aducă la nivelul lui. Și n-avea de gînd să facă asta. Dacă n-ar fi avut nevoie de el pentru buna funcționare a întreprinderii, l-ar fi concediat imediat. Din nefericire avea mare nevoie de el. Dacă trebuia să sufere insulte pentru Belle Terre, era dispusă să accepte:

- Îți depășești atribuțiile, d-le Boudreaux, spuse ea, distantă. Dacă ai venit la mine cu vreo problemă de serviciu, te rog să-mi spui despre ce e vorba. Dacă nu, avem altceva mai bun de făcut, amîndoi.

Cash avea ochii încă pe jumătate închiși și o expresie sardonică, dar își scoase mîinile din buzunarele pantalonilor.

- Cum se simte Gayla?

- A dormit toată noaptea. A băut puțin ceai azidimineață. S-a dus la baie. S-a culcat din nou.

- Mai sîngerează?

- Nu.

- Bun. Anunță-mă dacă apare ceva.

- Da.

între timp se apropiase de ea. Mirosea ca pădurea la revărsatul zorilor. Schyler simțea marginea mesei cu fesele și ar fi dorit ca el s-o răstoarne peste masă. Cînd își dădu seama de asta o apucă furia.

- Asta-i tot? Nu.

- Ei bine, inima ei bătea nebunește, gîndindu-se că mai putea încă s-o sărute, măcar.

Am găsit asta pe ușa biroului cînd am venit azi-dimineață. Ai întîrziat, așa că am luat-o eu. M-am gîndit că poate te-ar interesa.

Își băgă mina în buzunarul de la piept și scoase o poză pe care i-o dădu ei. Dezamăgită, Schyler luă fotografia din mîna lui și se uită la ea, dar după o clipă ridică ochii spre el, întrebător:

- Semnificația ei îmi scapă.

- E o cățea luptătoare și puii ei. Patru pui, dacă număr bine.

De data asta sensul fotografiei fu izbitor și brutal. Jigger, spuse ea încet:

- Oui. Cred c-a vrut să te anunțe că nu renunță la ocupația lui, în ciuda pierderii suferite.

- Am sunat la biroul deputatului de mai multe ori, dar n-am reușit să dau de el. Secretara lui nu părea impresionată de problema mea și mi-a sugerat să mă adresez autorităților.

- Și?

- N-am ajuns la nici un rezultat. Probabil că Jigger își rîde de mine acum.

- Te-am prevenit.

Schyler împinse poza cu degetul și o arunca pe birou.

- Îmi poartă ranchiună.

- Eu ți-am spus.

- Vrei să fii bun și să nu mă mai pisezi cu aerele astea de superioritate? replică ea. Dacă vrei să știi ceva, învață-mă ce sa fac.

- Bine. Se aplecă asupra ei atît de mult încît ea trebui să se sprijine cu mîinile pe birou pentru a nu cădea pe spate.

Vrei să știi părerea mea? Întinde-o dracu' de aici și întoarce-te în Anglia.

- Cum?!

- Toate s-au încîlcit ca dracu' de cînd ai venit.

- Nu e vina mea.

- Nu?

- Nu.

- Numește-mi o singură problemă care să nu se fi complicat.

- Unde ar fi găsit toți tăietorii ăștia de lucru dacă nu eram eu?

Pentru că ceea ce spunea ea era adevărat, Cash se îndreptă brusc. Se răsuci pe călcie și izbi cu pumnul în peretele cel mai apropiat. Își scutură capul pentru a-l limpezi de gîndurile furioase care-l asaltau și se întoarse spre ea

- De ce n-ai lăsat lucrurile așa cum erau?

- Pentru că nu era bine.

- A fost un simplu accident că te-a atacat cîinele lui Flynn.

- Mă îndoiesc că ai gîndi astfel dacă te-ar ataca pe tine sau pe copilul tău.

- N-am copii.

- Asta nu-i vina mea. Făcură o pauză ca doi luptători care-și calculează următoarea lovitură! Cash atacă primul.

- Cotton ar fi găsit o modalitate să plătească împrumutul ăla.

- Cum? N-avea nici un ban

- Vorbe. Are prieteni, prieteni cu bani, tovarăși de băutură care ar fi acoperit datoria aia cît ai zice pește.

Dar nu, a trebuit să vii tu cu tam-tam, să preiei comanda tuturor, strigă el, făcînd un gest larg, cuprinzător cu mîna, să-ți satisfaci propriul tău orgoliu.

- Asta n-are nici o legătură cu orgoliul meu.

- Atunci de ce-o faci?

- Asta-i treaba mea.
- De ce? De ce dracu' n-ai lăsat lucrurile cum erau?
- Pentru că trebuia să fac asta.
- și să ne bulversezi viața la toți!

Se îndreptă spre ușă. Schyler se postă în calea lui.

- Cash, nu te lupta cu mine. Ajută-mă. Cît de al dracului poate să fie Jigger?

- Ai văzut-o pe Gayla.

- E atît de ticălos încît să periclitizeze transporturile de lemne pentru Endicott, dacă află?

- Probabil.

Punîndu-și mîna pe brațul lui, se uită la el, implorator. Furia și mîndria erau dominate de îngrijorare.

- Ce-i de făcut?

Ochii lui nu trădau nici-o emoție. Păreau reci și indiferenți față de problemele ei ca și cum n-ar fi avut nici o legătură directă cu el.

- Ești fată deșteaptă. Crud, îi dădu mîna la o parte de pe brațul lui. O să cazi în picioare.

Capitolul 10

Unghia lungă a Rhodei răsuci un fuior de păr de pe abdomenul lui Cash. Limba ei îi lîngea un mamelon ca pe vârful unei înghețate la cornet. După sunetele înăbușite pe care le scotea, dădea impresia că i se pare la fel de dulce.

- Nu ne-am mai întîlnit de mult la prînz, spuse ea mușcîndu-i ușor de biceps. Mă bucur că m-ai sunat.

- Cash stătea întins cu un braț îndoit sub el, cu obrazul culcat pe palmă. Ochiul lui stăteau ațintiți pe cercurile de apă de pe tavan, în timp ce fumul țigării se ridica spre ele. Se întreba dacă Rhoda știa că în ciuda talentului și strădaniei ei, erecția nu se produsese încă. Blugii lui erau desfăcuți, dar pînă în clipa aceea ea nu cercetase acolo. Va fi furioasă cînd va descoperi că arma nu era încărcată și gata de tragere.

Penisul lui tînjea după altcineva. Rhoda nu putu să-l trezească. Cash știuse asta înainte chiar de a-i da telefon, dar în speranța că Rhoda îl va distra temporar, o sunase totuși.

Pînă atunci, nimic din ceea ce făcuse ea nu avusese efect. Asta îl făcuse furios ca o viespe întăritată și la fel de rău. O dădu la o parte și se sculă din pat.

- Unde te duci?

- E mai cald ca-n iad, aici.

- Nu-i adevărat. E chiar prea răcoare. Aerul condiționat e prea puternic.

- Atunci e prea frig. Văzu o scrumieră pe toaletă și își stinse țigara în ea, gîndindu-se ce bine ar fi dacă ar putea să-și stingă și focul de sub pîntec la fel de simplu.

- Iar ești într-o pasa proastă.
- Sînt așa de douăzeci și patru de ore.

Nu chiar. Ieri pe vremea asta, o privea pe Schyler îmbătîndu-se delicios cu șampanie, devenind mai moale și mai atractivă cu fiecare nouă înghițitură. O privise stînd răsturnată pe bancheta mașinii cu genunchii larg desfăcuți, părul încîlcit, fluturînd în vînt, buzele ușor desfăcute în timp ce sforăia ușor.

Întreaga ei atitudine era defensivă.

- Cash?
- Cum? La dracu! Nu vezi că mă gîndesc?
- Credeam c-ai venit aici să te gîndești la mine, spuse Rhoda înțepător.

Fu gata s-o repeadă pentru comentariul ei neplăcut, dar se controla. Ce dracu era cu el? Avea o tîrfă înfierbîntată lîngă el în pat. Era goală și dispusă la orice, iar el se fiția pe acolo gînditor, ca un puști tîmpit în noaptea primului bal de la colegiu.

- Ai dreptate, Rhoda. Așa e. Dă-mi un motiv.

Se întinse deasupra ei și-i acoperi gura cu a lui, ținîndu-i capul cu amîndouă mîinile. Sărutul lui era rapace. Își freca brutal pelvisul de al ei.

- Cash, Doamne, șopti ea cîteva clipe mai tîrziu, cînd putu să respire, liniștește-te, scumpule. Nu-i nici o grabă...

- Ba da, mormăi el cu gura lipită de gîtul ei, este. Se grăbi să profite de o semi-erecție promițătoare pe care trebui s-o ajute cu mîna pentru a intra, înainte ca Rhoda să-și dea seama că ar fi preferat-o pe alta.

- Stai, vreau să-ți arăt ceva. Ignoră nerăbdarea lui enervată și îi zîmbi seducător. Privește aici. Întinse mîna după poșeta pusă pe noptieră, frecîndu-și sfîrcul sînului pe cearceaful apretat; cînd se întinse din nou pe spate, ambele sfîrcuri se ridicau bătoase.

Atitudinea lui se schimbă după ce privi prima fotografie. Cotrobăi prin maldărul de poze, privind-o atent pe fiecare înainte de a trece la următoarea. Fără să-și miște capul, se uită la Rhoda pe sub sprâncene. Avea un zîmbet deșănțat. Privi din nou fotografiile, a doua oară.

- Ai o... poziție cam prea zîmbăreată aici. Pauza fusese intenționată altfel ca observația lui să aibă o valență dublu-insultătoare.

Rhoda însă era prea încântată de poze pentru a observa ofensa lui intenționată.

- Ghici cine le-a făcut?

- Nu-mi place să ghicesc.

- Dale, spuse ea, cu un chicot vesel.

- Îi place să facă poze cu femei goale? Nervozitatea lui Cash tocmai se calmase. Devenise rece. Gînditor, le ținea în mînă, bătîndu-le de degetul mare. Își aduse aminte de Gayla care vorbise de un bărbat a cărui plăcere era să facă poze. Un val de furie începea să se ridice în el, dar Rhoda nu băgă de seamă.

Stătea răsturnată pe perne, într-una din acele poziții prinse pe peliculă.

- Care-ți place mai mult?

- N-aș putea să-ți spun,

- Ce-i cu tine? Ești gelos?

- Ia-le de aici. Rhoda se încruntă.

- Nu pari prea încântat de aceste poze.

- A, ba da. Se aplecă deasupra ei și îi prinse ambele mîini. Pune o mînă aici, spuse el, punîndu-i-o pe un sîn, și pe cealaltă aici, exact ca în poză. Rhoda își puse mîna între pulpele desfăcute. Și înainte chiar de a băga de seamă, nici n-o să mai ai nevoie de mine.

Înainte ca Rhoda să-și dea seama ce se întîmplă, avea pantalonii încheiați și cămașa trasă pe corp.

- Să nu-mi faci iar figura, nenorocitul.

Cash trânti ușa camerei de motel în urma lui. Rhoda sări din pat și deschise ușa cu o smuncitură, fără să-i pese că era goală-pușcă și în bătaia privirii celor care erau pe șosea. Cu o voce care-i sperie și pe șoferii care dormeau în camerele învecinate, tipă:

- Luate-ar dracu', Boudreaux! Am să ți-o plătesc eu!

- Schyler a încheiat un contract cu Fabrica de hîrtie a lui Endicott.

Dale Gilbreath scăpă o înjurătură printre dinți.

- În ce valoare?

- Întîi vreau să știu dacă înțelegerea noastră mai e valabilă.

- Este, spuse bancherul. Eu iau casa. Cu restul din Belle Terre poți face ce vrei.

- Banca va obține Belle Terre. Dale respinse precizarea.

- Va fi ca și a mea.

- Cum așa?

- Va fi o licitație sub sechestru. Licitatori individuali.

- Iar tu vei fi cel care tine licitația.

- Exact, spuse el cu un zîmbet malefic.

- Vei avea grijă ca oferta ta să fie cea mai ridicată. Dale dădu din cap. Și dacă ofertele sînt verificate?

- O să le falsific.

- Chiar și așa, va trebui să vii cu o suma frumoasă. O ai?

- Achiziționarea casei e doar unul dintre, hobby-urile mele. Lucrez întotdeauna pe mai multe planuri.

- Ești foarte abil, d-le Gilbreath.

- Foarte.

Dale îl măsură pe individul din fața lui. Propria lui motivație în această afacere era clară. Voia Belle Terre datorită puterii și respectului pe care le antrena după sine. Dar care erau motivațiile celui alt? Erau ele la fel de clare sau erau cețoase, legate de trecut și de natură emoțională?

Pentru el nu conta, de fapt. Era numai curios. E nevoie de motive concrete pentru a face ceva? Probabil că nu. Copărtașul lui purta o ranchiună. Puțin îi păsa de originea ei, atît timp cît ducea la prăbușirea Crandallilor și a casei Belle Terre

- Ce valoare are contractul cu Endicott? întreb Dale.
- Destul ca să plătească împrumutul și să mai și rămînă ceva.

- S-o ia dracu!

- Există însă un clenci. Crandall Logging trebuie să livreze întreaga comandă înainte ca Endicott să plătească un singur cent.

- De unde știi tu toate astea?

- Știu.

Dale studie fața celuiilalt și conchise că informația nu era simplă speculație, ci fapt. Răsuflă prelung.

- Deci cheia problemei e să nu lăsăm ultimul transport să ajungă la destinație.

- Exact. În fiecare zi, aproximativ, va pleca un transport cu trenul. Dar, după cum ai spus, problema e să-l oprim pe ultimul.

- Cînd va fi ăsta? întrebă Dale.

- Comanda e atît de mare încît Schyler va trebui . să lucreze permanent pînă în ziua scadenței. Și asta înseamnă ca toți să lucreze ore suplimentare iar vremea să fie bună. Abia dacă va avea timp să strîngă întreaga cantitate pînă la data limită.

- Mă ajuți ca ea să nu reușească?

- M-a respins din nou și definitiv. Voi face tot ceea ce trebuie.

Gilbreath zîmbi simțind gustul victoriei care se apropia.

- Am să vorbesc din nou cu Jigger. A fost receptiv cînd i-am vorbit prima oară de micul nostru proiect.

- Trebuie să mai știți ceva, voi doi. Gayla e la Belle Terre, în chiar patul lui Schyler.

- Iisuse! Flynn o să fie încântat să afle asta.
 - Nu-i așa?
 - Ce-a pățit fata?
 - De ce întrebi?
 - Doar din curiozitate.
 - Ești sigur? Te-ai cam albit. Nu cumva ești unul din clienții obișnuiți?!
 - Ce-i cu fata? repetă Dale, pe o notă de amenințare.
 - A bătut-o Jigger. A fugit de la el. Schyler a luat-o la ea. Acum Jigger are de plătit două polițe. Va fi mai mult decât bucuros să ne ajute.
 - Și dacă se-ncurcă treaba și Jigger e prins...
 - O să tragă ponoasele.
 - Dar nu singur. O să ne tragă și pe noi.
 - și noi o să zicem că minte. Declarația noastră contra declarației lui. Cine o să ia de bună afirmația lui?
- Gilbreath zîmbi omului din fața sa.
- Tine-mă la curent,
 - Fii fără grijă; Ascensiunea lui Schyler Crandall s-a terminat.

Jimmy Don Davison privi plicul mult timp înainte de a-i deschide. Fusesse desfăcut și conținutul fusese citit de conducerea închisorii înainte de a-i fi fost adus. Flapsul de pe plicul rigid de culoare crem avea imprimată pe el adresa expeditorului: Belle Terre, Heaven, Louisiana. Cine dracu putea să-i scrie lui de la Belle Terre, aici la închisoare? Cine de la Belle Terre știa sau cui îi păsa că el e acolo?

În cele din urmă, stînd pe pat cu spatele rezemat de perete și călcie pe marginea saltei subțiri, bolovănoase, scoase hîrtia din plic. Înainte de a citi rîndurile scrise cursiv, se uită la semnătură: „Schyler Crandall”.

- Ai zis ceva, Jimmy Don? îl întrebă tovarășul de celulă din patul de deasupra.

- Nu vorbeam cu tine, bătrîne Stu.

„Dragă d-le Davison”, începea scrisoarea. Între formula de adresare și cea de încheiere, i se reamintea cu scuze cine era expeditorul, ca și cum cineva din Laurent Parish mai avea nevoie să i se spună cine era Schyler Crandall. Aceasta se interesă de starea sănătății lui, apoi trecu la scopul scrisorii. Îl informă că Gayla Frances locuiește la Belle Terre o perioadă nedefinită și că dacă voia să ia legătura cu ea, corespondența putea fi trimisă pe adresa aceea

Jimmy Don citi scrisoarea neașteptată de câteva ori ca să fie sigur că o înțelesese. Luată superficial, nu era decât o notificare de schimbare de adresă, dar ceea ce-i spunea d-ra Schyler în mod ocolit, era că ar trebui să ia legătura cu fosta lui prietenă. Așa prietenă!... Gayla era o tîrfă. Aparent decăzuse atît de mult încît nici măcar Jigger Flynn n-o mai voia.

Jimmy Don le înjură în minte în toate felurile pe Gayla și pe cățeaua aceea albă care se amesteca în treburile altor oameni. Strînse hîrtia galbenă, cu antet în pumn pînă se făcu cocoloș și o azvîrli cu putere în peretele opus.

Ei, bărbate, ce zici că-i în scrisoarea aia?

- Tacă-ți fleanca, mîrii Jimmy.

Schyler Crandall părea să creadă că-l interesează adresa Gaylei. Da, dar numai ca să știe repede unde o poate găsi cînd va ieși de acolo. Va trebui să acționeze rapid. Să nu aibă timp să fie avertizată. Răzbunarea lui trebuia să fie iute și neîndurătoare ca sabia lui Dumnezeu.

Ochii lui negri clipeau furioși. Pumnii se deschideau și se închideau involuntar. Scormonea trădarea Gaylei, ca vîrfurile limbii într-un dinte cariat. Oricît îl durea, se întorcea mereu la ea întrebîndu-se cum, cum putuse ea să recurgă la un astfel de mijloc de existență.

Se înțeleseseră ca după terminarea școlii „să se căsătorească, să facă copii... Chiar le găsiseră nume la

primii trei sau patru. Fusesse virgină cînd se culcase cu ea prima oară. Nici el nu era prea departe de asta. Se învățaseră unul. pe altul cum să facă dragoste, exprimînd deschis ceea ce li se părea bun, cînd să se grăbească și cînd s-o ia mai încet.

Ideea că scosese la vînzare acele cunoștințe sexuale îl făcea să vomite; că putea să facă dragoste cu Jigger Flynn cu aceeași tandrețe și considerație cu care o făcuse cu el cîndva, îl înfuria suficient pentru a-i omori pe amîndoi și a se distra în timp ce făcea asta.

Era atît de adîncit în gîndul la cît de înceată și chinuitoare va fi execuția, încît nu observă grupul de deținuți care se adunaseră în fața celulei. Era ora de program liber și toate ușile celulelor fuseseră deschise. Deținuții erau liberi să meargă în toate zonele fără restricții. Jimmy Don nu văzu grupul malefic decît în clipa cînd acesta dădu buzna în celulă, înghesuindu-se pentru a încăpea toți. Razz își propti cotul de patul-de sus și zîmbi la el.

- Care-i treaba, băiețaș?
- Nu te-a invitat nimeni aici, Razz.

Lui Jimmy Don nu-i plăcea situația. Razz și trei din aghiotanții lui, contra bătrînului Stu și a lui. Dacă închisoarea putea fi considerată un microcosm, atunci bătrînul Stu era prostul satului. Fusesse condamnat pe viață pentru uciderea unui polițist, aproape sigur o înscenare. N-avea pe nimeni, închisoarea era căminul lui. Era inutil; era inofensiv. Crezul lui era: să nu auzi nimic rău, să nu vezi nimic rău, să nu spui nimic rău, și astfel să supraviețuiești.

Razz îi trimise un zîmbet lui Jimmy Don.

- Nu prea ești prietenos. Am venit să-ți facem un bal de adio, așa e? Celelalte trei brute dădură din cap în semn de încuviințare.

- Nu plec nicăieri.

- Ai să ieși, băiețuș. Curînd. Condiționat. Încă n-ai auzit?

Jimmy Don avusese o întrevvedere cu comisia de eliberare condiționată, dar nu voia să-i divulge asta lui Razz.

- N-am auzit nimic oficial.

- Nu? întrebă Razz, prefăcîndu-se surprins. Ei bine, ar fi mare păcat să faci vreun pocinog înainte de a te prezenta la comisie, nu? îl mîngîie pe obraz afectuos. Jimmy Don își smuci capul într-o parte. În acea clipă îl surprinse pe unul din ceilalți răsfoindu-i biblia.

- Jos cu labelle tale murdare de pe ea, spuse el iritat.

- Băi, ia mîna dă pă biblia lui Jimmy Don, îi spuse Razz celui alt. O are de la mămica lui, nu, Jimmy Don?

Jimmy Don se trase spre marginea patului.

- Ți-am spus să lași în pace biblia aia.

Celălalt deținut, ignorîndu-i avertismentul, citi inscripția de pe coperta interioară.

- Ce spunea? Ai că-mi placi. Tu și religia? Rupse pagina cu dedicație și o mototoli în mînă, exact cum făcuse Jimmy Don cu scrisoarea de la Belle Terre mai devreme.

- Dă-te dracu'! Jimmy Don sări de pe pat cu mîinile întinse spre gîtul celui alt deținut.

Razz îl prinse de gulerul tricoului și îl opri.

Batjocoritor, îl certă pe oponentul lui Jimmy Don.

- Lasă-n pace biblia băiatului. Nu știai că-i vîrît în asta? E întotdeauna momentul să te pocăiești la biserica lui Jimmy Don. Se botează, vorbesc în alte limbi, umblă cu șerpi, toate rahaturile alea ciudate.

Alte pagini aurite ale bibliei fură smulse malițios și împărțite altor deținuți. Rîzînd de propria lor istețime, le rupseră în fișii împrăștiindu-le pe podea.

- Nemernicilor! răcni Jimmy Don.

- 'Ai mă, așa vorbești tu cu niște prieteni, îl certă Razz. Am venit să-ți facem un cadou de despărțire.

- Un cadou mare. Deținutul își desfăcu pantalonii. Gluma îi aduse un rîs zgomotos, aprobator, din partea celorlalți.

Jimmy Don se luptă cu disperare, dar știa că totul e zadarnic. Era puternic ca un taur tînăr, dar nu-i putea învinge pe toți patru deodată. Ar fi fost inutil și periculos să cheme gardianul, pentru că acesta, de teama retribuției, s-ar fi aliat cu Razz. Dacă Jimmy Don atrăgea atenția asupra sa sau provoca tulburări în blocul de celule, n-ar mai fi fost eliberat. Dacă nu era eliberat, n-ar mai fi avut șansa să îndeplinească ceea ce-i ceruse Dumnezeu în legătură cu Jigger și Gayla.

Strînse din dinții lui albi, regulați și îndură violul în grup în timp ce bătrînul Stu stătea în patul de deasupra, curățindu-și unghiile de la picioare și mulțumind lui Dumnezeu că era prea bătrîn și prea urît pentru ca banda lui Razz să-l dorească.

„Să-l ia dracu!”

Exclamația furioasă a lui Schyler era adresată contului din bancă pe care încerca să-l echilibreze de douăzeci și patru de ore. Ori că ei nu-i mergea mintea la cifre, ori calculatorul era defect, ori într-adevăr lipseau din contul lui Crandall Logging cîteva mii de dolari.

Avea nevoie de ajutorul lui Ken. El era contabilul. Era plătit să dea de urma banilor rătăciți. Întinse mîna spre telefonul de pe birou, dar înainte de a-l atinge, acesta începu să sune.

- Alo?

- Schyler? Aici Jeff Collins.

Ea și doctorul Collins își spuneau pe nume de cînd cu operația.

- Sper că n-ai vești rele.

- De ce se gîndesc oamenii întotdeauna la ceea ce-i mai rău cînd dă telefon doctorul? Schyler rîse.

- Iartă-mă. Ai vești bune?

- Sper să-ți placă. Tatăl tău poate fi externat mîine.

- E minunat! exclamă ea.

- E bine să vorbești întîi cu infirmierele înainte de a zice asta, spuse el cu un rîs scurt. S-ar putea ca peste o săptămînă să dorești să-l internezi iar. Numai că noi nu-l mai internăm. A devenit foarte sîciitor.

- Un bătrîn meschin și certăreț, nu?

- Cel mai certăreț.

- Abia aștept să-l văd acasă.

- Dacă vrei să vii după-masă, am să pregătesc toate hîrtille de externare pentru semnat. Astfel nu vei sta după ceilalți pacienți externați în cursul dimineții.

- Mulțumesc pentru atenție, Jeff. Vin direct, înainte de a închide, Jeff adăugă: - El nu știe încă. M-am gîndit că poate dorești să-i dai tu vestea cea bună.

- Mulțumesc. Apreciez gestul. Pe curînd. Strîmbîndu-se cu dezgust, băgă la loc toate cecurile anulate în dosar, împreună cu hîrtia de decont computerizat, venită de la bancă. Porcăria asta poate să mai aștepte puțin.

- Ai văzut-o pe domnișoara Crandall? îl întrebă Cash pe un buștenar care cîntărea o încărcătură.

De fapt totul putea fi trecut pe așteptare. Cotton Crandall se întorcea acasă.

Cîntarul era atît de delicat încît încărcătura putea fi măsurată cu precizie

- A plecat acum cinci minute, răspunse el, mestecînd tutun. Ce faci aici?

- I-am adus înapoi pe Kermit, răspunse Cash, absent. Era un lucru neobișnuit ca Schyler să plece așa devreme după-amiaza. A spus unde se duce?

- La spital.

Cash, care-și ștergea fața de transpirație cu batista lui înflorată, rămase împietrit. Lucrătorul stătea cu spatele și dădea instrucțiuni șoferului unui alt transportor. Cash îl prinse de umăr și-l întoarse cu fața la el.

- La spital?

- Așa a zis.

- A spus de ce? Era în legătură cu Cotton?

- Șefa nu-mi dă socoteală când vine și când pleacă. Tot ce știu e că era foarte grăbită. Mi-a strigat că e la spital dacă o caută cineva, pe urmă a pornit mașina și a întins-o în viteză.

Fața lui Cash rămase încruntată, cu sprâncenele mult coborâte peste ochi. Se uită la pod, în directă în care plecase Schyler.

- S-a întâmplat ceva, Cash? Întrebă omul, alarmat.

- Nu. Probabil că nu. Se smulse din gândurile lui și încercă să pară senin. Ai tu grijă pe aici. Pregătește toate lemnele astea pentru a fi încărcate în tren înainte de sfârșitul programului. Dacă nu mă întorc, ai grijă și încuie biroul înainte de a pleca. Și spune-i lui Kermit să stea aici toată după-amiaza și să răspundă la telefon. E roșu la față din cauza căldurii, dar nu vrea să renunțe la ore suplimentare.

- Bine, Cash. Unde te duci?

Cash nu-l auzi. Alerga deja spre camioneta lui.

- Am să transform biroul de la parter în dormitor, pentru tine. Poate nu va fi gata pînă mîine, dar cînd va fi aranjat ai să poți sta în pat și privi afara la pajiștea din spate.

- Mie-mi place vechiul meu dormitor.

Cotton avea un ton morocănos, dar Schyler știa cît era de încîntat că se duce acasă. Încercă să-și ascundă zîmbetul indulgent.

- Doctorul Collins a spus că nu trebuie să urci scări.

Cotton își îndreptă indexul spre ea.

- N-am să mă las dădăcit. Nici de tine, nici de alții. M-au dădăcit destul aici. Nu sînt un invalid.

Dar tocmai asta era. O știa și el, o știa și Schyler care făcu efortul ca el să nu observe că știa.

- Ai perfectă dreptate că nu ești. Să nu te aștepti să-ți purtăm de grijă. Am să te pun la treabă imediat ce te-ai odihnit.

- Din cîte am auzit, ai în casă mai multe ajutoare decît ai nevoie, spuse el, studiindu-i atent reacția, pe sub sprîncenele lui stufoase.

- Ți-a spus Tricia despre doamna Dunne?

- Da. Mi-a spus că-i autoritară.

- Poate de aceea îmi place atît de mult. Îmi amintește de Veda.

- Atît că ea e albă.

- Da, mă rog, e o diferență în privința asta, spuse Schyler, rîzînd.

- Gătește la fel de bine ca Veda?

- Da. Schyler flutură o foaie de hîrtie în fața lui.

Poate găti tot ce scrie pe regimul ăsta pe care ți l-a fixat Jeff.

- Rahat.

- Ei, haide, nu-i așa de rău, îl tachina ea. Dar amin cu sosul de la cîrnați și cu păsatul. Și să nu te prind c-o mituiești pe doamna Dunne. Trebuie să fie loială întîii față de mine. Nu admit să fie coruptă, oricît de convingător sau morocănos ai fi.

Expresia de pe fața lui Cotton rămase dezagreabilă.

~ Nu mă refeream la menajeră cînd am pomenit de noile ajutoare.

Schyler își păstră zîmbetul. Se referea la Cash? Venise Tricia, în ciuda avertismentului ei, să-i spună lui Cotton?

- Fata lui Veda, mormăi Cotton. Aud că s-a instalat la Belle Terre.

Tensiunea din pieptul lui Schyler scăzu. Da. Gayla a venit la invitația mea. Am simțit că Crandallii sînt răspunzători de nefericirea ei.

- Și că trîndăvește toată ziua.

- Sînt sigură că da, spuse ea, gîndindu-se la limba veninoasă a Tricie, dar a trecut prin împrejurări extenuante, Jigger Flynn a abuzat de ea mulți ani. De data asta era cit pe aci s-o omoare în bătaie. Noroc c-a avut puterea să fugă. Pînă se înzdrăvenește vreau să stea cu noi.

- Asta-i foarte generos din partea ta. Schyler se prefăcu că nu-i observă sarcasmul.

- Mulțumesc.

Motivele lui Schyler nu erau pur altruiste. Prețuia prietenia Gaylei. În ultimul timp, lista ei de prieteni se diminuase drastic. Din cauza altercației lor recente, do cîte ori se uita la ea, resentimentul Tricie emana ca un parfum ieftin.

Cît despre Ken, se pare căi rănise orgoliul cînd îi ceruse s-o lase singură cu Cash. La refuzul ei de al împrumuta, se adăugase și insulta. Și el o evita în ultimul timp. Îi vorbea numai cînd era absolut necesar, și atunci cu o politețe rigidă.

Cash renunțase la obiceiul de a bea cafeaua cu ea dimineă. Știa că vine la birou dimineă înaintea ei, dar de la ultima lor cearta, pleca înainte ca ea să ajungă acolo. Dacă se întorcea Seara înainte de plecarea vei, își petrecea timpul în curte cu muncitorii; cîntărind, notînd cifrele și supraveghind încărcarea lemnului în vagoanele de marfă.

Dacă era nevoie să se consulte cu ea în legătură cu vreo problemă, o făcea cît mai scurt posibil. Fața lui părea să crape dacă ar fi zîmbit. Ochii lui căprui păreau să privească prin ea. Era la fel de distant și gata să se supere ca în prima zi cînd îl întîlnise. Ostilitatea lui avea o încărcătură

sexuală. Știa asta, o simțea și o recunoștea pentru că și ea simțea același lucru.

Era nervoasă. În timpul zilelor fierbinți, lucra pînă la epuizare pentru a ține sub control acea răzmeriță internă. Dar noaptea se zvîrcolea în pat, incapabilă să doarmă, cu mintea plină de gânduri tulburătoare și chiar și mai tulburătoare fantezii. Nu voia să admită cît de mult îi lipsea Cash. Chiar și cînd era insolent și ofensator, prezența lui era preferabilă absenței lui complete. Amintirea acelei după-amieze ploioase o ținea de asemenea într-o permanentă stare de insatisfacție.

Se refugiase în convorbirile liniștite pe care le avea cu Gayla Vorbea des despre Mark și viața ei la Londra. Gayla, înlăcrimată și pe parcursul a mai multor zile, dezvălui coșmarul ei cu Jigger Flynn. Schyler o îndemna să-i dea în judecată pe Jigger, dar Gayla nici nu vru s-audă.

- M-ar omori. Încă înainte de a începe procesul. Chiar dacă ar fi în închisoare, ar găsi un mijloc. Cine m-ar crede?

- Într-adevăr, cine?

- Exista o fată care lucra la Pelican Lounge îi spuse Gayla. Într-o după-amiază, Jigger a strangulat-o pentru că nu i-a dat partea lui dintr-o groapă de lîngă clădire. Uciderea ei a rămas nepedepsită, deși i-am dat șeriful anonime.

De la o zi la alta, cu ajutorul unsorii de la Cash și cu mesele gătite de doamna Dunne, Gayla se întrema. Zgîrieturile de pe fața ei se diminuară și apoi dispărură. Umflătura se retrase și structura armonioasă a feței ei apăru din nou. Sîngerarea se opri, dar era încă slăbită. Tresărea la fiecare zgomot. Schyler își dădea seama că vor trece luni, poate chiar ani, pînă ce Gayla își va depăși teama și se va recupera emoțional din iadul în care trăise.

Totuși era teribil de mîndră.

- Nu pot sta aici la infinit, Schyler, insistase ea de mai multe ori.

Schyler fusese la fel de insistentă.

- Vreau să stai aici, Gayla. Am nevoie de o prietenă.

- Dar n-am să pot să te răsplătesc niciodată.

- Nici nu vreau.

- Nu pot accepta mila ta. Schyler se gîndise o clipă.

- Nu-ți pot plăti salariu acum, dar vrei să lucrezi doar pentru casă și masă?

- Să lucrez? Păi tocmai ai angajat-o pe doamna Dunne.

- E destul de făcut și pentru tine.

- De exemplu, ce? întrebuse Gayla, sceptică. Ai oameni care se ocupă de curte, de cai, mie ce-mi rămîne să fac?

- Vreau să faci un catalog al cărților din biblioteca mică. Rafturile alea n-au mai fost inventariate de mulți ani. Nu se știe ce-i acolo. Poți începe cu asta. Și nu te grăbi. Nu te epuiza acum, cînd ești în refacere. Lucrează doar cînd ai chef.

Gayla își dăduse seama de planul lui Schyler. Știa că slujba fusese inventată și nu era necesară.

- Bine, voi face inventarul cărților. Unele din plantele decorative trebuie de asemenea îngrijite, spuse ea, ținîndu-și bărbia înclinată mîndru. Mama ar face o criză dacă ar vedea cum au fost neglijate. Și mai e și de cîrpit cîte ceva. Am observat că unele cearceafuri au început să se rupă.

Gayla se mutase din dormitorul lui Schyler într-o cameră mică de lingă bucătărie. Refuză să mănînce cu toată familia în sufragerie, așa cum voia Schyler. Mîncă cu doamna Dunne în bucătărie. Între ele se stabilise iute o prietenie pentru că doamna Dunne își extinsese amabilitatea și asupra ei.

- Gayla sa adaptat minunat, îi spuse Schyler tatălui ei. De fapt nu știu cum m-aș descurca fără ea. Cred că vei

găsi totul la Belle Terre pe gustul tău. Cotton se încruntă neîncrezător.

- Am să-ți spun, dacă nu va fi așa.

- Da, bineînțeles. Se ridică de pe marginea patului lui. Ne vedem mâine. Nu prea devreme. O să iei micul dejun aici. Nu te grăbi, fă duș și bărbierește-te. Vin pe la zece, bine? Se aplecă și-l sărută.

Cotton o prinse de mână.

- Sînt mîndru de tine pentru contractul cu Endicott. Ai făcut o treabă bună, Schyler.

Schyler nu-i spusese de ce Endicott nu mai voise să facă afaceri cu ei. Pînă la găsirea unei explicații satisfăcătoare, nu voia să-l tulbure cu asta.

- Mulțumesc, tată. Mă bucur că mă aprobi. Pentru prima oară după multe zile, pașii ei răsunau vioi în timp ce traversa holul spitalului în drum spre ieșire. Ajunsese aproape de ușile glisante de sticlă, cînd acestea se deschiseră pentru a permite intrarea unui bărbat.

La vederea lui rămase pe loc, împietrită:

- Mark!

Cash își aprinse o țigară de la chiștocul celei de dinainte. Inhala fumul acru în piept în timp ce privirea îi era ațintită la fațada spitalului Sf. Ioan. Dintr-o clipă într-alta, se aștepta să apară cineva cu o pînză neagră și s-o agate de ușa.

De o jumătate de oră stătea într-o baltă de sudoare în cabina camionetei, fumînd și încercînd să adune destul curaj pentru a traversa strada și a se interesa la biroul din hol dacă Cotton Crandall mai trăiește.

Nu voia să afle.

Avea însă o puternică bănuială că de aceea plecase Schyler de la lucru în miezul zilei. N-ar fi făcut asta decît dacă se ivera ceva urgent. Rapoartele periodice pe care i le dădea Schyler asupra sănătății lui Cotton fuseseră destul de optimiste.

Inima lui era mai puternică, dar încă slăbită.

Primejdia trecuse, dar încă nu ieșise la liman.

Operația fusese reușită, dar nu se putuse face prea mult.

Cash știa că viața lui Cotton era încă în pericol. Orice fleac putea să-i agraveze starea. Și se pare că asta se și întâmplase.

Fumatul excesiv îi uscaseră și îi iritaseră gâtul.

Impacientat, o aruncă pe cea pe care abia o aprinsese, afară pe geam. În acea clipă observă un bărbat îndreptându-se spre intrarea spitalului.

Atrăgea atenția pentru că arăta altfel decât ceilalți. Se potriveaua ambianței din Louisiana de sud-vest cam tot așa cum se potriveaua un eschimos în Tahiti. Părea ieșit din comun datorită pantalonilor lui albi și bluzei marinărești. Avea pantofi albi. Pantofi albi! Pentru Dumnezeu! O batistă roșie, elegantă la buzunarul de sus. Părul lui era blond și atît de întins încît parcă fusese abia călcat; era pieptănat cu cărare pe o parte și lucea în bătaia soarelui. Purta ochelari fumurii de soare, dar probabil că în dosul lor, ochii erau albaștri ca cerul.

Urcă sprinten scările de la intrare cu încrederea de sine a unui om care știa că toți cei pe lîngă care trecea se întorceau să-l privească. Avea aspectul cizelat și cosmopolit al omului care se simte ca acasă în orașele de care cei ce se chiorau la el nici nu auziseră. Era atît de chipeș încît părea ieșit direct de pe coperta unei reviste ilustrate.

Cash simți că-i vine rău de la stomac. Bănuiala lui cea mai rea se confirmă cînd omul se izbi nas în nas cu Schyler în ușă. Auzi strigătul ei de surpriză. Văzu zîmbetul ei de sinceră bucurie care i se răspîndi pe față cu o fracțiune de secundă înainte de a se arunca de gîtul lui. Mînici bine croite o înconjurată. Se ținură strîns în brațe, legîndu-se plini de bucurie. Apoi bărbatul o sărută apăsător pe gură.

Chiar și de pe partea cealaltă a străzii, Cash putu să observe fața ei radiind de bucurie în timp ce se uita la zeul blond, bilbîind întrebări întrerupte de mici chiote de veselie care îi ieșeau dintre buzele zîmbitoare.

Cash aproape că rupse cheile în contact cînd le răsuci. Aproape că distruse transmisia mașinii schimbînd vitezele pînă într-a treia, înainte de a ajunge la semnul Stop de la coltul străzii. Voia să atragă asupra lui atenția lui Schyler. Voia să-i arate cît de puțin impresionat era de tovarășul ei de cameră, sofisticat, bine îmbrăcat și prosper.

Cînd privi în retrovizor, văzu însă că nu-l observase. Era total acaparată de iubitul ei.

- Doamne! E Tara.

Schyler radia de plăcere auzind laudele lui Mark.

- E mai drăguț decît la Tara. Mark Houghton o privi de pe locul pasagerului.

- Și tu ești mai drăguță decît Scarlet.

- Ești un înger că spui asta, dar nu-i așa. Sînt epuizată și se vede.

Mark dădu din cap.

- Arăți superb. Uitasem cît ești de drăguță. Schyler uitase ce plăcut este să auzi un compliment. Fața ei era toată un zîmbet.

- Dacă arăt bine e pentru că sînt fericită că te văd.

Mark îi prinse mîna dreaptă.

- Grăbește-te. Abia aștept să fac turul casei, începuse să claxoneze cînd nici nu ajunsese la

jumătatea aleii. În clipa cînd frîna, doamna Dunne și Gayla erau deja pe verandă încercînd să înțeleagă ce minuni se întîmplă afară.

- Vești bune, strigă Schyler, sărind din mașină și ocolind-o în fugă prin față. A venit Mark. Și mîine vine și tata acasă.

Mark îi cuprinse mijlocul nu numai cu afecțiune, dar și pentru a o împiedica să zboare în timp ce urca scările alergînd. Era exuberantă ca un copil care se duce la circ pentru prima oară.

- Dumneata trebuie să fii doamna Dunne, spuse Mark adresîndu-se menajerei. Eu sînt cel cu care ai vorbit la telefon cu puțin timp în urmă. Așa cum mi-ai spus, am găsit-o pe Schyler la spital. Mulțumesc.

- Mai pune un pui la cuptor, doamnă Dunne. Avem musafiri la cină.

- Ce coincidență! Tocmai făceam friptură de găină cu orez sălbatic și am pus o porție în plus, spuse ea, zîmbind cuplului blond, atrăgător.

- Foarte bine. Camera de oaspeți e pregătită?

- Am schimbat rufăria azi.

- Atunci du-te și vezi de mîncare. O să ducem lucrurile lui Mark sus. N-are multe. Doamna Dunne intră în casă.

- Mark, spuse Schyler, aceasta este buna mea prietenă, Gayla Frances. Gayla, Mark Houghton.

- Sînt încîntat de cunoștință, domnișoară Frances, spuse Mark ridicîndu-i mîna și sărutîndu-i-o.

- Nu mai puțin, domnule Houghton, spuse Gayla, îmbujorată. Schyler mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

- Sper că numai lucruri bune, spuse el, zîmbind fermecător.

Gayla se uită neajutorată spre Schyler. Ii era încă greu să discute nimicuri, mai ales cu bărbatii. Fu salvată de apariția Triciei pe verandă.

- Ce dracu' e... se întrerupse și rămase cu gura căscată la Mark. Ochii ei se deschiseră plini de uimire, apoi se îngustară apreciativi. Bună ziua. Tonul ei jos. mînos, lu pe măsura zîmbetului care-l însoțea.

- Bună, spuse Mark, simplu. Era obișnuit ca oamenii să se holbeze la el. Nu era excesiv de vanitos, dar nici nu uita că avea o înfățișare plăcută. Știa că înfățișarea lui fusese când o calitate, când un defect, în funcție de situație.

Schyler făcu prezentările. Tricia își duse o mână la gât, într-un gest de prefăcută timiditate.

- Trebuia să-mi fi spus și mie, Schyler

- N-am știut. Vizita lui Mark e o totală și plăcută surpriză.

- Sper să nu fiu complet inoportun, spuse el, adresându-i-se Triciei.

- A, nu, nu. Dar dacă știam că avem oaspeți, mă îmbrăcam și e J...

- Dar sînteți foarte bine așa, doamnă Howell.

- Te rog spune-mi Tricia. Se uită la rochia ei unicat, cu tristețe. Mi-am pus rochia asta pentru că tocmai mă duceam la o întrunire. Mă duc să dau un telefon să le spun că nu mai merg.

- Nu din cauza mea. te rog.

- Oh, de-acum n-o să mai aud de întîrzieri la cină. Schyler mi-a vorbit atît de mult despre tine... spuse ea, într-o suflare. Te rog să mă scuzi, mă duc să mă schimb. Scumpo, vrei să-mi aduci sus rochia aceea pe care i-am cerut doamnei Dunne să mi-o calce? se adresă ea Gaylei înainte de a dispărea pe ușă.

- Tricia, strigă Schyler, vexată.

Gayla își puse mîna pe brațul lui Schyler și spuse:

- Nu-i nimic. Tot mă duceam eu sus să văd cum e cu camera de oaspeți. În timpul ăsta vizitați domeniul.

- Dar tu nu ești camerista Triciei. Când îți mai ordonă să faci ceva, trimite-o la dracu'.

- Am să-i vînd bilete de drum, spuse Gayla, rîzînd cu bună dispoziție, în timp ce intra în casă.

- Încîntătoare femeie, remarcă Mark când Gayla nu-l mai putea auzi. Ea este cea care...

- Da. În timpul uneia din lungile lor convorbiri transoceanice, Schyler îi povestise despre Gayla.

- De necrezut, spuse el, scuturînd din cap. Ai făcut minuni cu ea.

- Sînt prietena ei. Și ea ar fi făcut același lucru pentru mine.

Mark se întoarse cu fața la ea și îi trecu mîna prin păr. Ochii iui erau plini de admirație și afecțiune.

- E un obicei al tău?

- Ce anume?

- Să aduni oameni care au disperată nevoie de prietenie. Îmi amintesc de un hoinar prin Londra, un american expatriat care era teribil de singur. L-ai adoptat și pe el,

- Te înșeli. Asta a făcut el pentru mine. Se ridică pe vîrfuri și îl sărută ușor pe buze. N-am să te pot răsplăti niciodată pentru ceea ce ai însemnat tu pentru mine, Mark. Îți mulțumesc c-ai venit. Nu mi-am dat seama cît îmi lipsești pînă nu te-am văzut.

Ca întotdeauna cînd erau singuri, zîmbetul lui frumos era umbrit de o anumită tristețe și desconsiderare de sine.

- Înainte de a deveni prea melancolici, arată-mi Ken fu ultimul care îl cunoscuse pe Mark.

Era momentul în care se serveau aperitivele premergătoare cinei în salonul cel mare. Mark vizitase casa și celelalte clădiri. Cînd se întoarseră, Schyler se scuză o clipă pentru a se pregăti de cină. Mark, deja impecabil, se dusesese totuși în camera lui, aparent pentru același lucru.

Cînd Schyler coborî, îmbrăcată într-o rochie spumoasă, răcoroasă din voal cu imprimeuri, Mark se întreținea cu Tricia. Schyler fu amuzată de transformarea surorii sale. Rochia ei era mai pretențioasă decît o cereau împrejurările, dar Schyler nu era surprinsă că o alesese pe aceea. Îi

scotea în relief silueta voluptuoasă și o mare porțiune din pieptul bronzat.

Cînd Schyler intră în salon, Tricia tocmai spunea:

- Nu-mi amintesc cînd a fost domnul Kennedy președinte, dar am văzut filme vechi cu el. Vorbești exact ca el. Desigur, probabil ți se pare că eu vorbesc cu un anumit accent.

Ochii lui Mark se luminau cînd intră Schyler. Se duse și o întîmpine, luîndu-i ambele mîini și sărutînd-o pe obraz.

- Arăți minunat. Clima asta înăbușitoare ți se potrivește ca o seră unei orhidei. Bei ceva?

- Da, te rog.

Roșind de plăcere în urma complimentului făcut, se așeză pe unul din fotoliile duble în timp ce Mark* familiarizîndu-se cu dulapul de băuturi, îi prepară un gin cu apă tonică într-un pahar înalt. Modul lui atent de a fi nu-i scăpă Triciei a cărei efervescentă încetase de la apariția lui Schyler. Aceasta îi spuse:

| Mark cunoaște familia Kennedy. Nu ți-a spus?

Ochii Triciei se rotunjiră de uimire.

- Nu! Pe acei Kennedy? E de-a dreptul fascinant. Mark îi duse paharul lui Schyler. Se pregătea să

se așeze lîngă ea, dar Tricia bătut cu palma perna de lîngă ea. Politicos se reaseză lîngă ea.

- Spune-mi cum i-ai cunoscut. Ai cunoscut-o și pe Jackie?

- De fapt erau vecini cu noi. Părinții mei au o casă în Hyannis Port.

- Adevărat? O, întotdeauna mi-am dorit să mă duc acolo. Își lăsă mîna pe coapsa lui. E frumoasă?

- Cum să zic...

Exact atunci intră Ken. Trecu în revistă scena din salon, cu o privire acră. Schyler spuse:

- Bună, Ken.

- Am dat telefon la biroul tău. Ignorantul care mi-a răspuns mi-a spus că te-ai dus fuga la spital. Am sunat acolo, dar nimeni nu știa nimic.

- Nu era ceva urgent. Tata vine acasă mâine.

Informația nu avu darul să risipească expresia întunecată de pe fața lui Ken. Mark mi-a făcut o surpriză: a venit să mă vadă, spuse Schyler, în grabă.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât n-am avut timp să-ți dau telefon.

I-l prezentă pe Mark. Acesta se ridică făcînd să cadă mîna Triciei de pe coapsa lui, și îl întîmpină pe Ken la jumătatea distanței. Bărbații schimbă o strîngere de mîna. Fata lui Ken rămase îmbufnată. Schyler știa că Ken îl va urî pe Mark din prima clipă, dar-acum lucrul acesta era prea evident. Aruncă o privire la înfățișarea elegantă a lui Mark și se scuză pentru a merge sus.

Cînd coborî, era îmbrăcat într-un costum de vară și o cravată pastel. De asemenea, se bărbierise. Părul îi era încă ud și mirosea ca la raionul de apă de i colonie de la Maison-Blanche din centrul New Orleansului.

Mai dorește cineva un rînd? întrebă el îndreptîndu-se spre dulapul de băuturi.

Se uită la soția sa care-l monopolizase pe Mark și se lăuda cu faptul că fusese aleasă „Miss Laurent Parish”.

Împlinisem optsprezece ani în vara aceea. Doamne, ce mult e de atunci, spuse ea cu un suspin, îmi amintesc cît eram de nerăbdătoare să-mi pregătesc toate rochiile din timp. Nu poți să-ți imaginezi cîte s-au perindat pe podium. Eu am fost inegalabilă. Așa spune lumea. A fost încîntător. Își strînse buzele, trist. Schyler n-a avut parte de toate astea. A fost întrecută de... Cine a fost aleasă „Miss” în anul acela, Schyler?

- Dora Jane Wilcox, cred. Schyler era furioasă. Timp de aproape o oră privise cum mîna Triciei urca în sus pe

coapsa lui Mark. O privise cum flirtează și zîmbește făcînd pe prostuța pînă ce îi venise s-o ia la palme. Încercarea ei de a-l cuceri pe Mark era de-a dreptul gretoasă.

Indiferent dacă făcea asta pentru a-i stirni ei gelozia, sau pentru a-l face pe Ken gelos, ori pur și simplu pentru plăcerea ei, pe Schyler o înfuria la culme. Tricia îl domina pe Mark, iar el era prea politicos ca să poată scăpa de ea.

- Așa e! exclamă Tricia. Dora Jane Wilcox. Ți-am spus eu, Schyler, că ți-ai petrecut prea mult timp cu tata la platformă și nu destul la Country Club ca să-i cunoști pe cei din comitetul de selecție.

- Iar eu ți-am spus, Tricia, că nu dau doi bani pe societatea de acolo. Nici atunci, nici acum.

- Eu m-am dus de dragul mamei. Înainte de a muri, nu vorbea decît despre balurile noastre. Am considerat că sîntem datoare să participăm la ele, de dragul ei.

Tricia scoase un „Țț” și scutură din cap spre Mark vrînd să spună cu asta că Schyler era un caz iremediabil.

- Și acum stă tot timpul la platformă. Am invitat-o să vină la cluburile mele, dar nici nu vrea s-audă. Tot ceea ce face e să muncească. Și-a pus în cap să conducă Belle Terre cu toate că asta o epuizează. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru ea ar fi s-o iei cu tine la Londra. Flirtînd, se uită la el printre gene. Nu pentru că aș fi nerăbdătoare să plec, desigur.

- Cina e servită, domnișoară Crandall, anunță doamna Dunne de sub arcadă.

- Mulțumesc. Schyler era atît de furioasă încît abia putea vorbi. Venim.

Tricia îi aruncă menajerei o privire rea pentru că i se adresase lui Schyler și nu ei. Posesivă, se agăță de brațul lui Mark cînd se ridicară, trăgîndu-i-l între sîni.

- Mark o să mă conducă în sufragerie. Ken, tu o conduci pe Schyler.

Ken care dăduse pe gît pahar după pahar de Bourbon dublu, ca un zănatec, luă sticla cu el. Cu mîna cealaltă o prinse pe Schyler de cot. Împreună traversară holul mare și intrară în sufragerie. Mark îi ținu scaunul Triciei. Ea-i zîmbi peste umăr.

- Stai aici lingă mine, Mark. Ken și Schyler pot sta pe partea cealaltă. Tata întotdeauna stă în capul mesei. Ar fi perfect dacă ar fi și el aici, nu?

Lucrurile erau departe de a fi perfecte. De fapt, începuseră să meargă rău odată cu compotul de fructe cînd Tricia, fără nici un menajament, îi spuse soțului ei că bea prea mult. După aceea, îl ignoră și își concentra vorbăria animată asupra lui Mark care îi răspundea cu uri farmec plin de noblețe.

Cu fiecare nou fel de mîncare, tensiunea din jurul mesei se ridica. Schyler deveni mai furioasă, Ken era furios pe lume, după cum se părea, iar Mark era îngrijorat pentru că lumina din ochii lui Schyler se stinsese. Tricia era singura care se simțea bine. Acest lucru se termină brusc la desert. Spusese ceva ce i se păruse incredibil de inteligent. În timp ce chicotea, se aplecă spre Mark, frecîndu-și sînii de brațul lui. Mark rîdea cu ea, dar era un rîs forțat. Apoi își tampona gura cu șervetul apretat și spuse:

- Te scutesc de alte eforturi, Tricia. Rîsul ei se curmă brusc în timp ce ochii larg deschiși îl priveau întrebător:

- Eforturi? Ce vrei să spui?

- Încetează cu pipăiala asta pe sub masă și astîmpără-te cu bătaia asta din gene. Nu-mi mai arăta sînii că nu mă interesează.

Furculița Triciei zdrăngăni pe farfurie. Se uită ia el cu o față de culoarea zerului.

- Sînt homosexual, înțelegi? îi spuse el, zîmbind plăcut.

- N-a fost prea elegant din partea ta.

Schyler stătea rezemată de stîlpul din colțul verandei. Își ținea mîinile împreunate la spate. Briza parfumată sufla asupra ei lipindu-i rochia moale de corp. Șuvițe de păr blond îi fluturau pe față.

Noaptea era aproape la fel de frumoasă ca și femeia. Cerul era împînzit de stele strălucitoare. Luna poleia ramurile stejarilor cu lumina ei argintie. Corul insectelor căpătase amploare și era în plină desfășurare. Parfumul florilor atîrna greu în aerul nemișcat.

- Nici ceea ce-ți făcea ea nu era elegant.

Mark stătea așezat într-unui din scaunele de răchită. Ținea paharul de brandy în mînă de o jumătate de oră. Acum îl goli și îl puse pe măsura de lingă el.

- Știi că nu-i în firea mea să fiu brutal. Nu m-am putut stăpîni. Am suportat cît am putut. Tricia merita o lecție pentru ceea ce făcea.

- Și ce făcea?

- Încerca să fure ceea ce era al tău.

Avea dreptate. Era dureros pentru Schyler s-o admită. Privi în depărtare.

- A fost mai mult decît o lecție, l-ai tăiat craca de sub picioare.

Mark își ridică brațele deasupra capului și se întinse, împingîndu-și picioarele în față în același timp.

- Poate de aceea a zburat pe scări în sus. Privirea pe care mi-a aruncat-o era atît de otrăvită încît ar fi trebuit să fiu mort deja. Sora ta e o viperă.

- N-ar fi trebuit să spui așa ceva în fața mea.

- Refuz să-mi cer scuze.

- Ca soț, Ken ar fi trebuit să-i ia apărarea. În loc de asta însă, a rîs.

- Da, spuse Mark cu o strîmbătură, retrăgîndu-și picioarele lui elegante. Cumnatul tău era încîntat de observația pe care i-am făcut-o Tricie. Acum știe că nu reprezintă un pericol.

- Un pericol? Capul lui Schyler se întoarse spre el. Pentru cine?

- Pentru el. Nu-ti dai seama că omul era ros de gelozie?

- Pentru Tricia.

Părul blond de pe capul lui Mark străluci în lumina lunii când acesta scutură din cap.

- Pentru tine. Încă te iubește, Schyler.

- Nu cred. Luându-și mâinile de la spate, făcu un gest de respingere. Poate crede că mă iubește încă, dar cred că ceea ce simte el e altceva. Sînt o ancoră, ceva de care se poate agăța.

- De ce? Se scufundă?

Mark intenționase să facă o glumă, dar Schyler îi răspunse serios.

- Da, cred că da. Cel puțin așa simte el. E ceva cu el... sau poate asta e prea mult spus... Ceva nu e în regulă cu el. Nu știu sigur ce.

- Eu știu.

Schyler se uită la el întrebător.

- Ken știe că a făcut o eroare gravă, continuă Mark, s-a însurat cu cine nu trebuia, l-a lăsat pe Tricia și pe tatăl tău să hotărască în locul lui. Viața lui e complet distrusă. Asta e greu de suportat pentru un bărbat.

Unul din lucrurile pe care le admirase ea întotdeauna la Mark era faptul că nu se ferea să spună ce gîndește. O făcea chiar și când era dureros.

- Cred că ai dreptate, spuse ea, moale. Mi-a făcut mai multe avansuri.

- De natură sentimentală?

- Da.

- Foarte patetic! Și tu cum ai reacționat?

- I le-am respins, bineînțeles.

- Pe temeiuri morale?

- Nu în întregime.

- Deci nu-l mai iubești?

- Nu, spuse ea, trist. Abia dac-am tresărit cînd m-a atins. Cred c-a fost nevoie să mă întorc pentru a-mi da seama.

- Vrei să știi un secret? Mark nu așteaptă răspunsul. Cred că nu-l mai iubești demult, dacă l-ai iubit vreodată.

- De ce nu mi-ai spus?

- Am fost tentat, dar nu m-ai fi crezut. Trebuia să afli asta tu însăși.

- Am pierdut atîta timp, spuse ea, cu regret.

- Nu cred că timpul e pierdut cînd cineva se vindecă. A trebuit să vindecî o rană adîncă. Brandy-ul e inclus în costul camerei?

Mark arătă spre tava de argint pe care doamna Dunne o aducea împreună cu două pahare și o sticlă.

- Te rog, servește-te.

- Tu?

- Nu, mulțumesc.

Schyler îl privi cum își toarnă în pahar. Mark luă o înghițitură, își lăsa capul pe speteaza scaunului și închise ochii pentru a aprecia mai bine aroma băuturii tari.

- Mark?

Acesta deschise ochii.

- Cred că ceea ce-ai spus despre Ken e adevărat. Dar sper că nu te referi în mod indirect la nimeni din cei pe care-i cunosc, cînd ai spus că viața lui e complet distrusă.

Mark îi zîmbi jucăuș.

- Trăiești cu o femeie șase ani și ea crede că te cunoaște.

- Ba te cunosc.

Mark ridică paharul și privi luna prin conținutul lui de culoarea chihlimbarului.

- Poate că da.

- Recunosc melancolia ta.

- Nu fi prea alarmată. Știi că trec prin aceste faze periodic. Sînt aproape la fel de regulate ca și ciclurile tale.

O voi depăși într-o zi sau două. În timpul ăsta am să mă scald în autocompătimire. Am să mă întreb de ce nu i-am lăsat pe părinții mei să continue să creadă că sînt așa cum trebuie și să-i las să mă însoare cu femeia pe care o aleseseră pentru mine. Toată lumea ar fi fost mult mai fericită.

- Nimeni n-ar fi fost mai fericit, Mark. Mai ales femeia. Nu puteai s-o păcălești mult timp. Mai ales tu. Așa cîstit cum ești cu toți, inclusiv cu tine însuși, ai fi fost foarte nefericit trăind în minciună.

- Dar părinții mei ar fi fost fericiți. Nu s-ar fi uitat la singurul lor fiu și moștenitor cu oroare și dezgust.

Lui Schyler îi era milă de el. Fusesse alungat de părinții lui care făceau parte din elita Bostonului. Că fiu! lor era homosexual fusese o veste abominabilă, ceva de neconceput. Ca pe o tumoră, îl scoseseră din viața lor.

- Mai știi ceva de ei?

- Nu, bineînțeles, spuse el golind paharul pentru a doua oară. Dar nu din cauza asta sînt melancolic.

- Dar?

Sînt deprimat că-mi pierd colega de cameră. Schyler zîmbi palid și își lăsă capul în jos.

- De unde ai știut?

Mark se sculă de pe scaun și se postă în fața ei. Își puse mîinile pe fața ei.

- Analogia pe care am făcut-o între tine și o orhidee de seră a fost vizibil poetică, dar corectă, cred. Tu ai înflorit aici. Schyler. Se uită în jurul său, lăsîndu-se pătruns de noaptea densă. Aici e locul tău.

Schyler suspină adînc.

- Știu. Cu toate inconvenientele legate de locul acesta, îl iubesc. Ochii i se umplură de lacrimi. Orașelul ăsta mizer, oamenii ăștia înguști la minte, pădurile, smîrcurile, mirosul pămîntului, umiditatea, căldura. Belle Terre. O iubesc.

O cuprinse strâns apăsându-i capul pe umărul său.

- Doamne! Nu trebuie să te scuzi pentru asta.

Rămii aici, Schyler, și fii fericită.

- Dar o să-mi lipsești.

- Nu pentru mult timp.

- Veșnic.

Mark îi îndepărtă capul și-i șterse lacrimile de pe obraji cu degetul mare de la mână.

- Când ne-am cunoscut, eram amândoi bolnavi sufletește. Indiferent dacă te-ai fi întors acasă sau nu, nu sînt sigur că ar fi fost sănătos să rămînem dependenți unul de celălalt pentru sprijin moral și material. Am avut o înțelegere reciproc avantajoasă. Ai fost scutită de necesitatea de a respinge atențiile nedorite ale bărbaților. Eu mi-am ascuns homosexualitatea în dosul fustelor tale. Majoritatea cuplurilor căsătorite nu sînt prieteni atît de buni cum sîntem noi. Zîmbetul lui era melancolic. Dar nu putem continua să trăim împreună la nesfîrșit. Ție-ți trebuie mai mult de atît. Îți trebuie mai mult decît pot să-ți ofer eu. Se aplecă înainte și șopti: ai nevoie de Belle Terre.

- Și ea are nevoie de mine.

Îl ținuse la curent cu acțiunile ei pentru că știa că-l interesează sincer. În timp ce vizitau casa, ascultase cu răbdare ultimele întîmplări.

- Miine vine acasă tata. Sînt încîntată. Dar asta înseamnă să-mi împart timpul între el și treburile de la platformă. Nu pot sacrifica nici una din ele. Vreau să-l fac părtaș la decizii astfel încît să nu se simtă inutil, dar nu pot să-l las să se implice emoțional prea mult, ca să nu sufere un nou atac. Va fi o probă de prestidigitație.

- Ai să te descurci.

- Crezi într-adevăr?

- Da. Își trecu degetele prin părul ei. Când aveai intenția să-mi spui că vei rămîne aici?

- Nu știu. Nu cred că eram sigură eu însămi pînă în clipa în care ai spus că-ti vei pierde colega de cameră. Probabil hotărîrea mea finală zăcea undeva în subconștient, așteptînd momentul să iasă de acolo.

- Hmm. Mark dădu din cap gînditor. Decizia din subconștientul tău are vreo legătură cu țigara?

- Cu țigara?

Mark își împinse bărbia în direcția pomilor de dincolo de curte.

- E o țigară aprinsă acolo de cînd am ieșit pe verandă.

Schyler își întoarse repede capul în direcția aceea.

- Gash, șopti ea.

- Domnul Boudreaux, spuse Mark, sec. Numele lui apare des în conversația ta. Mă întreb dacă-ți dai seama de asta. „Cash spune...”, „Cash face...”.

Schyler nu putu suporta privirea lui amuzată, așa că se uită la cravata atent înnodată de la gîtul lui.

- Nu e ceea ce crezi tu. E foarte complicat.

- Așa e de obicei, iubito.

- Nu, Mark, e mai mult decît un simplu joc de-a băiatul și fata. Este...

- E nepotrivit pentru tine.

- Asta e cam vag.

- Reputația lui în privința femeilor e dubioasă.

- Nu e deloc dubioasă. E limpede. Cît se poate de clară. Râde tot, nu-i scapă nimic.

- E un citat?

- Aproximativ.

- Mi-am închipuit. Tu nu vorbești așa.

- Cash nu e numai afemeiat, este și...

- De pe partea cealaltă a drumului, în cazul lui, de pe cealaltă parte a smîcurilor.

- Nu sînt o snoabă, spuse ea, defensiv.

- Dar majoritatea oamenilor sînt, îi reaminti el, blînd. Și în fond, tu ești o Crandall de la Belle Terre. Ce-ar crede lumea?

- Lucrurile nu sînt chiar atît de simple. N-am pus niciodată prea mult preț pe ceea ce cred alți oameni. Mama o făcea, Cotton era exact opus. N-a dat niciodată o ceapă... trec peste expresia asta.

Mark rîse și ea se simți bine cînd îi auzi rîsul. Zîmbind, scuturînd din umeri, continuă:

- Cred că sînt undeva între. Nu-mi pasă de ce crede lumea, dar simt o responsabilitate ca Belle Terre să rămînă respectabilă.

- Te îndepărtezi de subiect. Cum e .cu Cash Boudreaux?

- Nu știu. Este... Închise ochii și strînse din dinți. E atît de confuză toată povestea asta... N-am încredere în el și totuși...

- Îl dorești.

Schyler deschise ochii și se uită la el. Nu fusese niciodată în stare să-l mintă pe Mark. Nici să-i. ascundă adevărul. Sinceritatea .iul brutală cu sine însuși invita la sinceritate din partea tuturor.

- Da, mărturisi ea, moale. Îl doresc. Mark o îmbrățișa.

- Foarte bine. Mă bucur. Un moment de dorință pură îți va fi foarte folositor. Apoi, rîzînd ușor, adăugă: Va fi interesant de văzut, chiar de departe. Îi sărută tîmpla, apoi buzele. Fii fericita, Schyler.

O eliberă din brațe și traversă veranda spre ușa de intrare.

- Nu te deranja să mă conduci sus. Cunoscm drumul, iartă-mă că te abandonez în seara asta, dar sînt epuizat. Zborul și toate celelalte...

Îi trimise un sărut apoi intră în casă.

Schyler rămase pe loc. privind ușa în cadrul căreia nu mai era nimeni. După cîteva clipe, se răsuci fără a se depărta de coloană și privi dincolo de pajiște.

Lumina roșie a țigării îi făcea cu ochiul.

Coborî treptele și o luă prin iarba rece, umedă, înainte de a-și da seama că nu se mai afla sprijinită de coloană. I se păru o veșnicie pînă ajunse Între pomi, dar apoi, fără a avea răgaz să se pregătească, dădu la o parte o tufă de mirt înflorită și dădu nas în nas cu Cash. Acesta aruncă țigara și o stinse strivind-o pe pămînt cu călcîiul cizmei.

Ce faci aici, ascuns în întuneric? întrebă Schyler furioasă. Dacă mă spionezi, de ce...

- Taci!

Capitolul 11

Cash îi luă bărbia între degetele lui puternice o împinse cu spatele în trunchiul unui pin și îi forță buzele să se deschidă sub apăsarea buzelor lui. O sărută introducându-i limba în gură pînă în fundul gîtului, și apoi începu să-i frece ușor buzele cu buzele lui fierbinți. Schyler își ridică brațele și îi încolăci strîns gîtul, răsfirîndu-și degetele în părul lui. Cash îi lăsă bărbia și își lunecă mîinile în sus și în jos pe corpul ei, atingînd-o peste tot. Apoi îi eliberă gura și își înfipse privirea în ochii ei. Cîteva clipe se uitară unul la altul, gîfîind, în tăcerea nopții.

- Fir-ai tu să fii! Spune că mă vrei! Schyler își umezi buzele umflate, brutalizate.

- Te vreau. D-aia am venit.

Cash îi prinse încheietura mîinii cu degetele și o trase mai departe între copaci. Ea îl urmă împleticindu-se, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd. Nu era speriată. Inima ei zburda de bucurie, nu de teamă. Nu avea sentimentul că era tîrîtă afară din mediul care-i era familiar și protector, ci mai degrabă spre ceva nou și promițător. Și cu toate că încheietura mîinii ei era încătușată în mîna lui, se simțea liberă și neconstrînsă.

O duse în acel loc unde o tratase de mușcătura cîinelui cu cîteva săptămîni mai înainte.

- Urcă!

Schyler se urcă în pirogă și se așeză, clătinîndu-se. Cash împinse barca de la țarm și sări în ea, din aceeași mișcare.

Luă prăjina lungă și dirija piroga prin apele scăzute și tulburi înfigînd prăjina în fundul apei.

Stătea la prova fără să-și ia ochii de la Schyler. Silueta lui se profila mare, periculoasă. Întunecată pe cerul luminat de lună.

Razele lunii pătrundeau printre copacii de pe maluri, astfel încît pădurea înconjurătoare era ca un tablou de lumini și umbre. Apele canalului fișiau plăcut la trecerea bărcii. Broscoii orăcăiau pe scenele lor nocturne iar păsările nopții se chemau una pe alta.

- De ce l-ai lăsat pe el și ai venit la mine?

- Pe Mark?

- Ai rupt-o cu el?

- Nu era nimic de rupt.

- Ai s-o pățești dacă mă iei de fraier, Schyler. Schyler nu se îndoia de asta nici o secundă.

- Mark este homosexual. Traiul nostru împreună a fost pur platonice.

Cash nu rîse. Nici n-o acuză că minte. Nu-și arată nici neîncrederea.

Schyler se așteptase la oricare din aceste reacții.

El însă nu spuse nimic, ci continuă să împingă barca cu ajutorul prăjinii.

Uneori canalul era atît de îngust încît ramurile copacilor se împreunau deasupra lor formînd o boltă. Canalul coti și se răsuci pînă cînd Schyler pierdii orice simț al direcției. Chiar și luna părea sași schimbe poziția pe cer.

Percepea locuri, sunete, mirosuri pe care nu le mai cunoscuse pînă atunci. Aerul era altul, nemișcat, dar plin de energia vieții nevăzute. Era o lume străină, lumea lui Cash. El era stăpînul ei, așa că nu-i era teama.

În cele din urmă, piroga se opri. Cash puse piciorul pe mal și o trase pe un teren mai solid. Aruncînd prăjina,

întinse mâinile spre Schyler și o ajută să iasă din barcă. Ținând lanterna într-o mână, o conduse în sus spre casa lui.

Intrară prin prispa acoperită. Cash puse lanterna pe noptieră și se-întoarse spre ea. Rămaseră așa un timp fără un cuvânt, uitându-se unul la altul, neliniștiți de ceea ce urma să se întâmple.

Apoi, deodată se aruncară unul asupra celuilalt.

Degetele lui se înfipseră în părul ei și se strînseră deasupra pielii capului. Îi trase capul pe spate și o sărută pe gură, pe gît și din nou pe gură. Printre sărutări; murmură cuvinte cît se poate de explicite. Unele erau în limba strămoșilor mamei lui. Dacă cuvintele lui erau de neînțeles, inflexiunea lor era clară. Schyler reacționa la avalanșa de cuvinte dialectale, excitante, arcuindu-se, lipindu-și trupul de trupul lui.

Rochia ei era atît de moale, de subțire, încît părea imaterială ca vata de zahăr, cînd atinse duritatea bărbăției lui. Schyler ar fi dorit să se învâluie toată în virilitatea lui.

Sărutările lui se îmblînziră. Își plimbă limba pe gura ei cu o încetineală deliberată, savurînd nuanțele, finețea și dulceața buzelor ei.

- Data trecută, ai scăpat ușor, spuse el, cu o voce răgușită. De data asta, doamnă, s-a terminat cu dumneata.

- Sînt terminată de-acum, răspunse ea, cu un suspin, simțind mîna lui lunecîndu-i de-a lungul rochiei. Palmele lui fierbinți păreau să topească țesătura.

Cash privi în jos la ea, zîmbind.

- E bine. Așa e bine.

Își lăsă capul și o sărută din nou pe gură, în timp ce mîna lui atingea nasturii. Terminînd sărutul, ochii lui urmăriră mișcarea mîinii care desfăcea nasturii unul după altul. După ce-i desfăcu pe toți, depărta marginile, lăsînd să se vadă semisutienul cu nodul floral, pastel. Cînd îl atinse cu degetele lui puternice, păru că se dezintegrează.

În clipa următoare, sinii ei se odihneau în palmele lui, iar degetul lui mare luneca în sus și în jos peste sfircurile lor.

- Cash! Strigându-l ușor pe nume, își puse mâinile pe șoldurile lui, în timp ce trupul ei se arcui pe spate.

Cash scoase mici sunete de excitare și plăcere, văzînd sfircurile întărindu-se, semănînd cu niște perle de un roșu-pal, sub mîngîierea degetelor lui. Se aplecă și își trecu repede limba peste ele. Luă unul între buze fi îl supse lacom.

- Nu mă mai satur, gemu el, ridicîndu-și capul. Îi luă fața între palme și o privi în ochi. Dorința lui era atît de puternică încît părea furios. Nu mă mai satur! repetă el înainte de a-i asalta din nou gura.

Căzură pe pat înlănțuiți. Cash îi trase rochia în jos pînă la șolduri, apoi i-o scoase și o aruncă pe pat. Se opri doar o clipă să-i admire lenjeria fină, apoi o ajută să și-o scoată. Cînd fu goală, își lăsă mîna pe pîntecul ei, trecîndu-și palma bătucită pe deasupra lui, mișcînd-o dintr-o parte într-alta. Mîngîie triumghiul de păr scurt, blond, cîrlionțat, care i se răsuci pe degete. Apoi își rotunji mîna lui puternică, tuciurie pe unul din sini.

Cu ochii în ochii lui, Schyler îi scoase cămașa din pantaloni și își lunecă mîinile dedesubt, răsfrîndu-și degetele în-părul des, cîrlionțat. Ochii lui se îngustară de plăcerea crescîndă, respirația îi deveni șuierătoare printre buzele strînse.

Cu mișcări iuti, scurte, își descheie cămașa și o făcu să cadă scuturîndu-și umerii. Inchizătoarea centurii necesită ceva mai multă îndemînare. Înjură de nenumărate ori pînă reuși s-o descheie și să-și desfacă pantalonii. Se întoarse repede pe spate și ridicîndu-și șoldurile își trase blugii în jos. Își eliberă picioarele scoțîndu-și cizmele cu aceeași mișcare.

Gol, cald, tare, se rostogoli peste ea și îi răstigni brațele. Sărutul lui ar fi fost un viol dacă n-ar fi participat și ea.

- Te omor dacă mă minți în privința lui.
- Nu. Îți jur că nu.
- Atunci o faci pentru mine? Mă dorești?
- Da, strigă ea.

Lăsându-se în jos, o sărută pe gît și pe piept. Schyler își puse mîinile pe umerii lui și îi strînse puternic în timp ce el îi stimula sînii cu buzele și limba pînă cînd sfîrcurile deveniră rigide. Gura lui coborî spre mijloc cu mușcături ușoare, limba se învîrți în jurul buricului făcînd-o să i se taie respirația.

Simți că se sufocă de-a binelea cînd el își aplecă gura fierbinte, umedă, exact deasupra părului pubian, sărutînd-o atît de pătimaș încît îi prinse pielea delicată cu dinții, lăsîndu-i un semn. Reacția ei fu rapidă și involuntară: ridicîndu-și genunchii, înfigîndu-și călcîiele în saltea, își împinse șoldurile în sus spre el.

Cash își lunecă mîna sub fesele ei, strînse între degete carnea delicată și o trase spre gura lui deschisă. Începu s-o molfăie avid dar delicat, făcînd-o să simtă că plăcerea lui nu era numai să primească ci să și ofere. Deși cu mintea tulburată, înecată în valul de senzații, Schyler înțelese că el o voia în felul cel mai intim.

Își împinse limba în sus între cele două falduri de carne desfăcute mișcînd-o înainte și înapoi; cînd încetă cu asta, începu să împungă cu vîrful ei, micul bumb de carne ce se ridicase între ele.

Schyler îi înfipse mîna în păr.

- Ah! Cash, te rog, lasă-mă! Nu mai vreau. Pîntecul ei deveni rigid. Gîtul și sînii se înroșiră. Avea senzația că stă pe marginea unei stînci, privind în jos.

- Juisează, spuse el, răgușit. Hai! Juisează pe gura mea.

Schyler nu s-ar mai fi putut opri chiar dacă ar fi vrut.

Cînd ultimul val trecu și ea deschise ochii, fața lui se afla jos, aproape de fața ei. Se văzu reflectată în vîrtejurile de cenușiu și verde și auriu din ochii lui. Încercă să zîmbească.

- Cum? Cash îi împunea în joacă pîntecul cu capul mătăsos al penisului lui tare ca fierul.

- Par o destrăbălată.

Cash rînji.

- Poți fi sigură. Apoi deveni serios pe cînd ochii lui rătăceau pe fața ei. Era roșie și umedă de transpirație. Buzele ei erau umflate, umede și ușor învinețite din cauza săruturilor și a dinților ei.

- Ești frumoasă.

Cash nu era omul care să facă complimente în mod frecvent, sau poate nu le făcea niciodată. Schyler avea senzația că nu-i mai spusese nici unei alte femei că e frumoasă, cel puțin nu după ce reușise s-o atragă în pat.

Gîndul acesta făcu să i se încețoșeze privirea. Mișcîndu-și degetele pe pieptul lui, spuse:

- Și tu ești frumos. Îi trase capul spre ea și îl sărută pe buze luînd înapoi de pe ele, gustul propriilor ei buze.

Cash, gîfîind, în plină agonie sexuală, îi prinse o mîină și, purtîndu-i-o în jos, printre corpurile lor zbuciumate, i-o umplu cu deplinătatea erecției lui.

- Ține-o. Strînge degetele. Tare. Ultimul cuvînt îl rosti printre dinții încleștați pentru că mîna ei începuse deja să mîngîie sulul de carne gros și neted; găsi puțină umezeală pe vîrf și o împrăștie de jur împrejur pe pielea de sub gland.

Murmurînd cuvinte dulci, cuvinte de ocară, Cash își strecură mîna între corpurile lor și despărți cu degetele, buzele umede ale sexului ei. În clipa următoare se implanta atît de vîrtos în ea, încît părul lui se împleti cu al ei.

- Ești mai strîmtă ca un pumn strîns, mai umedă ca o gură, șuieră el.

Ea începu să-l maseze cu pereții strînși ai cărnii ei, contractîndu-și și relaxîndu-și mușchii cu o mișcare ondulatorie, făcînd din el un simplu animal care tremură și scîncește, răpus de propria lui sexualitate.

- Ah! Lua-te-ar dracu! mugi el, izbind-o din ce în ce mai tare. Aaah!...

Dar nu se opri. Continuă s-o pătrundă, retrăgîndu-se aproape complet, pentru ca apoi s-o întindă și s-o desfacă din nou, urmărind să obțină maximum de plăcere în clipa în care o pătrundea iar, în timp ce Schyler îl întîmpina cu trupul arcuit făcîndu-l să intre în ea și mai adînc. Curînd respirația ei gîfîită se uni cu a lui. Cînd se apropie momentul culminant, se strînseră puternic în brațe și, pierduți, se lăsară unul în voia celuilalt, și în voia plăcerii violente pe care o simțiră amîndoi.

Întinși fată în față, Schyler îl examina drăgăstoasă.

- De la ce e asta? întrebă ea, atingînd o cicatrice de pe piept.

- De la o luptă cu cuțitele în Vietnam.

- Erați așa aproape de inamic?

- Nu era un inamic. Era unul de-ai noștri.

- De ce v-ați bătut?

- Să fiu al dracu' dacă știu. Nu contează. Inventam tot felul de pretexte.

- De ce?

- Ca să ne calmăm nervii.

- Nu vă băteați destul în zonele de luptă?

- Oui. Dar aia nu era o luptă cinstită. Încăierările din barăci erau.

- Ai fost soldat în toată regula?

- Nu în toată regula. Toți trebuia să fim așa ca să supraviețuim.

- Vreau să spun, erai repartizat la o anumită armă?

- Muniții și explozive. Își încorda maxilarul inferior. Cred că mi-am adus destul contribuția la numărul final de cadavre.

Schyler încercă să-i netezească o sprânceană, dar era prea rebelă.

- Dacă gîndeai așa despre război, de ce te-ai înrolat voluntar? Mi s-a spus că te reangajai mereu.

Cash scutură din umeri.

- Pentru că nu vedeam altceva mai bun de făcut în momentul acela. N-aveam nici o ocupație.

- Și școala?

- Eram înrolat, dar știam mai multe despre tema mea de diplomă, decît profesorii.

- Ce temă ai avut la examenul de diplomă?

- Silvicultura.

- Nu era nevoie să pleci în Vietnam pentru a ieși de la colegiu. Puteai să stai aici și să lucrezi.

Cash scutură din cap înainte ca ea să fi terminat.

- Am avut o neînțelegere cu Cotton.

- Cotton e parțial vinovat de plecarea ta în Vietnam? Cum? De ce v-ați certat?

Cash se uită lung la ea, apoi spuse:

- În legătură cu moartea mamei tale.

- Moartea mamei mele? Ce legătură avea asta cu tine?

Cash se întoarse pe spate și își aținti privirea în tavan. Sprijinindu-se în cot, Schyler privi în jos la el, întrebător. Cash îi evită privirea.

- După ce-a murit Macy, am crezut că Cotton se va însura cu mama mea. N-a făcut-o. N-a vrut.

Schyler își lăsă palma pe pieptul lui, deschizînd și închizînd degetele ca pe un evantai, prinzînd între suvițe de păr cîrlionțat.

- Nu știi ce să zic, Cash. Nu sînt deloc în temă cu asta.

- Ei bine, eu știam perfect ce trebuia să spun. Și i-am spus-o verde în față. Ne-am certat al dracului.

- Am fi ajuns la bătaie dacă nu intervenea mama.

Din cele ce știa ea despre Monique, Schyler își imagina cum trebuie să se fi simțit văzându-i pe cei doi bărbați pe care-i iubea, sărind unul la altul.

- Ce-a făcut?

- Ce să facă? L-a apărat pe Cotton, bineînțeles, întotdeauna îl apăra. Avea scuze pentru tot ce făcea el. Na înțeles niciodată ce mizerabil e.

Iubitul ei îl numea mizerabil pe tatăl ei, dar Schyler nu sări în apărarea lui Cotton. Nu era de mirare că sub nici o formă Cash nu putea să-l sufere pe Cotton pentru că nu se însurase cu mama lui. În împrejurări similare, ar fi avut și ea aceeași atitudine.

Cotton fusese un tată bun pentru ea și Tricia. Schyler îl adora în ciuda defectelor lui. Dar nu putea să judece comportamentul lui în afara căminului. Până acum câteva săptămîni, nici măcar nu știa de relațiile lui cu Monique Boudreaux și fiul ei. Fiecare din cei doi avea o voință puternică și Schyler își putea imagina Cit de vehement ce certaseră.

- În noaptea cînd am dus-o pe Gayla la Belle Terre spunea că mama ta a avut un avort spontan.

- Oui.

- Era copilul tatei?

Ochii lui străluciră defensiv.

- Oui. Era mama nemăritată, dar nu era o tîrfă. Nu s-a culcat cu nimeni în afară de el.

- N-am vrut să zic că...

- Mi-e foame. Ție nu?

Se dădu jos din pat și își luă blugii. Neliniștită, Schyler luă cămașa pe care i-o aruncă el și își băgă brațele în mîneci.

- Da, mi-e foame. Ce ai de mîncare?

- Fasole roșie cu orez.
- Pare delicios.
- E rece, dar am s-o încălzesc.

Străbătură împreună casa, aprinzînd luminile pe unde treceau. Schyler se așază la masă pe un scaun și-l urmărește pe Cash mișcîndu-se prin bucătărie, încălzind o tigaie cu mîncarea aceea aromată, specifică etniei lui. Cînd îi dădu o porție văzu că fasolea și orezul erau amestecate cu bucăți mari de cîrnat picant.

- Exact cum îmi place mie, spuse ea, luînd o înghițitură. Grozavă! Cine a făcut-o?

- Eu.

Schyler se opri din mîncat. Cash rîse văzîndu-i expresia de neîncredere.

- Credeai că singurele rețete pe care mi le-a lăsat mama erau cele de leacuri?

Schyler mîncă cu o poftă total nemanierată și termină totul din farfurie. În timp ce Cash ducea farfuria la chiuvetă, îi studie linia armonioasă a spatelui, unduirea naturală a șoldurilor mici, și picioarele lungi și zvelte.

Cash se întoarse și o surprinse privindu-l cu ochii visători, cețoși.

- Ai văzut ceva ce-ți place? întrebă el, țănoș.
- Ești cam încrezut, dar îmi place ceea ce văd.
- Nu pari prea fericită cu asta. Ce ai?
- Ce-o să fie mîine?
- Mîine?

Brusc stînjinită, Schyler își coborî privirea asupra mîinilor care i se închideau și deschideau nervos în poală. Marginea cămășii abia îi ajungea pînă la pulpe. Rezistă ispitei de a și-o trage mai jos.

- Adică, ce va fi cu noi? Tata vine acasă.
- Știu.

Schyler își ridică iute privirea.

- Am telefonat la spital, spuse Cash în chip de explicație. Văzînd că ai plecat de la birou atît de repede, m-am gîndit că s-o fi întîmplat ceva.

- Dimpotrivă. Se simte mult mai bine. Dar rămîne totuși un cardiac. Nu are voie să se supere. Își trecu limba peste buze. Nu știu cum ar reacționa la ceva ca... o relație între tine și mine.

- O să-l apuce damblaua.

Răspunsul lui Cash nu prea era încurajator. Schyler continuă totuși:

- Știi cît de ocupați vom fi în următoarele săptămîni. Trebuie să acoperim comanda aceea. Vreau ca nimic, cu atît mai puțin viața mea personală, să nu pericliteze contractul. „Nu vom avea prea mult timp pentru... ca să...”

Cash, rezemîndu-se de rastelul pentru vase făcut din fier forjat, demodat, își puse picioarele unul peste altul și își încrucișă brațele pe pieptul lui păros. Tăcerea lui o îndemnă să continue.

- Nu sînt sigură că sînt aptă pentru o relație emoțională, încă. Legătura mea cu Mark a fost una de un tip special, deși nu era sexuală. O să-mi lipsească. Știu că te întîlnești și cu alte femei. Spera să afle în continuare, cu cine sau cu cîte; Sau și mai bine, spera.

Să-l audă spunînd că de-acum a terminat cu alte femei, de vreme ce se culcase cu ea. Dar el rămase tăcut și nemișcat ca un indian de lemn. O enerva faptul că el nu-i dezvăluia nimic în timp ce ea îi spunea totul.

- La dracu! spune ceva.

- Bine. Se îndepărtă de chiuvetă. Cînd ajunse lîngă ea, se aplecă deasupra ei și prinzînd-o zdravăn de cămașă, o ridică în picioare.

- Treci înapoi în pat.

Cîteva minute mai tîrziu, stăteau întinși pe cearceaful care mirosea puternic a mosc, a trup de femeie, a sex. Schyler era lungită pe o parte, cu fata la el, în timp ce

capul lui i se cuibărise între sîinii ai căror sfîncuri îi mîngîia cu vîrful limbii.

- De mult voiam să fac asta, mormăi el. Schyler îndepărtase voit orice alte preocupări pentru moment. Cash avusese o idee bună. Să ignore ziua de mîine. N-avea decît s-o ia dracu. Trăiește-ți clipa. Mai tîrziu poate va trebui să-i dai flautistului răsplata împărătească, dar acum, cu gura lui caldă și răscolitoare între sîini, nu-i mai păsa de nimic.

- Nu cumva ai de gînd să spui ceva răsuflet de genul „de cînd ne-am întîlnit, nu”?

- Nu. Voiam să fac asta încă dinainte de a ne întîlni.

- Dinainte de a ne întîlni?

Se uită la el cu o expresie de nedumerire. Gash o răsuci cu fața în sus și sprijinit în cot, lăsă cealaltă mînă liberă s-o poată mîngîia.

- Prima oară cînd am observat că nu mai ești o fetiță, eram în prăvălia Magnolia. Probabil că aveam vreo optsprezece, nouăsprezece ani. Tu ai intrat cu un grup de prieteni. Aveați cu toții o comportare stupidă, chicoteați. Cred că erai încă în cursul inferior. Ai cerut un sirop de ciocolată cu sifon.

- Nu-mi amintesc.

- Nici n-ai avea de ce. Pentru tine era o zi obișnuită.

- Ai vorbit cu mine? Cash rîse amar.

- Da' de unde! Ai fi luat-o la fugă de groază, dacă vreunul din drojdia societății ți-ar fi adresat un cuvînt.

- A fost atunci cînd erai pe motocicletă? Cash dădu din cap, iar ea rîse. Ai dreptate. M-aș fi compromis chiar și numai cu un salut.

- Dacă Cotton s-ar fi prins, m-ar fi castrat. Mă legam numai de fuste care spuneau da. De fapt, eram acolo pentru a cumpăra prezervative. Tocmai plătisem cînd ați intrat. Am mai rămas un pic. Am luat o limonada la pahar.

- Numai ca să te poți uita la mine? Cash dădu din cap.

- Aveai un jersey roz, haios. Un jersey aiurit, iar sînii tăi, sau țîțele, cum le spuneam eu atunci, mă înnebuneau. Erau mici, conice, dar făceau două împunsături clare în jerseyul tău. O mîngîie cu mișcări domoale ca și ritmul vorbirii lui. Am tot băut din limonada aia vreo jumătate de oră, privindu-te cum bagi fisele în tonomat și te hlizești cu prietenele tale. Și tot timpul ăsta aș fi dorit să bag mîna pe sub jersey, să-ți simt pielea moale și netedă și să te strîng puțin de sîni.

Schyler asculta ca hipnotizată. Cash privi lung în ochii ei mari, deschiși, apoi se aplecă și atinse cu limba sfîrcul rigid al unuia dintre sîni. Și fiecare atingere era încărcată de dorința reținută atîția ani.

- N-aveam nevoie să-mi închipui cum ar fi cu tine, murmură el. Fusesem deja cu mult mai multe femei decît presupunea vîrsta mea, dar toate fuseseră partenere de bună voie. Nu am profitat niciodată de ele. Erai mult prea tînără pentru un om cu experiența mea vastă. Crezi că m-am pervertit?

- Foarte. Cash rînji.

- Dar îți place.

- Da, admise ea cu un rîs voit. Cred că fiecărei femei îi place să creadă că a fost obiectul unei fantezii sexuale, cel puțin o dată.

- Ai fost, domnișoară Schyler. Eu eram un gunoi, un nenorocit de bastard, tu erau prințesa domnitoare de la Belle Terre. Eram adult; tu, doar o fetiță. Erai atît de departe de mediul meu, încît nici măcar nu era amuzant. Dar nu mă puteam controla. Voiam să te ating.

- Pentru că eram de neatins.

- Poate.

N-am văzut niciodată Belle Terre dinspre latura asta, spuse Schyler, privind din cabina camionetei lui Cash. Am privit răsărituri de soare de la ferestrele de sus, dar niciodată de jos înspre ele.

- Eu nu le-am văzut în nici un fel.

Își întoarse repede capul spre el, dar expresia de pe chipul lui nu era de ostilitate. Nu sugera nimic, încercă să însenineze puțin atmosfera dintre ei.

- Mă simt cam stinjenită să mă strecor în casă pe furiș, în zorii zilei.

- Mă întreb ce-o fi gîndind prietenul tău c-ai lipsit toată noaptea.

- Mark! Am uitat de el. Trebuie neapărat să fiu în casă cînd se trezește. Puse mîna pe clanță, dar nu-i venea să pună capăt acelei nopți. Tu ce-ai de gînd să faci? Te duci să te culci?

- Nu.

- Doar n-oi fi vrînd să te apuci de lucru la ora asta. Cerul era încă cenușiu la orizont.

- Am alte lucruri de făcut.

- Ia ora asta? Privirea lui deveni și mai Îndepărtată. Era o transformare vizibilă. Scuză-mă, spuse ea, iritată, n-am vrut să mă bag în treburile tale. Deschise ușa, care mai purta încă urma glonțului lui Jigger Flynn și coborî.

- Schyler!

- Ce-i? se răsuci furioasă pe el că nu era mai afectuos, și pe ea pentru că dorea asta.,

- Ne vedem mai tîrziu.

Privirea lui aprinsă îi topi resentimentele. Expresia și tonul vocii lui sugerau că vor fi multe întîlniri. Cu un zîmbet lent, posesiv, băgă în viteză și demară.

Jigger se trezi din somn cu o erecție atît de puternică încît îl durea. Înainte de ași aminti că Gayla nu mai era acolo, se răsuci și întinse mîna în căutarea ei. În locul trupului ei cald, superb, întîlni doar cearceaful mototolit.

Înjurînd-o că nu era prezentă cînd o dorea, se duse împleticit în baie și se ușura. Privind în oglinda de

deasupra chiuvetei ciobite, pătate, izbucni în rîs văzîndu-și propria imagine. „L-ai face și pe un vultur să vomite”. Era mai urît ca dracu'. Barba nerasă apărea albă pe fața lui slabă, fleșcăită.

Prea mult whisky noaptea trecută, se gîndi el, scoțînd un rîgîit urît mirositor. Ochii îi erau străbătuți de vinișoare roșii. Maieul lui murdar avea o gaură mare. Era un miracol că șortul lui de boxer nu-i cădea de pe fundul slab

Se îndrepta din nou spre pat cînd, deodată, se opri brusc și rămase nemișcat. Își dăduse seama ce anume îl deșteptase din somn.

„Ce dracu-i asta?” se întrebă el. Nu auzise în viața lui un astfel de sunet. Trase la o parte perdeaua pătată și se chiori prin geamul murdar. O rază de soare i se înfipse drept în ochi, ca o suliță, străpungîndu-i craniul. Scoase o înjurătură murdară.

Obișnuiți cu lumina, ochii lui se centrară asupra curții. Nu văzu nimic anormal. Cățelei se agitau în țarcul lor, cerînd micul dejun. Totul era în regulă.

Totul în afară de sunetul acela.

O prevestire rea îi înnodă mațele. Avea instincte foarte ascuțite în privința asta. Putea mirosi o neplăcere de la o milă distanță. Sunetul acela aducea vești rele. O amenințare. Da' de unde dracu venea?

Obligat să afle, nu se mai osteni să se îmbrace. Cu genunchii lui osoși, îndreptați în direcții opuse, străbătu casa plină de mizerie. De la fuga Gaylei, căzuse în paragină. Șoareci erau împrăștiați ca un sac de pietre răsturnate pe podeaua de linoleum cînd intră în bucătăriei Jigger îi înjură, dar nu le făcu nimic, ignorîndu-i. Deschise ușa din dosul casei și ieși. Cîinii din țarcurile aflate în curtea din spatele casei începură să latre.

„Tăceți mă, pui de cățele”. Nu-și «dădea seama că-i plesnea capul de durere. Își duse o mîină la tîmpla care

zvîcnea. „Iisuse”. Blasfemia abia apucase să-i iasă din gură, cînd observă butoiul de ulei.

Era un butoi de ulei de 55 de galoane, argintiu și ruginit în cîteva locuri, dar altminteri bun. N-avea nimic neobișnuit.

Doar că emitea un sunet.

Jigger îl recunoscuse de data asta. Era un șarpe cu clopoței. Unul al dracului de mare judecînd după zgomotul pe care îl făcea.

Butoiul fusese lăsat în mijlocul curții, între ușa din spate și șopronul de unelte. Dar de către cine, se întreba Jigger stînd, acolo cu mîinile proptite în soldurile lui inexistente, cu ochii împietriți, perplex. Insul, oricine ar fi fost el, trebuie să fie dat dracu' dacă cîinii nu l-au simțit. Ori era cineva obișnuit să umble cu cîinii, ori cineva sau ceva necurat. Orice ar fi fost, era al dracu' de ciudat. Pielea de pe brațe i se acoperi de broboane. „Rahat!”

Nu era decît un șarpe. Nu-i era teamă de șerpi. Cînd era mai tînăr, se dusesese de multe ori în Texasul de vest pentru a prinde șerpi cu clopoței. Fusese o distracție pe cinste. Cu o grămadă de băuturi bune și tîrfe vulgare, cu capturi de șerpi și o bărbăție zdravănă. Pierduse șirul la cîți șerpi le mulse veninul!

Nu, nu șarpele îl preocupa. Ceea ce-i dădea fiori lui Jigger era maniera în care șarpele îi fusese livrat. Dacă cineva voise să-i facă un cadou, de ce nu venise personal să i-l înmîneze? De ce să-l lase să-l descopere el ca pe o surpriză tocmai acum, cînd era mahmur și încă nu-și băuse cafeaua de dimineață?

Cafeaua. Asta-i trebuia. O cafea neagră ca Egiptul și tare ca dracu'. Îi trebuia o femeie care să-i prepare cafeaua. Da, domnule! O să se ocupe de asta chiar azi. O să găsească o altă femeie. O tolerase pe căteaua aia neagră mult prea mult. Îi trebuia una care să nu-i răspundă, care să-și țină

gura închisă și pulpele deschise. O să aibă bani în curînd, o sumă frumoșică, nu un te miri ce. Cu asta putea cumpăra cea mai bună păsărică din parohie.

Acest monolog mintal îi dăduse timp lui Jigger să parcurgă drumul pînă la butoi și să-l inspecteze din toate unghiurile. Gînditor, se scarpină pe nas. Se scarpină între picioare. Capacul butoiului era ținut de o piatră mare pusă deasupra. Se gîndi să-l dea la o parte și să se uite înăuntru pentru a vedea cît era de introduse sub marginea capacului. Îl ridică nu mai mult de cîteva centimetri, dar volumul sunetului sinistru crescuse de zece ori. Jigger se apropie de butoi în vîrfurile picioarelor, dar nu văzu decît peretele interior din partea opusă.

Trăgînd adînc aer în piept și controlînd să nu fie ceva în spatele lui, trînti capacul la pămînt. În același timp, sări înapoi ca un acrobat lipsit de coordonare. Inima îi bătea atît de tare încît loviturile ei îi reverberau în urechi, dar nimic nu părea să curme sunetul acela enervant, asurzitor, care-i îngheța sîngele.

Nu ieși nici un șarpe să-l muște. Se furișă mai aproape și se uită ferit peste margine, aplecîndu-se înainte cît putu mai mult.

„Iisuse Christoase!” Nu putu să vadă tot din ce era acolo. Văzu doar o parte a corpului care era gros ca bicepsul unui muncitor constructor. Repede scotoci curtea cu privirea, căutînd ceva pe care să se urce. Văzînd o găleată într-un morman de gunoi, o aduse lîngă butoi în fugă și se urcă pe ea, dar la o distanță nepericuloasă. Șarpele i se înfățișă în toată splendoarea lui.

Era un monstru în toată regula. Încolăcit de mai multe ori pe fundul butoiului, părea să aibă cam opt picioare lungime. Sau cel puțin șase. Umplea o treime din butoi. Ieșind din mijlocul „acelui colac mortal, era o coadă care zdrăngănea de parcă n-avea să se mai oprească niciodată. Se scutura atît de rapid încît mișcările nu se puteau

urmări cu ochiul. Dar era un străbunic de șarpe cu clopoței. Era înnebunit de furie. Și era al lui

Jigger bătut din palme de bucurie. Cu o plăcere copilărească își împreună mâinile sub bărbie. Privea mirat și plin de admirație la acest dar minunat. Nici șarpele Evei n-ar fi putut avea o alură mai sinistră. Era de-a dreptul fascinant să poți vedea ceva atât de malefic, atât de pur în răutatea lui.

Totul la el era de o frumusețe diavolească desenele geometrice de pe piele, ochii obsidien limba bifurcată ce intra și ieșea dintre buzele plate, și acel zdrăngănit neîncetat care prevestea pericolul mortal.

Repede dar-cu prudență, Jigger puse capac butoiului la loc și îl asigură cu o piatră deasupra. Nu-i era teamă că șarpele va ieși. Dacă ar fi putut, ar făcut-o pînă acum. Șarpele ăsta era rău, diabolic de rău. Jigger simți pe dată că se atașează de el.

Îl iubea.

Alergă în casă, făcînd planuri cum să se folosească de acest dar. Era un dar. Acum era sigur de asta. Cel care i-l lăsase nu-i voia răul. Se gîndi că-i fusese adus de cineva care-i datora bani. Asta însemna că putea fi aproape oricine din Louisiana de sud-vest. Nu-și mai făcea griji acum. Capul îi era prea plin de planuri comerciale.

Mai întii va face un afiș-reclamă. Pînă seara curtea va mișuna de clienți care vor dori să vadă șarpele. Cît să le ia? Un dolar - o privire. Calculă că va strînge o sumă frumoșică.

Intră în casă prin ușa din spate. Ușa de plasă scîrțîi și se închise în urma lui cu pocnet, dar el nu auzea nimic în afară de zdrăngănitul pe care fabulosul lui șarpe îl făcea. Pentru Jigger, asta era o muzică.

Cotton era un invalid obositor chiar și în zilele lui bune. Nu trecu o săptămână de la venirea lui acasă, că toată lumea de la Belle Terre se simțea tentată să-l sugrume în timpul somnului.

Atitudinea de infirmieră care pe Tricia o afectă, și care nu depăși anumite limite, se consumă toată în prima zi. Schyler se întâlnește cu ea în hol.

- Cotton a fost întotdeauna un ciufut bătrîn, spuse Tricia cu voce scăzută ca să n-o audă el prin peretele biroului-dormitor. Acum e și mai rău.

- Tolerază-i ieșirile. Să nu care cumva să faci sau să spui ceva care să-l enerveze.

Schyler se temea că ea sau Ken vor fi impaciențați în legătură cu vânzarea casei și îl vor aborda pe Cotton. Doctorul Collins le atrăsese din nou atenția la externare că Cotton e un cardiac și trebuie menajat indiferent cât de sîcîitor ar deveni toată firea. Era timpul să învețe să-și rezolve problemele.

La început Gayla era atît de timidă față de Cotton, încît cu greu putea fi convinsă să intre în camera lui, dar curînd relațiile lor deveniseră foarte amicale. Cotton părea să fi uitat că ea trăise cu Jigger atîția ani și o tachina adesea, amintindu-i momente din copilăria ei, cînd îi dădea mult de furcă Vedei.

În cele din urmă, reținerea Gaylei dispăru. Între cei doi se formase o legătură nevăzută, ceea ce nu era complet surprinzător. Fiecare din ei se refăcea după o boală. Cînd nimeni nu-l putea convinge pe Cotton să mănînce o mîncare care nu-i plăcea, să ia un medicament sau să-și facă programul de exerciții fizice, Gayla o putea.

Cu doamna Dunne avusese o confruntare din prima zi cînd venise acasă. Ea avea o tendință de a-l lua sub aripa ei maternă așa cum făcuse cu soțul ei bolnav. Cotton nu putea suporta asta și i-o spuse verde. Instinctele materne ale doamnei Dunne făcură ; loc unei atitudini milităroase la

care temperamentul lui Cotton reacționa imediat. Dar după ce lucrurile se clarificară, între ei se stabili o relație de respect reciproc, deși cu oarecare ranchiună.

Dintre toți însă, Schyler era aceea care-l ținea cel mai bine în frâu pe pacientul recalcitrant. Ea părea să știe cum să-l îmblânzească atunci când ceva îi stârnea temperamentul și cum să-i ridice moralul când era într-o stare depresivă. Reușea să-l mențină calm și plin de speranțe.

Avea voie să urmărească buletinele de știri la televizorul portabil ce fusese plasat în camera lui. Una dintre îndatoririle Gaylei era să-i aducă ziarul local în clipa când era livrat. Când întreba însă despre Crandall Logging, Schyler îi dădea răspunsuri vagi.

- Totul merge foarte bine, repeta ea în fiecare seară când venea să-l viziteze.

- Sînt ceva probleme cu livrările pentru Endicott?

- Nici una. Cum te simți?

- Trenurile se țin de diagramă?

- Da. Doamna Dunne mi-a spus că ai mîncat tot prînzul azi.

- Lemnul tăiat pare bun?

- Crandall calitatea întii. Te-ai odihnit bine după-masă?

- O să putem plăti împrumutul la timp?

- Da. Sînt sigură. Acum liniștește-te.

- Iisuse, Schyler, îmi pare atît de rău că trebuie să reparați tu greșelile mele.

- Nu-ti face griji, tată. Munca grea îmi prieste. Chiar îmi place.

- E prea mult pentru o femeie.

- Șovinistule! De ce n-aș fi în stare să conduc întreprinderea?

- Cred că concepțiile mele sînt cam demodate, în urma timpurilor, spuse el privind-o pe sub sprîncenele lui stufoase. Când eram eu de vîrsta ta, homosexualii erau

evitați. Femeile normale nu trăiau cu ei. Țasta-i motivul pentru care nu mi l-ai prezentat pe Mark Houghton? N-ai vrut să aflu?

- Absolut deloc. Vocea ei rămase neschimbată, nelăsînd să se vadă cît era de furioasă. Tricia sau Ken mîncase rahat. Probabil Tricia, drept răzbunare pentru situația penibilă în care o pusese Mark. Mark a trebuit să plece înainte de venirea ta. Țasta-i tot.

Cînd se întorsese acasă, în dimineața aceea, de la Cash, găsisse un bilet prins cu un ac pe perna ei neatinsă. Mark își exprima speranța că petrecuse o noapte agreabilă. Spunea că i se făcuse brusc dor de acasă în mijlocul nopții, își pregătise bagajele și chemase singurul taxi din Heaven, promițînd un bacșiș enorm dacă era dus la Lafayette, unde putea găsi un avion pentru ziua următoare.

Schyler înțelese mesajul scris printre rînduri. Mark nu voise să-și ia rămas bun de la ea. Locul ei era la Belle Terre; al lui, nu.

Despărțirea lor dulce-amară avusese loc în seara aceea, deși nici unul din ei nu voise să admită că acesta fusese tîlcul conversației lor de pe verandă. Un rămas bun trist, lung, lacrimogen i-ar fi supus unei agonii lungi și inutile. Necăjită cum era, din cauza acelui bilet, Schyler fusese totuși bucuroasă că Mark alesese această cale de ieșire. Era tristă dar se simțea ușurată.

- Cum ai putut să trăiești cu un tip ca ăsta?

- Un tip ca ăsta? Nu știi ce om deosebit e Mark, tată. N-ai avut cum să-l cunoști.

- E un homosexual.

- Da, un homosexual. Dar e în același timp un om inteligent, sensibil, amuzant, și un foarte bun prieten.

- Ia vremea mea, dacă unul ca ăsta ne ieșea în cale, îl băteam de-l lua dracu'.

- Sper că nu ești mîndru de asta.

- Nu în mod deosebit. Dar. nici nu mi-e rușine. Asta-i ceea ce făceam noi, băieții normali. Asta era înainte ca toată porcăria asta cu conștiința socială să fi apărut.

- Era și timpul, Sîntem departe de vremurile cînd homosexualii erau maltratați pe stradă.

Cotton nu găsi prea amuzantă încercarea ei de a glumi.

- Ești bună de gură, domnișoară Crandall.

- Am învățat de la tine.

Cotton o privi o clipă cercetător.

- Știi că am fost destul de supărat că tu și Ken nu v-ați luat. Acum însă sînt bucuros. Al dracu' de bucuros. Asta-i o cîrpă. Bea prea mult, are patima jocului, a intrat sub papucul Tricieii. Și ei îi convine asta. Tu însă ai fi detestat așa ceva și curînd ai fi ajuns să-l urăști și pe el. Ești prea puternică pentru Ken Howell. Cotton suspină nemulțumit. Dar acum că ai terminat cu el, ce-ai de gînd să faci? Te agăți de un om care e încă și mai slab.

- Greșești. Mark e un om foarte puternic, unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am cunoscut în viață, l-a trebuit un curaj imens să părăsească viața pe care o ducea în Boston. M-am mutat la el pentru că mi-a plăcut de el. Ne împăcăm extrem de bine și amîndoi ne simțeam singuri. Poți să crezi ce vrei, dar nu m-am gîndit la sentimentele tale în legătură cu asta, deloc. N-am devenit colega de cameră a lui Mark ca să-ți fac în ciudă.

Cotton încruntă din sprîncene, sceptic.

- Cam așa s-ar părea, nu? Cînd ai să-ți găsești un bărbat adevărat, unul care să poată sădi în tine sămînța unor nepoți?

- Mark ar fi putut, dacă voia. N-a vrut, însă.

- Cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care te-ai simțit atrasă de el. Nu-ți pune probleme.

- Îmi plăcea pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce nu era.

- Nu mă lua pe mine cu jocuri de cuvinte, tinăra doamnă, o apostrofă el tăios, problema ta e că întotdeauna ți-a plăcut ceea ce era neplăcut.

- Da?

- Încă de cînd erai mică. Mereu în apărarea celor de jos. Ca de exemplu Gayla sau Glee Williams.

Bucuroasă că putea schimba subiectul, Schyler spuse:

- Că veni vorba de Glee, să știi că o duce foarte bine. L-am sunat și azi. Va fi externat curînd. Va trebui să se ducă o dată la cîteva zile la spital pentru fizioterapie. Sper să găsim și pentru el o slujbă de birou.

- De ce vorbești la plural?

- Ia plural?

- Ai zis „sperăm” să-i găsim o slujbă.

- Aăă... noi. tu și eu. Ochii lui Cotton o priveau pătrunzător căutînd adevărul. Glee nu vrea să primească salariu fără muncă.

Cotton mormăi un răspuns care voia să zică că nu era satisfăcut cu răspunsul ei superficial.

- Natura asta generoasă n-ai moștenit-o de la mine. Și categoric nici de la Macy. Inima ei era cam la fel de moale ca o bucată de bronz. De unde ai generozitatea asta?

- De la rudele mele de sînge, cred. Cine știe? Conversația luase o turnură care lui Schyler îi displăcea evident. Își consultă ceasul de mină:

- Ai depășit ora de culcare. Intenționat mă ții de vorbă ca s-o lungești cît mai mult. Zău, tată, ești mai rău ca un copil în privința culcării la timp.

Se aplecă peste el și-i afină perna. Sărutîndu-l pe frunte, stinse lampa de pe noptieră. Înainte de a se îndepărta, Cotton o prinse de mînă.

- Ai grijă ca bunăvoința ta să nu-ți joace vreo festă, Schyler, o avertiză el.

- Ce vrei să spui?

- Experianța m-a învățat că oamenilor le place al dracului să muște mina care-i hrănește. Le dă o satisfacție perversă care-i exact în firea omului. Nu se poate schimba. Își îndreptă un deget spre ea. Ai grijă ca nimeni să nu confunde dragostea și mila ta cu slăbiciunea. Oamenii zic că-i admiră pe sfinți. De fapt însă îi disprețuiesc. Se îngrămădesc să-i vadă împiedicându-se și căzînd lați în fund. - O să am grijă. Cotton avea filozofia omului de rînd. Schyler vru să zîmbească indulgent, să zică „da, domnule”, și să privească sfatul lui ca pe o cicăleală de om bătrîn, dar nu putu să și-l îndepărteze din minte în timp ce ieșea pe verandă prin ușă din spate. Avea o puternică intuiție că Cotton făcea aluzie la ceva, mai precis, la Cash Boudreaux. Nu voia să discute deschis. Schyler încă nu-i spusese de amploarea implicării lui Cash în afacerile ei, sau despre cît de mult depinde de el. Lui Cotton nu i-ar fi plăcut. Și ea n-avea de gînd să-i spună lucruri care nu-i plăceau. Deși fusese atentă să nu aducă în discuție numele lui Cash, Cotton era prea deștept pentru a nu simți ceva. Alcătuirea unui tot din frînturi de informații fusese întotdeauna punctul lui forte. Trebuie să fi înțeles că, de fapt, Cash conducea activitatea zilnică de la Crandall Logging. Și fără îndoială acest lucru îi displăcea, dar își dădea seama că experiența și priceperea lui erau absolut necesare pentru succesul lui Schyler.

Ceea ce suspecta el, dar nu voia să i se confirme, era legătura ei intimă cu Cash. Din cauza relațiilor pe care le avusese cu Monique atîta timp, avea cu siguranță rețineri în legătură cu alianța dintre ei.

Schyler avea mai mult decît rețineri. Era de-a dreptul îngrozită de sentimentele ei pentru Cash.

Apetitul fizic pentru el era devorator. Aștepta cu nerăbdare săruturile lui furate și întîlnirile lor amoroase. Nu se simțea niciodată mai vie decît atunci cînd era cu el,

și nici mai derutată decît atunci cînd el lipsea. Era cel mai surprinzător om pe care-l întîlnise vreodată și murea de dorința de a-i cunoaște tainele. Era pătimaș și tulburător. Depindea de el și totuși nu avea absolută încredere în loialitatea lui. Felul în care făcea dragoste cu ea era înfricoșător ca intensitate, dar adesea devenea distant după aceea.

După ce focul pasiunii era stins și ea mai trena încă în brațele lui, clipa era veșnic tulburată de îndoielile căre o rodeau. Îi era teamă că o voia numai pentru că ea reprezenta ceea ce îi fusese întotdeauna refuzat. Avusese cohorte întregi de femei. Cu siguranță, multe dintre ele fuseseră mai fascinante, mai drăguțe și mai atrăgătoare decît ea. Ce avea ea deosebit? Cînd o pătrundea, o făcea pentru că o iubea sau pentru că asta însemna însăși violarea domeniului Belle Terre?

Gîndul acesta era atît de tulburător încît o apucă fierbințeala. Avînd nevoie de aer, ieși din casă și făcu cîțiva pași pe verandă, fără să producă nici un zgomot. În momentul cînd dădu colțul casei, se ciocni de Gayla. Tînăra scoase un mic țipăt și se lipi cu spateje de perete.

- Doamne, Gayla, ce-i cu tine? spuse Schyler, revenindu-și. M-ai speriat.

- Îmi pare rău. Și tu m-ai speriat.

Schyler o privi atent. Avea ochii măriți de groază.

- Ce-ai pățit?

- Nimic. Luam puțin aer. Cred că ar fi timpul să intru în casă.

Gayla se depărta de perete și se întoarse ca pentru a fugi. Schyler o prinse de braț.

- Mai încet, Gayla. Ce s-a întîmplat?

- Nimic.

- Nu-mi spune mie că nimic. Arăți de parcă ai fi' văzut o stafie.

Buzele Gaylei tremurau de emoție. În ochii ei mari, negri apărură lacrimi.

- Era bine dacă era o stafie.

Schyler se apropie mai mult de ea, îngrijorată de starea sănătății ei mintale.

- Ce s-a întâmplat?

Gayla băgă mîna în buzunarul adînc al fustei și scoase ceva. Fereastra arunca destulă lumină pentru ca Schyler să vadă ce era: o mică păpușă, cioplită grosolan din lemn, care avea o oarecare asemănare cu Gayla. Un ac înfiorător era înfipț în inima roșie pictată pe pieptul ei.

- Voodoo? șopti Schyler. Își ridică privirea spre fața Gaylei fără să înțeleagă. Asta e? Nu credea în prostiile astea. De unde o ai?

- Cineva mi-a pus-o pe pernă.

- În camera ta? Ai găsit-o în camera ta? Vrei să spui că cineva din casă a pus-o? Cruzimea gestului depășea orice limită, chiar și pe Tricia. Nu exista prea multă afecțiune între cele două femei, într-adevăr, dar... magie neagră?

- Nu. Nu cred că e cineva din casă, spuse Gayla.

- Cînd ai găsit-o?

- Azi-noapte.

- Povestește-mi.

- Am auzit ceva aici pe verandă.

- La ce oră?

- Nu știu. După ce ai plecat. Cele două femei schimbă o privire vinovată, apoi Gayla continuă: era tîrziu.

- Și?

- Am avut impresia că aud un zgomot aici. Gayla se uită în jur cu teamă. Nu eram sigură. Am crezut că mi s-a părut doar. Am fost cam zdruncinată în ultimul timp; îl văd pe Jigger în dosul fiecărei tufe.

- Chestia aia însă nu e un produs al imaginației tale, spuse Schyler, cu fața întunecată, arătînd spre statueta.

- Mi-am luat inima în dinți și am ieșit să văd despre ce-i vorba.

- Nu trebuia să ieși singură.

- N-am vrut să mă fac de rîs trezind pe toată lumea.

- Data viitoare să nu te mai gîndești la asta. Dacă s-o mai întîmpla. Și ce-ai văzut cînd ai ieșit din casă?

- Nimic. N-am văzut, n-am auzit nimic. Cînd am intrat în casă am găsit asta pe pernă. Băgă statueta la loc în buzunar și își încrucișa brațele pe piept.

- Crezi c-a fost Jigger?

- Nu el personal. Nu-i atît de subtil. Se gîndi o clipă. Probabil a plătit pe cineva s-o facă, să-mi arate că n-a uitat.

- Cine face lucruri din astea, azi?

- Mulți negri.

- Creștini?

Gayla dădu din cap cu gravitate.

- Primii sclavi credeau în magie neagră înainte de a fi auzit de Iisus. Asta s-a transmis mai departe.

- Jigger crede în asta?

- Mă îndoiesc. Dar știe că alții cred, așa c-o folosește ca să-i sperie.

- A mai folosit tactica asta înainte? Schyler își aminti de cele două pisici moarte de pe verandă.

- Cred că da.

- Ai idee de cine' se folosește pentru astfel de lucruri? Gayla se uită în toate părțile, evitînd privirea lui Schyler. Aceasta o apucă de mînă și o scutură. Cine, Gayla?

- Nu știu, nu sînt sigură.

- Ai totuși o bănuială. Cine e?

- Jigger a pomenit doar de un singur vrăjitor, tot timpul cît am stat cu el.

- Cine? Dă-mi un nume!

Gayla își umezi buzele. Cînd vorbi, vocea ei era la fel de slabă și inconsistentă ca și briza golfului.

- Jigger spunea că Cash Boudreaux o face.

Auzind scîrțitul scîndurilor vechi ale cerdacului, Cash puse jos revista pe care o citea și scoase cuțitul din teaca Hui de pe șold. Strîns lipit de peretele interior, se apropie de ușa de intrare, care era deschisă. Plasa de sîrmă era asaltată de insecte, care scoteau mici sunete ascuțite cînd se izbeau. Nu auzi nimic altceva. Asta nu conta însă. Știa cu instinctual luptătorului din umbră, că era cineva.

Mișcîndu-se atît de repede încît membrele lui fură doar niște pete alburii, împinse ușa de plasă și țîșni afară. Celălalt se furișa pe lingă perete. Umărul lui Cash îl izbi în pîntec. Cînd omul se aplecă de durere, Cash îi puse vîrfurile cuțitului în buric.

- Doamne, Cash, strigă el îngrozit, sînt eu. Adrenalina scăzu brusc în venele lui Cash.

Creierul lui trimise un semnal mîinii să nu înfigă cuțitul. Reveni la ținuta normală și băgă cuțitul în teacă.

- A fost cît p-aci să-ți dau cep, fir-ar al dracu'. Ce naiba te-a apucat să te furișezi așa?

- Am crezut că d-ara m-ai angajat. Să umblu tiptil. Cash rînji și-l bătu pe umăr.

- Da, dar nu pe aici. Bei ceva, mon ami?

- Cum dracu' să nu. Merci.

Intră în casă. Cash turnă Burbon în două pahare.

- Cum a mers?

- Exact cum ai spus. Omul dădu paharul pe gît și adăugă cu un zîmbet larg: Nu m-au simțit deloc.

Capitolul 12

- Ce-i așa amuzant? îl întrebă Rhoda pe Dale Gilbreath, din capul celălalt al mesei. Își puse furculița pe farfurie și luă paharul. Oamenii care rid singuri sînt închiși în camere mici, capitonate.

Netulburat, Gilbreath își tampona gura cu șervetul și împinse farfuria la o parte. Pentru că Rhoda voia să fie slabă ca un băț, îl obliga și pe el să mănînce tot atît de puțin ca și ea. Dar nici el n-ar fi putut mîncă o porție mai mare din mîncarea aceea dietetică pe care o primea acasă. Mîncă papanași pudrați cu zahăr în fiecare dimineață, la micul dejun, și un prînz cu o mare valoare calorică, să nu moară de foame seara.

- Îmi pare rău, dragă, n-am avut intenția să-ți răpesc plăcerea, unei glume. Își clăti, gura de ultimele rămășițe ale mîncării dietetice cu o înghițitură de vin alb, călduț. Și asta avea calorii reduse și n-avea nici un gust. Ai auzit care-i ultima distracție în oraș?

- Sa redeschis teatrul în aer liber. E veche, Dale.
- Nu. E altceva.
- Îmi țin respirația, spuse ea, sarcastic.
- Jigger Flynn are un șarpe domestic.
- Bravo lui.

Dale se lăsă pe spate!

- Asta nu-i un șarpe obișnuit. E un șarpe cu clopoței, unul care arată înfricoșător.

- Te-ai dus să-l vezi și tu?

- N-am vrut să fiu singurul din oraș care nu l-a văzut, chicoti el. Toată lumea nu vorbește decît de asta.

- Ceea ce e o indicație clară a nivelului de inteligență din acest oraș.

- Nu fi snoabă. Șarpele ăsta e remarcabil.

- Mori de nerăbdare să-mi povestești, nu? Hai, dă-i drumul.

După ce Dale termină, Rhoda fu impresionată în ciuda ei înseși.

- Și nu știe cine i l-a lăsat în curte?

- Așa zice. Dar îl știi pe Jigger. E un mincinos, așa că nu poți ști niciodată dacă spune adevărul sau nu. Totuși, spuse Dale, amintindu-și veselia lui Jigger cînd le arăta achiziția, cred că e mai mult decît o simplă manevră de a cîștiga bani.

- Adică?!

- Nu sînt sigur. Șarpele ăsta pare să aibă o anumită putere asupra lui Jigger.

- De ce? E ceva schimbat la el?

- Da. Psihic. Dale se aplecă înainte și spuse cu o voce scăzută: Cred că era și normal.

Nu de aici vine muzica aia „spiritual”; Du-du-du-du, du-du-du-du?

Dale ignoră sarcasmul soției sale. Expresia lui era gînditoare ca și cum ar fi încercat să urmărească un k fir încilcit.

- Oricum ar fi, cel care i-a lăsat șarpele ăia lui Jigger, a vrut să-i facă farmece. Iisuse, n-o să treacă mult și monstrul ăla o să-i la mințile lui Jigger. Face un zgomot că se aude de la două sute de metri. N-am auzit așa un sunet înfiorător de cînd sînt.

Degetele subțiri, pline de inele ale Rhodei, lunecau în sus și în jos pe piciorul paharului în timp ce-l privea ironică pe soțului.

- Tu n-ai nici o legătură cu asta, nu? Dale se prefăcu surprins.

- Cine, eu? Nuu. Văzînd expresia sceptică de pe fața ei, rîse. Sincer. N-am nici o legătură cu șarpele lui Jigger.

Rhoda sorbi din pahar.

- Chiar dacă ai avea, nu mi-ai spune.

- Ce te face să crezi asta?

- Pentru că te știu cum ești.

Dale încruntă din sprîncene. Rhoda nu era o bețivă veselă. Dimpotrivă, băutura o făcea nesuferită.

- Aș vrea să știu ce fel de rașpel ți-a intrat în fund de vreo săptămînă încoace, că nu se mai poate trăi cu tine.

- Am destule pe cap.

- Cea mai importantă problemă fiind aceea de a-ți găsi un nou amant.

Se ridică de la masă și ieși din cameră înainte ca Rhoda să-și revină.

Rhoda se ridică cu dificultate și alergă după el. Îl ajunse în birou unde Dale se pregătea să-și aprindă calm pipa. Înainte de a apropia chibritul, Rhoda îl prinse de braț.

- Ce-ai vrut să spui cu găsirea unui nou amant? Dale își eliberă brațul, își aprinse pipa și stinse chibritul punîndu-l meticulos în scrumieră, înainte de a-i răspunde.

- Știe tot orașul că ultimul tău armăsar umblă acuma după iapa aia de Crandall. Ghinion, draga mea.

- Ce vrea să zică asta?

- Adică...

Rhoda îl împunse cu degetul în piept.

- Încetează! Știi foarte bine ce te-am întrebat. Ce importanță are asta pentru noi, pentru planurile tale de a pune mîna pe Belle Terre?

Se uită la ea cu ochi mari din cauza gestului ei, dar continuă să pufăie docil.

- Chestia asta pică exact cum trebuie pentru planurile mele. E posibil ca el să-i sucească gîtul, dar motivele lui nu

sînt clare. Există o animozitate între el și familia Crandall, ceva în legătură cu relațiile dintre mama lui și Cotton, bănuiesc.

Rhoda se mai îmblinzi puțin. Avea toate motivele să dorească să se prăbușească cerul peste Cash și Schyler. Așa cum spusese Dale, tot orașul știa că se culcau împreună. Rhoda însăși auzise asta la o întrunire a prietenilor cărții. Cea care ajutase la răspîndirea zvonurilor defăimătoare fusese însăși sora lui Schyler. Tricia Howell devenise punctul de atracție al unui auditoriu însetat de cancanuri în timp ce improșca cu noroi numele surorii ei.

Făcuse un adevărat circ, lăsîndu-le pe ascultătoare să-i scoată răspunsurile cu cleștele, bucățică cu bucățică. Dar după ce confirmase zvonurile, adăugase:

- Toată lumea de la Belle Terre e pe deplin dezgustată. Cash e atît de ordinar... Gîndiți-vă ce-a fost mama lui...

Pe Rhoda însă n-o păcălise. Tricia era geloasă pe sora ei mai mare și probabil invidioasă pentru relația ei cu Cash. Căteaua aia rea se lansase apoi în descrierea vieții lui Schyler la Londra cu homosexualul ăla, în timp ce Rhoda stătea și fierbea în suc propriu. Schyler Crandall era cheia schimbării bruște din personalitatea lui Cash. O părăsise pe ea pentru Schyler Crandall. Pentru asta Rhoda avea să le-o plătească.

- Poți să-i joci pe unii contra altora, îi sugeră ea lui Dale. Dale o mîngie pe obraz afectuos.
- Ești o cățea afurisită, draga mea. Afurisită, dar isteată.
- Pot să te ajut cu ceva?
- Mulțumesc, dar totul e bine calculat. Stau cu ochii pe ei tot timpul și sînt bine informat de tot ce se întîmplă.
- De cineva în care ai încredere, sper.
- De cineva care are de cîștigat la fel de mult ca și noi.

Rhoda își lăsă mîna pe coapsa lui și se apropie de el, mîngîindu-l cu degetul mijlociu între picioare.

- Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva, scumpule.

Dale puse pipa la o parte și își duse mîna la fermoarul pantalonilor.

- Poți. Și ți-ar schimba și ție dispoziția.

Schyler fu trezită de claxonul unei mașini. Aruncă cuvertura și dădu fuga în hol. Privind afară pe fereastră, văzu jos mașina lui Cash, iar pe el stînd în ușa deschisă.

- Îmbracă-te, strigă el. Avem o problemă.

- Ce s-a întîmplat? r îți spun pe drum.

În cîteva minute fu jos. Aruncîndu-și întîi pantofii în mașină, se-urcă și ea.

- Ai stîrnit o adevărată zarvă în casă. Sper că e ceva serios.

- S-a rupt un lanț la unul din transportoare. Ambele grinzi au cedat din cauza presiunii. S-au împrăștiat o grămadă de bușteni pe șoseaua nr. 9. Am chemat o echipă. Se lucrează la deblocarea drumului acum.

- E cineva rănit?

- Nu.

- Slavă Domnului.

Dacă accidentul nu se întîmpla atît de devreme, cînd șoseaua nu prea era circulată, ar fi putut cauza victime. Schyler se cutremură gîndindu-se la consecințe.

- Ai încărcat un camion așa devreme?

- Toată lumea lucrează ore suplimentare. Primul schimb începe la revărsatul zorilor. Avem mai puțin de o săptămînă pînă la termenul stabilit cu Endicott.

- Și dacă nu eliberăm drumul, o întreagă echipă nu va putea tăia nimic azi.

- Da. Fiecare oră contează. Cash conducea j mașina fără să mai respecte regulile de circulație sau limita de viteză.

- Cît crezi c-o să dureze?

- Nu știu. Îi aruncă o privire. Trebuia să-ți spun să te îmbraci în blugi. S-ar putea să devii ajutoare de buștenar, astăzi.

- Cu plăcere, cu sau fără fustă. Trebuie să tăiem cît mai mult pînă nu se strică vremea. Mușcîndu-și buza inferioară, mormăi: de ce dracii a trebuit să se j rupă acum?

- Nu s-a rupt. Schyler îl privi surprinsă. A fost tăiat. Clar ca lumina zilei. Abia ieșise în șosea cînd buștenii au început să cadă rostogol.

- Cash, ești sigur?

- Da.

- Cine a făcut-o?

- De unde dracu' să știu?

- Cine era la volan?

Îi spuse numele omului și dădu din cap ferm.

- Lucrează aici de ani de zile. Îl consideră pe Cotton Crandall Dumnezeu.

- Dar despre fiica lui ce crede?

Cash se întoarse spre ea cu un zîmbet lasciv.

- Vrei s-auzi totul, cuvînt cu cuvînt?

Felul în care o întrebare o asigură că nu mai era cazul să afle.

- E loial?

- Ca oricare.

- Și ceilalți din echipă?

Schyler îi lăsă timp să parcurgă mintal lista cu numele lor.

- Îmi pun gîtul jos pentru fiecare din ei. Ce motiv ar avea un buștenar să provoace încurcături în mod

deliberat? Și-ar pierde slujba definitiv dacă Crandall Logging dă faliment.

- Dar dacă îl mituiește cineva cu o sumă mare?

- Prosperitatea bruscă l-ar da de gol. Trădătorul n-ar supraviețui răzbinării celorlalți. Nici unul nu-i atît de prost s-o facă. În plus, sînt la fel de loiali unul față de altul ca și față de tatăl tău.

- Vreun independent?

Și la el același lucru: ce motiv ar avea? Ai creat o piață locală activă. Ciștigă mai mult pentru că nu mai cheltuiește cu transportul.

- Și totuși crezi că-i sabotaj? - Tu nu?

- Jigger?

Se uitară unul la altul, știind răspunsul.

Acela fu ultimul moment de liniște pe care-l avură în următoarele cîteva ore, Un polițist era deja la fața locului cînd sosiră. Era angajat într-o discuție aprinsă cu echipa de lucrători.

Cash își făcu loc cu umerii.

- Ce se întîmplă aici? Polițistul se întoarse spre el.

- Tu ești șeful?

- Da.

- Am să te amendez. Transportorul ăsta era supraîncărcat.

- Arată-mi unul care nu e.

M Deocamdată te-am prin? pe tine, spuse polițistul cu o voce mieroasă.

- S-a rupt un lanț.

- Pentru că era supraîncărcat. Și faptul că toți procedează la fel nu e o scuză. Am să fac din cazul ăsta un exemplu.

Polițistul scoase un carnet de procese verbale din buzunar.

- În timp ce-l scriu, spune-i șoferului să scoată transportorul de pe carosabil.

Transportorul și buștenii blocau ambele sensuri de circulație ale drumului național cu o singură bandă.

- Ascultă, spuse Cash, începînd să-și piardă răbdarea, nu putem împinge tot lemnul ăla la o parte, pur și simplu. Trebuie reîncărcat pe un alt transportor.

- Da?

- Da. Trebuie să găsim un încărcător care e liber I și să aducem un alt transportor. Lucrurile durează, nu merge cît ai bate din palme.

- Nu putem închide drumul ăsta. Va trebui să faceți asta diseară.

- Mă tem că așa ceva e imposibil. N-am să risc viața oamenilor mei punîndu-i să lucreze pe întuneric.

La auzul vocii de femeie, polițistul făcu stînga-mprejur. Îi aruncă o privire menită s-o intimideze.

- Cine sînteți dumneavoastră?

- Schyler Crandall.

Numele ei avu efectul unor stropi de apă peste un început de incendiu.

- A, domnișoara Crandall, bună ziua, se bîlbîi el, atingîndu-și pălăria. Tocmai îi spuneam omului dumneavoastră...

- Am auzit ce i-ai spus. E inacceptabil. Polițistul surprins deschise gura pentru a protesta, dar înainte de a spune ceva, Schyler continuă:

- Vă propun un compromis. Puteți ține deschisă circulația spre est și s-o închideți spre vest? Asta ar putea încetini traficul. Dar traficul se va încetini oricum din cauza conducătorilor care vor căsca gura. Închiderea unui sens de circulație n-ar opri traficul și ne-ar fi de mare ajutor nouă. Cred că putem aduce toate uneltele și începe lucrul dintr-o margine a drumului. Am putea să-l eliberăm mult mai repede și ar fi în avantajul tuturor. Am dreptate?

„Am dreptate?” o imită Cash ceva mai tîrziu, bătînd din gene.

- N-ajungeai la nici un rezultat cu el, spuse ea. Erați într-un punct mort. Meci nul. Ce voiai să fac?

- O scatoalcă ar fi avut un efect mai rapid. Dar și intervenția ta a avut efect.

Schyler îi adresă o privire fulminantă, dar el n-b văzu. Se îndepărtase deja de ea, dînd diferite ordine. Deși aparent trebuia mergea încet și confuz, buștenii imenși de pin fură ridicați cu macaraua și puși pe transportor. Cash însuși stătea pe scaunul macaralei și o manevra. Alegea cu grijă fiecare buștean înainte de a-l încărca și-l rînduia peste ceilalți ca să stea în echilibru perfect.

Accidentul bloca într-adevăr traficul, dar din cauza conducătorilor care întorceau capul și nu din vina lui Crandall Logging. Spre prînz, polițistul îi mîncă practic din palmă lui Schyler cînd îi dădu un papanaș, după ce oferise o gustare tuturor celor care-l ajutau pe Cash.

- Mulțumesc, spuse Cash, scurt, în timp ce desfăcea o răcoritoare pe care i-o dăduse Schyler. Spre deosebire de ceilalți care luară o pauză de zece minute, tolăniți în iarbă la umbra copacilor de pe. marginea șoselei, Cash verifică grinzile și lanțurile transportorului care îl înlocuia pe cel defect. Bău răcoritoarea dintr-o singură înghițitură.

- Ar fi fost mai bună o bere, spuse el, dîndu-i înapoi ambalajul gol.

- Îți fac cinste cu o ladă dacă recuperezi pierderea pînă diseară.

Privind-o adînc, Cash își trase hotărît mînușile de piele și își puse pe cap cascheta tare. Plecînd de lîngă ea, strigă:

- Gata! Săltați-vă fundurile. N-am ieșit la iarbă verde să ne distrăm. Înapoi la lucru.

Buștenarii îl bombăniră, dar se supuseră. Schyler nu mai văzuse decît un singur om care se bucura de atîta supunere și respect din partea echipei Cotton.

Pe măsură ce se apropia de prînz, căldura devenea insuportabilă. Valuri fierbinți tremurau deasupra

asfaltului. Umiditatea era ridicată; nu exista nici o gură de aer. Oamenii își scosese ră cămășile cînd acestea, ude de transpirație, li se lipiseră de corp. Batistele erau folosite ca bentițe de transpirație legate în jurul frunții. Polițistul își păstrase uniforma complet, dar pete mari de transpirație apăruseră pe cămașă, sub braț. Își scotea frecvent pălăria pentru a-și șterge fruntea și fața. Schyler stătea lîngă camioneta lui Cash distribuind apă rece.

Cash nu făcea nici o pauză, așa că îi duse ea o cană de apă cu gheață. Acesta își băgă o bucată de gheață în gură și își turnă apa pe cap și pe umeri, și o parte prin părul de pe piept. Își scosese cămașa și o băgase sub cureaua pantalonilor. Atîrna pe șoldurile lui ca niște chiloți.

- N-ar trebui să stai aici, spuse el, după ce o privi critic. Ai să te coci. Vîrfurile nasului e deja ars de soare.

- Ba am să stau, replică ea, ferm. Nu voia să-și părăsească oamenii.

Dar în timp ce se înapoia la camionetă își scoase marginile bluzei din fustă. Sudoarea îi picura între sîni și în dosul genunchilor. Părul îi atîrna fierbinte și greu pe ceafă. Din fericire, găsi o bandă elastică în poșetă și își prinse părul într-o singură coadă. Nu se simțise niciodată mai hotărîtă și mai rău ca acum. Chiar și după ce-și adună părul de pe ceafă, continua să aibă senzația unor pișcături care erau extrem de neplăcute, aproape ca și cînd cineva ar fi tras-o de păr. Încet, obosită, își întoarse capul și se uită la pădurea din dosul ei.

Jigger Flynn stătea parțial ascuns în dosul unui copac. Se uita la ea, rîzînd.

Schyler trase scurt aer în piept, înfricoșată, dar își piatră controlul asupra reacțiilor sale pentru că nu voia ca Jigger să vadă că îi era frică. Răutatea lui era palpabilă, dar Schyler îi înfruntă privirea. Ochii lui erau atît de mici și de adînciți în orbite, încît aproape că nu se vedeau. Întreaga

lui atitudine se voia un mesaj de răzbunare. Își bătea joc de ea, bucurîndu-se de neplăcerile pe care r le crease. O provoca să-l înfrunte și o avertiza că dacă o făcea, îi va da replica. Acesta era doar un exemplu blînd al cruzimii de care era

O clipă se gîndi să dea fuga la post și să arate pe Jigger ca pe cel ce cauzase accidentul, dar își dădu seama că ar fi fost inutil. Jigger era un mincinos nerușinat. Ar fi negat acuzația și ar fi venit cu un alibi. Avea nevoie de dovezi.

Să-l alerteze pe Cash? Acesta știa deja că Jigger era cel mai probabil vinovat și nu făcuse nici un efort de a-l încolți. Și se îndoia c-o va face.

Jigger părea conștient de dilema ei pentru că zîmbea. Nici diavolul însuși nu ar fi putut avea un zîmbet mai sinistru. Schyler se cutremură ca și cum răul pe care acesta îl întruchipa i-ar fi străbătut trupul. Îl simți ca pe un atac și reacționa fizic la el.

Cuprinsă de panică, îi întoarse spatele. Deschise gura pentru a-l striga pe Cash, dar observă că acesta era ocupat cu încărcarea ultimului bușean. Polițistul vorbea prin stația radio a mașinii. Era singură. Trebuia să se lupte cu frica ei de Jigger Flynn fără ajutorul nimănui. Trebuia să-l înfrunte.

Respirînd adînc, se întoarse cu fața la el, dar în dosul copacului nu mai era nimic în afară de ramurile lui înfrunzite, aplecate de căldură. Tot ceea ce vedea erau umbre și raze de soare. Jigger Flynn dispăruse fără urmă în iarba înaltă, uscată, ca și cum iadul s-ar fi deschis și l-ar fi înghițit.

Schyler fu trezită la realitate de uralele care izbucniră cînd ultimul bușean fu așezat pe transportor și toată încărcătura asigurată.

- Descărcați transportorul la platformă și apoi aduceți-l înapoi, îi strigă Cash șoferului în timp ce alerga spre camionetă. Apoi către ceilalți: urcați-vă pe încărcător. Ne

întîlnim la punctul de lucru după ce o duc pe Schyler. Cînd ajung acolo vreau să văd copacii căzînd ca slipul tîrfelor.

Sări în cabina camionetei.

- Urcă, strigă el spre Schyler, care mai stătea încă tremurînd de frică. După ce se urcă, Cash băgă în viteză și ieși pe șosea. Pe cînd treceau pe lîngă polițist, Schyler își flutură mîna în semn de mulțumire.

- I-ai dat o întîlnire? Venind imediat după povestea cu Jigger, ironia lui fu prea mult pentru nervii ei.

- Îți pasă?

- Al dracului. Își întinse mîna spre ea și i-o așeză între pulpe. O strînse posesiv. Asta e a mea pînă mă satur de ea, e clar?

Înfuriată, Schyler îi dădu mîna la o parte cu bruschete.

- Ia-ți mîinile de pe mine. Și în timpul ăsta, du-te dracului.

- Ce te-ai face fără mine, dacă m-aș duce? Schyler își întoarse capul și nu se mai uită la el.

Imediat ce camioneta se opri pe partea cealaltă a podului de peste Laurent Bayon, țîșni pe ușă afară. Cash o urmă imediat și o ajunse lîngă ușa biroului. O răsuci cu fata spre el și prinzîndu-i umerii în mîini o lipi de pieptul lui gol și umed. O sărută atît de tare încît simți că se înăbușă. Limba lui intră cu forța între buzele ei strînse. Rezistența ei scăzu puțin, apoi brusc cedă complet. Buzele lui erau sărate, transpirate, aspre, de om neînfricat. Simțind o nevoie disperată de protecția lui de luptător, îl sărută și ea pătimaș.

Tot așa de brusc cum o înhățase, o eliberă.

- Te-am avertizat că nu sînt niciodată drăguț cu femeile. Să nu crezi c-am să fiu altfel cu tine.

Demară în viteză, lăsînd-o într-un nor de praf alb.

Schyler, obosită, îndepărtându-și o șuviță de păr care scăpase de sub legătura improvizată, se întoarse să plece, dar brusc se opri în loc.

Cash stătea rezemat de peretele exterior al biroului. Nu știuse că era acolo, deși ar fi trebuit să simtă fumul țigării lui, care-i atârna de colțul buzelor. Cămașa era descheiată. Își ținea degetele mari de la mâini înfipute în centură.

- Am reușit, spuse Schyler. Am recuperat timpul pierdut azi-dimineață.

- Oui.

- Au fost câteva momente în cursul zilei când m-am îndoit c-o să reușim.

Cash trase un ultim fum din țigară înainte de a o arunca pe patul de pietriș dintre liniile de cale ferată.

- Eu nu m-am îndoit nici o clipă, spuse el.

- Mulțumește-le oamenilor din partea mea.

- Unul din șoferi zicea că le-ai fi promis oamenilor o primă.

- Da.

- Or să te execute.

- O vor primi. Îndată ce încasez cecul de la Endicott și banca îl onorează.

- Mie-mi datorezi o ladă de bere.

- Mîine. E bine?

- Perfect.

Schyler intră în birou prin ușa din spate. Nu se așeză pe scaun fiindu-i teamă că dacă ar face-o, și-ar pune capul pe birou și ar adormi imediat, de aceea aprinse lumina, își luă poșeta și se îndreptă spre ușa de intrare.

Tot mai ești supărată pe mine? întrebă Cash; ieșind după ea, verificînd dacă ușa e încuiată.

- De ce să fiu supărată?

- Pentru că nu te curtez cu flori și cadouri.

- Crezi că sînt atît de superficială? spuse ea, întorcîndu-se cu fața la el. Așa de proastă? Dacă mi-ai da flori aș fi

convinsă că-ti bați joc de mine, nu că mă curtezi. Dar lăsînd asta la o parte, nu vreau să-mi faci curte. Nici tu, nici alții.

- Atunci de ce ești supărată?
- Nu sînt.

Schyler se îndreptă spre mașină, dar își aduse aminte că mașina ei era la Belle Terre. Se întoarse din drum. Cash o prinse de braț.

- Unde te duci?
- Să-l sun pe Ken să vină să mă ia.
- Urcă în mașină. Te duc eu acasă.
- Urcă-n mașină, imediat!

Schyler știa că ar fi fost inutil să stea la discuții cu el, acum, cînd se simțea atît de obosită și tracasată. Era cu totul incorect din partea unui bărbat să înceapă o dispută cu o femeie după o zi de muncă, istovitoare în urma căreia el arăta dur și atrăgător, iar ea arăta ca dracu. Dacă ar fi avut la îndemînă un ruj și o perie de păr, poate că ar fi susținut lupta. Așa cum stăteau lucrurile însă, sorții erau împotriva ei. Se urcă în mașină.

- Vrei să trecem pe la Jigger să-i vedem șarpele? Jigger era ultimul lucru despre care avea chef să vorbească. Încă mai tremura de fiecare dată cînd își amintea de rînjetul lui batjocoritor. Dar ceea ce sugerasa Cash era atît de deplasat și atît de absurd, încît nu reuși să-și ascundă uimirea:

- Ce-ai spus?

- Șarpele lui cu clopoței. Jigger are un șarpe cu clopoței, domesticit. Am auzit că e formidabil. A fixat și o taxa de vizionare. Vrei să trecem pe la el în drum spre casă?

- Sper că glumești. Și dacă-i așa, e o glumă de prost gust. Nu vreau să am nimic de-a face cu el, decît poate să-l acuz de maltratarea Gaylei... și asta ar fi doar una dintr-un lung șir de acuzații. Și cred că nici tu n-ar trebui să ai

relații cu el. Se poate ca el să fie autorul sabotajului din dimineața asta.

- M-am gândit și eu la asta.
- Și mai vrei încă să-i faci o vizită? își desfăcu larg brațele. A, dar am uitat. E un client de-al tău, nu?
- Te referi la leacuri?
- Da, la leacuri.
- Am vrut să-i fac un serviciu Gaylei, nu lui Jigger.
- Dar ai luat banii de la Jigger.
- Sînt verzi. Ca și ai altora. p | Banii sînt bani, nu?
- Oui Pentru cineva care nu i-a avut niciodată, da, domnișoară Schyler. N-ai cum să știi ce înseamnă sărăcia
- Iei bani indiferent de la cine vin?
- Nu. Adu-ți aminte că n-am vrut să omor cîinii ăia pentru bani.
- Deci sînt unele lucruri pe care nu le-ai face pentru bani.

- Foarte puține, dar sînt.

Cum rămîne cu confecționarea unei mici statuete și plasarea ei pe perna Gaylei, se întrebă Schyler. Cash avea oarecare idee despre Voodoo. Gayla îi auzise numele legat de așa ceva, dar sigur nu știa nimic despre statueta aceea. N-ar fi tratat-o pe Gayla ou atîta amabilitate cînd o găsiseră în pădure pentru ca după cîteva zile să-i facă farmece. Pe de altă parte, putea să conteze cineva pe loialitatea lui Cash? Poate doar el însuși.

Schyler își întoarse capul și privi prin fereastra deschisă, răcorindu-se pentru prima oară în ziua aceea, în bătaia curentului de aer. Cash o invita practic să vorbească despre statueta. Ea însă nu voia pentru că n-avea destulă încredere în el. Asta o deranja profund, în intimitatea lor fizică nu existau nici un fel de limite, dar nu-i putea încredința secretele al Nici măcar despre apariția lui Jigger ia locul accidentului nu voia să-i spună.

Cash opri mașina la oarecare distanță de casă:

- Nu vreau să-i provoc lui Cotton un nou atac de cord apropiindu-mă prea mult, spuse el, posomorit.

- Azi-dimineață ai venit pînă în fața ușii.

Schyler știa că ar fi fost inutil să stea la discuții cu el, acum, cînd se simțea atît de obosită și tracasată. Era cu totul incorect din partea unui bărbat să înceapă o dispută cu o femeie după o zi de muncă istovitoare în urma căreia el arăta dur și atrăgător, iar ea arăta ca dracu. Dacă ar fi avut la îndemînă un ruj și o perie de păr, poate că ar fi susținut lupta. Așa cum stăteau lucrurile însă, sorții erau împotriva ei. Se urcă în mașină.

- Vrei să trecem pe la Jigger să-i vedem șarpele? Jigger era ultimul lucru despre care avea chef să vorbească. Încă mai tremura de fiecare dată cînd își amintea de rînjetul lui batjocoritor. Dar ceea ce sugerase Cash era atît de deplasat și atît de absurd, încît nu reuși să-și ascundă uimirea:

- Ce-ai spus?

- Șarpele lui cu clopoței. Jigger are un șarpe cu clopoței, domesticit. Am auzit că e formidabil. A fixat și o taxa de vizionare. Vrei să trecem pe la el în drum spre casă?

- Sper că glumești. Și dacă-i așa, e o glumă de prost gust. Nu vreau să am nimic de-a face cu el, decît poate să-l acuz de maltratarea Gaylei... și asta ar fi doar una dintr-un lung șir de acuzații. Și cred că nici tu n-ar trebui să ai relații cu el. Se poate ca el să fie autorul sabotajului din dimineața asta.

- M-am gîndit și eu la asta.

- Și mai vrei încă să-i faci o vizită? Își desfăcu larg brațele. A, dar am uitat. E un client de-al tău, nu?

- Te referi la leacuri?

- Da, la leacuri.

- Am vrut să-i fac un serviciu Gaylei, nu lui Jigger.

- Dar ai luat banii de la Jigger.

- Sînt verzi. Ca și ai altora.

- Bani sînt bani, nu?

- Oui. Pentru cineva care nu i-a avut niciodată, da, domnișoară Schyler. N-ai cum să știi ce înseamnă sărăcia.

- Iei bani indiferent de la cine vin?

- Nu. Adu-ți aminte că n-am vrut să omor cîinii ăia pentru bani. - Deci sînt unele lucruri pe care nu le-ai face pentru bani. - Foarte puține, dar sînt. Cum rămîne cu confecționarea unei mici statuete i și plasarea ei pe perna Gaylei, se întrebă Schyler. Cash avea oarecare idee despre Voodoo. Gayla îi auzise numele legat de așa ceva, dar sigur nu știa nimic despre statueta aceea. N-ar fi tratat-o pe Gayla cu atîta amabilitate cînd o găsiseră în pădure pentru ca după cîteva zile să-i facă farmece. Pe de altă parte, putea să conteze cineva pe loialitatea lui Cash? Poate doar el însuși.

Schyler își întoarse capul și privi prin fereastra deschisă, răcorindu-se pentru prima oară în ziua aceea, în bătaia curentului de aer. Cash o invita practic să vorbească despre statueta. Ea însă nu voia pentru că n-avea destulă încredere în el. Asta o deranja profund. În intimitatea lor fizică nu existau nici un fel de limite, dar nu-i putea încredința secretele ei. Nici măcar despre apariția lui Jigger la locul accidentului nu voia să-i spună.

Cash opri mașina la oarecare distanță de casă:

- Nu vreau să-i provoc lui Cotton un nou atac de cord apropiindu-mă prea mult, spuse el, posomorît.

- Azi-dimineață ai venit pînă în fața ușii.

- Azi-dimineață era o urgență. Chiar și Cotton înțelege și admite asta.

- Mai bine decît ar putea înțelege și ierta aducerea acasă a fiicei minore beată...

Cash rîse scurt.

- Aș putea nega pînă la sfîrșitul lumii și el tot ar rămîne convins că eu am fost cel care te-a îmbătat atunci la lac. Și

își închipuie probabil că mi-am permis și anumite libertăți sexuale.

- Dar nu pentru asta v-ați certat...

Zîmbetul lui se evaporă. Ochii lui se fixară asupra ei ca și cum ar fi fost o țintă, iar ochii lui o armă cu laser.

- Ce-ai spus?

Fără discuție seara asta era unul din momentele grele pentru el. Schyler se gîndi să abandoneze subiectul pe loc, dar simțea nevoia să rezolve această enigmă, să afle ceea ce dorise întotdeauna.

- Am zis că nu din cauza asta te-ai certat cu tata în seara aceea.

- De unde știi pe ce ne-am certat?

- V-am auzit zbierînd unul la altul. Cash se uită lung la ea.

- Da? Atunci spune-mi tu. De ce ne-am certat?

- Nu-mi amintesc. Făcu un efort să-și amintească încruntînd puternic sprîncenele. Eram prea amețită. Dar îmi amintesc cum țipați unul la celălalt. Trebuie să fi fost ceva important. Monique?

- Asta a fost cu mai mult de zece ani în urmă. Se lăsă moale pe banchetă și își duse mîna la gură, privind în noapte. Am uitat din ce cauză.

- Minți, spuse Schyler, moale. Cash întoarse brusc capul.

- Sînt convinsă că-ti amintești. Oricare ar fi fost motivul disputei, el e încă nerezolvat, nu?

Cash nu-i răspunse. Se uită în altă parte.

- În fine, s-o lăsăm baltă, mormăi Schyler. Era o chestiune care-i privea pe ei doi. Putea să mai aștepte. Era prea obosită pentru a redeschide iarăși ana aceea veche. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut azi. La revedere.

Schyler împinse ușa cu umărul. Era un gest necesar întrucît fără asta se îndoia c-ar fi avut tăria s-o deschidă.

Imediat ce atinse pământul cu picioarele, se aplecă și își scoase pantofii. Iarba era minunat de răcoroasă, curată și mîngietoare sub picioarele ei.

Menținîndu-se în umbra pomilor, se apropie de sa Asfințitul purpuriu făcea ca pereții albi ai casei pară trandafirii și eterici, ca și castelul din Camelot ferestrele răsplineau o lumină blîndă, aurie. Iedera care învăluisese o coloană din colțul verandei era plină de flori atrăgătoare.

Un val de dor și de dragoste o cuprinsese atît de puternic încît o durea pînă și respirația. Oboseala fizică și mintală îi răscolise emoțiile din adîncuri. Se rezemă de ramura unui stejar și privi înserarea îmbălsămată, lăsîndu-se peste casa pe care o iubea, dar care veșnic părea că-i scapă.

Trăise aici cea mai mare parte din viață. Pereții auziseră plînsul și rîsul ei. Podeaua îi simțise greutatea de cînd începuse să se tîrască pînă cînd învățase să danseze. Privise prima naștere a unui mînz și se sărutase prima oară în grajd. Viața ei era împletită cu casa, tot așa precum iedera era înfășurată în jurul coloanei.

Dar spiritul, inima casei îi rămăseseră străine. Nu le simțise niciodată. Sentimentul acesta de a fi o intrusă în propria ei casă era inexplicabil și totuși exista, era o parte a ființei ei, de care nu putea face abstracție. Era ca și cum s-ar fi născut fără unul din simțuri. Nu putea să-i fie dor de ea pentru că niciodată nu-i aparținuse, dar știa că urma să-i aparțină și simțea acut pierderea ei. Senzația de pierdere era veșnic prezentă într-un ungher al minții.

Îl simți pe Cash înainte ca acesta să-o fi atins măcar. Se apropiase de ea și îi cuprinsese gîtul cu palmele.

- Ce vă supără în seara asta, domnișoară Schyler?
- Ești un bastard.
- Am fost întotdeauna.
- Nu mă refer la împrejurările nașterii tale. Mă refer la tine, la felul cum te porți, cum îi tratezi pe alții.
- Adică pe tine?

- Ceea ce mi-ai făcut și mi-ai spus azi-dimineață a fost crud, inutil și iresponsabil.

- Am crezut că s-a isprăvit cu asta la platformă. Schyler făcu un gest impacientat din umeri.

- Nu vreau inimioare și floricele de la tine, Cash, dar pretind să fii cît de cît drăguț.

- Nu te aștepta la asta.

Își înalță capul, apărîndu-se.

- Nu-ți pasă cîtuși de puțin, nu? Niciodată. Nu dai niciodată nimic.

- Nu.

Ar fi trebuit să plece de lîngă el, dar nu-și putu convinge picioarele să se miște, nu atîta timp cît el reprezenta un stilp puternic de care se putea sprijini.

Avea nevoie să plîngă pe umărul cuiva. Exista el. Iar el înțelegea, mai mult ca oricine, exceptîndu-l pe Cotton, ceea ce simțea ea.

- Mi-e teamă, Cash.

- De ce?

- C-am să pierd Belle Terre.

Degetele mari de la mîinile lui se plasară pe mijlocul cefei și începură să maseze, eliberînd tensiunea din vertebre.

- Faci tot ce poți pentru a o păstra.

- Dar e totuși posibil, în ciuda tuturor eforturilor mele. Își înclină capul într-o parte. Cash îi masă oboseala din umeri. Fac un pas înainte și mă trezesc doi pași înapoi.

- Ești pe punctul de a încasa banii de pe contract, ceea ce va restabili balanța lui Crandall Logging și va elibera Belle Terre. De ce ți-e teamă?

- De eșec. Dacă nu livrăm tot, atunci ceea ce-am trimis pînă acum n-are nici o valoare. Această ultimă săptămînă e crucială. Sabotorul știe asta la fel ca și mine. Respiră adînc și strînse pumnii. Cine este? Ce are cu mine?

- Probabil că nimic. S-ar putea să aibă ceva cu Cotton.

- E același lucru.

- Îl afectează pe Cotton, te afectează pe tine.

- Da. Eu țin la el. Nici dacă mi-ar fi tată natural nu l-aș putea iubi mai mult. Poate pentru că înțeleg de ce iubește ei locul acesta atât de mult. A venit aici ca străin. A trebuit să se dovedească demn de Belle Terre,

Cash nu spuse nimic, dar degetele lui puternice continuă să îndepărteze tensiunea și neplăcerile acumulate. Masajul o făcu mar vorbăreată.

- Macy nu mi-a fost niciodată mamă. Era doar o femeie drăguță, dar teribil de nefericită care locuia în aceeași casă și elabora normele de conduită. Cotton a fost părinte pentru mine. Ancora mea. Suspină adânc, apoi continuă: Dar rolurile noastre s-au inversat, nu? Mă simt ca o mamă care se luptă pentru puiul ei; Nu mă pricep cîtuși de puțin să-l apăr.

- Cotton n-are nevoie de protecția ta. Va trebui să plătească pentru greșelile lui. Și nu vei putea face absolut nimic în ziua socotelilor.

- Nu spune asta, șopti ea, iritată. Mă sperie. Nu-l pot părăsi,

Cash se apropie mult de ea. Buzele lui găsiră un punct sensibil pe ceata ei, sub linia părului. Îi ridică mâinile și i le puse pe ramura groasă.

- Cash, ce vrei să faci?

- Să-ți ofer un subiect de meditație în plus față de necazurile tale.

Acum că brațele ei nu-l mai incomodau și avea cîmp liber de acțiune, își lunecă mâinile în sus și în jos pe toracele ei îngust, atingîndu-i în treacăt marginea sînilor.

- Nu vreau să mă mai gîndesc la nimic, în orice caz, sînt încă supărată pe tine.

- Supărarea ta mi-a prilejuit cele mai frumoase momente de dragoste pe care le-am avut vreodată.

- Eu n-o consider un afrodisiac, spuse ea, eu un suspin scurt cînd mîinile lui îi cuprinseseră sînii. Nu!

Reacționînd la slăbiciunea din vocea ei și nu la protestul în sine, Cash îi desfăcu bluza, apoi sutienul și își puse palmele pe sînii ei goi.

- Asta e o... Nu. Nu aici. Nu acum, Cash.

Protestele ei întîlniră urechi surde. Gura lui închisă se mișca în sus și în jos pe gîtul ei, mușcătoare, în timp ce degetele îi răsuceau sfîrcurile. Apoi își împinse șoldurile înainte, în mod reflex ea și le împinse înapoi.

- Și tu mă vrei, spuse el, răgușit. Știi asta la fel ca în jos cm ioni și strînse în palmă pernița triumghiulară, imblănită de sub pîntec. Ea îi șopti numele, cu reproș, subjugată.

- Nu, gemu ea, rușinată de senzația de abandon care făcea să i se înmoaie pulpele și genunchii.

Cash șuieră un „Da” în întuneric, în timp ce degetele lui căutară și găsiră locul umed, care dovedea contrariul. Îi ridică fusta la spate și o atrase spre el. Țesătura blugilor lui pe fesele ei părea aspră, moale, minunată.

Apoi degetele lui lunecară între fese, jos, mai jos pînă cînd desfăcură buzele umflate. Schyler își apăsă fruntea de lemnul tare al crengii și își încleșta mîinile pe ea.

- Cash... Numele lui tîșni cu un geamăn înăbușit, gros, de dor.

Cash își trase abil fermoarul de la pantaloni. Pătrunderea fu înceată, deliberată. Fu nemilos de zgîrcit cu sine pînă cînd propria lui pasiune îl învinse și atunci se afundă în strînsoarea umedă, satinată a sexului ei.

Schyler își dădu capul pe spate căutîndu-i buzele. În cele din urmă, Cash își aranja veșmintele lui și apoi pe ale ei. Schyler nu interveni. Era prea epuizată fizic pentru a se mișca. Și prea copleșită emoțional pentru a vorbi.

„Doamne!” ceea ce făcuse era inimaginabil. Și totuși se întîmplase. Nu-i părea rău. Era doar adînc tulburată,

pentru că în timp ce o ținea fusese invadată de el. Uitase de toate problemele. Uitase tot, inclusiv de Belle Terre.

Se întoarse pe loc când auzi motorul mașinii pornind. Nu-și dăduse seama când plecase de lângă ea. „Mai bine”, se gândi, urmărind cu privirea dispariția mașinii pe alee. Tot n-ar fi știut ce să-i spună.

Parcat la marginea șanțului, Cash așteaptă pînă când ultimul dintre clienții lui Jigger plecă, înainte de a trage în fața casei dărăpănate. Chiar și cu motorul mergînd se auzea zgomotul făcut de șarpe în butoi.

Opri motorul și coborî. Prin ușa de plasă, din spatele casei, îl văzu pe Jigger aplecat peste masa de bucătărie, numărînd încasările din ziua aceea. Cash bătu tare. Bătrînul se. Întoarse ca un vîrtej. Ținea un pistol atîntit asupra ușii.

- Calmează-te, Jigger. Sînt eu.

- Cît p-aci să-ți zbor scăfîrlia, îți dai seama? Puse banii pe masă și se apropie de ușă.

- Ce faci cu banii ăia, Jigger? îi pui în borcane de maioneză și-i îngropi în curte? Sau poate sub coteț?

Ochii bătrînului sclipiră.

- Vrei să știi, Boudreaux? mîrii el, fluturîndu-și încet pistolul pe sub nasul lui Cash. Încearcă să afli.

Cash rîse.

- Am eu o mutră de tîmpit? Apoi zîmbetul iui dispăru complet. Te asigur că nu.

Jigger se uită la Cash pe sub orbitele adîncite. Oricum ar trebui să te-mpușc. Tu ai ajutat-o pe cățeaua aia neagră să fugă. Ai dus-o la Belle Terre.

- Era aproape moartă.

- Nu-i treaba ta.

- A, ba da. N-ai lăsat-o în pace după avort așa cum ți-am spus. Asta o iau drept un afront personal.

- Nu eu. Un client.

- E totuși vina ta.

Jigger făcu o strîmbătură galică. Nu-i decît o femeie. O să-mi fac rost de alta.

- N-ai decît, spuse Cash cu o nonșalanță înșelătoare. Dar dacă mai faci cu vreo femeie ceea ce ai făcut cu Gayla Frances, vin aici, îți tai puța și ți-o vîr pe gîtlej de-ai să te sufoci. Ai înțeles, mon ami? Cash se rezemă de tocul ușii, a cărui vopsea se cojise și căzuse. Ochii lui priveau fără să clipească, dar pe buze avea o urmă de zîmbet.

- Mă ameninți?

- Și știi că n-o fac ușor.

Fața lui Jigger se destramă într-o parodie.

- Ești în călduri după cățeaua aia, nu, Boudreaux? Apoi clătină din cap. Nu. Tu o ai pe Schyler Crandall.

- Da. O am pe Schyler Crandall, spuse Cash, tăios. Dar mă mai interesează soarta Gaylei.

Cei doi bărbați se priviră dușmănos. În cele din urmă, Jigger își dădu capul pe spate și chicoti. Cash Boudreaux era probabil singurul om din parohie care-l intimidă. Jigger era destul de deștept pentru a ști cînd trebuie să se retragă. Nu voia să pună la încercare reputația lui de om iute la mînie și abil în lupta cu cuțitul pe care-l avea veșnic la spate. Dacă cineva le-ar fi măsurat ticăloșia, i-ar fi găsit egali, deși Cash era cu douăzeci de ani mai tînăr, cu cincisprezece kilograme mai ușor și mult mai iute. Fizic, Jigger îi era mult inferior.

Cash se relaxa și se depărta de ușă.

- Îmi arăți șarpele sau am venit aici degeaba? Făcu un semn cu capul în direcția butoiului.

Jigger băgă pistolul în brăcinarul pantalonilor și porni spre butoi. Un cablu subțire fusese întins dinspre casă. Deasupra butoiului se legăna un bec. Jigger îl aprinse. Cu un zîmbet mîndru, dădu la o parte piatra de pe capac și îl deschise cu un levier.

- Privește la puiul ăsta de cățea, Boudreaux. Ai mai văzut așa ceva?

Spre deosebire de majoritatea spectatorilor, Cash se apropie de butoi cu un pas normal, energic. Se duse pînă la el și privi înăuntru. Coada șarpelui vibra, umplînd aerul liniștit al nopții cu zgomotul lui bizar. Chiar și păsările și insectele nocturne amuțiseră de teamă și respect. Cățeaua latră, apoi scheună plină de teamă.

Jigger aștepta emoționat să vadă reacția lui Cash. Fu foarte dezamăgit cînd Cash dădu din umeri, neimpresionat.

- Dacă vrei să știi, am văzut sute de d-ăștia, de multe ori, în mlaștină.

- Pe dracu.

- Nu te mint. Odată inundațiile au aruncat pe mal o întreagă familie de vipere. Maman nu m-a lăsat să mă joc pe afară cîteva zile. Curtea mișuna de șerpi. De toate mărimile. Unii mai mari ca ăsta. Puteau înghiți un dine cu totul.

Se aplecă peste butoi să privească mai bine și rămase așa mult timp. Jigger privi peste umărul lui. Cînd Cash se răsuci brusc, Jigger scăpă levierul din mînă și sări înapoi.

Cash zîmbi cu un aer malefic.

- Ce-i, Jigger? Șarpele ăsta te face cam nervos.

- Rahat. Furios, Jigger luă capacul de jos, îl puse la loc pe butoi și-l potrivi în locul lui cu levierul. După ce termină, întinse mîna: Un dolar.

- Desigur. Fără să-și plece privirea, Cash băgă mîna în buzunarul blugilor și scoase o hîrtie mototolită de un dolar. Merita un dolar numai să te vād sārind astfel.

Plecă în direcția unde își parcase mașina.

- Boudreaux! Cash se întoarse și-l privi pe omul care stătea în fața lui. Ai idee cine mi-a adus șarpele ăsta?

Cash se mulțumi doar să zîmbească înainte de a se pierde în întuneric.

Schyler dormi pînă tîrziu. Cînd soneria[^] deșteptătorului se declanșa la ora obișnuită, se răsuci, îl închise și adormi iar. Cînd se trezi din nou se uită la ceas și văzu că era mai curînd aproape de prînz decît de micul dejun. Ar trebui să-i fie rușine. Dar după ziua îngrozitoare de ieri, se gîndi că merita să-și ia o dimineață liberă. Făcu un duș, se îmbracă repede și curînd era în bucătărie devastînd un pepene galben.

- Poți mînca salată de pasăre dacă aștepți o oră să se răcească, îi spuse d-na Dunne.

- Mulțumesc, dar trebuie să mă duc la birou.

La un moment dat, în timpul nopții, în subconștient i se ivise un gînd în legătură cu ultimul transport pentru Endicott. Din fericire, își adusese aminte de el dimineața, și voia să discute neapărat cu Cash.

- Dacă vrei să știi părerea mea, ei bine, lucrezi prea mult, spuse menajera.

- Nu ți-am cerut părerea, replică ea, dar la ieșire îi făcu cu ochiul.

Cînd trecu pe lîngă ușa salonului, o văzu pe Gayla ștergînd cărțile de praf.

- Gayla, ți-am cerut să faci un inventar al cărților, nu să le ștergi de praf. Asta-i treaba doamnei Dunne.

- Nu mă deranjează. Și așa n-am ce face. Mă simt prost să stau degeaba, trăind pe spinarea ta.

- Dar nu-i adevărat, spuse Schyler, aruncînd un zîmbet spre Gayla care era cocoțată pe o scară, și care îi răspunse cu un zîmbet șters. S-a întîmplat ceva? Sper că n-a mai apărut vreo păpușă voodoo?

- Nu, răspunse Gayla, privind absentă prin ferestrele mari. Pajiștea lată, scaldată în soare, liniștită, nu putea constitui o amenințare. Numai că eu... eu... Scoase un suspin, dînd din cap în derîdere față de sine însăși. Nimic.

- Ce?

Gayla făcu un gest de resemnare, cu cîrpa de praf.

- Curtea arată atît de liniștită și pașnică acum. Dar cînd se întunecă am sentimentul ciudat că ceva sau cineva stă acolo și ne urmărește.

- Gayla, o apostrofă Schyler, blind.

- Știu că e stupid. Mă sperii și de umbra mea.

- Asta-i normal, după toate prin cîte ai trecut. Statueta e o amenințare cît se poate de reală. N-am vrut să chem șeriful să cerceteze, dar dacă vrei, am s-o fac.

- Nu! exclamă Gayla. Să nu faci asta. În plus, n-ar folosi la nimic. Șeriful e prieten cu Jigger.

- Deci ești sigură că el e autorul?

- Probabil c-a plătit pe cineva s-o pună acolo.

- Sînt sigură c-a vrut doar să te sperie. Nu cred c-o să te mai necăjească. Cu toate șicanele lui, Jigger, Flynn n-ar îndrăzni să pună piciorul la Belle Terre.

- Sper că nu, spuse Gayla, fără prea multă convingere.

Schyler se așeză pe brațul tapițat al unui fotoliu.,

- Mai e ceva, nu?

- Nu.

- Spune-mi.

Gayla se dădu jos de pe scară și aruncă cîrpa într-un coș cu materiale de curățenie. Umerii ei înguști se ridicară și coborîră într-un suspin adînc.

- Nu știu dacă pot spune exact ceea ce nu e în regulat Schyler.

- Încearcă.

- Ești prea ocupată ca să mai asculți și prostiile mele.

- Am timp. Despre ce e vorba?

Stătu o clipă să-și adune gîndurile, apoi spuse:

- Mă întreb ce-am să fac tot restul vieții de acum încolo. N-am destule studii să pot găsi o slujbă bună. Sînt prea bătrînă să mă mai apuc de carte. Și chiar dacă n-aș fi, tot

nu mi-aș putea permite. Își ridică ochii, întrebător. Ce-mi rămîne de făcut? Unde să mă duc? Din ce-o să trăiesc?

Schyler se ridică și o îmbrățișa afectuos.

- Nu te grăbi să iei o hotărîre. Lucrurile se vor aranja în timp. Se va ivi ceva. Pînă atunci, stai aici.

- Nu pot continua să trăiesc pe spinarea ta.

- Mă superi cînd vorbești așa.

Schyler îi înălță capul. A privi în ochii Gaylei era ca și cum ai privi în două cești cu cafea de cicoare. Erau la fel de mari, de negri și de fluizi. Ar fi trebuit să fie veseli, dar erau plini de disperare.

Schyler era dezamăgită că Jimmy Don Davison nu-i răspunsese la scrisoarea pe care i-o trimisese la închisoare. Sperase că dacă știa că Gayla fugise de la Jigger pentru a-și salva viața, acesta o va contacta. Mizase cel puțin pe curiozitatea lui în legătură cu fosta lui iubită. Dar se vede treaba că nu era nici măcar curios.

O scrisoare de iertare din partea lui Jimmy Don ar fi fost un tonic pentru Gayla. I-ar insufla puțin optimism pentru viitor. Schyler n-avea cum să știe ce simțea Jimmy Don față de fosta lui iubită, dar în mod sigur, cunoscînd împrejurările, n-ar mai blama-o pentru trecutul ei recent.

- E prea frumos afară ca să-ți faci probleme de viitor, spuse Schyler, blind. Nu vreau să mă gîndesc că ai să pleci de la Belle Terre. Mă întristează. Nu știu ce mă făceam fără prietenia ta în aceste săptămîni.

Tristețea din ochii Gaylei dispăru, dar acum erau plini de furie.

- Tricia te urăște îngrozitor. Cum de o suporti?

- Încerc să-i ignor răutățile.

- Nu prea vād cum. Iar soțul ei stă și o lasă să-și facă mendrele. Gayla clătină din cap. Cu o înțelepciune care-i depășea cu mult vîrsta, probabil moștenită de la Veda, adăugă: E ceva putred aici.

- Unde? Cu ei.

- Și anume?

- Nu sînt sigură. Tăinuiesc ceva. Amîndoi. Vorbesc la telefon în șoaptă. Știai asta? Cînd trec pe lîngă ei, închid telefonul sau încep să vorbească tare, ca și cînd aș fi atît de proastă să nu-mi dau seama că se prefac. Se uită la Schyler, îngrijorată. Dacă aș fi în locul tău, n-aș avea încredere în ei.

Acele conversații telefonice furișe erau probabil cu intermediari de vânzări imobiliare. Gayla nu știa de planul lor de a vinde Belle Terre. Schyler rîse de avertismentul ei.

- Nu cred că completează să mă asasineze în pat.

- Nu domnul Howell e capul răutăților, ci ea. Ea te urăște, Schyler. Nu știu cum pot fi crescute două fete ca surori și să iasă atît de diferite.

- Sîntem din părinți diferiți.

- Cred că Tricia e din sămîntă rea. Ascultă-mă pe mine.

- E doar nesigură de propria ei valoare.

Intuiția Gaylei o afectă mai mult decît voia să recunoască. Totuși, și spre enervarea Gaylei, o apăra pe Tricia.

- Mama ne-a ignorat pe amîndouă, dar tata n-a făcut nici un secret din faptul că mă preferă pe mine. Asta s-a răsfrînt asupra Tricie și, în timp, a înrăit-d.

- Te respect pentru c-o aperi, dar ferește-ți spatele.

Cu acest avertisment răsunîndu-i în urechi, Schyler o lăsă pe Gayla în salon și se îndreptă spre ieșirea din spatele casei. Se uită în camera lui Cotton, dar el nu era acolo. Îl găsi afară, stînd pe un scaun de grădină și dînd nuci de sicomor veverițelor care-i mîncau direct din palmă. Cînd apăru Schyler, se împrăștiată pe pajiște și în copacii cei mai apropiați.

- Mi-ai gonit veverițele, spuse Cotton, încruntîndu-se.

- Bună dimineața. Se aplecă și-l sărută repede înainte de a se așeza pe scaunul de alături.

- Cum te simți? întrebă ea. Eu mă simt splendid, împingându-și picioarele mult înainte și ridicându-și mâinile deasupra capului, se întinse copios.

- Ar fi și cazul. Ai dormit o jumătate de zi.

- După ziua de ieri, cred că meritam.

- Și eu zic la fel. O adevărată bătaie de cap, nu?

- De unde știi?

Cotton se culcase deja când ajunsese ea acasă. Îi urmări privirea spre ziarul de dimineață pus pe măsuta dintre scaune. Chiar citind invers, Schyler văzu că prima pagină era dominată de un reportaj despre accidentul cu transportorul de la Crandall Logging. O poză îl înfățișa pe Cash, călare pe unul din buștenii aceia masivi, supraviețuind munca de eliberare a drumului.

- Cash a fost omul de bază, acolo, după cum văd.

Schyler îl cunoștea destul de bine pe Cotton ca să nu se lase înșelată de comentariul lui, dar se prefăcu că-l ia de bun.

- E un organizator înăscut. Lucrătorii ar trece și prip foc pentru el.

- Hmm.

Una dintre veerite aprecie că Schyler nu reprezenta nici un pericol și se întorsese pentru a mai lua nuci. Cotton se aplecă înainte și îi aruncă o jumătate.

- Doamna Dunne știe că i le-ai luat? Nucile astea frumoase ar fi bune pentru plăcintă.

- Nu schimba subiectul, spuse Cotton, îmbufnat.

- Care subiect? replică Schyler.

- De ce nu mi-ai spus de accident?

- N-am avut când.

- De ce nu mi-ai cerut sfatul când a venit Boudreaux ieri dimineață cu tot tărăboiul ăla?

- Îmi pare rău. Te-a deranjat?

- Veșnic mă deranjează.

Schyler ignoră replica și răspunde la prima întrebare cu un calm forțat.

- Nu ți-am spus și nu ți-am cerut sfatul pentru că, cinstit, nici nu mi-a trecut prin cap:

- Trebuie să ții cont, tinăra doamnă, că sînt încă șeful acestei companii, spuse el, fii voce ridicată.

- Dar momentan ești indisponibil.

- Așa că ai trecut întreaga conducere bastardului ăluia de Cajun.

- Stai puțin, tată. Cash are un rol foarte important, dar hotărîrile le iau eu. În majoritatea cazurilor te-am consultat. Ieri a fost o excepție. Trebuia să acționez repede. N-am avut timp să cîntăresc alternativele. De fapt, nici nu erau.

- Puteai să-mi dai un telefon. Trebuia să mă ții la curent.

- Cred că puteam, dar de la operație, am încercat să te distanțez de greutățile zilnice ale conducerii operaționale.

- Ei bine, să nu-mi mai faci favoruri. Nu vreau să mă izolez. O să fiu izolat destul de cînd o să mă bage în afurisitul ăla de cosciug. Nu grăbi lucrurile.

Schyler avu nevoie de foarte multă stăpînire de sine pentru a tăcea și a se abține de la orice comentariu. Ca pe un catehism, recită mintal toate motivele pentru care trebuia să treacă cu vederea peste aceste reproșuri nemeritate. Nu trebuia enervat sau supărat. Stresul de orice fel era periculos, dacă nu chiar mortal. Era înclinat spre depresie și intoleranță cînd era vorba de mîndria lui.

Cu o voce atent modulată, spuse:

- Acum că, evident, te simți mult mai puternic, am să te consult în toate problemele de afaceri. - N-am făcut-o pînă acum numai din considerație pentru sănătatea ta.

- Astea-s fleacuri. Își îndreptă un deget spre ea. Nu m-ai consultat pentru că-l ai pe Cash. O vină de pe tîmpla lui

începu să se zbată, dar ei nu observară. Discutați afaceri și în pat?

Schyler tresări vinovată. O clipă încetă să mai respire. Când reacțiile involuntare reapărură, în cele din urmă, își ridică puțin bărbia și întîmpină bravă, privirea inchizitorială a tatălui ei.

- Sînt o femeie în toată firea. N-am să discut cu tine viața mea intimă.

Cotton izbi cu pumnul în brațul fotoliului.

- Aici nu discutăm despre viața ta intimă. Ai lăsat-o pe sora ta să-ți ia locul, pe ea care nea făcut să credem că Howell a lăsat-o gravidă. Ai trăit cu un nenorocit de homosexual șase ani. După toate astea, de ce aș începe acum să-mi bat capul cu cine te culci? E treaba ta.

- Atunci de ce ții la mine? Cotton își apropie fața de ea:

- Pentru că de data asta colegul tău de pat e Cash Boudreaux.

- Și asta contează atît de mult?

- Al dracului de mult. E prea aproape de afacerile mele, de casa mea. Legătura ta cu el afectează toată munca mea de-o viață.

- În ce fel?

- Pentru că bastardul ăsta... Schyler sări de pe scaun și se aplecă asupra lui. Nu-l mai numi așa. Nu e vina lui că s-a născut nelegitim.

Cotton se ghemui pe scaun și se uită în sus la fiica lui nevenindu-i să creadă.

- Doamne sfînte! Ești îndrăgostită de el. Obrazul ei își pierdu orice culoare. Continuă să se uite la tatăl ei cîteva clipe, cu inima palpitînd. apoi își întoarse capul. Se propti cu brațele de spătarul scaunului pe care stătea, simțind nevoia unui sprijin suplimentar.

Cotton încă nu terminase cu ea. Își îndreptă spatele și se trase pe marginea scaunului:

- Îndrăznești să-l aperi pe omul ăla în fața mea. În fața mea. Se bătu cu pumnul în piept. În interior, dureri ascuțite produceau fisuri în pereții inimii. El însă era prea iritat pentru a observa. Ai făcut greșeala prostescă de a te îndrăgosti de fustangiu ăla de Cash Boudreaux?

Ea se îndepărtă de scaunul lui și-l înfruntă din nou, furioasă.

- De ce, nu? Și tu ai fost îndrăgostit de mama lui. Se uitară unul la altul atît de dur încît nici unul din ei nu rezistă multă vreme. Își plecară ochii simultan.

- Deci știi, spuse Cotton, după un timp.

- Da.

- De cînd?

- De curînd.

- El ți-a spus?

- Nu. Tricia. Cotton suspină.

- Cum dracu' ? Mă mir că n-ai știut tot timpul ăsta. Toată parohia știa.

Cotton sparse o nucă, îi scoase miezul și îl dădu unei veverițe mai curioase și mai îndrăznețe.

- Am comis un adulter cu Monique care a durat ani de zile. Eu sînt vinovatul.

- Adevărat.

- Și aș face-o din nou. Tatăl și fiica se uitară unul la altul. Chiar dac-ar fi să ard veșnic în iad, aș iubi-o din nou pe Monique Boudreaux. Se lăsă pe spate în scaun și își lăsă capul pe spătar. Macy nu era o... femeie caldă. Pentru ea pasiunea echivala cu pierderea controlului de sine. Era incapabilă s-o simtă.

- Și Monique Boudreaux era?...

O umbră de zîmbet înflori pe buzele lui palide.

- Da, spuse el. Era. Făcea totul cu pasiune: rîdea, mă certa, făcea dragoste. Schyler îi văzu privirea transfigurată, ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă a memoriei, unde

vedea timpurile fericite de. demult. Era o femeie foarte frumoasă.

Schyler era uimită de expresia de pe fata lui. Nu-i văzuse niciodată trăsăturile atît de blînde. Vulnerabilitatea lui o afectă profund.

- Și Cash e un bărbat frumos.

Instantaneu, expresia lui Cotton se schimbă iar. Se făcu dură și urîță. Buzele lui zîmbitoare se strînseseră cu dispreț.

- Ți-a sucit bine gîtul, nu? Ai încredere în el.

- Mi-a fost de neprețuit. Mă bazez pe el. E cel mai inteligent pădurar instinctiv din ținut. Toată lumea știe asta.

- Asta știu și eu, mîrîi Cotton. Și eu mă bazez pe abilitatea lui profesională, dar nu mă vîr în pat cu el. N-am curaj nici să stau cu spatele la el de teamă să nu primesc un cuțit.

- Cash nu-i chiar așa, spuse ea, dorindu-și să fie adevărat.

- Nu? Cînd ți-a vorbit de Monique și de mine, nu ți-a spus și de amenințările lui?

- Amenințări?

- Văd că nu...

- Știu că ați avut cîteva discuții aprinse. Una a fost în noaptea cînd m-a adus acasă de la Thibodaux Pond. Îți amintești? Chiar după ce a murit mama.

- Dă, răspunse el, precaut.

- Cash m-a ajutat în seara aceea. Nu el a fost cel care m-a umflat cu bere. L-ai învinovățit degeaba.

- Cash nu face nimic din bunătate. N-o fi fost el cel care te-a îmbătat, dar să nu faci greșeala să crezi că-i păsa de tine,

- De ce v-ați certat în seara aceea?

- Nu-mi amintesc. Mințea și el ca și Cash.

- Monique?

- Nu-mi amintesc. Probabil. Cînd a murit Macy, Cash mi-a cerut să mă însor cu mama lui.

Schyler îl privi atent căutînd expresia aceea blîndă, iubitoare, pe care o văzuse cu cîteva clipe înainte.

- De ce n-ai făcut-o? Dacă o iubeai atît de mult, de ce nu te-ai căsătorit cu ea cînd a murit mama? Simțindu-se vinovată, întrebă: Din cauza mea și a Triciei?

- Nu. Din cauza unui legămînt față de Macy.

- Dar ea era moartă.

- Nu conta. Îi dădusem cuvîntul. Nu mă puteam însura cu Monique. Ea a înțeles și s-a resemnat. Cash însă nu.

- Are vreo vină? Ai făcut un iad din viața mamei lui. Știi că a avortat un copil de la tine?

Ochii lui Cotton se umplură de lacrimi.

- Blestemat să fie că ți-a spus asta.

- E adevărat?

- Da. Dar n-am știut că era gravidă decît după aceea. Jur că nu.

Schyler îl crezu. Putea minți prin omisiune, dar nu i-ar fi spus niciodată ceva care era în contradicție flagrantă cu adevărul.

- Monique trăia într-o zonă foarte cenușie, era o paria. Nu-și putea respecta nici religia din cauza relației cu tine.

- A fost opțiunea ei, nu numai a mea, să trăiască așa cum a făcut-o.

- Dar cînd a murit mama și ai fi putut îndrepta lucrurile, n-ai făcut-o.

- N-am putut, repetă el, strigînd. I-am spus asta lui Cash. Acum îți spun și ție. N-am putut Cotton se opri pentru a respira. Atunci a fost momentul cînd Cash a jurat pe mătăniile mamei lui că se va răzbuna. M-a acuzat c-am făcut din ea o tîrfă. A promis că nu se va lăsa pînă n-o să mă ruineze pe mine și Belle Terre. Mai luă o gură de aer. De ce crezi că un om cu priceperea lui a rămas aici toți anii ăștia, trăind ca un proscris în casa aia dărăpănată?

- I-am întrebat.

- Și ce ți-a spus? - A zis că i-a promis mamei lui pe patul de moarte că nu va pleca niciodată de la Belle Terre cât timp trăiești tu. Ii ceruse să aibă grijă de tine.

Asta îl reduse pe Cotton la tăcere. O clipă se uită la Schyler fără s-o vadă, apoi își aținti ochii în gol. În cele din urmă, dădu din cap încăpățînat.

- Nu cred nici o secundă. Își pregătește momentul, așteptînd ca o panteră, să sară. Tu te-ai întors din Anglia cu hormonii vîjîind și bang! a prins ocazia să se răzbune, în sfîrșit. Și cum eu erau la pat, a avut acces la tine cum nu mai avusese niciodată. A profitat din plin, nu?

- Nu.

- Nu?

- Nu!

Ochii lui Cotton se îngustară ca două fante.

- N-a profitat el de ocazia asta formidabilă pentru a se răzbuna pe mine că m-am culcat cu mama lui? Toată lumea știe ce sentimente am eu pentru tine. Băiatul nu-i prost. Dacă voia să mi-o plătească cu vîrf și îndesat, cel mai bun mijloc era să pună mîna pe fiica pe care o iubeam cel mai mult.

Schyler își duse mîna strînsă la gură și scutură din cap vehement, în timp ce ochii îi erau plini de lacrimi de îndoială.

- E viclean ca o vulpe de mlaștină, Schyler, spuse Cotton, răgușit. Monique era mîndră. N-a luat niciodată bani de la mine, deși abia aveau din ce trăi. Crescînd în condițiile astea, i s-a pervertit mintea. E dereglat. Ne urăște. Are tot farmecul lui Monique dar nimic din compasiunea și dulceața ei. Cotton întinse spre ea un deget, avertizînd-o: nu poți avea încredere în el. Dacă faci, sîntem pierduți. Va face orice, va spune orice, pentru a ne ruina. Să nu te îndoiești de asta nici o singură clipă.

„Nu-i adevărat”, își spuse ea.

Pînă să ajungă la birou însă, îndoielile pe care i le stîrnise Cotton îi întunecau mintea ca un nor care acoperă soarele. Deschise ușa mașinii cu un brînci. Camioneta lui Cash era parcată lîngă unul din cîntare - Însemna că și el era acolo. Era bucuroasă că nu va trebui să-l caute prin pădure. Confruntarea nu putea fi amînată. Voia să știe, să aibă imediat confirmarea că Cotton se înșeală, că ea era aceea care avea dreptate.

Intră vijeliosă în birou și trînti ușa în urma ei cu un zgomot puternic. Cash stătea la birou, introducînd date într-o mașină de calculat. Ridică privirea. Avea sprîncenele încruntate, buzele strînse ca o linie.

- N-o să-ți vină să crezi, Schyler. Ken Howell te ciupește.
- Ia fel și tu.

Vocea ei era domoală, dar rece și tăioasă. Pentru Cash fu o surpriză evidentă. Sprîncenele lui sa ridicară puțin cîte puțin. O privi cu atenție. Stătea țeapănă, lipită de ușă, clipind des, indignată, ca un propovăduitor al abstenenței care tocmai a descoperit că are rom în salata de fructe. Măsură cu privirea trupul ei încordat, de sus în jos și înapoi. Calm, lasă jos, pe biroul acoperit de acte, creionul pe care îl folosise și își puse mîinile la ceafă.

- Așa e. Dar pînă acum nu te-ai plîns.

Sîinii ei se cutremurau din cauza respirației neregulate.

- De ce? Ce te a îndemnat s-o faci?

- De ce? Repetă el, rîzînd uimit de întrebarea ei. Cînd își dădu seama că nu glumește, răspunse nonșalant: pentru că e plăcut.

- Numai pentru motivul ăsta? Vocea ei era răgușită. Atunci ar fi același lucru cu orice femeie, nu? De ce, pe mine?

Cash își lăsă mîinile în jos și se ridică. Ocolind biroul se propti de marginea lui, ținînd-o tot timpul sub observație.

- Ce ți-a venit așa, deodată? Ai crampe?

- Răspunde-mi la întrebare, Cash, spuse ea cu o voce ascuțită, impacientată. Dacă aproape orice femeie ți-ar produce o erecție și ți-ar plăcea, atunci de ce m-ai ales pe mine?

Cash își mușcă colțul buzei.

- Vrei un răspuns direct?

- Da.

- Bine, spuse el, insolent. Cu tine e mai bine decât cu oricine am făcut-o, de o bună bucată de vreme. Te-am vrut din ziua în care te-am văzut dormind sub pom. De fiecare dată când te-am văzut după aceea, te-am dorit și mai mult. Pînă când te-am avut.

- Capitulara mea cred că ți-a dat fiori.

- Da, spuse el cu o sinceritate brutală. Și ție la fel. Schyler își mușcă puternic buza pentru a nu plînge.

- De ce n-ai spus nimic?

- Cînd?

- După prima dată.

- Pentru că te uitai la mine ca și cum te-ai fi așteptat la scuze. Nu cer niciodată scuze unei femei. Pentru nimic. Și cu atît mai puțin pentru că am avut-o.

- Ai obținut ceea ce ai dorit. Capitulasem. Chiar am și venit la tine. De ce nu te-ai rezumat la atît?

Cash o privi ciudat.

- Pentru că nu eram satisfăcut. Și încă nu sînt. Îmi plac țițele tale, picioarele, fundul, gura, sunetele alea mici pe care le scoți cînd termini și felul în care îmi faci cu gura. Să continui sau pot să mă opresc?

Schyler se războia cu propriile ei emoții. Doamna pe care Macy o educase voia să-l pălmuiască și să iasă din cameră furtunos. Femeia din ea voia să se arunce de gîtul lui, să-l sărute, să-l iubească. Fiica lui Cotton voia să-l prindă cu

ghearele și să-l sfișie, să-i provoace răni care să-l doară la fel cum o durea pe ea detașarea rece din vocea lui.

- De ce m-ai... avut azi-noapte la Belle Terre?

- Simțeam nevoia.

- De ce în felul ăla?

- Să nu zici că nu ți-a plăcut. Erai flească toată.

- N-am zis că nu mi-a plăcut, ți-pă ea. Te-am întrebat de ce atunci și acolo?

- Pentru că era...

- Bine?

- Oui, strigă el. Da. Mi-a plăcut. M-au luat apele, e bine? N-am stat samă mai gîndesc. S-a gîndit penisul meu pentru mine.

- Din cîte am auzit, el o face de obicei. Cash scoase un şuierat printre dinți.

- Ascultă: tu ai vrut-o, eu am vrut-o. Eram în erecție. Tu erai umedă. Am făcut-o și ne-a plăcut la amîndoi în momentul ăla. Își îndreptă corpul și avansa spre ea. Șuvița de păr care atîrna pe fruntea lui tremura de enervare. Ce-i cu tot scandalul ăsta? De ce mă interoghezi? Nu putem trece peste asta și să discutăm despre lucruri importante, ca de exemplu modul în care cumnatul tău măsluiește registrele de ani de zile? Ochii lui se întunecară. Sau și mai bine, de ce nu te urci pe genunchii mei să faci ceva cu erecția asta monstruoasă care s-a produs ca rezultat al conversației noastre?

- Nu mi se pare amuzant.

- Ai perfectă dreptate. Nu e. Fierbînd, Schyler îl întrebă scurt:

- Ce-i cu Ken?

- Simplu. E un escroc. Din cauza lui compania pierde bani, în ciuda activității ei corecte. Nu știu dacă Cotton e la curent și a trecut asta cu vederea pentru că Howell face parte din familie sau pentru că s-a ramolit. Howell l-a furat pe Endicott. Aparent, a contrasemnat peste semnătura lui

Cotton pe cecul lor, l-a încasat și a băgat banii în buzunar, dar a omis să menționeze despre comandă și plata în avans, cuiva. Cash arătă cu mîna spre registrele de pe birou. Registrele alea sînt ciuruite de găurile pe care le-a făcut el.

- De unde știi astea?

- Glee a dezvăluit jongleria pe care Howell a făcut-o cu numerele pentru ca sumele să iasă la calcul.

- Glee?

- Ai spus. să-i dăm ceva de lucru, l-am dus o copie a actelor. Le-a cercetat și a spus că nu erau...

- Cine te-a autorizat să faci asta? Schyler era furioasă.

Cum?

- Ai auzit ce-am întrebat.

Cash își dădu părul pe spate cu o mișcare din cap.

- Să ne înțelegem clar - genunchiul lui stîng se îndoi în afară schimbîndu-i puțin centrul de greutate, dîndu-i o poziție arogantă - ești supărată pentru că Glee a scos la iveală dovezi care-l pot trimite pe fostul tău iubit la închisoare?

- Nu, scrișni ea, sînt supărată pentru că ți-ai asumat o autoritate pe care nu ți-am dat-o.

- Aha, înțeleg, spuse el, rece. Mi-am depășit atribuțiile.

- Da.

- Asta are vreo legătură cu discuția noastră de la început? îmi depășesc atribuțiile de fiecare dată cînd mă culc cu domnișoara Schyler Crandall?

- Nu face și asta parte din plăcerea ta? Depășirea atribuțiunilor? Batjocorirea autorității? Încălcarea domeniului altcuiva? Nu pentru asta faci dragoste cu mine?

- Eu nu fac dragoste. Schyler încercă să nu tresară.

- Înțeleg. Tu nu faci dragoste. Tu te împerechezi.

Cash făcu o mișcare de lehamite cu umărul.

- E un cuvînt la fel de bun ca oricare. Văzînd-o cum se albește la față, înjură ușor

printre buze, și continuă:

- Eu îi zic la sapă, sapă. Nu cred în cuvîntul dragoste, așa că nu-l folosesc. Asta nu înseamnă nimic. Tot ceea ce am văzut că fac oamenii în numele iubirii e să se rănească unii pe alții. Tatăl tău pretindea c-o iubește pe mama.

- A iubit-o. Mi-a spus azi-dimineață.

- Atunci de ce a stat cu o femeie pe care n-o iubea, nici măcar n-o plăcea? Din cauză că iubirea asta mare pe care pretindea c-o are pentru mama nu era atît de puternică precum ambiția și lăcomia lui. Mama pretindea că mă iubește.

Cash mătură aerul din fața lui pentru a îndepărta protestul pe care-l vedea ridicîndu-se pe buzele ei.

- Dar cînd a murit, continuă el, știi după cine plîngea? După Cotton. Cotton! Care o tratase ca pe un rahat. Plîngea pentru că nu voia să-l părăsească pe Cotton!

Clătină din cap uimii și dezgustat, apoi rîse amarnic.

- Nu e nici o scofală cu rahatul ăsta care se cheamă dragoste. Inventatorul lui a fost răstignit pe cruce. Asta explică atracția lui. Bineînțeles că poți să te joci cu cuvîntul ăsta dacă vrei ca lucrurile să pară mai frumoase de cit sînt. Dacă justifică acțiunile oamenilor, n-au decît să-l folosească. Dar n-are nici o valoare.

Schyler spuse supărată:

- Regret pentru tine.

- Păstrează-ți regretele. Nu vreau să am nimic de-a face cu iubirea. Nu, dacă ea înseamnă să-i las pe alții să măture podeaua cu mine și apoi să-i rog s-o facă iar. Fac ceva pe rezistența pasivă. Cash Boudreaux răspunde cu aceeași monedă.

- Ochi pentru ochi.

- Exact. Și ceva în plus.

- Deci, de vreme ce Cotton s-a folosit de mama ta, te-ai simțit îndreptățit să mă folosești și tu pe mine în același mod.

Ochii ei îi căutară privirea. Nu văzu în ei nici un licăr de înțelegere, nici un fel de compasiune sau căldură umană. Reflectau doar expresia ei deziluzionată.

- Așa este? întrebă ea.

- Tu asta crezi?

Schyler dădu încet din cap.

- Da. Așa cred.

Inima ei îl ruga s-o contrazică. El n-o făcu.

- Înțeleg că Cotton ți-a deschis ochii asupra mea, spuse el, calm.

- I-ai amenințat c-ai să-l ruinezi, e adevărat? Cash nu răspunse.

- Ai jurat pe mățaniile mamei tale c-ai să distrugi pe el și Belle Terre. Asta include și încercarea de a mă speria pe mine? Și defectarea utilajelor? Producerea de întârzieri? Luarea de măsuri pentru ca și comanda care ar repune compania pe teren solid să nu poată fi onorată?

Cash o privi cu ochi sclipitori.

- Ești o femeie deșteaptă. Trage singură concluzia.

- Și ar fi o glumă bună pe socoteala noastră, a familiei, dacă în plus, te-ai mai și culca cu mine, nu?

- Mă faci să zîmbesc numai gîndindu-mă.

Fața lui însă nu era zîmbitoare. Era distantă și rece. Simțind că se prăbușește, Schyler făcu un efort să stea dreptă.

- Vreau să ieși afară imediat. Să nu te mai întorci. Și nu te apropia nici de lucrători.

- Crezi că mă poți opri?

- Nu va fi nevoie: Ai o influență foarte mare asupra lor. Ai putea probabil să-i determini să-și părăsească slujbele chiar în după-amiaza asta. Își lăsă capul într-o parte. Dar

m-aș mira să intre în grevă știind că vor pierde primele promise.. Mă întreb ce ți-ar i face dacă te-ar suspecta că sabotezi transporturile și le periclitezi bonificațiile.

- Văd că te-ai gândit la toate.

- Te somez să părăsești Belle Terre în decurs de o săptămână. Eliberează casa aceea. Din partea mea, poți să-i și dai și foc să ardă pînă în temelii. Dar să nu te prind că te mai întorci. Dacă te mai găsesc pe domeniile mele te-împușc.

Cash încercă s-o facă să-și plece privirea, dar nu reuși. Ridică din umeri, se duse la ușă și o deschise..

- N-ai să reușești niciodată să termini la timp fără mine, știi bine.

- Voi muri încercînd.

Cash o măsură lent din priviri.

- S-ar putea.

Chiar și clinchetul ușii cînd Cash o închise în urma lui sună amenințător, ca o împușcătură.

Schyler intră în sufrageria de la Belle Terre fără un cuvînt și trînti pe masă, în fața lui Ken, un dosar:

- Ce-i asta? întrebă el.

- Destule dovezi ca să înfunzi pușcăria.

În partea opusă a mesei, furculița Triciei se opri la jumătatea drumului, între farfurie și gură. Ken făcu pe inocentul și zîmbi grețos.

- Ce dracu' vrei să spui?

- Nu vreau să discutăm aici unde putem fi auziți de doamna Dunne și Gayla. Te aștept în salon.

Cîteva minute mai tîrziu îl aștepta în salon așezată pe un scaun. Părea invincibilă, dar ea se simțea mai degrabă ca puful unei flori de păpădie pe punctul de a fi împrăștiat de vînt. Simțea că e gata să se dezintegreze.

Cînd Ken și Tricia intrară, spuse:

- Vă rog, închideți ușile.

- Vai, sîntem atît de dramatice în seara asta... Tricia se cuibări pe un fotoliu în partea opusă lui Schyler și își ridică picioarele pe brațul lui. Luă cîteva boabe de struguri din ciorchinele pe care-l adusese și le băgă în gură.

- Ador toată intriga asta, spuse ea, dar ce nevoie e de ea?

- Am să-l las pe Ken să-ți spună.

Schyler, ignorînd insolența iritantă a Triciei, se uită la fostul ei logodnic. Comparația nu era prea strălucită, dar nu putea să nu măsoare eșecul lui alături de succesul lui Cash. Ken avusese toate avantajele. Era dintr-o familie bună, urmasa o școală particulară, avea bani. Risipise toate aceste avantaje. Cash începuse de la zero, nu era nici măcar legitim, dar reușise să-și clădească o viață plină de satisfacții. Nu avea încă avere, deci succesul fii nu se putea măsura în dolari și cenți. Dar își cîștigase respectul celorlalți, nu devenise ridicol.

Îi iubise pe amîndoi. Ambii erau niște mincinoși și escroci. Asta se reflectase mai mult asupra ei decît asupra lor. Era clar că avea o adevărată vocație să iubească pe cine nu trebuie. Ken bătu cu palma în dosar.

- Ascultă, Schyler, nu știu ce dovedește dosarul ăsta, dar...

- Dovedește că ai delapidat bani de la Crandall Logging aproape de cînd ai fost angajat.

Tricia își îndreptă spatele și își azvîrli picioarele pe podea.

- Cum?

- Nu știu despre ce dracu' vorbești, spuse Ken, împrăștiind salivă.

- Cifrele sînt acolo, negru pe alb, Ken, spuse Schyler, pe un ton egal. Am văzut semnătura falsificată a tatei pe cecuri.

Ken își umezi nervos buzele.

- Nu știu cine ți-a băgat... ideea asta ciudată în cap, dar... Boudreaux, nu? Nemernicul ăla, scuipă el, nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a face rău. Nu vezi ce încearcă să facă? Vrea să te atîțe împotriva mea.

Schyler își masă templele care zvîcneau.

- Încetează, Ken. Te rog. Știu, de cîteva săptămîni, încă de cînd am fost la Endicott că există discrepanțe în registre. N-am înțeles de ce tata le-a ignorat pînă ce compania a ajuns în pragul falimentului.

O să-ți spun eu. Toate capetele se întoarseră spre locul de unde venise vocea lui Cotton. Nu deschisese ușile mari glisante care separau cele două saloane, ci stătea în cadrul ușii care ducea în hol. Era mai slab decît înainte de boală, dar cînd stătea drept, ca acum, era încă intimidant și aparent invincibil. Făcu un pas în cameră.

- Le-am ignorat pentru că n-am vrut să admit că există un hoț sub acoperișul meu.

- Stai puțin...

- Gura! îl porunci Cotton ginerelui 'său. Ești un hoț nerușinat. Și un mincinos. Ești un jucător înrăit. Ceea ce aș putea ierta dacă te-ai pricepe cît de cît. Dar nici asta n-o faci mai bine decît orice altceva. Știu totul despre barosanii cărora le datorezi bani.

Ken începu să asude. Pumnii i se închideau și deschideau în mod reflex.

- Ce înseamnă asta, Ken? întrebă Tricia. Răspunsul veni de la Cotton:

- E înglodat în datorii pînă-n gît, față de un rechin de cămătar.

- De aceea mi-ai cerut bani? întrebă Schyler. Ken se frămînta căutînd un răspuns. Cotton îl privea încruntat.

- Am sperat că vor trece la fapte și-ți vor băga mințile în cap. Dar ești prea prost pentru a lua amenințarea lor în serios. Pe urmă, am sperat că își vor pune în practică

amenințarea și te vor ucide. Familia ar fi scăpat de tine și noi am fi putut spune că-i vorba de jaf cu omor.

- Ai face bine să te oprești aici, bătrînule! Cotton nu-i dădu nici o atenție.

- N-am putut să te sufăr niciodată, Howell. Le-oi fi sucit tu gîtul celor două fiice ale mele, dar eu am știut cîte parale faci, în ziua cînd ai lăsat-o pe căteaua asta mică, spuse el, arătînd spre Tricia, să spună minciuna aia că-i gravidă cu tine. Ești un om slab, o parodie de bărbat și mi-e silă cînd te văd sau te simt. Pute eșecul în tine!

Schyler se ridică de pe scaun.

- Tată, stai jos.

Fața lui Cotton era roșie. Respira cu greutate. Schyler îl luă de braț și îl conduse la scaunul cel mai apropiat, ajutîndu-l să se așeze. Dădăceala ei îl enervă.

- Aveți cu toții impresia că atunci cînd mi-a cedat inima mi-a cedat și creierul. Umblați prin casă în vîrfurile picioarelor, ca nu cumva bătrînul să știe ce se petrece. Dar eu știu. Știu totul. Și nu pot spune că-mi place.

Focul mocnit din paradis

- Toate neplăcerile au început de cînd s-a întors Schyler, spuse Tricia, răutăcios. Pînă atunci totul fusese cît se poate de bine. A trebuit să vină ea să preia comanda.

- Ce-a preluat de la tine? întrebă Cotton.

- Soțul, replică Tricia, veninos.

- E o minciună! țipă Schyler.

Cotton îi aruncă o privire amenințătoare. Îl mai vrei, încă?

- Nu.

Cotton se uită din nou la Tricia.

- Nu-l vrea. Ar fi fost nebună să-l mai vrea.

Altceva ce ti-a mai făcut?

- A preluat conducerea casei. A concediat-o pe menajeră.

- Slavă Domnului, Măriei și lui Iosif, spuse Cotton. Femeia aia, Graves, era o zgripturoaică bătrână, sfrijită, seacă și care nu știa să gătească nici de-o para chioară. Bine c-a expediat-o.

- Și negresa aia care locuiește cu noi?

- Fiica Vedei? Ce-i cu ea?

- Mulțumită lui Schyler s-a aciuit aici. Numai Dumnezeu știe ce boli a mai adus cu ea.

- Ești de-a dreptul îngrozitoare, exclamă Schyler. Tricia își aținti privirea asupra ei.

- Dacă ar fi după tine, casa asta ar deveni un azil pentru toți colorațiiăștia vagabonzi. Mama s-ar răsuci în mormînt.

- Mama ta n-a avut niciodată un gînd bun pentru nimeni, spuse Cotton. Și nici tu. Bine că Schyler n-are prejudecățile tale.

Sinii Triciei se ridicau de indignare.

- Crea și eu. E normal să-i ții partea lui Schyler.

Indiferent ce face, tu o aprobi, nu? Ochii ei albaștri aruncau fulgere. Ei bine, știai că se culcă cu Cash Boudreaux? Cash Boudreaux! Adică drojdia de pe fundul butoiului, nu? Acum ce mai crezi despre prețioasa dumitale Schyler, tată?

- N-am venit aici să discut viața sentimentală a lui Schyler.

- Nu, strigă Tricia. Bineînțeles că nu. Schyler e perfectă, chiar dacă se încurcă cu toți nespălații.

- De ajuns!

- Tată, calmează-te.

- Tricia, taci din gură, strigă Ken.

- Nu vreau, țipă Tricia la soțul ei. Tata are dreptate. Ești un găgăuță că stai așa fără ca măcar să te aperi. De ce nu mă aperi pe mine? Își înfipse indexul în piept. Era turbată de furie. În colțul buzelor apăruse saliva. Am stat aici în casa asta veche, imputită, dărăpănată ani de zile, în timp ce Schyler își făcea de cap la Londra. Am stat și te-am

îngrijit, spuse ea întorcîndu-se spre Cotton, cînd Schyler te-a părăsit. Și iată răsplata. Mi-o arunci în față pe ea ca pe un exemplu demn de urmat.

Privirea fixă a lui Cotton o pătrunse pînă în adîncul inimii.

- Ai stat aici cu mine pentru ca Schyler să nu poată reveni. Țsta-i singurul motiv, și nu afecțiunea ta față de mine.

Tricia încercă să se calmeze respirînd adînc de cîteva ori. Apoi cu o voce mică spuse:

- Nu-i deloc așa, tăticle, Cotton clătina din capul lui alb.

- Ba da. Tu nu-i voiai pe Ken. Știai că Schyler îl voia. Și nici nu voiai să rămii la Belle Terre. Știai că plecarea ei o va distruge sufletește. Dădu din cap, continuînd s-o privească. Niciodată n-ai avut nici cel mai mic gînd altruist, Tricia. Dacă ai avut vreodată o singură picătură de sînge caritabil în vene, Macy a poluat-o cu filozofia ei aristocratică. Ești o cățea, egoistă, demnă de tot disprețul. Oricît mi-ar părea de rău s-o spun.

Tricia se cutremură sub atacul lui verbal.

- Oricum aș fi, e vina ta. Știai că mama nu ne iubește. Ai suplini-o față de Schyler, dar față de mine, nu. Pe mine m-ai ignorat. Nu mă puteai vedea prin vâlul auriu al lui Schyler.

- Am încercat să te iubesc, replică Cotton, dar tu nu voiai să te iubească cineva. Erai prea ocupată apărîndu-te să nu te răpească cineva de la sinul mamei. Eu n-am ținut niciodată cont că nu sînt tatăl tău adevărat, dar în mod sigur tu ai făcut-o.

Tricia se ridică încet în picioare. Ochii ei străluceau de răutate.

- Mă bucur că nu-ți sînt fiică adevărată, șuieră ea. Ești vulgar și necioplît, exact cum spunea mama. Nici nu-i de

mirare că nu te lăsa să-i pîngărești dormitorul. Te fiții ai pe aici ca Cel-Atotputernic, dar nu ești decît cu puțin deasupra unui paria. Asta ai fi fost dacă nu te însur ai cu mama.

Se întoarse spre Schyler.

- Și sînt fericită că nu-ți sînt soră de sînge. Nu te-ai mulțumit doar să te întorci și să strici toate rînduielile casei, de care eu am avut grijă, deși o disprețuiesc. L-ai făcut pe soțul meu să pară un prost pentru că n-a preluat controlul afacerilor. Acum îl acuzi că-i hoț.

- E hot, spuse .Cotton, ca un lătrat.

Schyler trecu ușor peste observația ranchiunoasă a Triciei. Era îngrijorată din cauza lui Cotton. Stresul j ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

- Iasă, tată, discutăm lucrurile astea mai tîrziu.

- Discutăm acum, strigă el, lovind cu pumnul în brațul fotoliului.

Cu riscul de a-l enerva mai tare, Schyler insistă să se calmeze. Cotton își concentra din nou atenția asupra lui Ken.

- Ani de zile ai delapidat compania. Ar fi trebuit să iau măsuri imediat ce mi-am dat seama. Am sperat însă că o să-ți vină mintea la cap și o să te oprești înainte de a fi descoperit.

- N-ar fi fost nevoie să fac asta dacă-mi plăteai un salariu decent.

- Salariu decent? repetă Cotton, cu voce ridicată. Bătu-te-ar Dumnezeu! Salariul pe care-l încasezi e de trei ori mai mare decît al unui tăietor. Și ăsta trage și asudă, își ruinează sănătatea și își riscă viața pentru fiecare nenorocit de dolar. Cotton se aplecă în față. Tu ce-ai făcut ca să-ți meriți salariul? Am să-ți spun eu. Joci golf trei după-amieze pe săptămînă și stai cu fundul pe perna de piele roz de pe fotoliul din barul de la Country Club.

- Mi-am cheltuit sase ani buni din viață la Crandall Logging.

- Fără nici un rezultat, îi replică Cotton. Nimic, în afară de un dosar de infractor.

- Dacă mă tratai omeneste...

- Nu te-ai purtat niciodată ca un om.

- Dacă-mi lăsaî mai multă responsabilitate, așa cum ai făcut cu Boudreaux, aș fi...

- Ai fi făcut o porcărie și mai mare, i-o reteză

Cotton, scurt.

Aceasta fu ca ultimul sunet al unei sirene de fabrică. Urmă o tăcere absolută. Schyler vorbi prima.

- Sîntem toți obosiți și enervați în seara asta. Poate că a fost bine să punem pe tapet ceea ce ne dezbină.

Se uită în jos, spre tatăl ei. Cotton se resimțea. Stătea rezemat de spătar, total epuizat.

- Vă propun să terminăm discuția în seara asta. Cred că după ce rezolvăm cu comanda pentru Endicott, o să ne simțim cu toții mai bine.

- Asta-i singurul lucru la care te gîndești mereu? întrebă Tricia.

- Pentru moment, asta-i tot ce mă preocupă, replică Schyler tăios. Dacă nu ajunge la timp ultimul transport, nu luăm nici un ban. Dacă nu luăm bani...

- Belle Terre va fi pusă sub sechestru. Ei bine, asta mă aranjează de minune. Replica Triciei îl stîrni din nou pe Cotton. Își ridică ochii și o privi ca și cum n-ar fi auzit bine.

- De fapt, sper că asta e exact ceea ce se întîmplă.

- Tricia, taci!

- E bine ca tata să afle acum ce poziție avem eu și Ken în legătură cu asta, Schyler.

- Nu acum.

- De ce? S-ar putea să nu mai avem ocazia unei reuniuni de familie, ca asta. Tricia se uită la Cotton. Ken și cu mine

vrem să vindem Belle Terre. Vrem partea noastră de bani și apoi să plecăm și să nu ne mai întoarcem niciodată.

Schyler îngenunche în fața tatălui ei și îi apucă mâinile.

Sandra Brown

- Nu-ti face griji, tată. N-o să se întâmple asta niciodată. Îți jur.

- Fii atentă, Schyler, o apostrofă Tricia, sarcastic. Cu toate problemele care se ivesc veșnic, nu cred c-ai să reușești să livrezi totul la timp.

Schyler sări în picioare și o înfruntă.

- Pot și o voi face. Mai avem câteva zile pînă scadentă.

- Nu-i prea mult.

- Dar destul.

- Și dacă apare ceva care să te întîrzie?

- Am să iau măsuri să nu apară. De fapt, n-am de gînd să aștept pînă în ultima clipă. Chiar azi am să fac un inventar al materialului lemnos de care dispunem. Cred că avem destul pentru a onora comanda pînă I miercuri. Nu-i nevoie să aștept pînă săptămîna viitoare.

Ăsta era planul pe care voia să-l discute cu Cash. Acum chiar și fără sfatul lui, se hotărîse să acționeze conform acestuia. Ar fi sărit în gîtul oricui care i-ar fi spus că nu va reuși.

- Mîine dimineată, am de gînd să măresc ritmul lucrărilor. Vom începe cu o oră mai devreme și vom termina cu o oră mai tîrziu. Cu primele de stimulare pe care le-am promis, cred că toți vor fi mai mult decît dispuși să lucreze peste program.

- Lasă organizarea lucrului în seama lui Cash. Cotton își freca absent pieptul.

Schyler observă. Imaginar, dădu cu banul dacă să-i spună sau nu că-l concediasse pe Cash. Conchise că ar fi bine pentru Cotton să știe că nu mai avea nimic de-a face cu el.

- Cash nu va mai lucra ca șef de echipă. L-am concediat azi.

Cei trei rămaseră stupefiați de acest anunț, Cotton mai mult decît toți.

- L-ai concediat pe Cash?

- Da. I-am poruncit să părăsească domeniul Belle Terre. Are termen o săptămînă.

- Cash să plece de la Belle Terre? repetă Cotton cu o voce pițigăiată.

- Nu asta doreai și tu?

- Ba da, spuse el. Sînt șocat doar de faptul că a acceptat. Anunțul ei stîrnise reacția la care se așteptase.

Voi să continue dialogul cu Cotton, dar interveni Tricia.

- Vrei să duci lucrurile la bun sfîrșit de una I singură?

- Da.

Tricia îi aruncă sarcastic:

- În cel mai bun caz, va fi foarte amuzant să privești măreția și decăderea lui Schyler Crandall. Iar în ceea ce privește problemele vînzării, tată, nu cred că noi vom fi cei care vor decide. Nici măcar tu. Vii, Ken? întrebă ea, ieșind din cameră cu mers lin.

Schyler alergă la ușă și o strigă pe doamna Dunne.

- Ajută-l pe tata să se bage în pat, spuse ea cînd apăru menajera. E tulburat. Dă-i medicamentele chiar dacă-i cu o oră mai devreme. Are nevoie de somn.

- Nu face atîta caz din asta, Schyler, spuse el, morocănos, pe cînd se străduia să se scoale de pe fotoliu. Sînt încă pe picioare. Nu mă las eu doborît de planurile ascunse ale lui Ken și Tricie.

- Știai ce plănuiesc?

Cotton îi zîmbi, punîndu-și degetul la tîmplă și îi făcu cu ochiul.

- Sînt și eu vulpoi bătrîn. Mi-am făcut școala vieții pe docurile din New Orleans. Sînt puține lucruri care-mi scapă.

- Belle Terre e a ta. N-o să ti-o ia nimeni. Cotton dădu din cap, gînditor.

- Nimeni nu stăpînește Belle Terre, Schyler. Ea ne stăpînește pe noi.

Se lăsă condus de doamna Dunne. Schyler privi în urma lui. Părea fragil, pe cînd traversa încet holul, iar ea nu era încă pregătită să-l considere un om bătrîn și slăbit. Tatăl ei era puternic. Nimic nu-l putea doborî.

Mai mult ca oricînd, regreta anii pe care-i trăiseră despărțiți datorită unei neînțelegeri bazate pe minciuna Tricie. Reproducea și ea acum sentimentul pe care-l enunțase Tricia mai devreme. Era foarte bucuroasă că nu aveau același sînge în vene.

Cu umerii încovoiați de oboseală, se întoarse din nou în salon. Aproape uitase de prezența lui Ken acolo.

- Am crezut că te-ai dus sus cu nevastă-ta.

Ken își mușca buza inferioară.

- Nu... ă... mai era ceva de discutat.

- Ce?

- Asta. Arată cu o mișcare a capului spre dosar. Schyler uitase.

- Am să te acopăr, așa cum a făcut și Cotton.

- Nu vreau favoruri din partea ta, spuse el, sarcastic.

- Vrei să înfunzi pușcăria? Schyler încăpea să-și piardă calmul. Ken ar fi trebuit s-o cunoască mai bine și să nu mai persiste în atitudinea lui.

Aparent tonul vocii ei îl făcu să ajungă la aceeași concluzie.

- Nu, bineînțeles. Dar vreau să știi că nu sînt un hoț.

- Ai luat ceea ce nu-ți aparținea. În mod general, asta-i definiția unui hoț.

- Am luat doar ceea ce am crezut că mi se cuvine.

- Ai luat cît a trebuit ca să nu-ți rupă gîtul rechinii ăia cărora le ești dator.

- Și să scap de gura Triciei căre voia bani. Femeia asta crede că e o Vanderbilt și vrea să trăiască la nivelul ăla. Cotton e un bastard împutit. Niciodată nu m-a plătit cît meritam.

Schyler privi într-o parte, nevoind să sublinieze ceea ce era evident, dar Ken îi văzu expresia și luă act de ea.

- Vrei să spui că contribuția mea nu merita nici atît?

- N-am de gînd să spun nimic altceva decît noapte bună. Sînt epuizată.

Ken i se așeză în cale.

- Știu ce gîndești.

- Ce?

- Că am vrut să mă întorc la tine doar pentru bani.

- Și nu-i așa?

- Nu.

- Ai dreptate. Așa am crezut. Nu prea e flatant pentru nici unul din noi, nu? Schyler îl privi drept în ochi. Nu c-ar avea vreo importanță. Te-aș fi respins, în orice caz.

încercă să treacă pe lîngă el. Ken îi bară din nou drumul.

- Ai de gînd să mă concediezi și pe mine? Asta va fi următoarea ta mișcare ca director la Crandall

Logging?

- Încă nu m-am gîndit. Nu pot să mă ocup de nimic altceva pînă nu termin cu contractul Endicott și nu i-l transmit semnat, lui Gilbreath.

- Dar concedierea mea ar fi stilul tău de lucru. Îți place să te dai mare. Probabil că ai ceea ce psihiatrii numesc invidia penisului. Vrei să fii fiul pe care Cotton nu l-a avut, nu? Asta trebuie să fi declanșat conflictul dintre tine și Boudreaux. Nu pot fi doi cocoși în aceeași ogradă.

- Noapte bună, Ken.

Cînd încercă să-l dea la o parte, Ken o prinse de braț.

- Tricia avea dreptate. Totul s-a transformat într-un mare rahat de cînd te-ai întors. De ce n-ai rămas cu homosexualul tău? Relația aia ți se potrivea mai bine. Puteai fi tu bărbatul. De ce a trebuit să te întorci tu ca să se dea totul peste cap?

Schyler se smuci eliberîndu-și brațul.

- M-am întors ca să găsesc toată porcăria asta, mulțumită ție și Triciei. Am de gînd să refac totul așa cum ar fi trebuit să fie. Și nimic nu mă va opri.

Capitolul 13

De acolo de unde stătea pe verandă, Gayla auzi ultimele cuvinte ale lui Schyler. Prin fereastră o văzu tecind în hol și îndreptându-se spre dormitorul tatălui ei. Îl văzu pe Ken Howell în salon, desfăcându-și nodul cravatei cu o mână și turnându-și un pahar de Bourbon cu cealaltă. Murmura insulte la adresa lui Schyler, lui Cotton și a soției sale.

Gayla îl considera pe Ken un om periculos. Era ca o tiară rănită. S-ar fi repezit la oricine sau orice, chiar și la cineva care ar fi încercat să-l ajute. Oamenii slabi sînt întotdeauna cei mai periculoși. Se simt amenințați din toate direcțiile. Au ceva de demonstrat.

Gayla nu trăsese cu urechea intenționat. Ea și doamna Dunne își beau cafeaua în bucătărie cînd auziseră scandalul, strigătele care se ridicau din salon. Se uitaseră una la alta, apoi își reluaseră conversația încercînd să ignore vocile ridicate și ceea ce semnificau ele. După ce doamna Dunne fusese chemată ca să-l ducă pe domnul Crandall în camera lui, Gayla ieșise prin ușa din spatele casei.

Își făcuse un ritual nocturn din a se plimba pe verandă un timp, înainte de a se duce la culcare. Era un exercițiu de prudență. Nimic care s-o sperie nu se mai întîmplase de la povestea cu statueta. Nu observase niciodată nimic care să-t dea de gîndit în aceste plimbări nocturne.

Știa însă că cineva, ceva, o prezenta malefică pentru cei de la Belle Terre stătea acolo în întuneric, pîndind, așteptînd momentul potrivit.

Știa că Schyler puna nervozitatea ei pe seama superstițiilor etnice în cel mai bun caz, sau pe seama fricii ei față de Jigger, în cel mai rău. Gayla era sigură că în cazul ultimei alternative, Schyler avea dreptate. Era îngrozită că într-o zi Jigger va veni să-i plătească pentru că-l abandonase. Leșise în oraș cu doamna Dunne pentru prima oară, doar cu o zi în urmă. Când ajunseră la supermarket, totuși, refuzase să intre cu ea înăuntru. Rămăsese în mașină, asudînd în căldura amiezei, cu toate geamurile ridicate, aruncînd priviri neliniștite în jur.

Temerile ei erau copilărești. Dar o singură privire la corpul ei plin de cicatrici era suficientă pentru a-i reaminti că erau justificate. Cicatrici le cele mai rele nu se vedeau. Erau în mintea și în inima ei. Jigger îl întinase sufletul. Se ruga pentru moartea lui în fiecare seară. Se va duce în iad din cauza asta și din cauză că fusese tîrfa lui, și mai ales pentru că trădase dragostea sinceră, pură, a lui Jimmy Don.

Singura ei mîngîiere era că și Jigger va arde în iad. Din fericire, iadul avea mai multe nivele în care cei ce păcătuiseră pentru că n-avuseseră încotro, erau tratați mai blînd decît cei ce păcătuiseră din răutate.

Spera doar ca înainte de a fi trimisă în iad, să afle că Jimmy Don scăpase din locul acela îngrozitor. Gayla se simțea vinovată, responsabilă, de întemnițarea lui.

Tocmai închisese un cerc. Dăduse coltul verandei, dar imediat se retrăsese, punîndu-și mîna la gură pentru a nu scoate un țipăt. O umbră înaltă făcuse un gol în rododendroni în clipa în care ea luase coltul.

Instinctul o îndemna să fugă cît putea de repede spre ușa cea mai apropiată, dar se strădui să rămînă unde era. După cîteva secunde, se uitase pe după colt. Toate frunzele tufișului reveniseră la locul lor. Florile erau nemișcate. Nu exista nici o umbră, nici o dovadă că cineva fusese pe verandă.

Poate i se păruse doar. Înainta furișându-se pe lângă zid. Ajunsă la fereastra salonului, privise înăuntru. Ken umbla prin cameră bînd și ocărîndu-și nenorocul.

Gayla trecu nevăzută prin dreptul ferestrei. Se gîndi că nimeni din interior nu putea vedea afară pe verandă pentru că lumina din cameră era prea puternică. Dar cineva de afară putea vedea bine și putea auzi tot ce se vorbea. Era ca și cum te-ai uita la un film.

La nouă și două minute, în dimineața următoare.

Dar nu fusese nimeni acolo. Probabil că tufele de rododendroni fuseseră deranjate de o pasăre. I se păruse că era o umbră. Nervii ei hiperactivi o făceau să vadă lucruri care nu există.

Dale Gilbreath primi un telefon la birou.

- Cum adică vrea să livreze înainte de termen?! spuse el stînd bățos pe scaunul-de la birou.

- Expediază un transport de bușteni miercuri.

- De ce?

- Tu de ce crezi? întrebă vocea de la telefon, impacientată. E o muiere deșteaptă. Încearcă să evite exact ceea ce am plănuit noi pentru ultimul transport.

Dale digeră rapid informația.

- Nu cred că asta va ridica probleme. Flynn a fost de acord cu prețul oferit. E dispus s-o facă. Mai mult decît dispus de cînd fata aia, Frances, se află la Belle Terre.

- Ești sigur că știe cum să folosească materialele?

- Da. Ai grijă să-i parvină. Am să-i anunț schimbarea de dată. Miercuri la ce oră?

- Dacă trenul e punctual, vine miercuri după-amiază la orele cinci și un sfert. Am verificat azi-dimineață.

- Nu uita, spuse Dale, grijuliu, că dacă cineva din trenul ăla de marfă moare, asta înseamnă crimă.

Ziua de miercuri debuta fierbinte și calmă. Cerul cețos avea culoarea șofranului. Apa canalelor părea lipsită de

orice energie pentru a curge. Suprafața lor vîscoasă era netulburată, cu excepția vreunei insecte care se atingea de ea. Nori de furtună se ridicau la

- Da. Păcat că Schyler nu va fi în el.

orizont în direcția Golfului, dar la cinci și zece după-amiaza soarele încă mai ardea.

Explozia se produse doar la un sfert de milă de Crandall Logging. Sparse ferestrele biroului și umplu biroul cu cioburi de sticlă care sfîșiară pielea cu care era tapițat scaunul lui Cotton.

O coloană înaltă de fum negru se ridică din grămada de metal răsucit. Se putea vedea de la cîteva mile. Bubuitura fu atît de puternică încît s-ar fi crezut că e sfîrșitul lumii. Unda de șoc zgudui sticlele de bere de pe barul de la cafeneaua lui Red Broussard.

Unul din clienții obișnuiți ai cafenelei, stînd singur la o masă, zîmbi cu o satisfacție supremă. Fusese o treabă al dracului de bună.

- Nu te mai uita la mine așa, tată. N-am nimic. Obrajii lui Cotton, care stătea ridicat în perne pe

patul său, erau roșii. Schyler era bucuroasă că acesta nu se putea da jos să umble.

- N-arăți deloc bine. Ce-ai pățit la genunchi?

Schyler privi în jos și observă pentru prima oară că genunchii ei erau zdreliți și sîngerau, ca și podul palmelor. Pietricele mici stăteau înfipte în carne. Schyler le îndepărtă încercînd să nu geamă de durere.

- Stăteam afară, pe platformă, privind cum se apropie trenul. Explozia m-a trîntit la pămînt. Am aterizat în patru labe lîngă șine.

- Putea să te omoare.

Se gîndi că e mai bine să nu-i spună că probabil ar fi fost omorîtă dacă ar fi stat pe scaunul ei la birou.

- Slavă Domnului că n-a murit nimeni.

- Nimeni din tren? Schyler clătină din cap.

- Trenul era format doar din două locomotive goale. Ele au avut de suferit cel mai mult. Mecanicii din cea de a treia nici măcar n-au fost atinși. Au fost speriați, normal. A fost un... ă... accident costisitor, dar, din fericire, nu în morți sau răniți.

- Accident, pe dracu! Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntându-se. Spune-mi. Și fără să mă cruți, gândindu-te că sînt cardiac. Ce dracu s-a întâmplat de fapt?

- A fost o mină criminală, admise ea cu un suspin adînc. Au folosit...

- Ei?

- Oricine ar fi fost... a folosit o bombă de plastic. După ce s-a risipit fumul și am văzut că nimeni nu e rănit, șeriful a făcut o anchetă preliminară.

- Anchetă, se strîmbă Cotton disprețuitor. Patout nu deosebește o baligă de-o plăcintă. N-ar recunoaște un indiciu nici dacă l-ar ciupi de fund.

- Mă tem că ai dreptate, așa că am rămas acolo, lîngă el. Țsta-i unul din motivele pentru care sînt atît de murdară. Schyler își șterse palmele de rochie. Există o mie și una de întrebări fără răspuns. De vreme ce e un tren interstatal, scena va fi trecută printr-o sită foarte deasă de diferite agenții guvernamentale. Va dura săptămîni, dacă nu chiar luni de zile pînă cînd ancheta se va încheia.

- Și în timpul ăsta linia ferată e scoasă din uz.

- Șinele arată ca niște panglici de păr înnodate. Frîntă, se așeză pe marginea patului. Ceea ce nu pot să pricep este de ce explozibilul a fost reglat să explodeze înainte ca trenul să ajungă la platformă.

Dacă cineva voia să împiedice transportul ăsta. de ce n-a declanșat explozia după ce trenul era încărcat și nu înainte?

- Cineva a vrut să ne scoată din circulație. Și a reușit.

- Pe dracu', exclamă Schyler, într-un acces de entuziasm. Ți-am jurat ție, mi-am jurat mie însămi că voi livra la termen, și o voi face.

- Poate ar trebui să renunți, Schyler. Fața lui Cotton arăta obosită și îmbătrînită de înfrîngere. Vioiciunea lui obișnuită dispăruse din ochii albaștri. Postura lui avea o moliciune de om descurajat, care n-avea nimic de a face cu repaosul. Nu părea calm, părea resemnat.

- Nu pot renunța, tată, spuse ea, cu o voce voalată. A renunța ar echivala cu renunțarea la Belle Terre. Nu pot. Nu vreau.

- Dar n-ai să reușești singură.

Lovise exact în teama ei cea mai intimă. Era complet singură. Cotton o putea dirija de pe margine, dar, nu din cauza lui, era un aliat slab pe care nu se putea conta. Ar fi dorit să aibă pe cineva care să joace rolul panoului de lemn care susține coșul în baschet, săi reflecte ideile și temerile.

Îi simțea lipsa lui Cash.

Avea disperată nevoie de sfatul lui în privința pasului următor. Dar el ar putea fi tocmai acela care pusese bomba. Încercă să uite că în Vietnam, după cum îi spusese el, fusese expert în explozive. Era destul de deștept să scoată din funcție Crandall Logging fără a produce victime. Dar era el în stare să provoace o distrugere atît de irațională? Și de ce ar distruge tot ce a clădit?

Își aminti fata lui așa cum o văzuse ultima oară: dură și rece, radiind dispreț. Nu existase nici măcar o scînteie de sentimente umane în ochii care o sfredeleau. Da, era capabil de orice. Simplă mîndrie n-ar împiedica-o să se ducă la el în genunchi, și să-i cerșească un sfat, dar consultarea lui acum era în afară de orice discuție. Era unul din suspecti.

Se gîndi să-i dea un telefon lui Gilbreath și, umilă, să apeleze la emoțiile lui, dar se îndoia că acesta ar avea vreuna. Dacă n-a vrut să extindă termenul de scadență în

virtutea bolii lui Cotton, ce J-ar putea obliga s-o facă acum, în urma catastrofei? în plus, cu toate manierele lui onctuoase, îl bănuia că se bucură de toate nenorocirile care se abăteau asupra ei și a companiei.

Cel mai tulburător era faptul că doar o mîină de oameni știa că schimbase data livrării. Erau cei mai apropiați, oamenii în care ar fi trebuit să poată avea încredere. x

Ken. Îi era ostil, în mod sigur. Descoperirea delapidării lui nu făcuse decît să-i mărească resentimentele. Îi aruncase insulte murdare, dar se îndoia că ar fi capabil de violență. Era cîinele care latră, dar nu mușcă. Aruncarea căii ferate în aer nu se potrivea cu personalitatea lui. În plus, îi lipsea ambiția și priceperea pentru a face o treabă reușită.

Tricia. Era fără îndoială destul de răzbunătoare. S-ar bucura de insuccesul companiei pentru că ar grăbi vînzarea casei. Dar nici ea n-avea priceperea necesară pentru o operațiune de calibrul ăsta.

Jigger Flynn. Motive, da. Dar n-avea ocazii. N-avea cum să știe despre schimbarea secretă a planului.

Nici Cash nu se număra printre cei care știau, dar el ar fi putut afla. Tăietorii simțiseră probabil că se pune ceva la cale, din felul cum îi zorise în ultimele zile. Se duceau^cu toții la un păhărel în bombele din împrejurimi. Cash putea să fi tras cu urechea la vorbăria lor în timp ce beau.

Oricine ar fi fost vinovatul, se găsea încă acolo, în preajma ei.

- Mi-e teamă pentru tine. Vocea hîrîită a lui Cotton o smulse din gînduri.

Schyler se strădui să zîmbească. Îi masă picioarele prin ciorapi.

- Mie mi-e teamă mai mult pentru Belle Terre. Dacă ne dau afară, va trebui să ne schimbăm antetul de pe toate hîrtille. Închipuie-ți ce probleme se vor ridica.

Cotton refuză să zîmbească de umorul ei.

- Cash ne-a făcut asta? Deziluzia din vocea lui făcea ca toată fața să-i apară răvășită.

- Nu știi, tată.

- Mă urăște atît de mult? Cotton își întoarse capul și privi afară pe fereastră. Probabil că n-am fost corect cu băiatul ăsta.

- Nu mai e băiat. E bărbat.

- Putea să fie mai bun. Monique era atît de mîndră... Nu mă lăsa să-i cumpăr haine, nu mă lăsa să plătesc nimic... Cînd a început școala, băieții rîdeau de el. Cotton își închise ochii strîns. Asta influențează caracterul unui copil. Îl face ori homosexual, ori un ticălos. Cash a început să lupte. Asta era bine. Știam că va trebui să fie dur, dacă voia să reușească în lumea asta. Dar, Dumnezeuule, băiatul ăsta a devenit o adevărată pacoste.

- Orice răfuiei ai fi avut cu el, nimic nu scuză ce s-a întîmplat azi, remarcă Schyler. Dacă se dovedește vreodată că e implicat, voi avea grijă să fie pedepsit după cum merită.

Cotton respiră greu.

- Monique ar fi nefericită să-l știe închis în vreo închisoare. Locul lui Cash e în pădure, pe malul apelor. Apă aia întunecată îi curge în vene, în loc de sînge, spunea ea. Doamne! spuse el strîngînd din dinți.

Schyler îi mîngieie părul alb, des, din milă pentru suferința lui.

- Nu ie mai gîndi la Cash. Spune-mi ce să fac. Am nevoie de sfatul tău.

- Ce-ai putea să faci? Schyler se gîndi o clipă.

- Buștenii sînt încă intacti pe platformă. Se descarcă ultimul... Brusc se întrerupse. Minte ei se opri, apoi porni invers, în timp ce își amintea ultima oră dinaintea exploziei, cînd pe platformă se desfășura o activitate atît de intensă ca într-un stup de albine.

- Tată, cînd ai preluat compania, la început, cum transportai buștenii?

- Asta a fost înainte de a fi construit platforma și a-i vrăji pe cei de la căile ferate să facă o derivație.

- Exact. Cum ajungeau buștenii la clienți? Ochii lui albaștri străluciră.

- Cum fac majoritatea independenților acum. Cu transportoare.

- Asta e! Schyler se aplecă și-l sărută. Vom folosi transportoarele și-i vom duce marfa lui Joe Jr. pînă-n poartă.

- De ce nu s-a făcut cum trebuie? șuieră cel care sunase la telefon.

Gilbreath stătuse aplecat asupra biroului, punîndu-și aceeași întrebare.

- Jigger o fi fost beat. O fi înțeles greșit i instrucțiunile, eu știu? Dintr-un motiv sau altul, n-a înțeles că trebuie să arunce în aer liniile după încărcarea trenului și nu înainte.

- Am fost proști că ne-am bazat pe el.

- N-aveam încotro.

- Cred c-am fost și mai prost că m-am bazat pe tine. Pot s-o fac singur și te-am scos complet din joc.

- Nu mă amenința, spuse Dale, rece. Încă n-am pierdut nimic. N-a mers așa cum ne așteptam, dar nu există nici un mijloc să poată livra la timp.

- Faci pariu? Mîine seară.

- Cum?

- Da. Mîine seară. Cu transportoarele.

- Crandall nu are atîtea vehicule.

- Schyler s-a ocupat de asta toată ziua. Toți cei care obțin sau au acces la un astfel de vehicul au fost contactați și angajați. Cu plata maximă. O să reușească, îți spun eu. Dacă n-o oprește cineva.

Gilbreath își simți palmele transpirînd.

- Trebuie să-l folosim din nou pe Jigger.
- Nu văd altă soluție. Te las pe tine să te ocupi de asta, dar ai grijă să nu mai ratezi și acum.

- Mă ocup personal, n-ai grijă.

- Nu știi de ce, dar am.

Gilbreath, prefăcându-se că-l ignoră, întrebă:

- La ce oră, mâine?

- Încă nu știu. Am să te sun când aflu.

- Înseamnă că Jigger va trebui să folosească o bombă cu ceas.

- Probabil.

- Miza e mare de data asta. Vor fi oameni pe transportoarele alea, spuse Gilbreath.

- Dacă tu poți trăi cu o conștiință vinovată, pot și eu.

- A, în ce mă privește, n-am probleme, spuse Gilbreath, chicotind. Am vrut numai să știu dacă și tu poți.

- Fără îndoială.

- După telefonul de. mâine, întrerupem orice convorbire. Și asta pentru mult timp, de-acum încolo.

- De acord. Păcat că nu vom putea sărbători succesul cu un păhărel.

- După ce mă instalez la Belle Terre cu Rhoda, te invităm la cocktailuri.

Persoana de la telefon rîse.

- Să nu uiți.

- Mă întorc în cursul zilei de mâine. Schyler strînse afectuos mîna lui Cotton. Văd că ești îngrijorat. Liniștește-te. Endicott ne așteaptă, l-am explicat de ce convoiul va sosi la ore atît de mici. Zice că sînt nebună, dar și eu cred despre el că e o momîie. Așa că sîntem chit.

Cotton nu rîse. Fata lui rămase gravă.

- Am să mă simt mult mai bine cînd am să te văd întoarsă, nevătămată.

- Și eu. Pînă atunci însă am o mulțime de lucruri de făcut.

- De ce trebuie să te duci tu personal?

- Nu trebuie, vreau eu. Asta e încununarea tuturor strădaniilor mele. Vreau să primesc cecul ăla gras, personal. Îți promit că voi merge cu cel mai bun șofer. Tu pe cine mi-ai recomanda?

- Pe Cash.

- Cash? întrebă ea, surprinsă. Păi el nu merge cu noi.

- Știu, dar el e cel pe care ți l-aș recomanda, dacă aș avea de ales.

Tot pe Cash l-ar fi preferat și ea. El ar fi trebuit să fie alături de ea cînd Endicott îi va înmîna cecul. Noaptea asta va fi încununarea întregii lui munci, de asemenea. Sau strădaniile lui ca și faptul că făcuse dragoste cu ea erau doar o fațadă?

Corecție. Cash nu făcea dragoste. O spusese cu brutalitate: „Eu nu fac dragoste”.

Schyler își dresе vocea, simțind că i se pusese un nod în gît, și adoptă un zîmbet fals Altul care ar mai fi?

Cotton numi un buștenar independent.

- Atunci am să merg cu ăsta. Acum. spuse ea, punîndu-și mîinile pe umerii lui și împingîndu-l ușor pe pernă, trage-i un somn bun. Și cum te trezești mîine dimineață, gata, sînt și eu acasă. Noapte bună, tată. Te iubesc.

La ușă se întoarce și îi arată degetul mare ridicat în semn de victorie, dar el adormise deja.

- Ce idee minunată, gînguri Rhoda în timp ce se lăfăia în baia înspumată pe care i-o pregătise soțul ei. Întinse mîna după paharul cu șampanie rece și sorbi, apoi își trecu limba peste buze, făcînd-o intenționat, în mod seducător. E loc și pentru tine aici, dacă te porți frumos.

- Nu. Prefer să mă uit.

- Și să faci poze?

- Da. Mai târziu.
- Sărbătorim ceva?

Dale îngenunche lângă cadă și dădu la o parte muntele de spumă astfel ca sinii ei clădiți chirurgical să fie vizibili. Sfîrcurile pluteau parcă pe suprafața apei. Își băgă degetul în paharul cu șampanie și lăsă să picure pe ele șampania rece, pînă ce deveniră rigide.

- Da.
- Ce anume?

Dale luă paharul din mîna ei și îl înlocui cu un săpun parfumat.

- Spală-te.

Cu ochii pe jumătate coboriți, Rhoda luă săpunul între mîinile ei ude și începu să-l frece între palme pînă cînd făcu spumă. Pe aceasta o aplică pe sinii și strînse sfîrcurile roșii, rigide între degetele ei lunecoase de săpun.

Ochii lui Dale o urmăreau. Respirația lui se accelera.

- Sărbătorim succesul.
- Da? Succesul nostru are vreo legătură cu explozia de la Crandall Logging de ieri?
- Nu. Treaba aia n-a mers așa cum trebuia.
- Da?
- Ce s-a întîmplat la platformă? Dale îi explică problema:
- A întîrziat-o, dar n-a oprit-o. O vom opri diseară. De data asta totul va merge șnur. Am pregătit, am calculat totul precis.

- Bravo.

Rhoda suflă spuma la o parte pentru ca Dale să poată vedea bine. I-ar fi făcut mai multă plăcere expresia lui tulburată, dacă n-ar fi fost asaltată de propriile ei gînduri.

- N-a fost Cash, nu? El n-ar face o eroare grosolană ca asta.
- Boudreaux? Ce legătură are el cu asta?
- Eu așa am crezut. N-a fost el cel care a plasat explozivul?

- Nici pomeneală. A fost Jigger. Apa dădu pe dinafară în clipa cînd Rhoda se ridică brusc în picioare. Dar Cash a fost organizatorul. El l-a instruit pe Jigger, nu?

- Nu.

- Am crezut că-l folosești pe Cash. Mi-ai spus că ai anumite planuri cu ei.

La început, da. Dar m-am răzgîndit. E prea strîns legat de Belle Terre. Nu știam cît îi va fi de loial lui Schyler.

- Se culcă cu ea.

- Se culcă cu oricine, strigă Oale, defensiv, neplăcîndu-i tonul Rhodei, care sugera că el ar fi un prost. Adăugă mîeros: pînă acum, Cash Boudreaux n-a prea făcut discriminări.

Ticălosule! Rhoda ieși din cadă împrôșcîndu-l cu apă și luă un prosop. Deci l-ai angajat pe Flynn ăla.

- Se poate avea încredere în el pentru că vrea s-o vadă ruinată pe Schyler Crandall.

- Dar Cash vrea? întrebă ea. El ce face diseară?

- Nu va fi de față. A fost concediat.

- Tîmpitule! strigă Rhoda. O fi el furios pe ea, dar n-o să stea cu mîinile-n sîn și să asiste cum Belle Terre cade în mîinile noastre. O vrea și el. Mi-a spus mie. Cine-i ține sub observație diseară?

Dale, înțelegînd ce gafă prostească făcuse, ieși în goană din cameră, trîntind la pămînt telefonul din dormitor, în graba lui de a forma un număr.

- Ce-i cu toată povestea asta? Ken intră în dormitor și-l găsi într-o dezordine totală. Două valize zăceau deschise pe pat. Hainele din dulapul Triciei erau puse pe scaune și pe tot ce se putea. Sertarele birourilor fuseseră scoase și conținutul lor răvășit, atîrnînd peste margini. Tricia ocupată cu sortatul și alesul.

- Exact ceea ce pare. Fac bagajele.

- Încotro?

- New Orleans. Dallas. Atlanta. Tricia dădu din umeri și zîmbi drăguț. Încă nu m-am decis. Cred că am s-o iau spre Lafayette, apoi intru pe șoseaua interstatală și-o să văd atunci ce inspirație îmi vine.

- Ce dracu vrei să spui?

În clipa în care trecu pe lingă el, Ken o prinse de braț. Ea se eliberă cu o smuncitură.

- Libertate. Vreau să spun că plec din Heaven fără s-arunc măcar o singură privire înapoi.

- Nu poți pleca chiar așa.

- Ai să vezi.

Ca să-și întărească cuvintele, aruncă o pereche de pantofi într-o valiză. Aceștia căzură cu un zgomot sec.

- Dar n-ai nici un ban.

- Am să folosesc bani din plastic pînă fac rost de ceva mărunțiș.

- Și de unde ai să faci rost?

- Nu-ți face griji, scumpule. N-am să-ți cer ție, spuse ea, lunecîndu-și palma pe obrazul lui umed.

Cînd se îndepărtă, Ken o prinse din nou.

- Sînt soțul tău. Cu mine cum rămîne?

- În nici un fel. Căsătoria noastră s-a terminat.

- Adică cum?

Tricia suspină, vexată. Nu voia să piardă timp explicîndu-i ceea ce era destul de evident.

- Ascultă, Ken: am început această căsnicie cu o minciună. Hai ca măcar sfîrșitul să fie bazat pe un adevăr. Nu ne iubim. Nu ne-am iubit niciodată. Te-am făcut să te însori cu mine printr-o șmecherie. Singurul motiv pentru care te-am vrut a fost acela că tu și Schyler voiați să fiți împreună. Ei bine, ea nu te mai vrea. Așa că nici eu.

- Cătea ordinară!

- A, te rog. Scutește-mă de o scenă și nu te preface rănit. Ai trăit ca un pașă în acești șase ani. Mie nu-mi place, dar Belle Terre e considerată a fi o casă frumoasă de

majoritatea oamenilor. Ai avut privilegiul de a locui aici fără să plătești un sfanț chirie. N-ai fost obligat să-ți faci carieră. Ai văduvit isteria familiei de Dumnezeu știe câți bani și ai ieșit basma curată. Aranjamentul a funcționat bine, cât a durat, dar e momentul să-i punem capăt.

Tricia se ridică pe vîrfuri și-l sărută, ușor, apoi continuă:

- Ai să te descurci bine și băut o lună de zile și dă burta jos. Arăți încă bine. Ai să găsești o femeie bogată, moartă de nerăbdare să aibă grijă de tine.

- N-am nevoie să aibă grijă o femeie de mine.

- Te înșeli, iubitele. Asta ai vrut dintotdeauna ca cineva să ia toate hotărârile în locul tău.

Telefonul de pe noptieră țîrii. Zîbind cu acel zîmbet exersalde „Miss”, Tricia îl bătut ușor pe obraz și se duse să răspundă. Zîmbetul i se ofili pe față. Abia scoase un „Alo” și apoi rămase tăcută, ascultînd.

Jigger se trezi cu o durere de cap groaznică și o limbă de parcă îi crescuse blană pe ea. Se răsuci și își îngropa capul în pernă. Mirosea a acru, a ulei de păr și a transpirație. Țiuitul din capul lui nu se opri. Cînd, după cîteva minute, înțelese că nu mai poate să doarmă, se așeză pe marginea patului, cu mîinile încleștate pe saltea, pentru echilibru.

Avea un cap cît o baniță. Încercă să-și alunge mahmureala scuturînd din cap. Încercă să scape de Țiuitul din urechi, căscînd. Nu reuși. N-ar fi trebuit să bea jumătatea aia de whisky atît de repede. Se certă pe sine în timp ce mergea împleticit spre bucătărie prin casa cufundată în întuneric.

Se întorsese acasă de la treaba lui murdară la asfințit. Acum era complet noapte, dar nu aprinse nici o lumină din cauza durerii de cap. Se ciocni de diferite mobile pînă ajunse la chiuveta din bucătărie și deschise robinetul. Trebuia să scape de gustul ăla neplăcut, aspru, din gură.

Nu-i părea rău că băuse toată sticla de o jumătate. O meritase. Riscase să fie prins punînd explozive în timpul acelei activități intense. De cîteva ori o văzuse pe căteua aia de Crandall agitîndu-se pe acolo, dînd ordine ca un major la instrucție. N-o să treacă mult și va primi și ea ordine.

Zîmbind malefic, umplu un pahar cu apă de la robinet și îl duse la gură. Nu apucă să-l bea cînd deodată înțelese ceea ce îl trezise. Nu zgomotul din capul lui, ci lipsa oricărui zgomot.

Șarpele lui cu clopoței încetase să și-i mai agite.

Paharul zdrăngăni cînd Jigger îl puse jos. Apa i se vărsă pe pantofii plini de noroi, dar el nu observă. Se repezi la ușa din dos. În graba lui, fu cît pe-aci să cadă pe treptele de ciment. Ajuns jos, trase de cîteva ori aer în piept, gîfîind.

Șarpele era acolo. Butoiul strălucea argintiu în lumina lunii. Capacul era deasupra și avea încă piatra pusă peste el. Se uită prin curte Exact ca în dimineața cînd șarpele îi fusese adus atît de misterios, totul părea normal. Se uită la țarcul cu ciini. Căteua de luptă se uită la el curioasă. Își ridicase urechile cînd Jigger ieșise buzna pe ușă, dar acum își alăpta puii liniștită.

Nu lătrase toată seara. Dormise adînc, dar nu atît încît lătratul ciinelui să nul trezească. Putea să jure că șarpele era în butoiul ăla, scoțînd sunetele alea înfiorătoare, cînd se întorsese acasă la asfîntit. Acum ce dracu făcea? Ce-l împiedica să scoată sunetul acela caracteristic? Digera oare șoarecele de cîmp pe care-l aruncase el înăuntru? Nu, asta fusese acum cîteva zile. De ce încetase puiul ăsta de cătea să mai zdrăngăne?

Era mort? Rahat! Părea că tot ceea ce atingea în ultimul timp se făcea rahat. Plănuise să folosească șarpele pentru a umple golul din afaceri, în timp ce-i antrena pe cătei să lupte. Se gîndise să plece cu el într-un turneu sau să facă cu el și cu una din muierile lui un număr de senzație.

Acum, dacă șarpele era mort, toate planurile lui frumoase nu mai valorau doi bani. Oh

Sau poate nu mai era înăuntru. Poate vreun nenorocit, un ticălos auzise de planurile lui, venise și-i săltase Șarpele în timp ce el dormea din cauza unei jumătăți de whisky ieftin! O să-l găsească, o să-l...

Înjurînd, fugi la butoi și dădu piatra la o parte. Aceasta căzu cu un zgomot înfundat, pe pământ ridicînd un noruleț de praf. Jigger prinse capacul, gata să-l dea la o parte. Se opri exact la timp. Pe cît de mult îl admira el, acesta era totuși un șarpe cu clopoței. Putea fi mortal. Lăsă repede capacul la loc și își retrase mîinile. Începuseră să transpire. Le șterse de crăcii pantalonilor. De ce nu zicea nimic? Mai era acolo?

Bombănind se duse la grămada de lemne și luă o șipcă de brad. De dragul clienților care plăteau se dispensase cu curaj de această precauție, dar se simțea mai bine cu ea în mînă acum. Se apropie din nou de butoi. Arăta la fel ca înainte, dar să fie el al dracu' dacă nu părea mai primejdios acum că sunetul încetase.

Simțea că face pe el. Respira greu și sacadat. Rămase așa privind capacul butoiului, timp îndelungat, înainte de a-l împinge odată, repede, cu capul șipcii. Nu se auzi nici măcar un singur sunet.

Șarpele nu era înăuntru. Oare? Isuse, simțea că innebunește. Trebuia să afle.

Folosind șipca, împinse marginea capacului. Acesta nu se ridică. Era înțepenit. Blestemînd, Jigger împinse mai tare. Capacul nu se mișcă nici un pic. Își înfipse călcîiele în pământ și apăsă cu toată puterea.

Recăpătîndu-și echilibrul, rîse nervos de el însuși. 'Mnezeule mare! Ce nervos era în seara asta. Se simți ușurat cînd văzu că șarpele era încă acolo, încolăcit pe fundul butoiului. Dar de ce nu clopoțea, era mort?

Se aplecă asupra butoiului și privi înăuntru.

Cînd o făcu, o mîină de fier se lăsă grea pe ceafă. Jigger guiță ca un porc înjunghiat.

- E încă acolo, sugă - p.... nenorocit. Vocea era șoptită, gîtuită de ură și plină de intenții rele. Acum e adormit cu vapori de benzină, dar cînd s-o trezi, o să fie al dracu' de furios și o să sară la tine.

Jigger țipă. Cuprins de panică, încercă să-l lovească pe cel din spate cu picioarele, bălăbănindu-și brațele. Zadarnic. Capul și umerii erau ținuți deasupra butoiului deschis de un braț puternic cu un trup pe măsură, capabil să-l susțină.

- Înainte de a se trezi, vei avea timp să te gîndești la toate relele pe care le-ai făcut. Asta-i Ziua Judecării de Apoi pentru tine, Jigger Flynn, și drumul spre iad va fi lung și înfricoșător.

Lanțul se lăsă greu pe spatele lui Jigger, care scoase un geamăt de durere. Spaima îl făcea slab. Eforturile lui de a scăpa erau prost coordonate și ineficiente. O pereche de cătușe obișnuite fuseseră prinse la capătul lanțului. Jigger privi înfricoșat cum îi sînt prinse de încheieturile mîinilor. Brațele lui fură întinse peste butoi și coborîte pe partea cealaltă pînă cînd capul și umerii lui fură deasupra butoiului. Sub ochii lui larg deschiși se afla splendida întruchipare a răului. Lanțul fu înfășurat în jurul butoiului, peste picioarele lui, imobilizîndu-l.

Jigger încercă să-și țină ochii închiși, dar nu putu. Se holbă la colacul lucios de mușchi de sub el. Mușchii aceia începuseră să tremure. Scoase un țipăt și făcu în pantaloni.

- Foarte bine. Țipă. Țipă tare. Țipă ca toți dracii din iad să te audă. Omul începu să-l bată la fund cu șipca de brad. Ar trebui să-ți bag asta în fund, dar nu vreau să mori așa. Vreau să mori ochi în ochi cu un șarpe ca și tine. De cîte ori crezi că te va mușca înainte să mori?

- Dă-mi drumul. Doamne, Isuse, te rog, dă-mi drumu'. Isuse Christoase, Sfântă Fecioară, Maica Domnului, binecuvîntat fie numele tău...

- Așa, Jigger, roagă-te.

- Oh, Isuse, Dumnezeuule, ce ți-am făcut eu ție? Cine ești, mă, nenorocitul?

- Sînt un înger al Domnului. Sînt un demon din infern. N-are importanță pentru tine cine sînt.

Își deschise mîna larg deasupra capului lui Jigger și îi împinse fața în jos, în interiorul butoiului, în timp ce șopti cu o plăcere diabolică:

- O să mori. O să mori în dureri groaznice.

- O, Isuse, Dumnezeuule, șopti Jigger. Fac orice. Te rog, te rog în genunchi. Îți dau orice. Bani. Toți banii pe care-i am, pînă la ultimul blestemat de cent. O, Isuse, ajută-mă!

Răzbuntorul se plictisi de scancetele și rugămintile de îndurare ale lui Jigger. Își desfăcu baticul de la gat și i-l băgă în gură. Jigger încercă să-l scuipe afară, dar tot ce reuși să facă fu să se înece într-un val de whisky pe care stomacul lui încerca să-l arunce afară. Jigger se zvârcolea înnebunit, tragînd de lanțuri.

- Nu vei fi singur multă vreme, Jigger. Foarte curînd vei avea un tovarăș de suferință. Știi ce umflat o să-ți fie capul mâine dimineață? O să ai o față ca o tavă de carne, cu găuri duble peste tot. Adi, Jigger. Următoarea noastră întîlnire va fi în iad.

Răzbunatorul se opri lângă țarcul câinilor și-i dădu cățelei ceva de mîncare. Cățeaua se pare că aștepta asta de la el. Omul vorbi cu cățeei, care-i linseră mîna cu încredere și afecțiune, apoi se mistui în întunericul pădurii, devenind una cu toate umbrele întunecate.

Jigger se zbătu cât îi permiteau lanțurile. Tipa, dar sunetul îi răsuna doar în creieri. Inima îi bătea dureros în coaste. Sudoarea acră a fricii îi curgea în ochi. Clipi ca s-o

îndeparteze și se trezi privind în ochii negri înguști ai frumosului lui șarpe.

Coadă cu clopoței începu să se agite.

Gayla ar fi fost fericită ca noaptea să se termine cât mai repede.

Doamne, ce noapte! Întâi plecase Schyler la platformă. După părerea ei, Schyler trebuia să fie nebună dacă s-a mai dus înapoi după explozie. Va fi extraordinar de ușurată după ce Schyler își va termina treburile în Texasul de est și se va întoarce acasă.

Grija pentru Schyler ar fi fost de ajuns, dar iată acum, și Tricia scosese sabia. Ieșise din casă val-vartej, ca un diavol, pentru ca după câteva secunde să se întoarcă precum o furtună.

- Unde dracu e mașina mea?

Gayla avusese ghinionul să fie singura persoană prezentă.

- Doamna Dunne a plecat cu ea în oraș.

- Cum?! țipă Tricia.

- Mașina ei s-a defectat. E noaptea ei liberă. Schyler i-a spus că poate lua mașina de vreme ce tot nu pleci nicăieri.

- Ei bine, află că plec.

- Atunci va trebui să iei mașina domnului Howell.

- Nu pot, spuse Tricia printre dinți. Are schimbătorul de viteze aiurea... Exasperată, își trecu mâna prin păr. De ce, Doamne, oi fi stând eu să-ți explic ție toate astea?...

Se răsuci pe călcâie și ieși pe ușa din față, lăsând ușa de protecție contra țăntarilor să se închidă cu zgomot în urma ei. Gayla o văzu traversând curtea în fugă și dispărând în grajd. După câteva minute, ieși călare pe spatele gol al unui cal. Oriunde ar fi vrut să meargă, era al dracului de grabită.

Apoi coborâse Ken și se duse în salon. Gayla auzi hârșăitul sertarelor deschise și apoi pocnetul lor la

închidere. Ken cauta ceva. Nu îndrăzni să se arate. Părea la fel de tulburat ca și Tricia. Îl văzuse ieșind și plecând cu mașina lui sport, lăsând impresia că are de îndeplinit ceva important.

S-ar fi simțit ușurată să-l vadă plecând, dacă plecarea precipitată n-ar fi lăsat-o singură în casă, cu excepția domnului Crandall, care dormea liniștit ultima oară când îl controlase. Schyler o rugase să-l supravegheze și să-l cheme pe doctorul Collins dacă dădea semne de durere sau tulburări.

Acest lucru nu o deranja. De fapt, îi făcea plăcere să îl îngrijească. Ea părea să știe din instinct când el avea nevoie de ceva, dar era prea mândru să ceară. Rareori îi mulțumea cu voce tare, pentru atențiile nesolicitate, dar o privea cu amabilitate.

Când se lăsă întunericul, nervozitatea Gaylei crescuse. Patrula prin casă, controlând ca toate ușile și ferestrele să fie închise. Nu mai ieși pe verandă să-și facă plimbarea nocturnă. N-avea curajul.

Încercă să se uite la televizor, dar programul nu i se păru interesant. Încercă să citească, dar nu putea sta locului. Fu bucuroasă când ceasul din hol bătuse, indicând că trecuse o ora de când intrase ultima dată în camera domnului Crandall.

Se duse la camera lui și deschise ușa. Băgând capul înăuntru, privi în întuneric. Corpul lui se deslusea clar sub cuverturi. Medicamentele avusesera efect; dormea profund. Ascultă atentă până se convinse ca-l aude respirând, apoi se retrase închizând ușa.

Atacul fu atât de brusc, încât nu avu timp să țipe înainte ca o mână să-i acopere gura. Brațul care-i încolăcea mijlocul era suplu ca un tentacul și puternic ca o menghină.

Fu trasă înapoi în hol. Când își propti călcâiele în podea, încercând să opună rezistență, fu ridicată și dusă pe sus. Își înfipse unghiile în mâna care-i acoperea gura și dădu din cap, lovindu-l pe atacator în fluierul piciorului, dar nu destul de tare ca acesta să-i dea drumul.

Fu dusă în salon, întoarsă și împinsă în perete.

Clatinându-se, zăpăcită de spaimă, suflând greu, își ridică privirile. Ochii ei se măriră de teamă și neîncredere. Gura îi formă numele, dar nu ieși nici un sunet.

- Jimmy Don, șopti ea, în cele din urmă.

Probabil că era beat. Unii oameni beți își imaginează că văd elefanți roz. El își imagina că vede o femeie, blondă, călare pe un cal. Îi amintea de Schyler. Mațele îi zvâcniră de dorință și organul lui se făcu gros și tare. Ar fi dorit din tot sufletul să nu mai aibă aceste reacții fizice de câte ori se gândea la ea.

Luă o înghițitură zdravănă din pahar. Era al treilea sau al patrulea pahar de Bourbon pe care-l băuse de când venise acasă, cu puțin timp în urmă. Era o noapte fierbinte, umedă și avusese mult de mers. Se bălăcise prin mlaștină și cotrobăise prin pădurea deasă ore în șir, dar avea o banuală săcâitoare că lăsase o posibilitate neîncercată. Tocmai pe cea mai importantă, care conta. Îl asalta ca un tânțar. Nu-l putea îndepărta.

Ce anume scăpase din vedere?

Umblând în sus și în jos, bând încontinuu, încercase să-și calmeze îngrijorarea. La dracu, ce-i mai păsa lui de acum încolo? De ce se lăsa cuprins de îngrijorare?

Și totuși nu se putea relaxa. Băutura nu-l ajuta. Îl făcea doar să vadă fantome. O blondă călare pe un cal fără șa. Iisuse!

Se opri din nou în fața ferestrei. De data asta, luă încet paharul de la gură. Să fie al dracului dacă nu era acolo o femeie care sări de pe spinarea calului și alerga spre ușa

lui. Puse paharul jos și se duse să deschidă ușa în care ea batea de zor.

- Buna, Cash, spuse femeie, cu sufletul la gură, ducându-și mâna la piept.

- Te-ai rătăcit? Ar fi trebuit să fie orb să nu observe că sub tricoul ei strâmt, sânii erau goi.

Părea să fie cu sufletul la gură, ca și cum ar fi făcut jogging și nu călărie. Desfăcându-și larg mainile, dădu din umeri, o mișcare care avu mare efect asupra acelei perechi de țate atrăgătoare.

- De fapt, da, spuse ea, chicotind. Poți să-mi arăți cum să mă întorc la Belle Terre?

Cash ieși în ușă.

- Habar n-am. Pot?

Tricia zâmbi prosteste, când Cash o impinse cu spatele în stâlpul de cedru.

- Din ce-am auzit despre tine, Cash Boudreaux, ai putea conduce o femeie pe oriunde. Chiar și în locuri unde n-ar vrea să se ducă.

- E chiar așa?

Privirea ei coborî spre pieptul lui impresionant, dezgolit din cauza cămășii descheiate.

- Îhi. Așa am auzit. Îi aruncă o privire pe sub gene. Bineînțeles că nu știu sigur.

- Ai putea s-o întrebi pe sora ta.

Zâmbetul Triciei dispăru.

- Schyler? La ea te referi? Nu e sora mea adevărată, știi bine.

Cash se propti cu un umăr în stâlp și se aplecă mai aproape de ea. Își trecu degetul arătător îndoit pe marginea claviculei ei.

- Întreab-o totuși.

Tricia se lăsă mângâiată și privi în sus spre el, provocatoare.

- Există unele lucruri pe care prefer să le aflu singură.

Cash, uitandu-se la ea, cu o privire rece și zâmbind viclean, se îndepartă de ea.

- Bei ceva?

- Mulțumesc. Mi-ar prinde bine. Crăp de sete.

Trecu pe lângă el, frecându-și corpul de corpul lui, aruncându-i o privire laterală, plină de semnificații.

- Vai, ce fermecător. Absolut fermecător. Privește la scaunelul ăla. E făcut de mână ?

- Oui. Bourbon?

- Și un pic de apă. Și gheață, te rog. Se învârti încet în jurul ei luând notă de pitorescul casei cu pronunțatul ei stil cajun. Deci, aici își petrecea tata atâtea ore pline de pasiune cu mama ta.

- Acum, dacă înțeleg eu bine, spuse Cash, trântind deliberat două cuburi de gheață într-un pahar și acoperindu-le cu băutură și apă, dacă Schyler nu e sora ta, atunci Cotton nu e nici el tatăl tău. Se întoarse la timp pentru a prinde privirea ostilă a Triciei care începu imediat să zâmbească.

Tricia luă paharul, atingându-i voit degetele.

- Cred ca ai dreptate, spuse ea, sorbind imediat din pahar ca și când ar fi avut mare nevoie. Ochii ei priveau în jur pe furiș. Continua să arunce priviri spre fereastră.

- De fapt, nu mă mai simt deloc legată de locurile astea.

- Da?

- Plec la Heaven.

- Singură?

- Da. Am terminat cu Ken.

- Păcat.

- Nu cred.

- Când pleci?

- Probabil mâine.

- Unde?

- Nu știu exact.

- Ai ales un moment cam ciudat să ieși călare.

- Aaa... încercă ea să spună ceva, m-am plictisit de împachetat. În plus, cred c-am vrut să-mi iau ramas bun de la Belle Terre.

- Hm. Și te-ai rătăcit.

Tricia bău din nou, privindu-l peste marginea paharului, până ce-l goli. Vocea ei suna răgușit când spuse:

- Știi de ce am venit aici, Cash?

- Vrei să faci dragoste.

Abilitatea lui de a-i ghici gândurile era deconcertantă. Candoarea lui era lipsită de amabilitate și ofensatoare. Se prefăcu că e flatată.

Apăsându-și din nou mâna pe piept, spuse:

- Doamne, ești atât de direct. Să-ți fie rușine, Cash Boudreaux. Știi că sunt nervoasă. Sinceritatea ta imi taie respirația.

Cash începu să-și desfacă centura, în timp ce se apropia de ea.

- Te știu de când Cotton și Macy te-au înfiat. Niciodată nu mi-ai dat nici cea mai mică atenție, domnișoară Tricia. De fiecare dată când ne întâlneam pe stradă, strâmbai din nas și întorceai capul. Dacă te mănâncă între picioare atât de tare, de ce ai așteptat atât?

Tricia urmări mișcările deliberat lente ale mâinilor lui ocupate cu desfacerea blugilor. Își umezi buzele.

- Am auzit femeile vorbind despre tine.

- Și ce spuneau?

- Că ești cel mai bun. Am vrut să ma conving.

- Puteai să te convingi mai demult. De ce-ai așteptat?

- N-am avut curaj.

Cash stătea acum direct în fata ei. Ochii lui erau pe jumătate închiși, în timp ce priveau în jos, spre ea. Apucă marginea tricoului ei și începu să i-l ridice.

- Ceea ce nu pot să înțeleg, este de ce ai venit aici în seara asta, când erai atât de ocupată cu împachetatul.

Îi trase tricoul peste cap și-l aruncă pe podea.

Tricia își puse brațele pe umerii lui și își arcui trupul lipindu-se de el.

- De ce să pierdem timpul cu toate întrebările astea prostești?

Cash își afundă degetele de la o mână în părul ei, îi trase capul pe spate. Respirația lui era fierbinte și mirosea a Bourbon fin, în timp ce-și apropia gura de a ei.

- E bine să știi un lucru, domnișoară Tricia: eu nu pierd timpul niciodată.

Ar fi trebuit să-și dea seama că lucrurile mergeau prea bine. Nu se putea să nu apară ceva dezastruos. Schyler se întreba care va fi primul semn că ceva nu e în regulă. Cu o jumătate de oră înainte de ora stabilită pentru plecare, află. El nu veni din afara cercului de oameni de încredere, ci din interiorul lui.

Buștenarii refuzau încăpățânați să plece, dacă nu era Cash în capul coloanei.

- Domnul Boudreaux nu mai lucrează pentru noi, anunță ea grupul de oameni nemulțumiți. Asta nu-i îmblânzi. Erau aproape o duzină de inși în jurul ei, care nu voiau să-i accepte argumentele. Cash nu mai vrea să lucreze, pentru noi, continuă ea.

- Boudreaux nu-i omul care să plece până nu termină treaba, spuse unul mai din spate. Ceilalți murmurară aprobatori.

Înainte de a se trezi cu o grevă în toată regula, Schyler le reaminti de prime.

- N-o să le primiți. Nici unul din buștenarii, tăietorii, încărcătorii, șoferii, nimeni nu va primi un cent dacă afacerea asta cu Endicott pică. Știți cu toții termenul contractului.

- Toți sunt de aceeași părere. Suntem autorizați să vorbim în numele tuturor. Dacă nu merge Cash, nu ne mișcăm de aici.

Ultimatumul fu punctat cu un jet de salivă tabagică. Toți aprobă în cor.

Schyler își înconvoie umerii, învinsă. Nu putea să ducă singură întregul convoi până în Texasul de est. Și nici nu avea timp să recruteze alți șoferi din afara parohiei. După cum se părea, toți localnicii îi erau fideli lui Cash. Era al unsprezecelea ceas.

N-avea de ales.

- Bine. Așteptați-mă. Mă întorc. Până atunci, să fiți cu toții gata de plecare. Înțeles? Verificați lanțurile și închizătoarele la fiecare 5 minute, cât timp lipsesc. Atenție la oricine care s-ar apropia și care n-ar avea ce cauta aici.

Chibzuise bine ora plecării și aranjase cu șeriful Patout să le dea o escortă de poliție până la frontiera statală. La zece fix două unități mobile urmau să-i întâmpine pe partea cealaltă a lui Laurent Bayon. Era zece fără douăsprezece minute.

Cu accelerația la podea, mașina țâșni spre drumul de țară care ducea la casa lui Cash. Există un număr infinit de posibilități în ceea ce-l privea pe Cash. Putea să-i rădă în nas. Putea să-i trântască ușa în față. Putea să fi părăsit deja orașul, sau să fie bolnav, beat, adormit, sau toate la un loc.

Lumina farurilor mătură fațada casei lui Cash când trase mașina în fața intrării. Înăuntru nu ardea nici o lumină. Bătu în tocul ușii de protecție.

- Cash, strigă ea. După câteva clipe, acesta apără de partea cealaltă a ușii. Cash, slavă Domnului că ești acasă! Ascultă-mă, te rog. Știu că n-am nici un drept să-ți cer ceva. Și nici n-aș face-o. Dar trebuie să mă ajuți. Trebuie să...

Suvoiul de cuvinte grăbite secă brusc în clipa în care Tricia apăru în spatele lui Cash, trăgându-și tricoul peste cap. Schyler privi cum și-l netezește peste sâni și își scoate părul de sub guler. Vederea Triciei în acest loc era atât de surprinzătoare încât Schyler rămase cu ochii la ea, mută de uimire.

Apoi ochii ei se întoarseră spre Cash. Observă cămașa lui descheiată, blugii desfăcuți, părul ciufulit, expresia insolentă de pe fața lui și pe aceea de satisfacție de pe fața ei. Făcu un pas înapoi.

- Doamnel!

Simțea că se prăbușește. Involuntar, strânse în mână pieptul bluzei, în dreptul inimii, ca și cum ar fi vrut s-o țină. I se părea că-i va intra în piept. Închise ochii și se rugă lui Dumnezeu să nu se facă de râs, leșinând. Nu voia să le dea această satisfacție.

Retrăia din nou acel moment de coșmar de la logodna ei când Tricia anunțase că e gravidă cu Ken. Simți că se prăbușește din nou în prapastia aceea de disperare. Femeia pe care o numea sora ei avea același zâmbet malefic acum ca și atunci. Și la fel ca atunci, celalalt vinovat nu spunea nimic, nici nu nega, nici nu recunoștea. Cash nu simțise niciodată nevoia să se justifice. Nu-i trecuse prin cap c-ar putea cere scuze sau explicații. O lăsă să se prăbușească în prapastia aceea neagră fără să-i întindă o mână.

Primul impuls al lui Schyler fu să se întoarcă și să fugă până cădea jos, moartă. În loc de asta însă, își mobiliză resursele de a căror existență nici nu știa.

- Scuzați-mi deranjul, n-am știut că ai ... oaspeți.

- Care-i problema?

Schyler își strânse mâinile una într-alta și rosti cuvintele care erau cel mai greu de spus:

- Am nevoie de tine. Aceste cuvinte odată rostite, restul părea relativ ușor. Șoferii refuză să conducă transportoarele dacă nu mergi și tu cu ei. Nu pot să-i conving.

Promisiunile sau amenințările n-au nici un efect. N-am timp de negocieri. Șeriful ne-a dat o escortă până la graniță, dar trebuie să pornim acum. Așa că spune-mi da sau nu. Mă ajuți pentru ultima oară?

Cash nu spuse nimic. Împinse ușa cu podul palmei și ieși în cerdac trecând pe lângă ea, încheindu-și hainele în același timp. Schyler merse alături de el.

- Și cu mine cum rămâne? Tricia veni în urma lor. Cash, întoarce-te. Nu mă poți lăsa aici așa, singură.

- Întoarce-te acasă așa cum ai venit, îi spuse el în timp ce se urca la volanul mașinii lui Schyler.

- Cash, de ce te duci cu ea? țipă Tricia. Ce-ți pasă ce se întâmplă cu nenorocitele alea de lemne? Schyler te-a concediat. N-ai pic de mândrie? Cash, să nu îndraznești să mă lași aici ...

- Dacă nu vrei să rămâi aici, atunci urcă dracu' în mașină.

Spumegând, Tricia își făcu loc înauntru. Cash întoarse scurt demarând încă înainte ca Tricia să fi închis ușa.

Schyler stătu cu pumnii strâns apăsăți pe buze, tot timpul drumului. Ar fi vrut să sară cu gura la amândoi. Avea dorința de a-i pedepsi fizic. Dar în afară de dragostea ei secretă pentru acest om, nu avea nici un drept. Durerea acestei noi trădări ar putea s-o omoare, dar nu acum. Nu în noaptea asta. După ce va salva Belle Terre, putea foarte bine să moară de inimă rea. Dar nu în noaptea asta. Nu-și putea permite.

Buștenarii stăteau într-un grup mohorât, fumând, discutând slobozi la gură, când apăru mașina în poiană. Ieșiră din starea lor de acreală și se uitară la mașină plini de speranță. Când Cash coborî, izbucniră în urale.

- Ce dracu' se întâmplă aici? Răcni el. Săltați-vă fundurile puturoase și treceți la volan. Vreți să prindă buștenii rădăcini înainte de a ajunge la Endicott?

Cuvintele lui aspre avură darul de a-i înviora, ca un duș de apă fermecată. Lenevia dispăru și oamenii intrară în acțiune. Râzând și bătându-se pe umăr, alergară spre cabinele transportoarelor.

- Pe care vrei să-l conduc? o întrebă el pe Schyler.
- Cel din frunte, spuse ea, urmându-l.
- Unde mergem?
- Tu unde crezi?
- La Endicott?

- Da. Mă urc lângă tine. Așa mi-a recomandat Cotton.

Cash se opri. La fel făcu și ea. Se întoarseră cu fața unul spre altul și schimbară o privire dură. Schyler nu coborî privirea decât atunci când cele două mașini ale poliției se opriră pe partea cealaltă a podului peste Laurent Byron.

- E timpul sa pornim.

Fără să mai aștepte ajutorul lui, se cățăară în cabina transportorului din fruntea coloanei.

Cash ocoli mașina și se urcă la volan. Porni motorul. Controlă oglinzile retrovizoare pe ambele laturi, apăsă ambreiajul și băgă în viteză. Înaintară doar cațiva metri.

- Stai! țipă Schyler. Cash frână. Aia pare mașina lui Ken.
- Ce dracu' caută aici?

Priviră prin parbrizul mare al mașinii cum Ken trece în viteză printre cele două mașini de poliție și frânează în mijlocul podului. Spatele mașinii derapă spre margine înainte de a se opri. Cash îl claxonă. Schyler se aplecă spre portieră și făcu semne cu mâna.

- Ken, ce faci acolo? Trebuie să plecăm. Nu bloca podul.

Ken coborî din mașină. Schyler își făcu mâna streășină la ochi din cauza farurilor. Abia putea distinge silueta lui în lumina care se strecura prin norul de praf pe care-l ridicase.

- Ce dracu' face? întrebă ea, retoric.
- Îmi vine să-l ... *rahat!*

În acea clipa Schyler văzu ceea ce văzuse și Cash.

- O, Doamne, nu!, exclamă ea, inspirând brusc aer.

Ken ridicase un revolver la tâmplă. Făcu cațiva pași.

- Voi toți ați crezut că sunt un prost.

Cuvintele lui erau bătăjite. Băuse. Dar mersul lui era sigur și tot așa și mâna care ținea pistolul la tâmplă.

- Credeți că n-am nici un pic de curaj, nici un pic de minte. Am să vă demonstrez. Am să vă arăt la toți. O să vedeți că am creier când se va împrăști pe podul ăsta nenorocit.

- Trebuie să facem ceva.

Schyler deschise ușa. Cash o prinse de braț și o ținu pe loc.

- Încă nu.

- Dar ar putea apăsa pe trăgaci în orice clipă.

- O s-o facă dacă dai fuga la el și încerci să-l îndupleci.

- Cash, te rog, spuse ea, încercând să-și elibereze brațul.

- Dă-mi o secundă, spuse el. Lasă-mă să mă gândesc.

- Pleacă de pe pod, idiotule !

Toti se întoarseră în direcția de unde venea strigătul. Până atunci, uitaseră de Tricia. O văzură mergând pe lângă zidul clădirii în care era biroul.

- Ce-a apucat-o? se întrebă Schyler cu voce tare. De ce nu ...

- Pleacă de pe pod! Cu mâinile pâlne la gură, cu o voce isterizată, Tricia îi striga soțului sinucigaș:

- Ken! Mă auzi? Pleacă de pe pod.

Schyler își întoarse repede capul să se uite din nou la Ken.

- N-o înțeleg. Ce...

- Isuse! Cash deschise brusc ușa. Trăgând-o pe Schyler după el, sări la pământ.

- Sari, strigă el, trăgând-o din cabină. Schyler căzu la pământ într-un unghi aproape imposibil.

O fracțiune de secundă mai târziu, explozibilul pe care Jigger îl plasase meticulos, arunca podul în aer, făcându-l țândări.

Gayla își puse mâinile pe fața lui Jimmy Don, pe brațele și pieptul lui.

- Nu pot să cred că ești aici, că te ating cu adevărat. Și... și că nu mă disprețuiești.

Avea ochii plini de lacrimi. Până acum ar fi trebuit să-i sece izvorul lacrimilor de cât plânsese. De când apăruse Jimmy Don, din senin, plânsese tot timpul. Întâi de frică, apoi de rușine, acum din dragoste.

- Nu te disprețuiesc, Gayla. La început, da. Tot timpul cât am fost la închisoare te-am urât. Am primit însa o scrisoare de la Cash în aceeași zi în care am primit și de la Schyler. Mi-a spus să vin să-l văd după ce mă eliberează – mâna lui o mângâie drăgăstos pe față. Mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile cu tine, de ai ajuns cum ai ajuns.

- Atunci de ce mă spionai?

Jimmy Don zâmbi în întuneric și dădu un brânci leagănului de pe cerdac.

- Cash mi-a cerut-o.

- Ți-a cerut să spionezi Belle Terre?

- Să stau la pândă. Îi era teamă că Jigger va voi să se razbune.

Gayla încerca să înțeleagă.

- Cash era îngrijorat în legatură cu Schyler?

- Pentru toți. Pentru Schyler, pentru tine și pentru Cotton.

- M-ai speriat. Știam că cineva dă târcoale pe afară, pândind, așteptând momentul prielnic să ne facă ceva oribil.

- Și dădea... Nările lui fremătară. Nu eram numai eu cel care stăteam la pândă. Era și Jigger... Într-o seară l-am văzut intrând.

- Deci el e cel care mi-a pus statueta pe pernă.

- O statueta?

- Voodoo.

- Nu știi ce a făcut înăuntru. N-am putut face nimic să-l opresc fără să-și dea seama că-l urmăresc. Am vrut doar să mă asigur că nu ți-a făcut nici un rău și apoi l-am urmărit până acasă.

- Acum câteva seri cineva trăgea cu urechea la fereastra salonului.

- Tot Jigger era. Te-am văzut ieșind pe verandă. Mi-am ținut respirația vrând să te avertizez să rămâi după colț, dar Cash îmi spusese să nu fac nimic până când Jigger nu întreprindea ceva.

- Și n-a întreprins nimic.

Jimmy Don dădu din umeri.

- Acum s-a terminat. Buștenii pleacă în seara asta. Cash a fost nervos ca o pisică zilele astea. Nu știu de câte ori n-a cercetat zona din jurul platformei.

- Căutând ce?

- Nu știu. Și nici el nu știa. Era doar convins că cineva pusese la cale ceva împotriva lui Schyler. Cel care a aruncat în aer liniile ferate n-avea să se mulțumească doar cu atât. Cash era sigur că ei vor face ceva pentru a opri convoiul.

- Ei?

- Cash era convins că Jigger nu lucrează pe cont propriu. Din obișnuință, Gayla se înfiora la auzul acestui nume.

- Trebuie să te ferești de Jigger, Jimmy Don. Dacă te vede cu mine, va încerca să te omoare.

Mâna ei era strânsă protector între mâinile care duseseră mingea dincolo de linia de gol, de mai multe ori decât oricine altcineva din istoria liceului din Heaven.

- Jigger nu o să-ți mai poată face nici un rău, ție ori altcuiva.

Vorbise cu atâta siguranță încât Gayla simți că-i îngheață inima. Se uită la el, speriată.

- Jimmy Don, nu cumva...

Jimmy Don îi pusese un deget de-a curmezisul buzelor.

- Nu mai întreba asta niciodată.

O clipă se uitară unul la altul, apoi ea scoase un mic suspin de recunoștință și își îngropă fața la pieptul lui.

Rămăseseră astfel nemișcați, apoi ea se desprinsese ușor de el și se duse lângă una din coloane.

- M-am culcat cu atația încât nici nu le mai știu numărul.

Jimmy Don se ridică în picioare și se duse lângă ea.

- Nu contează.

- Pentru mine, da. Își privi mâinile cu ochii plini de lacrimi. Înainte de a lucra în berăria aia, nu cunoscusem nici un alt bărbat în afară de tine. Mă jur pe Dumnezeu.

El îi puse mâinile pe umeri.

- Știu. Amândoi am suferit din cauza diavolului ăla, Gayla. O întoarse cu fața la el. Și mie mi s-au făcut unele lucruri la închisoare care... Vocea lui se pierdu. Amintirea era prea dureroasă pentru a rosti cuvintele.

Intuitiv, Gayla înțelese.

- Nu trebuie să-mi spui nimic, șopti ea.

- Ba da. Te iubesc, Gayla. Și vreau să fim împreună. Vreau să mă însor cu tine, așa cum am visat amândoi. Dar nu pot să-ți cer să te măriți cu mine.

Gayla își înclină capul și îl privi întrebător. Jimmy Don își dresе vocea, dar nu putu opri lacrimile din propriii săi ochi.

- Niște pușcăriași au abuzat de mine... Își întoarse capul și strânse pleoapele. Asta a ucis ceva în mine. Eu... a... nu stiu dacă pot... să mai fiu cu o femeie. Mă tem că... s-ar putea să fiu... impotent.

Gayla îi puse palmele pe față și i-o întoarse spre ea. Jimmy Don își deschise ochii înlăcrimați, îndurerați.

- N-are nicio importanță, spuse ea, cu o sinceritate caldă. Crede-mă, iubitele, și eu am fost siluită de atâtea ori încât nici nu-mi mai aduc aminte cum este să dorești un bărbat la pat. Nu vreau decât să fii blând și drăguț cu mine. Iubește-mă. Asta-i tot ce vreau de la tine.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii lui netezi, întunecați. O cuprinse în brațe și o ținu strâns. În clipa aceea nimic nu i-ar fi putut despărți în afară de explozia care zgudui ferestrele casei și luminează cerul nopții ca în ziua de 4 iulie.

- Doamne sfinte! strigă Jimmy Don. Se pare că a avut dreptate. Cash!

- Schyler!

- Rămâi aici! Jimmy Don o îndepartă de el.

- Vreau să vin cu tine, îl rugă Gayla.

- Tu trebuie să rămâi aici cu bătrânul, spuse el, sărind peste balustrada verandei.

- Nu mai e nicio mașină aici.

- Am să alerg. Picioarele lui puternice, de recordman, intrară în acțiune.

- Fii atent, iubitele. Sună-mă când afli ceva.

Jimmy Don își flutură mâna spre ea în semn că auzise. Gayla îl urmări cu privirea până dispăru după curba aleii. La auzul scârțâitului pe care-l făcu ușa, se răsuci pe călcâie.

- Domnule Crandall, înapoi în pat!

Alerga spre el să-l susțină. Părea pe punctul de a se prăbuși. Strălucirea roșie a focului se reflecta în ochii săi.

- Asta-i platforma.

- Sunt sigură că totul e-n regulă. Jmmy Don s-a dus să vadă. O să dea telefon.

Cotton nu întrebă nimic despre Jimmy Don. Se părea că nu înregistrase faptul că un fost pușcăriaș stătuse în casa lui în ultimile câteva ore. Sau poate că nu-i păsa. Se uita fix la lumina roșie, diavolească, care se înălța deasupra copacilor.

- Trebuie să ajung la platformă, șuieră el.

- Nu trebuie să ajungeți nicăieri. Întorceți-vă în pat!

- Nu pot. Se luptă cu ea, deși era atât de slăbit că abia se ținea.

- Domnule Crandall, chiar dacă v-aș lăsa, n-avem masină. Nu avem cum să ajungem acolo.

- Fir-ar al dracului! Izbi cu mâna în tocul ușii. Respira cu greutate. Mâna lui fremâta locul de deasupra inimii.

Gayla era speriată.

- Întorceți-vă înapoi în pat.

- Lasă-mă în pace, spuse el, răgușit, scuturându-se de mâinile care-l sprijineau. Nu sunt un copil. Nu mă mai dădăci.

Orice altă încercare i-ar fi cauzat un stres. Gayla se resemnă.

- Bine. O să stăm aici pe verandă. Putem auzi telefonul și de aici.

Cotton se lăsă condus către unul din fotoliile de răchită. Gayla se așează pe treapta cea mai de sus și își adună fusta în jurul picioarelor. În tăcere, privă împreună cum cerul întunecat se face roșu ca sângele.

Camioneta se apropie hodorogind de treptele de la intrare. Gayla stătea încă pe trepte, rezemată de o coloană, adormită. Nu se trezi decât în clipa în care ușa cabinei fu închisă. Își înalță capul și își umbri ochii împăienjeniți, împotriva razelor de soare.

Cash și Schyler veneau spre trepte. Amândoi arătau de parcă veneau de la război. Jimmy Don se dădu jos de pe platforma camionetei, cu o săritură. Îi adresă un zâmbet timid. El îi răspunse la fel.

- Tată! exclamă Schyler. Urcă în fugă scările și se opri pe verandă. Ce cauți aici? De ce nu ești în pat?

- A refuzat să se întoarcă în cameră, Schyler, îi spuse Gayla. Chiar și după ce Jimmy Don ne-a sunat și ne-a spus că n-ai pățit nimic, a refuzat categoric să se întoarcă în cameră.

- A-ți stat toată noaptea aici?

Gayla dădu din cap. Femeile schimbă o privire îngrijorată. Cotton arăta rău.

- Ei bine, să știi că cu mine nu-ți merge, spuse Schyler autoritară. Oi fi intimidat-o tu pe Gayla, dar pe mine nu. Ai să te întorci în pat imediat.

Cotton o împinse la o parte.

- Vreau să știu un singur lucru. Deși vocea lui era fragilă ca un șervețel de hârtie, îi surprinse pe toți cu impactul ei. Folosindu-se de brațele fotoliului, se strădui să se ridice în picioare și să stea drept. Tu mi-ai făcut asta?

Se uita direct la Cash. Ochii lui erau ascunși sub sprâncenele stufoase. Cash îi susținu privirea. Atât unul cât și celălalt erau la fel de mândri și bățoși.

- Nu.

- Jigger Flynn a făcut-o, tată, spuse Schyler.

Încerca să împrăstie o furtună care era pe punctul de a izbucni. Aerul era sulfuros. În clipa în care Cotton și Cash ajunseră față în față, scena deveni la fel de nemișcată și electrizată ca atmosfera dinaintea unui ciclon. Schyler știa de antipatia dintre ei, dar nu-și inchipuse niciodată că poate fi atât de reală încât să poată fi simțită.

În propoziții scurte, concise, îi relată lui Cotton ceea ce se întâmplase în timpul nopții. Nu intră în detalii. Acestea

puteau sa-i fie servite ca un medicament când se va simți destul de bine pentru a le auzi. Nu-i spusese că Ken fusese ucis de explozie cu câteva secunde înainte de a se sinucide. Nu-i spusese că Tricia, cu luni în urmă, formase o alianță josnică cu Dale Gilbreath. În clipa aceea, Tricia depunea marturie în biroul șerifului în prezența avocatului ei. Acesta era gata să ceară un târg. Tricia spera să primească o sentință mai ușoară dacă recunoștea probele. Dacă nu, va fi judecată împreună cu Gilbreath și Jigger Flynn pentru uciderea soțului ei și o mulțime de alte fapte.

Nu. Toate acestea puteau să mai aștepte până când Cotton se va ține bine pe picioare.

- Focul arăta mult mai rău decât era în realitate, tată, spuse Schyler în final. Majoritatea buștenilor au fost salvați. Vom livra la termenul stabilit, dar nu trebuie să ne facem griji în legătură cu scadența împrumutului.

Cotton părea să nu fi auzit un singur cuvânt. Își ridică mâna și îndreptă un deget spre Cash.

- Ești aici neinvitat.

- Tată, ce-i cu tine? Cash a muncit cât zece în noaptea asta.

Degetul arătător începu să tremure.

- Tu... tu...

Cu gura deschisă din lipsă de aer, Cotton se prinse cu mâna de bluza pijamalei și se dădu un pas înapoi.

- Tată! țipă Schyler.

Cotton se lăsă într-un genunchi apoi căzu pe spate pe verandă. Schyler se lăsă și ea în genunchi lângă el.

- Mă duc să chem doctorul, spuse Gayla, și fugi în casă. Jimmy Don fugi după ea.

- Tată, tată! Schyler își plimba mâinile pe tatăl ei în neștire. Fața lui albă era îmbrobonată de sudoare. Buzele și lobii urechilor aveau o culoare albăstruie nesănătoasă. Respirația ieșea șuierătoare printre buzele lui livide.

Schyler își înalță capul și se uită la Cash disperată. Expresia lui dură o surprinse. Fața lui era puternic colorată ca și cum ar fi avut un surplus de sânge, în timp ce Cotton nu avea suficient.

Îngenunchind, întinse mâna în jos, prinse o bună parte din pijamaua lui Cotton și-l ridică.

- Blestemat să fii; să putrezești în iadul veșnic, dacă mori acum. Să nu mori, bătrâne. Să nu care cumva să mori!

- Cash, ce te-a apucat?!

Cash îl scutură pe Cotton. Capul lui alb se bălăbăni moale. Ochii lui erau fixați pe fața torturată a lui Cash. Părul tânărului lucind în soare îi căzuse pe frunte. Lacrimile făceau să-i strălucească ochii castanii.

- Să nu mori până n-o spui! Privește-mă. Spune-o! Strânse mai tare pijamaua și-l trase pe Cotton mai aproape de el. Se aplecă spre el și își rezemă fruntea de a lui Cotton. Vocea lui plesnea de dor și de tristețe, când îl implora printre dinții încleștați: Spune-o! Măcar o dată în viața mea nefericită, spune! Numește-mă *fiul tău*!

Făcând un efort, Cotton își ridică mâna și atinse fața nerasă a lui Cash, o mângâie cu vârful degetelor lui golite de sânge, dar numele pe care-l băigui nu fu cel al fiului său. Inspirand hârâit, suspină: Monique.

Apoi muri.

Mâna lui căzu de pe fața lui Cash pe scândurile verandei cu un zgomot înfundat. Cash rămase aplecat deasupra lui multă vreme, privind în ochii albaștri fără viață, care refuzaseră veșnic să-l vadă. Apoi se sculă în picioare și coborî nesigur treptele verandei. Demară, dar nu înainte ca Schyler, mută, îngenuncheată la căpătâiul lui Cotton, să-i vadă expresia de durere de pe față.

Fiecare apus de soare la Belle Terre era încântător.

Cel de astăzi era cel mai frumos dintre toate. Mai devreme plouase, dar acum cerul de deasupra era senin. Pe orizontul veștic enormii nori de furtună, violeti, arătau ca un mănunchi de bombe cu hidrogen. Soarele strălucea printre ei pentru a forma un apus de-a dreptul celest.

Reafirma credința în Dumnezeu.

Schyler privea la acest apus spectaculos prin fereastra dormitorului ei. Umbre lungi se târau de-a lungul pereților și podelei. Firișoare de praf dansau în razele calde, muribunde, ale soarelui. În casă era liniște. Așa era de obicei. Ea și doamna Dunne nu făceau multă gălăgie.

Gayla se mutase. Ea și Jimmy Don locuiau ca proaspeți căsătoriți într-un apartament cu două camere, în oraș. Gayla se gândea să intre la o școală de infirmiere, în toamnă. Jimmy Don lucra pentru Crandall Logging. Preluase funcția de contabil a lui Ken Howell. Polișistul însărcinat să-l aibă în supraveghere, era încântat. Schyler avea speranțe mari în privința cuplului. Vor fi fericiți, mai ales acum, când fuseseră scoși din cauza în legătură cu moartea lui Jigger Flynn.

Schyler fusese șocată când auzise de împrejurările oribile și misterioase în care-și găsisese moartea Flynn. Deși fusese una dintre cele mai înfricoșătoare morți care se produsese vreodată în Laurent Parish, nu se ivise nici măcar un singur indiciu asupra făptășului. Mai toată lumea își formase o opinie și își făcuse o listă de suspecti posibili, dar nici una nu fu preluată de poliție. Jigger cultivase dușmani așa cum majoritatea oamenilor cultivă grădini. Puțini erau cei care deplâneau moartea lui. Uciderea lui avea să intre în anale ca o crimă nerezolvată.

Funeraliile lui Cotton Crandall fuseseră cele mai mari din câte avuseseră loc în parohie în decurs de câteva decade.

Fuseseră aduse scaune suplimentare în biserică. Când acestea fură ocupate, mulțimea stătu în fața bisericii.

Serviciul divin abundase în pompă. Predicatorul nu fusese niciodată atât de elocvent. Cântase întregul cor. Când ajunseseră la ultima strofă din „*Minunata Îndurare*”, chiar și cei care-l numiseră pe Cotton un oportunist care se însurase din interes, aveau lacrimi în ochi.

Dar nu funeraliile au fost ceea ce a uimit lumea, ci înmormântarea lui. Nu fu înmormântat lângă soția sa, în cimitirul familiei Laurent, după cum se așteptaseră toți. Fusese dus într-un loc secret și netulburat de pe domeniul Belle Terre. Numai Schyler știa unde e. Numai ea știa că alături de al lui se afla alt mormânt. De asemenea știa că Cotton ar fi fost de acord cu hotărârea ei.

În ziua de dinaintea funeraliilor, se dusesese la New Orleans să-l înmormânteze pe Ken, cu familia lui. Puțini fură cei prezenți. Tricia rămăsese fără lacrimi. Refuzase s-o privească sau să vorbească cu sora ei. Fusese luată de acolo de polițiști imediat ce slujba se terminase. Schyler îl plătea pe avocatul Triciei. În afară de asta, sora ei nu mai accepta nici un alt ajutor. Refuzase s-o vadă când Schyler încercase s-o viziteze la închisoare.

În timpul celor mai posomorâte zile ale doliului, Schyler îi telefonase lui Mark la Londra. Fusese plin de compasiune și înțelegere, dar exista o schimbare în prietenia lor de acum. Fiecare o simțea și fiecare era întristat de asta, dar fiecare accepta că nu se mai puteau întoarce la ceea ce fusese înainte.

Schyler era deci foarte singură în casa aceea mare, dar niciodată mai singură ca în seara asta.

Făcuse o baie prelungită în vechea cadă. Hainele ei erau împaturite cu grijă pe pat. Tot ceea ce avea de făcut era să pună hainele în valize și să se culce.

Dar amâna acest lucru cât mai mult posibil, pentru că era ultima noapte pe care avea s-o mai petreacă sub acoperișul de la Belle Terre.

Când soarele, în cele din urmă, renunță la lupta lui curajoasă de a supraviețui încă o secundă și se scufundă sub marginea pământului, se scutură de letargia provocată de disperare și se departă de fereastră.

Bărbatul stătea în cadrul ușii dormitorului, cu un umăr rezemat de tocul ușii, privind-o în tăcere. Era îmbrăcat ca de obicei, cu blugi și cizme și o cămașă de lucru, banală, ceea ce o făcu să se simtă și mai stăjenită, întrucât era doar în slip.

- Văd că nu ți-ai schimbat manierele de când ne-am văzut ultima oară, spuse ea. Nu puteai măcar să bați?

- N-a trebuit niciodată să bat la ușă pentru a intra în dormitorul unei doamne.

Se desprinsese de tocul ușii și pași în cameră sigur de sine. Scoase un plic din buzunarul de la piept al cămașii și îl aruncă pe masuța de toaletă.

- Am primit scrisoarea ta.

- Deci nu mai avem nimic să ne spunem...

Cash luă de pe masuță o sticlută de parfum și o miroși.

- Bănuiesc că nu. Astfel de lucruri se comunică, de obicei, personal.

Schyler se simți goală, nu numai fizic ci și sufletește. Prezența lui în camera aceea feminină era tulburătoare. O cerceta atingând diverse obiecte, făcând-o să se simtă violată.

- M-am gândit că cel mai bine pentru noi era să nu ne mai vedem. Avocatul m-a sfătuit să te anunț în scris.

- A votat în favoarea hotărârii tale de a-mi ceda mie Belle Terre?

- Nu.

- Pentru că sunt bastardul lui Cotton...

- Nu, nu din cauza asta. S-a gândit... că ar trebui să las testamentul făcut de tata așa cum este.

- Împărțirea în mod egal între tine, mine și Tricia?

- Da.

- Și tu n-ai fost de acord?

- Nu.

- Cum așa? întrebă el, așezându-se pe un șezlong acoperit cu o pânză și punându-și un picior pe capătul lui, în timp ce celalalt picior rămase pe podea.

Genunchiul lui îndoit se mișca dintr-o parte în alta.

- E dificil să-ți explic, Cash.

- Încearcă.

- Tatăl meu... tatăl nostru... te-a tratat într-un mod îngrozitor.

- Și tu vrei să îndrepti lucrurile...

- Într-un fel.

- Un copil în afara căsătoriei nu are nici un drept, Schyler.

- Tu ai fost mai mult de-atât pentru el.

Cash râse amar.

- O conștiință vinovată, vie.

- Poate. Când a plecat din New Orleans, n-a vrut să vă părăsească pe mama ta și pe tine. O iubea. Sălbatic. Testamentul lui dovedește că și pe tine te iubea.

- N-am auzit o singură vorbă bună de la el în viața mea, spuse el, furios.

- Nu-și putea permite.

Replica ei îl făcu mai atent. Genunchiul insolent se opri din mișcare. Ochii lui o fixau, cerându-i să-l convingă.

- Te-a iubit, Cash. Dar nu-și putea permite să se apropie de tine prea tare. Știa că dacă făcea cel mai mic gest de afecțiune, ar fi fost evident pentru toată lumea. Pe fruntea ei apărură cute de nedumerire. Nu înțeleg de ce asta ar fi fost un lucru atât de rău, de ce nu te-a recunoscut cât timp a fost în viață?

- Îi jurase lui Macy că n-o s-o facă. Asta fusese înțelegerea lor. Cotton putea s-o aibă pe mama drept amantă, dar nu-l putea avea pe fiul său ca fiu.

- Dar după ce a murit Macy, de ce nu te-a recunoscut?

- Înțelegerea cu Macy era pe viață. Cât trăia Cotton. Cel puțin asta ne-a spus mamei și mie când i-am cerut s-o ia de nevastă. Macy n-a avut încotro și a trebuit să-i lase Belle Terre. A luat măsuri însă ca să nu poată fi prea fericit.

- A pus Belle Terre mai presus de fericirea lui, mai presus de fiul lui, spuse Schyler, trist. Te-a iubit pe tine, pe Monique, și pe mine. Dar a iubit Belle Terre mai mult ca orice.

Privind în jos, spre el, adaugă:

- Și tu la fel, Cash. De aceea ai rămas aici. Într-un colț al minții tale, știai că Belle Terre ți se cuvine de fapt. Ai așteptat o viață ca să-ți reclami drepturile, nu?

Cash tăcu, mulțumindu-se doar s-o privească.

- Ei bine, așteptarea s-a sfârșit. Renunț la partea mea în favoarea ta. Asta-i ceea ce scrie în scrisoarea aceea.

După o mică pauză, Schyler adaugă:

- Totul este clar. Casa nu mai este ipotecată. E trecută pe numele tău. Cecul de la Endicott a acoperit împrumutul. Ai capital suficient acum. Cu un contabil cinstit care să aibă grijă de registre, sunt sigură că vei readuce Crandall Logging la ceea ce a fost în tinerețea lui Cotton. Poate chiar mai mult. Tata te-a învățat bine. Și ceea ce nu te-a învățat, ai prins singur. Întotdeauna spunea că ești un pădurar înnăscut. Cel mai bun. Era mândru de tine.

Îi zambi palid.

- Probabil ai să schimbi numele întreprinderii, acum că ai moștenit Belle Terre, nu?

- Aș prefera o femeie în loc de casă.

Schyler inspiră brusc aer.

- Cum?

Cash își răsuci corpul și se ridică. Se apropie de atât de tare încât Schyler trebui să-și dea capul pe spate pentru a se uita la el.

- Nu m-am culcat cu Tricia, spuse el. N-am vrut-o niciodată. În orice caz, cațeaua aia nu s-ar fi uitat nici la umbra mea înainte de noaptea aia. Știam că fusese probabil trimisă drept momeală. M-am prefăcut că vreau și atunci ea, cedând presiunii momentului, mi-a dezvăluit totul.

Întinse mâinile spre Schyler și apucând-o de păr, îi dădu capul pe spate.

- Tu iubești locul acesta, Schyler, de ce mi-l cedezi mie?

- Pentru că întotdeauna l-am considerat ca fiindu-mi împrumutat. Întotdeauna, dar întotdeauna am simțit că nu-mi aparține. Nu știam de ce. Acum știu. Tu ești carne din carnea lui Cotton. Fiul lui. Scutură din cap de propria ei prostie. Semenii atât de mult cu el... Cum de nu mi-am dat seama? Se uită la fața lui. Îl iubea atât de mult încât nu mai putea să suporte și își întoarse capul.

- După moartea lui, mi-am amintit ce auzisem în noaptea când m-ai adus de la Thibodeaux Pond. Până atunci n-avusese nici un înțeles pentru mine. Tata ți-a spus să nu te apropii de casă. Tu ai replicat: „Am mai multe drepturi să stau aici decât ele”. Te refereai la Tricia și la mine.

- Oui. Îmi pierdusem cumpătul.

- Dar aveai dreptate. Locul tău era aici, cu noi.

- Am fost obsedat de Belle Terre din prima zicând mama a pomenit aceste cuvinte – îi sterse buzele cu un sărut. Dar n-am de gând să fiu ca tata. N-am să pun Belle Terre mai presus de orice. Nu e ceea ce doresc cel mai mult. Mi-am dat seama ce doresc cel mai mult în viață când te-am văzut dormind sub pomul acela.

- Cash...

- De ce să-mi dai mie Belle Terre?

- Știi bine de ce, gemu ea sub sărutul lui. Pentru că te iubesc.

Cash o sărută. Buzele lui erau calde și dulci când le atinse desfăcute, pe ale ei. Limba lui făcu incursiuni delicate în interiorul gurii ei. Îi trecu degetele prin păr, apoi le coborî mai jos, mângâindu-i umerii și pieptul. Îi atinse ușor sânii, apoi sfârcurile cu vârful degetelor; își lunecă palmele în jos, peste coaste, până la șolduri. Continuând s-o sărute, o atrase spre el și ținând-o strâns, se dădu înapoi. Când dosul genunchilor lui atinse marginea patului, se așează și o plasă între pulpele lui desfăcute.

Îi sărută sânii atingând sfârcurile lor cu vârful limbii.

- N-ai să pleci nicăieri, murmură el, sărutând-o între sâni. Ai să stai aici cu mine. Și când vom muri, copiii noștri or să ne îngroape împreună. La Belle Terre.

Ochii lui Schyler se umplură de lacrimi. Bucuria și dragostea alergau năvalnic prin corpul ei. Își răsfirea degetele în părul lui și-i strânse capul la piept.

Cash își frecă obrazul de moliciunea pântecului ei.

- Schyler...

- Da...

Cu inima zvâcnind, Cash spuse după câteva clipe :

- Te iubesc !

---- Sfirșit ----

"E plină de prospețime și vigoare. Un mare succes de librărie."

Mary Grigg

"Extrem de captivantă... o lectură obligatorie."

Jennifer McCord

"Fierbinte și atrăgător, un roman ale cărui pagini se întorc singure... Sandra Brown aprinde fitilul unei dinamite și întregul iad explodează în Heaven. Ne dă totul: pasiuni, răzbunare, o mulțime de secrete întunecate din trecut și o poveste de dragoste pătimașă."

Jayne Ann Krentz

"Directă, emoționantă, sfidătoare... *Focul mocnit din Paradis* redescoperă Sudul legendar al romanului american, un loc în care fiecare familie poartă

BESTSELLER

un secret pasional și fiecare pasiune e scump plătită - în care dragostea trebuie să fie statornică la fel ca ura pentru a supraviețui."

Elizabeth Lowell